

ФЕЙ КЕЛЕРМАН ПРЕСЛЕДВАНА

Част 12 от „Питър Декър и Рина Лазар“

Превод от английски: Боряна Йотова, 2001

chitanka.info

*На Джонатан — най-разкошният мъж на света.
На Барни — най-добрият агент на света.
На Кари — моята ненадмината редакторка,
която винаги е до мен,
когато имам нужда от нея.*

ГЛАВА ПЪРВА

Това трябваше да се случи през нощта, в отдалечен ъгъл на лошо осветен паркинг. Ала стана в един и двайсет и пет следобед. Фарин знаеше часа, понеже бе надникнала през прозореца на колата си и бе погледнала часовника на своето волво — славещо се като една от най-сигурните марки коли на пътя. Фарин бе маниачка на тема сигурност. Не че в момента имаше някаква полза от това.

Не беше честно, тъй като бе постъпила абсолютно правилно. За бога, та тя бе паркирала от другата страна на улицата, на открито, срещу детската площадка! Наоколо се виждаха доста хора. Даже в момента един мъж разхождаше кафяв питбул на каишка — двамата вървяха надолу по огряната от слънце пътека, водеща към бъбрещите майки, които не отделяха зорките си погледи от своите питомци. И. естествено, не гледаха към нея. Тълпа от хора, но никой не можеше да ѝ помогне, защото сега в гърба ѝ бе опряно оръжие.

— Само ви моля да не наранявате моето беб... — започна Фарин.

— Млъквай! Още една дума, и ти мъртва! — Гласът беше мъжки.
— Гледай право напред!

Фарин се подчини.

— Обърнеш ли се, си труп! Не поглеждай мен! Разбра ли? — продължи невидимият мъж.

Фарин кимна в знак на съгласие, като гледаше надолу. Гласът му беше в средата на високия регистър. Завалеше сричките, усещаше се и лек акцент.

Тара се разрева неудържимо. С треперещи ръце младата жена притисна дъщеря си към гърдите си и започна да гука в ухото ѝ. Инстинктивно покри гърба на детето с чантата си и придърпа палтото си над чантата и него. Надяваше се, че ако мъжът стреля, тя и чантата ще са предпазващия хляб в сандвича, който представляваше Тара, и куршумът ще проникне първо през друго, преди да успее да...

Дулото на пистолета се вряза в гръбнака ѝ. Тя прехапа устни, за да не извика от болка.

— Пусни чантата си! — заповяда гласът.

Фарин незабавно направи каквото ѝ бе наредено. Чу как мъжът рови в чантата ѝ с една ръка, тъй като все още притискаше пистолета в бъбреците ѝ.

Боже, дано това е само грабеж! Чу издрънчаването на метал. Ключовете ѝ? С периферното си зрение забеляза как предната врата на колата ѝ се отваря. Отново усети натиска на пистолета.

— Влизай. На мястото до шофьора! Иначе застрелям бебето ти!

При споменаването на детето ѝ, младата жена изгуби съпротивителните си сили. От очите ѝ покапаха сълзи. Прегръщайки Тара, тя заобиколи колата отпред. Всичките ѝ мисли за бягство бяха пресечени още в зародиш от метала, притиснат о гърба ѝ. Стигна до отворената врата и се закова на място.

— Хайде! — излая той. — Побързай!

С дъщеря си в ръце, жената се наведе, докато достигне височината на колата. После се вмъкна на предната седалка.

— Мини от другата страна! — сряза я той.

Фарин се опита да си представи как да го направи. Колата имаше големи седалки с облегалка за ръце между тях. С притеснени забавени движения и все още прегърнала Тара, тя се прехвърли над облицованата с кожа преграда и седна на шофьорското място. Сега и двете бяха притиснати зад волана. Бебето отново заплака.

— Накарай копеленцето да млъкне! — излая той.

„Тя е дете! — искаше да извика Фарин. — Изплашена е!“ Вместо това започна да люлее момиченцето си и запя нежно в ухото му. Мъжът беше точно зад нея. Сега пистолетът му бе опрян в ребрата на гърба ѝ.

„Не го поглеждай! — напомни си Фарин. — Не поглеждай, не поглеждай, не поглеждай!“

Взираше се право напред, но можеше да се закълне, че пистолетът се насочи към главата на Тара.

Мисли, Фарин! Мисли!

Но нищо не се появяваше в безпомощния ѝ ум — никаква мисъл, никаква идея. Страхът бе проникнал във всяка пора на нейното същество, а сърцето ѝ се блъскаше бясно в ребрата. Гръдният ѝ кош беше напрегнат, дишането ѝ — затруднено. Фарин почувства как главата ѝ олеква и пред очите ѝ се появява онова злокобно

причерняване. През съзнанието ѝ преминаха искри... отвратителното усещане за изпадане в безсъзнание.

Не, не бе застреляна. Бе на път да припадне!

„Не припадай, глупачко! Не можеш да си го позволиш!“

Гласът му я върна в реалността.

— Дай ми детето! После карай!

Тара все още бе в скута ѝ, малките ръчички бяха сграбчили блузата на Фарин. Младата жена знаеше, че в момента в който даде бебето, и двете ще се окажат напълно безпомощни и *обречени*, освен ако тя не *направи* нещо.

Знаеше, че трябва да *действа*. При това светкавично. Завъртя се рязко и използва солидната тежест на рамото си, за да притисне ръката с пистолета. Въпреки че внезапното движение не го накара да изпусне оръжието, то поне отблъсна ръката му настрана. Това предостави на Фарин около секунда, за да скочи.

Този път преградата между седалките се оказа неин приятел. Защото сега той трябваше да премине отгоре, за да *направи* нещо. Жената натисна дръжката, а след това ритна металната врата, за да я отвори докрай. Все още прегърнала Тара, тя се изстреля от седалката и се опита да избяга.

Но обувката ѝ се заклеци и тя се препъна, падайки на настилката.

Какъв фал!

Докато залиташе, си помисли: „Омекоти падането си с бедрото, прикрий Тара, после ритай...“

Извъртя се и успя да се приземи на едното си бедро и рамото, ожулвайки дясната си буза на безпощадния, груб асфалт. Веднага се превъртя върху Тара. Гласът ѝ се възвърна и тя нададе вик, достоен за най-добрите второкласни филми на ужасите.

Нисък мъжки глас прогърмя:

— *Какво става тук?*

Дори от неизгодната си позиция Фарин реши, че тези думи трябва да принадлежат на мъжа с питбула.

Няколко изпуквания.

„Господи! — помисли си тя. — Той стреля по мен!“

Фарин се приготви за най-лошото — паренето, болката, страха и ужаса или каквото предстоеше... защото никога не я бяха

прострелвали.

Но нищо не проникна в тялото ѝ.

Защото изпукванията се оказаха от мотора на колата. И само след миг гумите на волвото простъргаха върху асфалта. Едно от задните колела премаза левия и крак в глезена, докато колата се измъкваше от мястото, където бе паркирана.

Сега дойде болката! Тя избухна в съзнанието ѝ и я накара да изхлипа. Макар и силен, звукът не успя да заглуши пронизителните писъци на Тара.

„Господи! Бебето ми е ранено!“

— Няма ли кой да ми *помогне!* — изкрещя тя. Ходилото и глезенът ѝ бяха на кайма, но агонията бе вцепенила цялата долна част на тялото ѝ и най-вече краката и седалището ѝ. В стомаха ѝ вилнееше буря. Усещаше лицето си така, сякаш е нападната от рояк пчели. Едва дишаше. Стори ѝ се, че получава инфаркт. Успя да размърда пръстите на десния си крак — поне не бе парализирана.

Докато хлипаше сподавено от силната болка, видя как мъжът с кафявия питбул тича към нея. Доколкото можеше да разбере, той крещеше за помощ. Питбулът лаеше яростно... с ненавист. Дърпаше се от повода си. Изведнъж кучето скъса каишката и хукна към тях с невероятна скорост.

Насочваше се към нея!

Огромен скок във въздуха!

Последният щрих в сценария на този ужас! Ще бъде изядена жива!

Кучето бе на сантиметри от лицето ѝ.

Припадна точно в момента, в който питбулът започна да ближе мократа ѝ от сълзи буза.

* * *

Съпругът беше разярен. Опитваше се да накара Декър да се пръждоса, като му хвърляше гневни погледи. Не че Декър обвиняваше човека. Нито пък, като ченге с двацет и пет годишен опит, го приемаше лично. Подобни сцени бяха част от работата с главно „Р“.

— Погледнете я! — възкликна той. — Тя е в агония...

— Джейсън, добре съм.

— Не, не си добре! — прекъсна я Джейсън. — Ти си истинска развалина. Двете с Тара сте преминали през ада. — Бе почервенял от гняв. Изведнъж долната му устна потрепери. — Имаш нужда от почивка, Фарин!

Очевидно силите на този човек бяха на път да го напуснат. Декър разбираше чувствата му, безпомощността, която го притесняваше и разяряваше. Мъжете бяха създадени да пазят семействата си. Когато не съумяваха да го сторят, вината ги поглъщаше като прилив.

Честно казано, състоянието на Фарин Хенли беше ужасно. Имаше дълбоки ожулвания по лявата буза, а вероятно и по цялото тяло. Левият ѝ крак бе гипсиран чак до бедрото. Не че бе счупен — Декър бе научил за състоянието ѝ от лекуващите я лекари. Но глезенът бе претърпял множество фрактури. Колкото по-обездвижен бе кракът, толкова по-успешно щеше да заздравее глезенът.

Въпреки драскотините и раните ѝ, за Декър беше ясно, че Фарин е от оня тип жени, които биваха определяни като „сладки“. Имаше кръгло лице, обрामчено от филирана коса с цвят на горски мед. Големи сини очи, които в момента бяха почервенели и подпухнали. Изглеждаше почти на трийсет. Съпругът ѝ Джейсън бе горе-долу на същата възраст. Светла кожа и тъмнокафяви очи. Имаше гъста кестенява коса, оформена със сешоар. Черните му вежди образуваха перфектна арка. Зъбите му бяха искрящо бели, въпреки че все още не се бе усмихнал. Среден на ръст, но доста добре сложен. Безспорно мъж, който се грижи за себе си.

Декър реши да не говори направо, а да използва заобиколен подход. Той погледна надолу към детското креватче, допряно до болничното легло на майката и се взря в спящото дете. Порцелановата кожа на Тара бе набраздена от драскотини, но раните изглеждаха повърхностни. Бебето сучеше на сън.

— На колко е? Около осемнайсет месеца? — предположи лейтенантът.

Фарин избърса сълзите си и кимна.

— Улучихте.

— Какво е това? — с несломима неприязън се намеси Джейсън. — Патетичен опит да си спечелите показания ли?

— Джейсън! — смъмри го съпругата му.

— Ще заловите ли това чудовище? — продължи младият мъж и иронично добави: — Вероятно не. Нямаме никаква представа...

— Имаме някаква.

В стаята настана тишина.

— Е? — очакващо попита Джейсън.

— Видяхте ли лицето на нападателя си, госпожо Хенли? — обърна се Декър към пострадалата.

Фарин облиза наранените си устни и поклати отрицателно глава.

— Каза ми да не гледам. — Трудно преглъщане. — Каза ми, че ще ме застреля, ако го погледна.

— Не изглеждате изненадан, лейтенант — намеси се съпругът.

— Имаме и други случаи на отвличане на коли — отвърна Декър. — Повечето са били през деня. Похитени са жени с малки деца. Нападателят — или нападателите, защото мислим, че става въпрос за престъпна група — е предупреждавал да не гледат, защото ще застреля децата.

— Така е! — извика Фарин. — Каза, че ще застреля... — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Каза, че ще застреля... — Посочи към креватчето на Тара. — Какво е станало с другите жени? Добре ли са?

— Да, добре са.

— Е, слава богу! — възкликна младата майка, замълча и тихо изрече: — Правилно ли съм постъпила, лейтенант? Като се опитах да избягам?

— Оцеляла сте, госпожо Хенли. Това означава, че сте постъпила правилно.

— И другите жени ли са избягали като мен?

Лейтенантът прокара ръка по посивяващите си рижи кичури. Вече бяха по-скоро бели, отколкото червени. Дяволска работа! Рина го обичаше, а хората рядко възприемаха погрешно Хана като негова внучка. Декър предполагаше, че изглежда добре. Не чак *млад*, но доста приличен за обрулен от живота зрял мъж.

— Живи са — отвърна той. — Обаче случаите все още са открити, затова не мога да ви кажа много подробности.

Подробностите включваха влизане с взлом, обири, побои и изнасилвания. Нападенията бяха започнали преди два месеца и ставаха все по-жестоки. Ако престъпленията следваха по възходяща линия, следващото бе убийство. Декър бе назначил десет детектива,

впрегнали всичките си умения, за да разнищят въпроса — работеха съвместно с отделите за сексуални престъпления, въздушния патрул и транспортната полиция. С малко късмет, нападенията щяха да се ограничат в тези три отдела и да оставят „Убийства“ извън картинката.

Джейсън се завъртя притеснено.

— Този гадняр взел чантата на жена ми. Вече смених ключалките и анулирах кредитните карти.

— Добре сте постъпили.

— Дали... — Джейсън за момент затвори очи, след това ги отвори. — В другите случаи дали някой от тези... тези хора се е връщал в къщата?

— Не — каза Декър.

„Не съвсем“, помисли си той.

През душата на Джейсън премина вълна на облекчение. Той погледна жена си.

— Виж, *казах* ти, че този човек е *подлец*. Бандитите, които нападат жени, са подлещи. Само да ми падне! Той няма да се върне, Фарин. А ако го направи, аз съм *подготвен* за този кучи син!

Подготвен означаваше *пистолет*. Лоша идея, освен ако Джейсън не е наясно как да използва оръжието, когато е под напрежение. Малко от притежателите на пистолети знаеха. Декър не можеше да направи нищо, за да забрани на този мъж покупката на средство за отбрана. Разбираше мотивацията му. Просто се надяваше Хенли да бъде достатъчно разумен да скрие оръжието далеч от детето. Щеше да му се наложи да поговори на четири очи със съпруга и да му напомни няколко важни правила за безопасност при употребата на оръжие.

— Продължавам да си мисля, че е имало нещо, което можех да направя... нещо, което е трябвало да забележа — каза Фарин.

Декър поклати глава.

— Тези хора са професионалисти, госпожо Хенли. Справила сте се отлично.

— А вие какво правите, за да ги хванете? — любопитства Джейсън.

— Говорим с хора като съпругата ви... като се надяваме, че те могат да ни дадат някои съществени подробности.

— Току-що казахте, че отрепките са заповядвали на жените да не гледат.

— Вероятно някоя от тях е успяла да хвърли един поглед.

— Значи нямате нищо. Всъщност си седите на задните части, докато някой свърши работата вместо вас.

— Джейсън! — смъмри го Фарин. — Съжалявам, лейтенант.

— Няма защо да се извиняваш за моето поведение — прекъсна я съпругът ѝ. После се обърна към Декър: — Какво правите по въпроса?

„Пет жени работят под прикритие — отвърна Декър наум. — И не е лесно, приятелче, защото не можем да използваме бебета за примамка. Трябва да се задоволим с кукли или кучета, или пък други ченгета под прикритие, облечени като старци. Нещо, което да накара тези кучи синове да се хванат в капана.“

— Бих искал да мога да ви кажа повече, господин Хенли — отговори спокойно на глас лейтенантът. — Но не мога.

— Вероятно нищо не правите.

Декър не му отговори. Обърна се към Фарин и запита:

— В състояние ли сте да дадете показания?

— Да.

— Сигурна ли си? — попита я съпругът ѝ.

— Да, сигурна съм.

Декър погледна към Джейсън.

— Държите ли да слушате?

— Разбира се!

— Това ще ви ядоса.

— Аз вече съм достатъчно ядосан! — сопна се младият мъж. — Или по-точно — съм бесен! Аз... аз... — Млъкна и потърка челото си. — Имате ли аспирин в себе си? Попитах сестрата, но от болницата искат пет долара за таблетка.

Лейтенантът извади от джоба на самото си неизменната кутийка „Адвил“ и му я подаде.

— Това ще свърши ли работа?

Джейсън сложи в устата си две хапчета и върна кутийката.

— Благодаря.

— Няма защо. — Декър извади бележника си и се обърна към Фарин: — Спокойно. Колкото си спомняте.

Младата жена кимна.

— Стреляйте, когато сте готова — каза ченгето с молив, готов за писане. После направи гримаса. — Извинете, шегата беше неуместна.

Фарин се усмихна.

— Беше добра.

Неуместната шегата бе използвана от Декър и пред петте други жертви на отвличания на коли. И тя неизменно бе предизвиквала усмивка у всички тях — така, както подейства и сега на Фарин. Стопроцентов успех в случаите с усмивките. Жалко, че и процентът на разрешените му случаи не бе чак толкова впечатляващ.

ГЛАВА ВТОРА

Синди не беше първото ченге, пристигнало на мястото на произшествието, но бе първата жена полицай. В момента, в който тя и партньорът ѝ Греъм Бодри паркираха колата си до тротоара, пред къщата се бе струпало впечатляващо множество. Тълпата се бе разположила само на тротоара, тъй като моравата бе оградена с жълта полицейска лента. По земята бяха разпилени различни вещи, изхвърлени от жилището. Повечето бяха женски дрехи и лежаха на неокосената трева като в импровизирана гаражна разпродажба. След секунди през отворения прозорец излетя един тостер. Разби се при падането и чарковете му се разпръснаха по пътеката.

Тълпата закрещя одобрително.

„Страхотно! — помисли си Синди. — Окуражават нещастниците.“

Внезапно двойката започна да крещи. Преобладаваха ужасяващи женски викове. Звуците разцепиха тихия утринен въздух като сирена.

Първоначалният сигнал бе пристигнал на спешния телефон в централата като домашна кавга. Тези случаи бяха най-неприятните в отдела, тъй като винаги имаше вероятност да се стигне до насилие. Бяха пристигнали още три автомобила, включително и черно-белият на сержант Тропър. Значи днес *сержантът* ще раздава командите.

Кварталът се състоеше от следвоенни къщи, построени от ветерани. Сградите бяха едноетажни, зле направени и се състояха от три спални и две бани, плюс двор — достатъчно голям, за да побере детска площадка. Районът бе предимно испаноговорещ, както и по-голямата част от Холивуд. А тези, които не бяха с латиноамерикански произход, бяха с някаква друга етническа принадлежност и се вместили в най-нисшата третина на социално-икономическите прослойки. В областта живееха и някои по-богати бели, но те обитаваха частните хълмове или отдалечените каньони. Но и те не бяха убийствено богати. Паралиите живееха в по-лъскавия *Западен Холивуд* (техен собствен град) или Бевърли Хилс (*също* отделен град),

или в западните райони на Лос Анджелис, където патрулираше Полицейското управление на Лос Анджелис. Но елитът съвсем спокойно можеше да си има *свой* град, където всички домове се намират зад частни портали, пазени от наета полицейска охрана.

Синди излезе от колата и усети парене в дробовите си. Денят над долината се очертаваше мрачен и изпълнен със смог, чийто най-горен слой над планините изглеждаше като мръсна вода от пране. Двамата с Греъм се присъединиха към останалите. Бодри вървеше с обичайната си патешка походка. Имаше ниска талия и прекалено широки бедра. Това го правеше бавен бегач — нещо, което Синди бе научила по трудния начин. Веднъж, когато преследваха уличен крадец, тя бе оставила партньора си да ѝ диша пушилката.

Но Бодри си имаше и добри страни. Отнасяше се към нея с уважение, макар че това вероятно бе заради високопоставения ѝ баща — лейтенант.

Сержант Тропър, с мегафон в ръка, кимна на двамата. Сержантът бе на годините на баща ѝ, а може би и по-възрастен — над петдесетте, около метър и осемдесет, с едро телосложение. Главата му бе окичена с неравни кичури хубава сива коса, причесана настрани в опит да се прикрие гладкото плешиво теме. Челюстта му бе квадратна, а добре очертаните му мускули я правеха да изглежда направо огромна. Очите му бяха втренчени и студени. Днес Тропър бе с Роб Браун, който ги дръпна настрана и ги информира:

— Две истински гълъбчета. Тя казва, че има оръжие, насочено към топките на съпруга ѝ. Той не го отрича.

Синди се огледа.

— Не би ли трябвало да разчистим района?

— Това *не е* цялата картина, полицай Декър. Вътре има деца. Ако мамчето започне да стреля, ще си имаме истински проблем.

— Колко големи са? — попита Синди.

— На седем и девет. — Браун лапна парче дъвка. — Сержантът обмисля следващия ход.

— Не можете ли да я прилъжете с приказки да го остави? — намеси се Бодри.

— Засега не — отвърна Браун. — *Тя е бясна!* — Погледна часовника си. — Дявол го взел. Три петдесет и две следобед. Не можаха ли да почакаат до смяната в четири?!

— Декър!

Синди се обърна и видя, че Тропър я вика с пръст. Подаде ѝ мегафона и заяви:

— Напълно сигурни сме, че има оръжие. Ако го използва, ще стане лошо.

— Много лошо — съгласи се Синди.

— Искам да поговориш с нея, по женски. Разсейвай я. Ние ще се опитаме да спасим децата.

Очите ѝ се местеха между сержанта и високоговорителя.

— Ами ако тя ви чуе да влизате?

— Направи всичко възможно да *не* ни чуе! Говори ѝ. Отвлечи ѝ вниманието. Бърборете си нещо там. Няма да е чак толкова трудно. Ето ти възможност да използваш страхотното си колежанско образование по психология.

Устните на сержанта се раздалечиха в усмивка и разкриха равни, но потъмнели зъби. Но под сарказма Синди нямаше начин да не усети напрежението му. Следдипломната ѝ специализация от колежа бе криминология, а *не* психология. Но не сега бе моментът да го поправа.

— Какви са имената им, сър?

— Охеда — натърти сержантът. — Луис и Естела Охеда.

След това се насочи към другите.

Тя остана сама с мегафона в ръка. Ударната група я изостави, въпреки че бе много по-чевръста в краката от Бодри. После си каза, че не трябва да бъде толкова предубедена. Вероятно — но само вероятно — Тропър наистина *чувстваше*, че тя и единствено тя може да се справи с тази жена. Ситуацията бе прекалено опасна, за да бъде просто вид ритуал по приемане на новаци в редиците на старите кримки. Дори и в такъв случай, независимо дали ще спечели или ще загуби, пак ще бъде подложена на оценка.

„Може би Тропър иска да ти помогне да акумулираш опит от първа ръка. Хм. А дали той има представа какво означава думата «акумулирам»?“

Колкото и да се опитваше да бъде една от тях, да се снижи максимално, тя си оставаше елитарен сноб. Можеш да познаеш, кога едно момиче е от Айви^[1]... Сержантът жестикулираше... даваше ѝ знак да започва. „Бъди уверена в себе си! — напомни си тя. — Покажи

им как се прави, колежанско момиче!“ Синди натисна копчето на мегафона и проговори:

— Хей, Естела! Знаеш ли, че тук навън имаш някакви дрехи?

Никакъв отговор. Сержантът започна да жестикулира бясно, което означаваше: „Продължавай да говориш, продължавай да говориш!“

— Изглеждат доста добри — опита отново Синди.

— Партсали са! — извика Естела отвътре. — Сички дреи са партсали! Той даде сички убави дреи на своя *puta*^[2]!

Луис се намеси с крясък.

— Аз не имам *puta*! Тя ѝе луда!

— Той ѝе лъжетс!

— Тя ѝе луда!

— Ще убия него!

— Тъй ѝе — извика Луис. — Тя убие ме. Аз не мърда, щото тя убие ме. Тя ѝе луда шена!

— Имаш ли пушка, Естела? — намеси се спокойно Синди.

— Тя има голяма пушка! — отговори Луис. — Тя ѝе луда шена!

Loca en la cabeza!^[3]

Луис никак не си помагаше. Синди продължи:

— Хайде, Естела. Да поговорим за това.

— Аз не говоря не повече — отвърна Естела. — *Той* говори. Сичко, което казва, ѝе лъжа!

„И после какво, Декър? Кажи нещо!“ Синди отново натисна бутона.

— Хей, откъде си взела тази червена рокля. Естела? На изплащане ли? Видях една точно такава на витрината на един магазин. Помислих си, че е наистина страхотна. Имаш добър вкус.

Тишина. После Естела каза:

— Купи я?

— Не, не я купих.

— Що не купи я?

— Червенокоса съм — обясни Синди. — За целта трябва да имаш тъмна коса. Твоята е тъмна, нали, Естела?

— Тъмна ѝе — съгласи се жената. Пауза. — В моя къща има ора!

— Не, аз съм навън — увери я Синди.

— Не, Чувам ора в моя къща!

— Не, навън сме! — Синди бързо добави: — Знаеш ли. Естела, тук има много хора, които разглеждат страхотните ти дрехи. Наистина имаш вкус. Мислила ли си някога да направиш дворна разпродажба? Наистина можеш да направиш добри пари.

— Дреите са партсали!

— Не, не са. Казвам ти, че имаш добър вкус. — Синди устоя на изкушението да погледне часовника си. Знаеше, че говори не повече от минута, въпреки че ѝ се струваше като цял час. — Харесва ми пурпурната рокля. Сигурно си бомба с нея.

— Пурпур не става за червенокоси.

— Да, права си — съгласи се Синди. — Харесва ми и зелената сатенена блуза. Зеленото подхожда на червенокоси.

— Аресва, земе. Аз не нуждая се дреи след като убия него.

— Казвам ти, Естела, можеш да направиш добри *пари* от тези дрехи — настоя Синди.

Дълга пауза. После Естела проговори:

— Колко много мислиш?

— Стотина...

— Не интересува! Той дава сички пари на своя *puta*!

— Аз нямам *puta*! — изпищя Луис. — Тя ѝе *луда*!

Гласът на жената беше изпълнен с обида:

— Аз не *луда*!

— Естела, излез и ще поговорим за това — намеси се Синди. С периферното си зрение видя, че сержантът води децата към една от колите. Добре, че поне това свършиха както трябва! Но работата ѝ далеч не бе приключена. — Ще ти помогна да събереш дрехите.

— *Арестува* я — извика Луис. — Вкарате неин луд задник в затвор!

— Луис, млъкни по дяволите! — каза полицайката.

— Ще го накара да млъкне за вас...

— Не, не, не, Естела. Излез навън. Ще поговорим!

— Аз не мърда, госпоице Червенокоса. Аз мърда, той вземе пушка. Той ѝе силен мъш. Аз не мърда. Аз не ходи не място. Той мърда, аз стреля дупка в негови *cojones*.

— Аз не мърда, не мърда — отвърна Луис. — *Estella, mi amore. Te amo mucho. Tu sabes que tu estas mi corazon!*^[4]

Естела мълчеше и това беше страшно. Сержантът изведнъж се материализира до Синди.

— Кажи й, че ще изпратим двама мъже в къщата. Кажи й, че те ще му сложат бележниците. Така той няма да я нарани, ако тя мръдне. Няма да може да вземе пушката. И ние ще сме там, за да я предпазим.

Синди кимна и каза плана на жената. Естела не бе много убедена, че ще проработи.

— Аз не искам да живея в къща. Мъже не слуша жените никога! Аз мразя мъжете!

— Ами ако аз дойда? — предложи Синди.

— Какво? — прошепна сержантът. — Веднага се откажи от това! Синди изключи с пръст бутона.

— Защо?

— Защото тя е бомба със закъснител, Декър. Оттегли си думите, или ще те накажа за неподчинение!

Синди знаеше, че няма да го направи. Баща й притежаваше прекалено много власт. Отговори:

— Предполагам, че съм ви разбрала неправилно, сър. Казахте, че ще изпратите полицаи в къщата. Аз съм полицай, така че не разбрах в какво е проблемът. Всъщност, все още не го разбирам.

Думите на Тропър, естествено, не бяха точно такива. Сержантът бе споменал за изпращането на мъже вътре. Въпреки това, шефът й бе притеснен. Тя като нищо би могла да се оплаче от дискриминация. Той изпсува едва чуто.

— Влиза ли, госпоице Червенокоса? — питаше Естела.

Синди погледна към Тропър.

— Какво трябва да кажа, сър?

Ченето на Тропър се движеше със скорост километър в минута.

— Кажи й, че ще влезеш с няколко полицаи...

— А какво ще кажете само за моя партньор...

— Декър, ние трябва да сме повече от тях. По този начин Луис Охеда няма дори и да *помисли* да грабне оръжието й. Сега *млъкни* и направи това, което ти наредих!

В думите му имаше логика. Като натисна отново бутона, Синди каза:

— Да, влизам, Естела. Но ще взема с мен и няколко момчета. Просто в случай че Луис се опита да направи някой номер.

— Аз не опитва нищо — запротестира Луис. — Тя убива мене!
— Така добре ли е, Естела? — продължи Синди.
Тишина. После Естела отвърна:
— Ти влезе и постави белезниците? Ти арестува него?
— Ще му поставя белезниците, Естела. Имаш ми думата.
— Добре — съгласи се жената. — Може да влезе, госпоице
Червенокоса.

[1] Айви лиг — група университети в североизточните щати на високо академично ниво. — Б.пр. ↑

[2] Puta (исп.) — проститутка, курва. — Б.пр. ↑

[3] Не е наред с главата! (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Естела, любов моя! Много те обичам! Знаеш, че си моето сърце! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Усещаше дъха на Тропър в тила си. Присъствието му бе така осезаемо, че имаше чувството, че я подбутва напред. Греъм Бодри и Роб Браун осигуряваха фланговете. Въпреки че имаше достатъчно подкрепление, тя все още бе човекът под прицел — беше първа, както и най-уязвима. Бяха решили, че Естела трябва да види първо *нея*. Това щеше да докаже, че на полицията може да се вярва. При непрекъснатите обвинения в полицейска корупция, всяка точка в полза на ченгетата беше от значение. Сърцето на Синди удряше бясно в гърдите. Но, вместо да я парализира, страхът ѝ даваше сили.

Влязоха в къщата през задната врата — беше по-сигурно и далеч не толкова агресивно, колкото през официалния вход. Къщата беше претрупана, а въздухът — влажен и тежък.

Синди извика:

— Сега сме в кухнята, влизаме в трапезарията. *Не мърдай*, Естела. Не искаме никакви проблеми.

— Продължавай да говориш — прошепна Тропър.

Полицайката каза:

— Ти не искаш проблеми, ние също.

— Не, аз не харесва проблеми — отвърна Естела.

— Аз също не харесва проблеми — съгласи се Луис.

Когато Синди пристъпи зад бюфета, успя да зърне облечения в червена блуза гръб на приведената Естела. Кичур черна коса се бе отпуснал на рамото ѝ като пагон. Жената държеше ловна пушка, притисната между краката на съпруга ѝ.

Синди източи врат, за да може да види лицето на Луис. Беше мокро от пот, а кожата му изглеждаше като вдигащо пара кафе с мляко. Дребен мъж с пигмейски кости, той имаше тясно лице, което бе съвсем обикновено, ако не се броят тънките мустачки и кичурчето косми между долната устна и брадичката. Бузите му бяха набраздени от следи от акне. Приличаше по-скоро на сприхав тийнейджър, отколкото на баща на седемгодишно хлапе.

Отпусна се назад и докладва на Тропър.

— Виждам ги. Той е с лице към мен, а тя — с гръб.

Тропър направи сигнал на останалите и тримата мъже извадиха пистолетите си.

— Добре. Кажи ѝ, че излизаме на открито. Кажи ѝ, че сме зад нея с извадени оръжия. Предупреди ги и двамата да *не* мърдат.

— Не мърдай, Естела — започна Синди. — Аз съм точно зад твоя кухненски бюфет, но *не* се обръщай назад. Не искам Луис да сграбчи пушката.

— Не, аз не мърда — отговори Естела.

— Добре. — Изведнъж Синди разбра, че по собственото ѝ лице се стичат капки пот. — Сега пристъпвам на открито, така че Луис може да види мен и моите хора. Искам той да види, че имаме пистолети, насочени към лицето му. Затова той няма да направи някоя глупост. Виждаш ли ме, Луис?

— Виждам ви.

— Тя има червена коса? — прекъсна го Естела.

— *Si*, тя има червена коса.

— Истинска или не истинска? — поинтересува се латиноамериканката.

— Исклещда истинска — отвърна Луис.

— Истинска е. — Капка пот се изтъркули по носа на Синди. — Виждаш ли пистолетите ни, Луис?

— Виждам.

— Те работят, Луис. Те работят много добре и много бързо. Затова не прави нищо глупаво.

— Аз не мърда.

Сержантът прошепна:

— Кажи ѝ да махне пушката от топките му и да я вдигне във въздуха. Кажи ѝ да се движи *бавно*. След това вземи пушката. Ние ще я поемем от теб. После ще ѝ поставиш белезниците и край на купона.

— Ще закопчея *нея*?

— Да, Декър, закопчаваш *нея* — сопна ѝ се Тропър. — Тя е насочила дуло към чатала му. Какъв е проблемът? Ще го направиш ли или не?

— Да, сър. Разбира се, сър. — Секунда пауза. После полицайката продължи високо: — Естела, искам бавно да преместиш пушката и

бавно да я вдигнеш във въздуха.

— Аз мърда, той взема пушка.

— Той няма да мръдне сега — успокой я Синди. — Ние сме насочили три пистолета към лицето му.

— Аз не мърда, аз не мърда — напрегнато заговори Луис.

Но Естела също бе притеснена.

— Аз няма мърда пушка. Защо вие не прави какво казала, госпоице Червенокоса? Вие казала слага белезници и арестува него. Защо не прави така?

— Повтори й, че той няма да опита нищо, че нашите пистолети са насочени към него! — прошепна настойчиво Тропър.

Синди се поколеба.

— Звучи притеснена, сър. Защо просто да не я успокоя и да направя това, което й казах?

— Защото, Декър, ако заобиколиш, за да закопчаеш Луис, ще попаднеш на линията на дулото й.

„Неоспорим довод, наистина!“

— Върви и вземи пушката — заповяда шефът. — Хайде! Започни да говориш!

Синди изтри лицето си с ръкав.

— Бих искала да направя това, което искаш, Естела, но, ако му сложа белезниците, ще застана точно пред пушката ти. Това няма да стане.

— Що? Аз не стреля теб, само Луис.

— Можеш случайно да ме застреляш. Знам, че нямаш такова намерение, но просто няма да стане.

— Ти лъгала! — изсъска Естела. — Ти йе лъжете точно като него!

— Естела, тук има три револвера, насочени към лицето на Луис. Той няма да мръдне.

— Аз не мърда — потвърди Луис.

— Е, аз също не мърда — настоя Естела. — Луис йе силен. Аз мърда, той взема пушка и стреля мен.

Синди опита със следващото предложение.

— А какво ще кажеш, ако дойда зад теб и взема пушката? — В същия момент чу как Тропър кълне, но не се осмели да се обърне с

лице към него. — Ако просто останеш неподвижна и *не* мърдаш. Мога да го направя. Ще взема пушката...

— Тогава Луис взема пушка от теб.

— Аз съм много едра жена, Естела. За минута мога да сваля Луис на пода.

— Тя йе много голяма, Естела! Дай й пушка — потвърди съпругът й.

„Млъкни, Луис! — помисли си Синди. — Каквото и да кажеш, тя ще направи обратното.“

Времето течеше много бавно, а тя чакаше отговор.

— Луис йе много силен... — проговори Естела.

— Аз също! — отвърна Синди. — Виж. Ще говоря, така че да можеш да ме чуваш и да знаеш, че не те мамя. Когато застана точно зад теб, ще те докосна по рамото...

— Аз не сигурна... — поколеба се латиноамериканката. — Аз не мисли...

— Ще ти говоря през цялото време.

— Не *това* ти заповядах! — мърмореше Тропър.

— Но тя ще го направи, сержант! — настоя Синди. — По този начин няма да заставам пред дулото, а вие тримата ще сте зад мен.

Мина секунда, две...

— Моля ви, сержант Тропър! — уверено прошепна младата жена. — Мога да я обезоръжа.

— Аз *не* чува теб. К'во казва? Ядосвам се — каза Естела.

Синди погледна към яростното лице на Тропър. Знаеше, че той е в капан. Ако не отговореше скоро, ситуацията щеше да ескалира. Гласът му изплющя като кожен камшик.

— Направи го! Но й кажи, че сме точно зад теб!

— Добре, Естела. Идвам — отвърна й Синди. — Приятелите ми ще бъдат зад мен, така че Луис да може да ги види. Сега започвам. Правя две стъпки напред. Чуваш ме, нали?

— *Si*, чувам теб! К'во мисли? Аз не има уши?

— Сега правя още две стъпки. Луис гледа право към приятелите ми... и техните пистолети. Гласът ми приближава ли се?

— *Si*, аз чува теб.

— Добре. Сега съм точно зад теб. Ще те потупам по рамото. Не мърдай...

— Аз не мърда.

— Луис, и ти не мърдай...

— Аз не мърда.

— Добре. Никой няма да мърда, освен мен — продължи Синди.

— Сега поставям ръка на рамото ти... — Тя докосна кокалестата става на жената. Естела остана неподвижна. — Това е моята ръка...

— Добре.

— Естела, слушай внимателно. Разбра ли?

— Добре.

— Ще се наведе и ще поставя ръце на кръста ти. Разбра ли? Не мърдай!

— Аз не мърда!

Синди бавно се наведе, гърдите ѝ докоснаха гърба на жената, а главата ѝ се озова над облеченото в червена блуза рамо на Естела. Тя прокара ръце по напрегнатия ѝ кръст и разпери пръсти.

— Виждаш ли ръцете ми?

— Виждам.

— Виждаш ли пръстите ми?

— Si.

— Добре. Сега ще взема пушката от теб.

— Добре.

— Не мърдай!

— Аз не мърда!

— Луис, ако мръднеш, аз ще се подхлъзна и ти не има *cojones*. Разбираш ли ме?

— Аз не мърда, не мърда!

Синди бе преминала през предварително обучение с пушка в академията. Но самата тя не се бе упражнявала достатъчно с различни оръжия — бе предпочела да се съсредоточи само върху служебната си „Берета“. Знаеше само, че пушките не са лесни оръжия, с които човек може да си играе и да се перчи. Поддават се трудно на контрол, защото са доста тежки. Естела пазеше равновесие, отпуснала приклада в полата си. Дясната ѝ ръка бе усукана около метала и показалецът ѝ бе върху спусъка. Лявата ѝ ръка бе отдолу, на ръкохватката — върху цевта. И двете ѝ ръце трепереха забележимо.

— Не мърдай. Сега ще докосна ръцете ти — заговори спокойно Синди. После постави длани върху пръстите на Естела. Кожата ѝ бе

гореща и влажна.

— Усещаш ли ръцете ми?

— Да.

— Не мърдай тялото си, разбра ли?

— Добре!

Синди започна да плъзга ръце надолу по пушката, търсейки стабилно и сухо място, където да я хване. Беше ѝ трудно, понеже дървото и метала бяха влажни и лепкави от потта на Естела. Опипа, докато намери две полусухи места, които ѝ предоставяха възможност да хване стабилно пушката. Сграбчи оръжието и не проговори, докато не се увери, че го държи здраво.

— Отдалечи ръцете си — каза най-сетне младата полицайка.

— Да отдалеча ръцете си?

— Да, отдръпни ги, но не мърдай тялото си.

— Вие земе пушка?

— Да, аз вземам пушката. Хванала съм я добре. Отдръпни ръцете си.

— Добре... — Но все още не се помръдна. — Ти *esta segura*^[1] хванала пушка?

— Държа пушката. — Синди звучеше спокойно. — Добре съм я хванала. Отдръпни ръцете си, но не си мърдай тялото.

— Добре.

Веднага щом пръстите на Естела пуснаха оръжието, Синди се изправи и го вдигна високо във въздуха. Бодри незабавно го пое. Луис скочи, попивайки потта си от лицето си и изкрещя:

— Вие арестува тази луда кучка!

— Закопчай я, Декър.

— К'во? — Естела обърна учуденото си лице към Синди. Беше красива жена с големи черни очи, високи скули, гладка кожа и големи пълни устни. Защо, по дяволите, Луис би пожелал някоя друга?

И, което беше по-важно, какво бе видяла *тя* в него?

Може би имаше голям...

— К'во казва той? — пищеше Естела. — Вие арестува него! Той има *puta*!

Синди извади белезниците от колана си и с едно плавно движение завъртя Естела и вдигна дясната ѝ ръка зад гърба. Още само миг, и щеше да закопчее и лявата, но тогава латиноамериканката

внезапно проумя какво става. Забори се в хватката на Синди и започна да бълва тирада на испански, примесвайки я с проклетия и слюнка.

— Не прави нещата трудни...

— *Ти ѝе уна кучка! Ти ѝе лъжлива дъщеря на пук...*

— Нека не се обиждаме. — Полицайката удари с коляно сгъвката на коленете ѝ достатъчно силно, за да накара Естела да се превие. Веднага щом жената сви крака, вече не бе трудно да бъде повалена с лице към пода. Като използва отново коленете и лактите си, за да възпре борецото се тяло, Синди притисна дясната ръка на Естела към гърба ѝ и издърпа лявата, с която латиноамериканката се опитваше да я удари в лицето. Естела не бе в нейната категория, но съпротивата ѝ — въртенето и подскачането — накараха полицайката да се препоти от напрежение.

Беше си истинско представление, великолепна сцена на единоборство. Защото никой от останалите не направи дори и минимално усилие да ѝ помогне. Вместо това стояха отстрани и с интерес наблюдаваха борбата. Луис гледаше глупаво, с голяма усмивка на грозното си лице.

— Ти отива в *carcel*^[2], ти *estupida, loca*^[3]... — занарежда съпругът.

Естела отново изсъска в неговата посока.

— Той има *puta*! Той отива в затвор! Що *той* не отива в затвор!

Луис се чувстваше истински победител.

— Забавлява се с други големи дааами...

— Греъм, би ли го накарал да млъкне! — сопна се Синди.

Бодри се обърна към Луис:

— Млъквай!

Синди докопа изплъзващата ѝ се ръка, сграбчи я и отново я притисна към гърба на Естела. Щракна хлабавите белезници, след това хвана здраво окованите ѝ ръце и изправи латиноамериканката на крака.

— Не можем да го изпратим в затвора, Естела, защото изневяратата не е противозаконна — обясни Синди. — Ако я обявят за такава, повечето политици ще отидат зад решетките.

Луис произведе звуци, наподобяващи целувки към съпругата си. Борейки се с хватката на Синди, Естела се опита да се измъкне и да го ритне.

— Не го прави — посъветва я полицайката. — Иначе ще трябва да ти вържа краката.

— Надявам се мадам в *carcel* да е едра шена!

— *Tu es un Diablo*^[4] с *requeno*^[5] инструмент...

— Вие арестува нея! — извика Луис. — Заклучете неин *lardo*^[6] задник в затвор!

— Аз не има *lardo* задник! — изпищя Естела. — Твоя курва има *lardo* задник, голям, тлъст задник!

— Млъкнете! И двамата! — намеси си Синди. — Луис, както знаеш, трябва да дойдеш с нас в полицията.

— К'во? — усмивката на съпруга увехна. — Аз? К'во да прая?

— Ще трябва да ти вземем показанията — отвърна полицайката. — Също ще трябва да отидеш в съда и да говориш пред съдията, ако искаш да си върнеш децата. В противен случай децата ти ще бъдат осиновени от друго семейство.

— Аз? — лицето на Луис изразяваше шок. — Аз направя това?

— Да, *ти*, приятелче — каза Синди. — Съпругата ти няма да може да направи нищо, ако е в затвора.

Тропър се бе втренил в нея. Тя му хвърли невинен поглед през рамо и се опита да се усмихне. Не бе лесно, понеже все още се опитваше да удържи Естела.

— Просто информирам господин Охеда за процедурата по връщането на децата, сержант. В случай, разбира се, че ги иска.

От устата на Естела започна да излиза пяна.

— Ако отпрати децата, аз прокълна теб от *mi cama de muerte*^[7]. Ще плюя върху теб!

— Не, не, Естела — каза тъжно Луис. — Аз не отпратя децата! Аз казва на съдията. Не притеснява.

— Няма начин съдията да ти върне децата — промърмори Рон Браун. — Не и с *ловна пушка* в къщата.

— Аз не стреля моите деца! — възпротиви се Луис. — Вие земе пушката. Аз не нуждая от нея.

— Те отведи децата, Луис! Ти не оставя тях... — нареждаше Естела.

— Те не земе децата!

— Можете да пуснете молба да си ги върнете — обясни Синди. — Разбира се, ако съпругата ви е в затвора, вие ще отговаряте за тях.

Това означава да седите през нощта и да ги гледате, докато приятелите ви се забавляват...

— Декър... — изръмжа Тропър.

— Естествено, не се опитвам да повлияя на вашето решение да повдигнете обвинения.

— Така или иначе няма да им върнат децата — намеси се Браун.
— Трябва да си *отговорен* възрастен човек, за да отглеждаш деца.

— Може би имате други роднини — предложи Бодри.

— Майка ѝ — светна лицето на Луис.

— Наистина ли мислиш, че нейната майка ще гледа *твоите* деца, след като ти си *оковал* дупето на дъщеря ѝ в затвора?!

— Декър, каза достатъчно!

Синди млькна. Не можеше да разбере защо Тропър го приема толкова лично, след като бе виждала много свои колеги да уговарят други участници в домашно насилие да не повдигат обвинения. Вероятно имаше нещо общо с пушка, насочена към нечий топки.

— Те зема децата, Луис! Те зема децата! — подсмърчаше Естела.

Нахалната сприхавост на Луис бе заменена от паника.

— Не, те не земе децата, Естела. — Той погледна към Тропър. — Аз не обвини моята съпруга! Тя не правила нищо. Остави нея на мира! После ние дойде и земе децата.

Тропър сипеше проклетия под носа си.

— Не мога да повярвам!

— Не е толкова просто — каза Синди. — Дори ако Луис не предяви обвинения, Естела, все пак трябва да те отведем в управлението и да те впишем за незаконно притежание и небрежно отношение към оръжие.

— После к'во? — запита Луис.

— Тя ще почака в затвора до предварителното следствие, което означава три или четири часа — продължи Синди. — После вероятно съдията ще я пусне по нейно собствено желание. Това означава, че няма да плащате никаква гаранция...

— Съдията няма вкара нея в затвор?

Синди сви рамене.

— Нямам представа какво ще направи. Но ние ще трябва да я затворим до срещата със съдията. — Тропър я гледаше яростно. Тя се правеше, че не го вижда. — Обикновено незаконното притежание и

небрежната употреба на оръжие, ако са първо провинение, не водят до затвор. Но *не* зная какво ще реши съдията. Не зависи от мен.

— Ако каже да ходя вкъщи, земаме ли децата? — притеснено попита Естела.

— Не — отвърна Синди. — Това зависи от друг съдия...

— Но по-добре ѝе, ако има майка, да? — запита Луис.

— Вероятно.

— Тогава аз не вдига обвинения — каза Луис. — Вие пусне нея.

Браун цъкна с език от удивление.

— Тя бе насочила пушка към топките ви, а вие я пускате!

— Той ѝе добре — намеси се Естела.

— Аз добре! — потвърди Луис.

— Закарайте ги в участъка. Обвинете и двамата в съвместно притежание — разпореди Тропър.

— Обвинява мен? — учуди се Луис. — Аз не прави *нищо*.

— Да, да! — Тропър завъртя Луис и му сложи белезниците. — Ако искаш да ми кажеш, че двамата просто сте се размотавали из къщата и сте си играли с пушката, обвинението за притежание и небрежност ще бъде и към двама ви. Това означава, че вие и съпругата ви сте арестувани. — Тропър замълча. — Освен ако не си промените намерението за обвиненията към съпругата ви.

— Не, аз не променя моето намерение!

— Тогава и двамата сте арестувани — заключи Тропър. — Сам си го постла леглото, приятелче. Сега ще легнеш в него.

— Така добре — закима енергично Естела. — Той лежи в леглото, но само с мен.

Това вече преля чашата на търпението на сержанта. Той побутна Луис напред и изръмжа:

— Да вървим!

Когато пристъпиха навън пред входната врата, бяха посрещнати и приветствани от радостните викове и подсвирквания на събралите се съседи. Докато вървяха към колите, Естела бе навела глава, но Синди забеляза, че Луис се усмихва широко. Вероятно би и помахал, ако ръцете му не бяха закопчани на гърба.

Неговите трийсет секунди слава. Това е то Холивуд. Всеки умира да се прави на звезда.

- [1] Сигурна пи си? (исп.). — Б.пр. ↑
- [2] Затвор (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Глупава, луда (исп.). — Б.пр. ↑
- [4] Ти си един дявол (исп.). — Б.пр. ↑
- [5] Малък (исп.). — Б.пр. ↑
- [6] Дебел, тлъст (исп.). — Б.пр. ↑
- [7] От смъртния си одър (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Макар че „Белинис“ не бе станал за Синди втори роден дом, поне ѝ осигуряваше уют. Беше нещо много повече от бърлога за ченгета — барът предлагаше пържоли и сандвичи, както и салати и супи на ниски цени. Приятно по размери, мястото бе слабо осветено. Носеха се звуци на джаз, а по големия екран на телевизора в момента вървеше бейзболен мач — „Джайънтс“ срещу „Падрес“. Подовете бяха от стари чамови дъски, а тухлите по тавана подобряваха акустиката. В центъра на заведението имаше шест маси, а до лявата стена бяха подредени сепарета с червени завеси. Дясната страна бе заета от бара. Огледалната стена отзад отразяваше черния тезгях, който се простираше по протежение на целия ресторант. По принцип законът забраняваше пушенето на места, където се сервира храна. Но собствениците заобикаляха правилата, като отваряха задната врата под предлог, че помещението е продължение на несъществуващ вътрешен двор. Въпросът бе спорен, но кой ще се занимава да глобява собственика, когато самият закон тук го обгръщаше и скриваше в гъста димна завеса?!

Когато Бодри влезе, помахаше с ръка на няколко свои приятели. Синди също помахаша, но колкото да не се цепи от колектива. Рон Браун седеше на едно от високите столчета на бара, но Тропър не бе с него. За момент Синди мярна гърба на някой, който излизаше от заведението. Може и да беше сержантът, но не бе съвсем сигурна. Зърна няколко души, които познаваше по име. Анди Лопес ѝ бе познат от академията. Видя също така и Рик Бедерман, по прякор „Лъскавия“, както и партньора му Шон Амори. Бедерман бе със солидно телосложение, тъмни очи и гъста къдрава коса. Както винаги, лицето му имаше арогантно изражение. Бе го срещнала на един купон... и не бе харесала начина, по който я гледаше. Амори бе по-светъл от него, но демонстрираше същото излъчване. Бодри вероятно бе уловил колебанието ѝ, защото каза:

— Искат ли да проявиш учтивост ли?

— Може би по-късно.

Поръчаха си бира, взеха халбите си и отпиха няколко пъти, без да говорят. Бодри се наслаждаваше на музиката и барабанеше с пръсти по масата. Беше софт-джаз — саксофонът пееше със задъхан, чувствен глас, който галеше възбуждащо сетивата, като предварителни ласки за любовна игра.

— Днес се справи добре — най-сетне заговори Бодри.

— Благодаря.

— Още една червена точка за добрите.

— Ние ли сме добрите? — учуди се Синди. — Вестниците май твърдят друго.

Бодри не ѝ обърна внимание.

— Това не е първият скандал. Няма да е и последният.

— Много лошо.

— Да, предполагам. — Бодри вдигна халбата си. — Все пак не смятам да си губя съня заради това. Така че сигурна ли си, че днес си добре?

— Да, всичко е наред — успя да се усмихне Синди. — Чудя се как обаче го приема Тропър. Мисля, че ми е ядосан. Няма да е първият, нито последният.

Бодри повдигна вежди, но не каза нищо.

— Какво? — попита Синди. — Ще ми дадеш ли някакъв съвет?

— Ако го приемаш спокойно, нямам какво да ти кажа.

— Тогава защо ме гледаш така?

— Как?

— Все едно имам херпес.

— Станала си докачлива, Декър. Изобщо не гледам към теб. Ако те гледах, изобщо не бих се сетил за херпес. Мислех си, че изглеждаш добре в този черен костюм с панталон. Че подхожда много добре на косата ти, която изглежда приятно разпусната. — Той отпи от бирата си. — Това не е свалка. Имам добър брак и бих искал той да продължи. Просто старомоден класически комплимент, затова недей да подаваш жалба за сексуален тормоз.

— Наистина ли изглеждам добре тази вечер?

— Да, изглеждаш добре.

— Благодаря. — Синди отпи още една глътка, после облиза пияната от устните си. — Мислиш ли, че прецаках всичко?

— Не, нищо не си прецакала, поне по време на инцидента. Справи се доста добре със ситуацията. — Загледа се сякаш в нищото и допълни: — Всъщност, справи се великолепно!

— Но се държах гадно с Тропър! — възкликна Синди и тропна ядно с крак. — Ти_ мислиш ли_, че прецаках Тропър?

— Не точно...

— Тогава какво...

— Чакай, чакай, чакай! — вдигна ръка Бодри и я накара да замълчи. — Млъкни за секунда! Не си го прецакала, което означава, че той няма да възбуди федерално дело заради това. Но би могла да помислиш дали пък ти да не направиш нещо за него.

— Какво например? — Тя подсмъркна. — Да му занеса кафе ли? С една или с две бучки?

— Не се дръж като кучка. Просто... помисли върху това.

— От известно време никой не ме е наричал кучка — разсмя се Синди.

— Но по-рано са те наричали.

— О, да.

— Написано е на челото ти, Декър. „Аз съм кучка. Не просто кучка, а нахакана, образована кучка“.

Синди продължаваше да се усмихва, но очите ѝ бяха тъжни.

— Така ли ме виждаш?

— Не, не така те *виждам* — въздъхна Бодри. — Просто действаш така, Декър. Днес например. Ти се поставяш... *там* някъде. Точно на огневата линия. И когато си там, хората те забелязват. Както Тропър.

— *Проработи.*

— Не това е въпросът.

— А аз, глупачката, мислех че е.

Бодри попи с ръкав пяната по устните си.

— Виж, не би трябвало да говорим за това. Можем да поприказваме за други неща. Ти ще ми кажеш твоите клюки, аз ще ти кажа моите. Просто се опитвам да... нали знаеш. Ще ти го кажа както си е.

Тя го погледна учудено.

— Виж, Греъм, не се обиждай, но не съм в настроение да бъда разнищвана.

— В правото си си.

— От друга страна, няма смисъл да се превръщам във враг на Тропър. — Синди се втренчи в бирата си. — Какво трябва да направя за него?

Бодри се огледа, след това я подкани с пръст да се приближи. Тя се облакът на масата и се приведе към него.

— Тропър не е глупак... — започна партньорът й.

— Не съм казала, че...

— Просто млъкни и слушай, разбра ли? — Бодри понижи глас. — Той не е глупав, Син. Имал е страхотни удари, когато е бил патрулиращ полицаи. Познава добре начина, по който хората действат.

Замълча. Синди го подкани:

— Да? Слушам те.

— Ако го помолиш да преразкаже някой случай, той няма да скрие нищо. В състояние е да повтори всичко от „А“ ДО „Я“, В ПЪЛНИ подробности. Проблемът възниква, когато се опита да го напише в рапорта си. Там е като риба на сухо. Попълването на формулярите му отнема цял век. Писането го обърква. Губи нишката.

— Не е последователен?

— Нещо такова. Непрекъснато пренаписва докладите си, защото старите изглеждат като същинска каша.

— Защо просто не използва „Word“? — попита тя. — Нали знаеш... „cut“ и „paste“^[1].

— Има проблем с компютрите. Клавиатурата го притеснява. — Бодри привърши първата си халба и вдигна пръсти, за да направи знак на сервитьорката. — А за теб компютрите вероятно не са проблем, нали?

— Не и текстообработката.

— Освен това надали ти е трудно да пишеш рапорти.

— Намирам това занимание за твърде затыпяващо, но не, не ми е трудно. В колежа имяхме доста писмени работи. Обикновено в началото си правех план. Знаеш ли, понякога все още си правя план, преди да напиша даден рапорт, ако случаят е доста объркан — с много хора, които идват и си отиват. Можеш да му предложиш да опита това.

— Аз не предлагам нищо на Тропър и ти също не би трябвало да го правиш. Мисля, че сержантът е влязъл в академията със спортна стипендия. Сега разбираш защо ръмжи по твой адрес. — Вгледа се

втречено в нея и продължи: — Това е нещо, което би трябвало вече да си осъзнала, Синди. Момчетата, с които работиш, са солта на Америка. Много от нас са бивши военни. Ние сме хора на физическия труд, които мразят работното време „от девет до пет“, но все пак държат да си докарат добра пенсия. Ти си от друга планета — колежанска кучка, която някак си се е наместила в органите на реда. Която идва от не просто колеж, а *частен колеж*...

— При това — от Айви лиг.

— Да, *точно това* имам предвид! — Бодри тупна с юмрук по масата, за да подчертае думите си.

— Съжалявам. — Тя направи опит да прикрие усмивката си. — Просто беше прекалено изкусително...

— Забрави го.

— Греъм, отлично разбирам какво искаш да кажеш. — Синди натопи пръст в пяната и го облиза. — Знаеш ли, ако момчетата си мислят, че съм отраснала в богатство, значи са глупави. Баща ми положи доста усилия, за да се изкатери в йерархията.

— Кое то пък ни води до друга тема, Декър. Трябва да престанеш да говориш за баща си.

— Е, хайде де! Сега започваш и с лични нападки!

— Казвам ти го за твое добро.

— Дали правя *поне нещо* правилно?

— Не много.

Младата жена погледна настрани и задъвка устната си, за да се овладее.

— Всеки път, когато започнем да обсъждаме проблемите от изминалия ден, ти казваш нещо като: „Да, баща ми веднъж имаше подобно дело“ — продължи Бодри.

— Опитвам се да *направя връзка*.

— Това нервира хората. Кара ги да си мислят, че техния собствен опит не струва нищо. Всеки иска да се почувства специален. Ти вече се чувстваш по-различна заради онова, което си получила в колежа. Ала не трябва да забравяш, че средностатистическото ченге е завършило гимназия и може би най-много двугодишен колеж като мен. Ако си наистина умен, добре — отиваш в четиригодишен държавен колеж, или пък в академията, с надеждата да се издигнеш в професията.

— Като баща ми...

— *Спри* да споменаваш баща си! Той не е легенда, Декър, просто една писарушка.

За първи път Синди бе дълбоко засегната.

— Това е нелепо, Бодри! Той беше долу, в окопите, когато оная секта реши да се взриви!

— Да, и много хора твърдяха, че би могъл да се справи и по-добре.

Лицето ѝ почервения от гняв.

— Това е абсолютна лъжа! — прошепна ядосано тя. — Спаси дванайсет деца...

— Но много възрастни бяха разкъсани...

— Той не е бил *отговорен*, Греъм. Не той е командвал парада! — Примигна. — Стига вече! Чух достатъчно.

Бодри я хвана за ръката, преди да е успяла да стане от стола си.

— Аз не критикувам баща ти, Синди. Просто повтарям онова, което съм чул. Трябва да знаеш тези неща — успокой я той. — Иначе ще действаш на сляпо.

Младата жена не отговори. Втренченият ѝ поглед се взираше в дъното на празната чаша.

— Вземи си още една — предложи Бодри.

— Не, благодаря — отказа твърдо тя.

След секунди се появи и сервитьорката. Носеше червено бюстие с дълбоко деколте, къса червена пола с бяла престилка, украсена с къдрички и червени обувки на висок ток. Косата ѝ бе къса, руса, фиксирана с лак. Постави халба бира пред Бодри.

— Какво ще кажеш за още една и за партньорката ми, Жасмин? — попита той.

— Стига толкова, благодаря — отговори Синди.

Бодри я срита под масата.

— От друга страна, още една би ми дошла наистина добре — реагира навреме Синди и даде на момичето празната си чаша, заедно с една десетачка.

Жасмин се усмихна.

— Шефът каза, че тази вечер вашите напитки са за сметка на заведението. Стига да не станете прекалено алчна.

— И с какво съм заслужила тази чест?

— Наблюдавал ви е. Тази седмица идвахте три пъти. Иска да ви възнагради за лоялността.

— Предайте му моите благодарности — отвърна Синди и се насили да се усмихне. — Искрените ми благодарности. А рестото запазете.

Усмивката на Жасмин се разшири чак до ушите от доволство.

— Рядка птица — ченге от класа. Връщам се след минута.

— Десетачка е голям бакшиш — отбеляза Бодри, когато момичето си тръгна.

— Откъдето дошли, там и отишли.

Той плъзна чашата си по масата.

— Ето, вземи моята.

— Не, всичко е наред — бутна я обратно Синди.

Бодри отпи голяма глътка.

— Кисела си, Декър. Изглеждаш като съпругата ми, когато изхарчих парите за подаръка ѝ за годишнината.

— Добре съм.

Мъжът не обърна внимание на думите ѝ.

— Ключките за баща ти са от завист, Син. Дребните хорица винаги си търсят начин да си отмъстят на онези, които са успели да се издигнат. Всеки от нас би искал да е на мястото на Големия Декър. Но не в това е проблемът. Когато ти говориш за баща си, изглежда така, сякаш все още се държиш за ръката му. Това, освен това им напомня за чина и за досието, до които няма скоро да достигнат. Не че баща ти не ги заслужава. Репутацията му е добра. Но трябва да престанеш да мислиш толкова много за него и да започнеш да мислиш малко повече за себе си. Мисли за това, което *ти си* направила напоследък.

Синди отново отклони погледа си. Пресегна се през масата и взе халбата на Бодри.

— Да се върнем към Тропър... Какво да направя?

— Кажи му, че имаш свободно време и това те изнервя. Попитай го дали не можеш да му помогнеш с нещо.

— И той ще отговори отрицателно.

— Разбира се, че ще отговори отрицателно. После му спомени нещо за купчината боклуци, които лежат в неговото чекмедже. Кажи му нещо от рода на: „Хей, сержант! Дайте ми да разчистя част от бумагите, които имате да пишете. Тъкмо в момента съм се заела с

някои мои рапорти. Нищо не ми струва да напечатам и няколко от вашите, които са написани на ръка“.

— И той ще прозре какво имам предвид.

— Да, така е. Ще му стане ясно, че се опитваш да му се подмажеш. Но се обзалагам, че ще си отбележи точка в твоя полза. Ще реагира така, сякаш това не е кой знае колко важно. Сякаш си е напълно в реда на нещата. Но ще го запомни.

— И толкова?

— И толкова. — Бодри огледа заведението. С всяка минута то се изпълваше с все повече хора. — Трябва да се прибирам при Шери и децата. Кой ден сме днес?

— Двайсет и първи.

— Да де, но кой ден от седмицата?

— Четвъртък.

— Ааа, значи е нашата вечер за чили. Добре. Допий ми бирата. Искам да оставя малко място за питието с вечерята. Чили и бира. Ето ти пример за перфектната семейна двойка. Де да можеше мъжете и жените да бъдат чили и бира...

* * *

На този етап от вечерта тя вероятно трябваше да си събере нещата и да се прибере вкъщи. Вместо това Синди огледа заведението ако не за приятелски лица, то поне за познати. Коментарите на бодри ѝ бяха смачкали самочувствието. Тя не искаше да играе ролята на единак, тръгнал на кръстоносен поход срещу света. Самотниците бяха чудесни герои за романите, но в реалния живот нещата стояха по друг начин.

Искаше да *се слее*. Какво, по дяволите, не бе наред с нея?

Е, добре, въздъхна тя. Не би могла да промени миналото си, затова нека се съсредоточи върху настоящето. Анди Лопес и партньорът му Тим Уотърс все още бяха на бара. Анди изглеждаше точно момче. Тим не я впечатляваше особено. Разговорът с тях би бил предсказуем и празнословен.

Трябва да има и по-добър вариант.

На една от масите седяха Хейли Маркс и Ронда Нордич. Макар и около трийсетте, Хейли имаше седемгодишен стаж. Бе висока почти метър и осемдесет и имаше къса руса коса и пронизващи кафяви очи. Ронда беше цивилна и работеше в приемната на детективския отдел. Тя беше по-възрастна... около четирийсетте, дори може би към петдесетте. Имаше набръчкана, пепелява кожа и къса къдрава коса, в която бялото бе повече от черното. С Хейли се поздравяваха от време на време, но с Ронда никога не бяха говорили. Но те изглеждаха за предпочитане пред Лопес и Уотърс.

С бира в ръка, младата жена се изправи и се насочи към тях. Хейли вдигна поглед, после се върна към бялото си вино.

— Настанявай се някъде.

— Благодаря. — Тъй като двете жени бяха седнали една срещу друга, трябваше да се настани до някоя от тях. Обърна се към Ронда и протегна ръка. — Синди Декър.

— Ронда Нордич. — Тя пое ръката ѝ. — Преди време работех с баща ти.

— Във Футхил?

— Да, във Футхил. Той сега е в Девъншир, нали?

Кимна.

— Беше мил човек. — Ронда цъкна с език и завъртя чашата си със сода. — Вероятно все още е. Защо става винаги така? Говориш за някого, когото си познавал в миналото по начин, все едно е мъртъв?

— Не знам — усмихна се Синди.

— Е, поздрави го от мен.

— Ще го поздравя.

Мълчание. Всички отпиха от чашите си.

— Виждам, че си станала партньор на Бодри — заговори Хейли.

— Да.

— И какво мислиш за него?

Синди бе изненадана от искреността на въпроса на Маркс.

— Свястно момче е.

— Така ли?

— Да. Защо? Има ли нещо, което трябва да знам?

Хейли отпи от своето „Шардоне“ и отбеляза:

— Добре, да го кажем така — той не би преминал квалификациите за маратона.

— А... това ли? Да, вече го знам.

— Какво знаеш? — полюбопитства Ронда.

— Че е малко бавен в краката — отвърна Синди.

— Знаеш ли, клюката твърди, че Рик Бедерман Лъскавия е поискал разместване точно заради това — намеси се Хейли. — Той се борел с нарушител, който имал нож. Докато Бодри пристигне, оня почти му бил отрязал вече ухото. Не казвам, че Бодри не е свестен. Просто ти обръщам внимание на недостатъците му. Така че не си мисли, че говоря против него.

— Ни най-малко. — Въпреки това, Синди се чувстваше неудобно. — Оценявам искреността ти. Но с него ми е добре.

— Отпусни се. — Хейли довърши чашата си вино. — Тази вечер просто си решила да си пийнеш или има и нещо друго?

— Нямам нищо предвидено в програмата си.

— Ние смятаме да похапнем някъде. Можеш да се присъединиш към нас.

— Ами... в хладилника ми от два дни седи една купа със спагети — замисли се Синди.

Хейли най-сетне се усмихна.

— Звучи впечатляващо.

— Вие младите вече просто не готвите — намеси се Ронда.

— Мога да готвя — оправда се Синди. После направи пауза. — Просто избрах да не го правя!

— О-хо! — възкликна Ронда.

— Това е въпрос на воля — продължи младата жена.

— Ами, Ронда, ако си умираш да сготвиш за нас... — предложи Хейли.

— След като отгледах четири деца, мисля, че предостатъчно съм се грижила за прехраната на гладни гърла. Единственото гърло, което сега бих искала да нахраня, е моето собствено.

— Какво ще ми препоръчате от кухнята тук? — попита Синди.

— Зависи колко си гладна — отвърна й Хейли. — Гладна като за сандвич? Или може би като за пържола, или за шницел?

— По-скоро за сандвич, отколкото за пържола.

— Опитай телешкия — предложи й Хейли.

— Аз вероятно ще си взема телешки — заяви Ронда. — Въпреки че би трябвало да избира пуешки. Ограничавам тлъстините.

— Знаеш ли, Ронда, аз ще си взема телешки, а ако нямаш нищо против, можем да си ги разменим — каза Синди.

— Ако ще си поръчваш телешки, тогава аз май ще избира риба тон — замислено отбеляза Хейли. — Нали няма да имаш нищо против да си чупна малко от твоя... въпреки че телешкото не върви особено с риба тон.

— Е, все пак не става въпрос за комбинация между пържола и скариди — вметна Синди.

— Защо пък да не си поръчам пастроми^[2] върху ръжен хляб — продължи да умува Хейли. — Ти обичаш ли пастроми, Синди?

— Обожавам ги.

— Вече изобщо не докосвам подобни неща! — отсече Ронда. — Имам предвид мазнините.

— Това не е добре — заключи Хейли. — Ро, ако искаш да си разделим храната, ще трябва да избира нещо друго. Какво ще кажеш за шунка и сирене? — Обърна се към Синди: — Обичаш ли шунка със сирене?

— Не съвсем. Не ям шунка. Еврейка съм.

— О... — Хейли се замисли за момент. — Значи ядеш кашер^[3]?

— Не, не ям кашер. Просто не ям шунка. Никога не сме си правили. Въпреки че понякога хапваме бекон.

— В това няма никаква логика.

— Знам. — Синди сви рамене.

— Значи, ако взема комбиниран сандвич, ще можем да си го разделим? — поинтересува се Хейли.

— Да, аз не бих отказала.

— А ти, Ро, какво ще кажеш?

— Какво има в него?

— Пуйка, бекон и авокадо.

— Тогава без авокадото. Не че не го харесвам. — Потупа внушителния си корем и изтъкна: — То не ме харесва.

— Но това е най-хубавата част! — възмути се приятелката ѝ.

— Добре де, но аз се отказвам.

— Какво ще поръчваме? Обърках се — намеси се Синди.

— Остави на мен. — Хейли извика с жест Жасмин и ѝ каза: — Телешки сандвич с повече лук и много сос, пържени картопки и зелева салата, пуешки сандвич с повече черни боровинки, картофено пюре

вместо плънка и зелева салата и комбиниран сандвич с печено ръжено хлебче, половината с авокадо, половината без.

— Искаш ли пържени картофки със сандвича, Маркс?

— Да, можеш да добавиш и картофки.

— Да ти долея ли вино?

— Да.

— А за теб още една бира, скъпа?

Синди обмисли тази възможност и накрая отсече:

— По-добре диетична кола.

— Защо? — попита Хейли. — Колко бири си изпила?

— Току-що приключих третата. Добре съм, но по-добре да не изкушавам феята на алкохола.

— Аз също съм на третата. — Хейли направи гримаса. — Нека и за мен да е диетична кола.

— Имаш я. — Жасмин погледна към поръчката, после към Синди. — Коя поръчка е твоята?

— Защо? — попита Хейли.

— Защото нейните са от заведението.

Ронда и Хейли започнаха да дюдюкат.

— Защо? — засмя се Синди. — Кое му е толкова смешното?

— Дугъл отново е в действие — констатира Хейли.

— Кой е този Дугъл?

— Похотливият елф, който притежава това място.

— Не ги слушай, скъпа — намеси се Жасмин. — Те просто ревнуват. Та коя е твоята поръчка?

— Коя е моята поръчка? — обърна се Синди към новите си приятелки. — Телешкото ли?

— Кое е най-скъпото? — попита Ронда.

— Комбинираният сандвич.

— Тогава е той.

— Ех и вие, момичета! — засмя се Жасмин. После се обърна и се отдалечи.

— Какво представлява този Дугъл? — любопитства Синди.

— Много дребен мъж. — Хейли вдигна ръка на около седемдесет сантиметра от земята. — Преследва всички жени.

— И ченгетата ли?

— Всичко, което има достатъчно удобни балкони — отвърна Ронда.

— *Балкони ли?*

— Може да ми лиже онази работа прав, ако му позволя — продължи обясненията си Хейли.

— Колко е висок?

— Около метър и шейсет. Вероятно към петдесетте.

— Звучи чудесно — отбеляза Синди. — Всъщност, звучи като последната ми случайна среща.

— Има пари — допълни Ронда.

— Е, виж тази част не е лоша.

— Тези типове винаги са стиснати — намеси се Хейли. — Нали знаеш, аз си ги изкарвам, аз си ги харча. Ако ми оближеш топките, може и да ти дам някой долар да си платиш паркинга.

Синди се разсмя.

— Добре позната картинка.

Хейли също се разкикоти.

— Дали вече не звучим като пияни?

— Не, просто се заяждаме с човека — отвърна Синди.

— О-хо! — каза Хейли. — Виж кой влезе току-що! Ходещото шише брилянтин. — Тя му помахаша с ръка. — Вижте, идва към нас.

Синди се обърна и почувства как кожата ѝ пламва. Надяваше се другите да не са забелязали, но знаеше, че са. Кожата ѝ по рождение беше млечнобяла и непрекъснато я издаваше. Изчервяваше се винаги, когато бе ядосана, притеснена или силно възбудена.

Или поне така ѝ бяха казвали.

[1] Команди в системата „Word“. Става въпрос за пренасяне на дума, изречение или цял абзац от едно място в текста на друго. — Б.пр.

↑

[2] Пастрами — пушена телешка рибица с много подправки, вид пикантно филе. — Б.ред. ↑

[3] Кашер (евр.) — храна, приготвена според еврейските религиозни изисквания; човек, който спазва тези изисквания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Той беше облечен в нинджа стил — черна тениска и черни джинси под леко черно кожено яке. Тъмната му коса, посребрена на слепоочията, бе пригладена изрядно назад. Очите му излъчваха онова полицейско напрежение, което Синди бе виждала безброй пъти в погледа на баща си. Но тялото му бе отпуснато и свободно. Той не тръгна към тях — *той се стрелна* — сякаш фактът, че е детектив му даваше права, от които са лишени нисшите униформени същества. Зае мястото срещу Синди, но се втренчи в Хейли. Това явно я притесни.

— И какво те доведе насам? — осмели се Хейли да го стрелне с очи, докато поглъщаше остатъка от своето „Шардоне“. — Обикаляш бедните квартали с благотворителни цели ли?

— Някои от нас наистина работят до късно, Маркс.

— И над какво работиш? — попита Хейли. — Новите попълнения се появяват чак през септември.

Той се ухили и разкри перфектните си бели зъби, като същевременно направи знак на сервитьорката да му донесе напитка.

— Така ли говориш с шефовете си, Маркс?!

— Ти не си ми шеф — възрази Хейли.

— Е, засега не съм, но никога не казвай никога.

Хейли погледна наляво към Синди и ги представи:

— Синди Декър, Скот Оливър.

— Познаваме се. — Нехайно отвърна Оливър. — Работя с баща й. Или по-скоро сега работя за баща й. Големият Декър е мой шеф.

— Работиш в управлението на Девъншир? — попита Ронда.

— Да — отговори Оливър. — Цели две години бях там в отдел „Убийства“, преди да се появи Дек — хитрият му натрапник.

— О-хо! — намеси се Синди. — Нямам търпение да чуя какво ли още ще кажеш!

— Няма нищо за казване — ослепи я Оливър с белите си зъби. — Отдавна вече съм се примирил с този факт.

Но изражението на очите му твърдеше, че все още може да се поспори по този въпрос.

— Как е той като шеф? — попита Синди.

— Зависи в какъв ден го хващаш. — Оливър извърна очи към нея. — Как е като баща?

— Зависи в какъв ден...

— Ясно.

Синди цъкна с език.

— Вероятно го виждаш по-често от мен.

— Вероятно. — Оливър се обърна отново към Маркс. — Добре изглеждаш.

— Не и благодарение на хората наоколо.

— Това камък в градината на сегашната компания ли е?

— Вече съм на петото питие — усмихна се Хейли.

Жасмин се появи с храната и напитките им.

— Хей, Оливър! Не съм те виждала от доста време. Инспектираш старите ловни полета, а?

— Щеше ми се да е просто отбиване за разтоварване — отвърна Оливър. — Но не е. Имам среща с Осмондсон.

— Явно ще мъдрите нещо. Да ти запазя ли ъгловото сепаре?

— Благодаря, много мило от твоя страна.

Хората около масата се умълчаха, докато Жасмин сервираше сандвичите — комбинираният сандвич за Синди, пуешкият — за Ронда и телешкият — за Хейли. А пред Оливър постави бира.

— Знаеш ли какво пие Ролф в последно време?

— Последният път, когато го видях, беше на чиста „Столичная“ — отговори Оливър.

— Мисля, че вече не пие алкохол. Ще му донеса една сода. Ако иска нещо по-силно, ще си поръча.

Оливър погледна към бирата си.

— Знаеш ли какво, Жасмин? Тази вечер наистина ще трябва да се съсредоточа. Затова и аз ще пия сода.

— Ще те улесня — предложи Синди. — Заменям диетична кола за бира.

Хейли цъкна с език и заяви:

— Ето че започна да се плъзга по наклона.

— Не, добре съм...

— Да бе, всички така казват.

Оливър даде бирата си на Синди.

— Това е от мен. Задръж си и диетичната кола.

Хейли гледаше към столчетата на бара. Анди Лопес и Тим Уотърс ги зяпаха.

— Привличаш мухите.

— Не. Маркс, това са твоите феромони... — засмя се Оливър.

— Не, от теб е — прекъсна го Хейли. — Откакто ти си тук, съществата от твоя вид смятат, че също могат да се приближат.

— Съществата от моя вид ли? — учуди се Оливър. — В годините, когато учех природни науки, все още се смяташе, че сме от един и същи вид.

— Не и според всички останали, с които съм говорила.

— Може би си струва да помисля по този въпрос. — Очите на Оливър се насочиха към вратата. Изправи се. — Но сега виждам човека, с когото имам среща.

Синди се обърна. Ролф Осмондсон беше висок, плешив и със забележителен корем. Имаше дълги, извити нагоре мустаци. Изглеждаше така, сякаш досега е изследвал фиорди. Тя каза:

— Не изглежда твой тип, Скот.

Оливър я погледна с престомена изненада.

— Сега *ти* ли влизаш в действие?

— Просто проявявам солидарност към моите сестри.

Оливър размаха пръст срещу нея.

— Не чертай линии в пясъка, Декър, освен ако не си подготвена за борба. — Прокара показалец по гърба на Хейли. — Ще се видим по-късно, дами. — Пауза. — Или може би не.

Синди го изгледа как се отдалечава, как поздравява норвежеца и после се здрависва с него. Настаниха се в запазеното за тях сепаре. Вече бяха извън полезрението ѝ. Предположи, че целта им е била точно такава — уединеност, за да обсъдят случай. С периферното си зрение забеляза, че Хейли изглежда доста притеснена. Колежката ѝ захапа сандвича си с отнесен поглед, издърпа със замах намокрения му тъгъл и бавно го задъвка.

Никой не проговори.

— Той е такъв идиот! — обади се най-сетне Хейли. След това добави като шепот: — Аз съм интелигентна жена. *Защо* този мъж има

такова въздействие върху мен?!

Синди си взе един пържен картоф.

— Нали знаеш песента на Шерил Кроу — „Моята любима грешка“. Всеки си има такава.

— Е, иска ми се моята да не беше такъв задник! — Тя стана от стола си. — Трябва да си освежа червилото.

След като Хейли се отдалечи, Ронда отхапа от пуешкия си сандвич и отбеляза:

— Лоша работа.

— Добре го прикрива.

— Само дето мокрите петна под мишниците й станаха с размерите на плувен басейн.

— Колко време са ходили?

— Не мисля, че изобщо някога са *ходили*. Беше нещо инцидентно.

— Не и за нея — отвърна Синди. Погледна към чинията си, към тавана, към столчетата на бара. Навсякъде, освен зад себе си. Анди Лопес улови погледа ѝ. Неволно кимна, което бе глупаво от нейна страна. Анди сръга Тим. Двамата се изправиха.

— О, господи! — Синди отпи от бирата си за подкрепа.

— Ето че идват.

Ронда облиза пръстите си, по които имаше сос от пуйката.

— Бъди мила. Прекалено си млада, за да се заяждаш. На колко си? Двайсет и една?

— Двайсет и пет.

Ронда я погледна изненадано.

— Знам. Изглеждам по-млада.

— Бих казала осемнайсет, ако не пиеше.

— Хей, Декър! — Тим Уотърс постави скоча си на масата. Беше среден на ръст, със светлокестенява коса, мътни зелени очи и черти, които не впечатляваха с нищо. Синди го определяше като средностатистически американец. — Чух, че си направила голям удар с Тропър.

— Добрите вести идват бързо. — Синди посочи столовете. — Сядайте. Но донесете стол и за Хейли.

— Мислехме, че си е тръгнала, след като видя Оливър — отвърна Уотърс.

Забележката му беше гадна. Синди се втренчи в него продължително и твърдо. Това явно имаше ефект, защото страните му порозовяха.

— Не, Хейли все още е тук... просто отиде до тоалетната — каза тя.

Уотърс примъкна друг стол и седна. Анди Лопес зае мястото до Ронда. Беше по-дребен и крехък. Но Синди го помнеше от тренировъчната зала, където дори тежести с внушителни цифри не можеха да му се опрат.

— Всъщност, Браун каза, че си се справила добре — каза Лопес.

Тя го погледна изпитателно изпод присвитите си вежди и накрая отвърна:

— Приятно ми е да го чуя. Но защо имам усещането, че това не е всичко?

Лопес я зяпна.

— Какво още каза Браун? — продължи Синди.

— Той седи ей там. — Уотърс посочи с глава столчетата на бара. — Защо не отидеш да го попиташ?

— Защото си хапвам вечерята. — Синди си наля още бира. — Та какво каза той, Анди?

— Само, че... — Лопес си открадна едно от пържените й картофчета. — Нали знаеш... — Гласът му затихна.

— Вероятно е казал нещо за мен и кренвиршите? — Синди улови погледа на Жасмин и си поръча още една бира. — Не съм правила никакви сандвичи!

— Вярвам ти, Син...

— Ситуацията беше много напрегната. Дадох най-доброто от себе си.

— Браун каза, че си се справила добре — отвърна Уотърс. — За какво си се притеснила?

— Понеже Тропър е ядосан.

— Да. Тропър *наистина* е ядосан — кимна Лопес.

Синди се втренчи в него.

— И?

Лопес изяде още един пържен картоф.

— Господи, Декър, просто ти го казвам. Не вземай на прицел мен — аз съм само вестоносец.

— Забрави станалото, Декър. Тропър няма да направи нищо — успокои я Уотърс.

Той повтаряше почти дума по дума казаното от Бодри.

— Откъде знаеш? — попита Синди. — Какво? Да не би сержантът да се бои от баща ми или нещо такова?

Уотърс отпи от скоча си.

— Нека просто кажем, че има здравословен респект към властта.

Жасмин дойде с новата напитка. Погледна загрижено Синди и отбеляза:

— Знаеш ли, тази бира не е много лека, скъпа. Вероятно трябва малко да похапнеш. Добре е, да имаш нещо в стомаха си, иначе алкохолът ще се качи в главата ти.

Синди отхапа от сандвича си. Залъкът премина през гърлото ѝ като олово. След това изпи половината от пияната си.

— Добре съм. Честна дума!

— А ако не си добре, винаги мога да те откарам до дома ти — предложи усмихнато Уотърс.

— Това *няма* да е необходимо.

Хейли се завърна със свеж грим. Синди си помисли, че изглежда страхотно. Очевидно Уотърс бе на същото мнение. Очите му се задържаха върху гърдите ѝ повече, отколкото допускаше учтивия тон. Маркс изгледа с гневен поглед масата и запита:

— Кой пусна тази сган тук?

— Вината е моя — вдигна ръка Синди.

Мама Жасмин бе права. След четирите допълнителни бири определено чувстваше бучене в главата и имаше нужда да сложи нещо в стомаха си. Опита с нова хапка от сандвича, но успя да погълне само малка частичка от него. Анди загледа чинията ѝ с копнеж.

— Искаш ли нещо, Лопес? — попита Синди. — Наистина не съм много гладна.

— Ами, щом няма да го ядеш. — Лопес сграбчи половината. — Защо трябва да се хвърля?

Изведнъж усети, че се задушава от задимения въздух. Гърдите ѝ се повдигаха едва-едва. Не бе в състояние да диша нормално, но и не се осмеляваше да си поеме дълбоко дъх. Напрежението ѝ се подсилваше от остатъчния стрес от следобеда и съчетанието му с алкохола. Синди почувства, че ще припадне.

Имаше нужда да излезе навън — и то веднага. Изправи се бързо. Точно толкова бързо стаята започна да се върти, затова сграбчи масата за опора.

— Добре ли си, Декър? — попита Хейли. — Седни, момиче! Изглеждаш бледа.

— Няма нужда, добре съм. — Опита се да се усмихне. — Просто съм уморена.

— Нека те откарам вкъщи, Син — предложи Анди.

Знаеше, че е искрен. И бе логично, понеже тя бе пияна. Но мисълта да останат сами в колата не ѝ се струваше приемлива.

— Благодаря ти, Анди. — Отново усмивка. — Наистина съм добре.

— Да те откарам до дома ти — предложи Ронда. — Хейли може да ме прибере по-късно...

— Няма нужда! — Гласът ѝ прозвуча по-грубо, отколкото бе искала. — Наистина, Ронда. Благодаря ти, но съм добре. Ще се видим по-късно.

Преметна чантата си през рамо. Тъй като си даваше сметка, че всички я наблюдават, за да установят до каква степен я е съборил алкохолът, тя се опита да върви по права линия и с твърда крачка. Но когато накрая се озова навън, започна да се олюлява. Сърцето ѝ заби лудо, ръцете ѝ се разтрепериха и погледът ѝ се замъгли. Усети, че започва да се разпада от стреса на опитите ѝ за адаптация към средата. Застана в средата на паркинга, взряна в морето от коли. Къде, по дяволите, беше нейната?

— Помогни ми, Господи! — помоли се тя. — Позволи ми да се прибера цяла вкъщи и ти обещавам, че никога повече няма да го повторя!

Тръгна по една пътека, после по друга. Мъгливият нощен въздух не ѝ помагаше много при възвръщането на жизнените сили. Но пък накъдри косата ѝ.

Най-сетне го видя — нейният „Сатурн“. Никога не би го забелязала, ако не го бе паркирала под лампата. Колата ѝ бе в онзи блестящ неонов зелен цвят, който беше на мода преди две години. Сега боята бе демоде и купето изглеждаше като стара гримирана проститутка.

Насочи се с олюляваща се походка към возилото си и затърси ключовете. Пот заструи обилно по челото ѝ. Успя да отвори колата, но тогава светът около нея започна да се върти. Затвори очи, но въртенето не престана. Облегна се на металното купе, отпусна глава върху дебелото студено стъкло и се замоли да не припадне.

— Дай ми...

Синди се стресна, отскочи назад и налетя право върху гърдите му. Обърна се рязко и се втренчи в мъжа. Лицето ѝ лъщеше от пот.

— Винаги ли се промъкваш зад хората по този начин?

— Само когато са престъпници — отвърна Оливър. — И ти ще бъдеш такава, ако шофираш в това състояние. Дай ми ключовете.

Тя бе прекалено зле, за да спори. Подаде му връзката.

— Можеш ли да заобиколиш до другата страна?

— Предполагам, че мога, ако вървя достатъчно бавно.

Оливър отвори шофьорската врата.

— Мини оттук.

— Благодаря ти.

Синди успя да се промъкне от шофьорското до съседното място, после облегна глава назад и затвори очи. Светът все още се въртеше. Присви се и обгърна краката си с надеждата, че усещането за допир ще успокои стомаха ѝ.

Оливър се протегна и ѝ сложи колана.

— Ето. Сдъвчи ги.

Тя отвори очи и се втренчи в предложената ѝ чаша.

— Какво е това?

— Ледени кубчета. Намаляват гаденето. Когато си тръгна, изглеждаше малко нестабилна... малко позеленяла.

Тя взе чашата и задържа устни, за да успокои стомаха си.

— Шпионираше ли ме?

Той не ѝ обърна внимание.

— В коя посока да тръгна?

— Философски погледнато ли?

— Синди...

— На първия светофар завий наляво...

— Дай ми адреса.

— На моя апартамент?

— Да, Синди, на твоя апартамент.

— Извън Багли. На три преки северно от Венис. Познаваш ли района?

— Това е близо до Кълвър Сити, нали?

— Да. Точно там. — Стисна замръзналата вода между зъбите си и му каза номера. — Извинявай за тази ситуация.

— Няма нищо.

Издиша дълбоко. Дъхът ѝ миришеше на бира. Искаше ѝ се да каже още нещо, да обясни, но от гърлото ѝ не можеше да излезе и думица. Втренчи се навън през стъклото, като съсредоточи поглед върху асфалтирания път напред.

Движеха се в мълчание. Безкрайните двайсет и пет минути им се сториха часове. Всеки завой или неравност по пътя изпращаха кисели вълни по хранопровода ѝ. Тя смучеше ледените парчета и често преглъщаше. Подсушаваше потта от челото си с носни кърпички, после сбърчваше нос, защото те започваха да вонят на бира.

Пет халби и тя бе пияна. Погледна тайничко към шофьора. Дори и вонята да му пречеше, понасяше я стоически.

Най-сетне Оливър спря колата в познатата ѝ територия. Синди успя някак си да слезе сама, като влачеше чантата след себе си, така че закопчалките ѝ дрънчаха по настилката. Мъжът застана до нея и тя протегна ръка за ключовете си.

— Мисля, че оттук мога да се справя и сама.

— Трябва да използвам телефона.

Синди отвори и затвори уста, гледайки го с присвити и подозрителни очи.

— Трябва да си извикам такси, Синди. Колата ми все още е пред „Белинис“ — уточни Оливър.

— О! — Младата жена помисли за миг, прехвърляйки думите през съзнанието си. *Той трябва да си извика такси.* — Мога да го направя вместо теб.

Мъжът задържа поглед върху лицето ѝ, след това цъкна с език.

— Предполагам, че можеш. Но бих предпочел да почакам вътре, вместо задникът ми да измръзне навън.

— Така ли? — Синди отново се замисли. *Да, в това има логика.*
— Добре. Влез. — Кимна, но не помръдна.

Оливър я хвана за лакътя и нежно я поведе.

— Кой е номерът?

— Три-нула-две. Има асансьор...

— Ще се качим по стълбите. Ходенето ще ти се отрази добре.

— Добре съм. — Примигна. — Наистина.

Той не отговори. Забута я напред, обвил здраво пръсти около ръката ѝ. Синди се почувства като провинило се дете, което го водят в стаята му. Когато стигнаха до апартамента, Оливър взе ключовете и ги вдигна във въздуха.

— Кой е?

— Металният.

— Синди...

— Златистият... — уточни младата жена. — Той е златист, „Шлаге.“ По-конкретна от това не бих могла да бъда в момента.

След няколко опита той отключи и отвори широко вратата.

— След теб.

— Какъв джентълмен! — усмихна се Синди. — Телефонът е някъде наоколо. Ще ме извиниш ли?

Не дочака отговора. Втурна се в стаята си и тресна вратата. Съблече подгизналия от пот, вонящ на бира и пропит с цигарен дим костюм, проклинайки се, тъй като сметката от химическото чистене щеше да е огромна. Отпусна се на леглото си по гръб, само по бельо. Таванът над нея се завъртя и продължи да се върти ли, върти...

Оливър крещеше нещо от другата стая.

— Какво? — провикна се тя.

— Фирмата за таксите иска да знае какъв е номерът тук — отвърна той.

— Осем-пет...

— Какво?

— Изчакай секунда.

Изправи се бавно от леглото, откrehна вратата и му каза номера. Чу как той го повтаря, очевидно на фирмата за таксите. Бе стигнала почти до леглото, когато усети как съдържанието на стомаха ѝ се надига. Дори не се опита да го успокои, въпреки че бе почти невъзможно. Хукна към банята, като се надяваше, че ще може да повръща тихо. Но след първия път вече не се притесняваше за това. Когато приключи, припълзя до мивката и, все още на колене, изми лицето и устата си.

Най-после можеше да се изправи, без да ѝ се гади. Хвърли поглед към лицето си в огледалото. Изглеждаше точно така, както и се чувстваше — като истински парцал.

Сети се, че може да отиде до кухнята, за да си приготви някаква топла напитка, но *той* беше там.

Гадна история! Чий беше този дом, все пак? Наметна розовия си плюшен пенъар, после за последен път се погледна в огледалото. Нищо не се бе променило. Все още изглеждаше ужасно — розов нос, преbledняло лице, разводнени очи и, благодарение на мъглата, яркочервена къдрава коса, която я караше да изглежда така, сякаш от главата ѝ пламти пожар. Въпреки всичко, имаше нещо особено приятно да разговаряш с мъж (пък бил той и Скот Оливър, който бе някъде около възрастта на баща ѝ), когато се чувстваш като парцал. Това бе признак на самоувереност.

Отвори вратата на спалнята си и се появи горда, розова и пухкава. Погледът на Оливър бе насочен през прозореца. Стърчеше наред стаята с ръце в джобове и се усмихна, когато я видя.

— Труден ден, а, Декър?

— Не бих посмяла да те отегчавам с незначителната си сърцераздирателна историйка. — Влезе в кухненския бокс и напълни кафеварката с вода. — Ще си направя кафе без кофеин. Искаш ли?

— Пас съм. Приеми един приятелски съвет. Опитай с портокалов сок. Витамин С е много полезен при махмурлук.

Синди се втренчи в кафеварката.

— Добре. — Изля водата в мивката и извади портокаловия сок. Наля си една чаша. — До дъно!

— Какво стана, Синди?

— Наистина не е много интересно, Скот.

Той сви рамене.

— Така и така в момента нямам по-интересно занимание.

— Поразроших перушината на някои хора. Но не е голям гаф. Ще го оправя.

— Учиш се бързо — кимна той. — Браво на теб!

— Благодаря ти — отвърна Синди. — Но защо усещам нотка на снизходителност?

Оливър се върна до прозореца и се престори, че се занимава с щорите.

— Не исках да прозвучи като снизхождение.

Тя отпи от портокаловия сок. Чувстваше, че я изгаря, докато се стичаше по хранопровода ѝ.

— Тогава явно погрешно съм възприела острия ти коментар като носител на своеобразна индиректна злонамереност по отношение на баща ми. Така ли е?

В стаята се настани тишина. И остана да властва в продължение на няколко минути.

— Нека си разменим услугите, съгласна ли си? — обади се накрая Оливър, като се обърна с лице към нея. — Аз няма да кажа на баща ти нищо за тази вечер, а *ти* ще забравиш какво казах по-рано.

— За това, че баща ми е хитър натрапник ли?

— За това.

— Дадено!

Оливър прекара пръсти през косата си.

— Той е добър човек, Синди. Добър човек и повече от разбран шеф.

— Няма нужда да го рекламираш пред мен. — За момент никой не проговори. После тя продължи: — И какъв вид работа имаше с Осмондсон?

— Извършихме съпоставка на фактите.

— Това свързано ли е с кражбите на коли, които хвърлиха в паника Девъншир?

Оливър не отговори веднага, защото се чудеше точно колко може да ѝ каже. И какво от това — тя вероятно така или иначе говореше с баща си.

— Може би.

— Как?

— Все още не знам, Синди. Току-що получих досиетата.

— Извинявай. Не исках да си вра нота в чужди работи. — Допи портокаловия си сок и остави чашата на барплота. — Всъщност, любопитството не ми дава мира, но разбирам, че така или иначе няма да измъкна нищо от теб. — Вдигна пръст и добави: — Но това няма да ме спре да опитвам. Да не забравяме, че съществува и Марджи!

— Виждам, че вече се чувстваш по-добре.

— Да, малко. Въпреки че главата ми все още пулсира и все още воня на кръчма.

— Поспи си.

Звук на клаксон разцепи нощта, телефонът зазвъня силно и оглушително. Оливър вдигна слушалката.

— Да... благодаря. — Затвори и каза: — Таксито ми е тук.

— Чакай! — Синди се втурна в спалнята и извади двайсетачка от портмонето си. Освен десетачката, която бе дала на Жасмин и тази двайсетачка, имаше още само пет долара и монети. Което означаваше, че най-малкото не би могла да пилее повече пари за алкохол. Стиснала банкнотата, тя излезе и му подаде парите. — За усилията ти... и за таксито.

Оливър погледна измачканите пари, влажни от потта ѝ. След това вдигна очи към лицето ѝ.

— *Сигурно* се шегуваш. — Засмя се тихичко, после разроши косата ѝ и затвори входната врата зад гърба си.

Тя остана на място, взряна в нищото. Заслуша се в стъпките му, които отекваха надолу по металните стълби, а после чу захлопването на вратата на таксито. Моторът забръмча, после изрева, но след това постепенно се изгуби и отново настана тишина. Абсолютната тишина на нейния апартамент.

Не след дълго обичайните домашни звуци започнаха един по един да нахлуват в съзнанието ѝ: жуженето на хладилника, потракването на електронния стенен часовник... Огледа дневната си. Мебелите ѝ изглеждаха непознати — големи враждебни топки от кремав плат. Дори и възглавничките. Не приличаха на украса, а на зли червени очи, втренчени злобно в нея. Стъклената ѝ масичка за кафе пречупваше призрачната зелена светлина на вградения часовник на видеото, който неуморно натрапваше несменяемото си „24 часа“.

Някакъв силен тътен навън прекъсна играта на изкривеното ѝ въображение и я накара да подскочи на място.

Успокой се!

Просто някой бе усилил до дупка баса на стереото в колата си.

Защо стърчи още тук? Възнамерява ли да направи нещо? Не. Примигна няколко пъти. После залости вратата и се отправи към леглото си.

ГЛАВА ШЕСТА

— В Холивуд са регистрирани шест подобни случая през последните две години — докладва Оливър. — Всички те все още са открити. Два от тях не се поддават на класификация, но четирите, върху които съм поставил флагче, имат общи детайли.

Бяха в офиса на Декър — не бе по-голям от кутийките на останалите, но имаше таван и врата, които позволяваха някакво уединение на хората в него. Декър седеше зад бюрото, Оливър и Марджи се бяха настанили от другата страна. Светлинките на телефона на Декър примигваха, но бе изключен от звънене.

Докато разлистваше една от папките с червен етикет, Декър обобщи най-важното — престъплението, мястото, времето, оръжието, смекчаващите вината обстоятелства.

— Жената не е имала дете. Или съм пропуснал нещо? — Върна папката на Оливър.

— Не, не е имала дете. Но е носила покупките си от хранителния магазин, което означава, че ръцете ѝ са били заети. Нападателят е използвал същия подход. Промъкнал се е зад нея и е опрял пистолет в гърба ѝ. Накарал я е *тя* да шофира. *Не всички* наши случаи включват дете.

— Само в един не е имало дете — отбеляза Марджи. — Всички останали са носели бебета или прохождащи деца.

— Тогава вероятно този е холивудското изключение — отвърна Оливър. — Е, просто реших, че няма да е зле да го предоставя на вашето внимание. Ако искате, не го вписвайте.

— Случаят е вписан и надлежно въведен в архива — отговори Марджи.

— Между другото, как е твоето дете? — вметна Оливър.

Марджи се опита да наподоби усмивка.

— Вега се... адаптира много добре.

— А *ти* как се приспособяваш към майчинството? — запита Декър.

— Добре съм — отвърна колежката му. — Пък и така, както си го представям, дори и нещата да станат малко по-трудни през следващите няколко години, това няма да трае вечно. Сега е на тринайсет. Когато станат на осемнайсет, излизат от живота ти, нали?

И двамата мъже сякаш по команда избухнаха в смях.

— Какво толкова казах? — Очите ѝ започнаха да се местят ту към Оливър, ту към Декър. — Хайде де, открехнете ме! Може пък някоя идея да ми бъде от полза.

Декър поклати глава и отвърна:

— Марджи, това е едно от онези неща, свързани със... задълженията на родителите. От тях се изисква винаги да са някъде наоколо.

— Защо ѝ отнемаш илюзиите? — попита Оливър. — Това, за което говори тя, си е *истинска* илюзия.

— Не смятам да ви обръщам внимание — заяви Марджи.

Декър цъкна за последен път с език, после се зарови в папката на друго дело без флагче. Изследва няколко минути папката и накрая каза:

— Значи смяташ, че този случай с жената и червеното ферари *не* е свързан с нашите.

— Първо, да се отвлече ферари е трудно — отвърна Оливър. — Колата е с ръчна трансмисия. Дори и да умееш да превключваш ръчно скоростите, трябва да знаеш тяхната последователност. А дори и да познаваш скоростите, трябва да знаеш как да овладееш тази изключително темпераментна кола. Освен това, жената е била сама и не е носела нищо, което да я забави. Начинът на действие не е същият. Тук си имаме работа с отвлечение за откуп. Тя е била богата.

— Звучи като случая „Арман Крейтон“ — изкоментира Марджи.

— С тази разлика, че тя не е умряла като Крейтон. Или вероятно е — допълни Декър и отправи въпросителен поглед към Оливър. — Какво е станало с нея?

— Предполагам, че откупът е платен и тя е добре.

— И хората, които са я отвлекли, не са били заловени?

— Очевидно не. Иначе случаят не би бил отворен.

— Странно — отбеляза Декър. — Процентът на разкритите похищения с цел откуп по традиция е най-висок. Върнали ли са колата?

— Не знам — сви рамене Оливър. — Ще се обадя на Осмондсон и ще поразпитам тук-там.

— Жената е карала червено ферари, Крейтон е карал червен „Корниш“. Не мислиш ли, че може да има връзка? — продължи размишленията си Декър.

— Каква? — попита Оливър. — Е, да, може — като двата края на една намотка.

— Единият дърпа нагоре, а другият — надолу.

— Две от отвличанията на майки с деца са били на мерцедеси — отбеляза Марджи.

— Два пъти мерцедес, пет пъти волво, едно БМВ, един джип — изреди Декър. — Не са на нивото на ферари и на ролс-ройс „Корниш“.

— В случая „Крейтон“ похитителите не са искали откуп — настоя Марджи.

— Не са имали време да стигнат чак дотам — отвърна шефът й. — Колата е излетяла над загражденията и е избухнала. Крейтон е изгорял.

— Искам да кажа, че вдовицата му не е получила обаждане.

— Арман Крейтон е бил замесен в разни афери — отбеляза Оливър. — Имал е взаимоотношения с разни отрепки. Никога не сме изключвали възможността да се касае за някакво отмъщение.

— Така е — съгласи се Декър. — Когато умря, остави след себе си няколко висящи дела.

— Собственичката на ферарито... как й е името?

Декър прегледа листите.

— Елизабет Таркъм.

— Доколкото знам, тя не е имала кирливи ризи. Просто е била богата съпруга, озовала се на неподходящо място в неподходящо време.

— Богата *млада* съпруга — уточни Декър. — Двайсет и шестгодишна и кара ферари.

Оливър повдигна вежди.

— А Крейтон на колко беше? На трийсет?

— Трийсет и една — поправи го шефът му.

— В какво е бил замесен Крейтон? В някакви пирамиди ли? — полюбопитства Марджи.

— Продавал е земя, която не притежава... нещо подобно — обясни Оливър.

— Не, притежавал е земята, която продава — намеси се Декър. — Но поради някаква причина е фалирал. Подробностите винаги са били най-трудната за разкриване част. — Облегна се на стола си и допълни: — В този случай през цялото време имах усещането, че някой се опитва да ме надхитри.

— Кой например?

— Не знам — беше отговорът на лейтенанта. — Изпратих Уебстър да следи жената, но той не стигна до нищо.

— Може и тази Таркъм да си има свои тайни. Сещате се... да кара ферари на дваисет и шест — отбеляза Марджи.

— В папката по случая нищо не намеква за тайни — отвърна Оливър.

— На колко години е съпругът ѝ? — намеси се Декър.

Оливър сви рамене.

— Нямам представа.

Марджи взе чашата си и разля кафе в скута си. Намръщено изтри с пръст петното върху панталона си.

— Затова се обличам в черно. Мога да бъда непохватна колкото си искам, и никой да не забележи.

Декър ѝ подаде кутия със салфетки.

— Затова аз пък нося кафяво. При този цвят изобщо не се забелязва.

— Ти си единственият в цялото управление, на когото може да му се размине непрекъснатата поява с торбести кафяви костюми — намеси се Оливър. — Те са толкова демодирани, че чак са модерни.

Декър се усмихна.

— Такъв съм си аз. Истински проводник на нови модни тенденции.

Оливър вдигна поглед от папката си. Бюрото на Декър бе отрупано със семейни снимки — Синди, доведените му синове, няколко на съпругата му Рина. Снимките бяха обърнати странично, така че Оливър можа да ги разгледа. И преди ги бе забелязвал. Миризмата на прясно кафе подразни носа му. Стомахът му се разбунтува. Бе оставил чашата си на своето бюро. Взе кафето на Марджи, отпи и направи гримаса.

— Какво, по дяволите, е това?

— Кое? — попита Марджи. — Слагам вътре подсладител...

— Как можеш да пиеш тази помия?

— Оливър, това е *моето* кафе.

Декър се усмихна.

— Вземи *моето*, Скоти. Чисто е. Малко е поизстинало вече, но не съм му слагал нищо.

— Благодаря, ще ида за *моето*. — Изправи се и взе чашата на Декър. — Така и така вече съм станал, ще ти наля топло. — Обърна поглед към Марджи. — Дали и твоите химически бъркочи не се нуждаят от затопляне?

— Моите химически бъркочи поне не ми причиняват махмурлук.

— Имаш право. Та, искаш ли прясно кафе или не?

— Щом ще е прясно, не мога да пропусна подобна възможност.

— Подаде му чашата си. — Две сметани на прах и подсладител. И си спести коментарите, ако обичаш.

Оливър оформи с пръсти знака на мира и каза:

— Връщам се след секунда. — С чашите в ръка отиде до бюрото си, за да вземе своята, когато телефонът иззвъня. Остави ги и вдигна слушалката. — Оливър.

— Здравей!

След кратко колебание той отвърна:

— Здравей. — После, за да ѝ покаже, че я е познал по гласа, добави: — Как се чувстваш?

— Нямам търпение денят да приключи.

— Какво правиш? — Оливър завъртя ръка и си погледна часовника. Десет и половина. — Прекалено рано е за обяд.

— Код седем — десет минути почивка.

— А, понички и кафе.

— Само кафе — отвърна Синди. — Вече всички са много внимателни с тлъстините. — Направи пауза. — В лош момент ли звъня?

— Нещо такова. — Погледна през рамо към офиса на Декър. Вратата все още бе затворена. Запита се защо толкова се притеснява. — Какво има?

— Ще бъда кратка. Просто исках да ти благодаря. Мисля, че в снощното си състояние съм пропуснала.

— Забрави...

— Не, няма да го забравя. Ще си взема урок. Притеснена съм, Скот. Не толкова, че бях пияна, колкото, че се опитах да шофирам. Това беше наистина глупаво. Още повече че беше доста опасно.

— Да, така е.

Смехът ѝ се разля в телефонната слушалка — леко, въздушно.

— Поне си откровен. Както и да е, няма да се повтори.

— Всички допускаме грешки — успокой я Оливър. — Ако човек си взема поука от тях, значи е направил още една крачка напред.

— Отново ти благодаря, че ме спаси. Чао...

— Виж, дали... Нищо.

— Би ли си довършил изречението? — помоли Синди. — Дали аз... какво?

Оливър пак хвърли поглед през рамо.

— Може би ще приемеш да поговорим на чаша кафе. Все още познавам доста хора в Холивуд. Бих могъл да те светна за някои неща.

— Като например?

— Да ти дам малко факти.

— Факти за хората... — Пауза. — Или факти за мен?

— Може би и двете.

Синди въздъхна.

— Не се притеснявай, Оливър. Бодри вече ми посочи недостатъците. Очевидно са много и разнообразни.

— А каза ли ти за добрите ти страни?

— Все още ги търси. — Няколко секунди мълчание. — *А има ли и добри страни?*

Той отново хвърли поглед назад. Марджи бе отворила вратата и бе разперила ръце — жест, означаващ „какво става?“. Оливър вдигна пръст, посочвайки една минута и прошепна:

— Моментът не е подходящ. Виж, ти свършваш към три, а аз към пет. Ще дойда към твоята част на града. Седем? Какво ще кажеш за „Мусо и Франк“?

— Малко скъпичко за моя бюджет, Оливър.

— Това е моя грижа. — Усети, че Марджи го наблюдава. — Трябва да вървя. Баща ти се нуждае от моите интуитивни прозрения.

— Не го поздравявай от мен.

— Мила, нямам никакво намерение да споменавам твоето име.

ГЛАВА СЕДМА

Трафикът не бе натоварен и колоната би трябвало да се движи, след като разрешената скорост по булеварда бе над шейсет километра в час. Проблемът идваше от някакъв камион, който не просто пъплеше, а и пъплеше на зигзаг. Бе една от онези стари машини — тежка, с много ръждясала и надупчена метална каросерия и предна решетка, достатъчно голяма, за да се опече на нея цял вол. Задните фарове бяха изтръгнати, гумите бяха меки, а от ауспуха излизаше бял пушек. Бронята бе провиснала в средата и се нуждаеше от хромиране. Бодри въведе регистрационния номер на возилото в компютъра в колата. Минута по-късно мониторът им предостави основните данни за камиона и за неговия собственик.

— Шевролет петдесет и едно — каза високо Бодри. — Да, съвпада. Никакви забрани по автомобила. Не се издирва. Регистриран на името на Анатол Петру-ке... — Започна да го произнася смръщено буква по буква. — П-е-т-р-у-к-и-е-в-и-ч.

— Петрукиевич — повтори Синди.

— Звучи като руско.

— Вероятно — съгласи се партньорката му. — Който и да е той, без съмнение е пиян.

Тя включи светлините и сирената на служебната им кола. Камионът нито забави, нито ускори ход. Продължи да пълзи като замаян охлюв.

Бодри включи рупора.

— Веднага отбийте встрани и спрете превозното си средство!

— Греъм, наистина ли мислиш, че той разбира какво е „превозно средство“?

— Ще разбере. — Дватама продължиха да наблюдават още няколко секунди. — Намалява ли?

— Трудно е да се каже при десет километра в час. — Изчака. — Да, видимо се опитва да завие към тротоара.

— Виждаш ли, разбрал е какво означава „превозно средство“.

— Вероятно по-скоро реагира успешно на светлините и сирената.

— Просто не обичаш да губиш. Залагай, Декър. Ези или тура?

— Тура.

Той хвърли монетата, улови я и я лепна върху опакото на ръката си, след което ѝ я показа. Насреца ѝ се усмихваше Джордж Вашингтон.

— Тъй като аз познах, ти ще поемеш шофьора — ухили се Бодри.

— Винаги си бил късметлия — отбеляза тя с известна досада. — Но късметът е нещо относително. Доброто ченге само си кове късмета, не мислиш ли?

— Както кажеш, Декър.

Синди паркира зад приклеknалото на една страна допотопно возило и излезе от колата, като остави за всеки случай вратата отворена. Изчака за момент да види дали шофьорът няма да премине в атака.

Ала той си стоеше спокойно — поне за момента.

Младата полицайка откопча кобура си. Изключително предпазливо, с ръце на бедрата, тя запристъпя напред, като се движеше от лявата страна на превозното средство. Кабината на камиона бе украсена с поставена в рамка реклама, която с черни удебелени букви предлагаше „ИЗБОР НА БОИ В ИЗОБИЛИЕ“. Една усмихната бояджийска четка се кипреше до надписа. Телефонният номер бе от Холивуд. Явно Петрукиевич бе местен. Или поне бизнесът му се намирал тук.

Докато се приближаваше, Синди постави ръка на оръжието си. В очите ѝ се четеше напрежение. Когато стигна до прозореца на шофьора, вратата започна да се открехва.

— Не излизайте от камиона, господине! — извика тя с повелителен тон.

Мъжът или не ѝ обърна внимание, или не я разбра, защото вратата се отвори напълно и два крака скочиха на земята. Синди се подготви за най-лошото. От мястото, където стоеше, шофьорът се извисяваше над нея. Бе не просто висок, а огромен. Огромен в най-буквалния смисъл на думата — като канара. С размерите на баща ѝ.

— Господине, останете *точно* където сте! — заповяда тя.

Той замръзна, по лицето му се изписа объркване.

Тенът му бе бледорозов, с изключение на носа, който изглеждаше като огромна малина. Правата коса с цвят на мед бе причесана над оголяващия череп над челото. Брадата му бе рядка и русолява. Вонеше на алкохол.

Синди потърси подкрепата на Бодри, но изглежда партньорът ѝ си имаше свои проблеми. В камиона имаше и пътник, който бе също толкова внушителен като шофьора. Вероятно и също толкова пиян — краката му демонстрираха типичната за това състояние неподчиняваща се, гъвкава походка. Греъм полагаше неимоверни усилия да го държи изправен.

Междувременно шофьорът започна да се клати.

— Не съм направил нищо! — закима той толкова енергично, че косата му падна над очите.

Синди запази самообладание и произнесе ясно и отчетливо:

— Господине, *върнете се* в камиона!

— Да се обърна? — недоумяващо я погледна съгрешилият шофьор, сбърчи вежди, а след това се завъртя и ѝ показа гърба си.

— Не — каза полицайката. — Не да се обърнете. Да се *върнете* в камиона. В *камиона*! Завъртете се... завъртете... — Тя направи въртеливо движение с показалеца си. Мъжът ѝ отговори, като започна да се върти.

— Тъй ли?

Беше пиян като пън, но не и войнствен. Синди си даде сметка, че се налага да изостави опитите си да го върне в камиона. Постави ръка върху месестото му рамо, за да спре въртенето. Тялото му се наведе напред, докато главата му продължи да се люлее. Зашеметен, той успя да запази относително равновесие, като постави ръка на капака на камиона. При други обстоятелства ситуацията би била направо комична. Но за момента той бе просто един пиян мъж с размерите на слон, който във всеки момент можеше да стане раздразнителен.

— Господине, трябва да видя свидетелството ви за управление — каза напрегнато Синди.

Мъжът успя да я погледне в очите. Зениците му бяха разфокусирани.

— Вашето свидетелство... да карате. — Младата жена се опита да му го обясни със знаци. В отговор на усилията си получи празен

поглед. Провикна се към Бодри: — Твоят човек говори ли английски?

— Не мисля — отвърна колегата ѝ. — Но има хубави зъби. Знам го, защото много се усмихва.

Синди погледна към своя човек. Най-подходящото определение за осанката му бе „мечешка“. Нищо чудно, че символът на някогашния СССР е била мечката.

— Вашето свидетелство за управление. — Тя описа въображаем волан. — Шофиране.

— Да — реагира на руски мъжът и посочи към камиона.

Очевидно пак не я беше разбрал.

— Свидетелство — повтори по-високо Синди. Сякаш силата на гласа ѝ автоматично щеше да повиши езиковата му компетентност. — Свидетелство.

— Сви-де-телст-во — повтори мъжът като папагал.

Тя извика:

— Полицай Бодри, можете ли да донесете балона? — Прецени, че ако алкохолът в кръвта му надхвърля допустимите граници, няма да ѝ се налага да проверява документите му. Просто щеше да го арестува на място.

— В момента наблюдавам един човек — отвърна Бодри. — Направи му полеви тест за трезвеност.

Това означаваше, че колегата ѝ не иска да я остави сама с *двама* пияни и огромни мъже. Хубаво тогава. Законът го допускаше. Значи трябва да подложи шофьора на полеви тест за трезвеност. Ще се справи.

— Вие ли сте Анатол Петрукиевич? — започна тя.

Широка усмивка озари лицето на мъжа и той закима въодушевено.

— Да! Да! — И с това приключиха познатите на Синди руски думи, но тирадата му продължи. Завърши речта си с голяма усмивка. Тя също му се усмихна в отговор. Той пък ѝ намигна като хлапе.

Чудничко! Станаха приятели.

— Виж сега, Анатол — започна тя.

Когато чу името си, той се обърна към нея и я погледна в очите. И отново намигна.

— Гледай крака ми. Виждаш ли какво правя? — Синди застана на десния си крак и вдигна левия на няколко сантиметра от земята.

Преброи на глас до десет. След това го посочи. — Ти! Анато! Анато! Анато прави това, нали? Сега ти го направи. *Capische?*^[1]

Той я зяпна.

И напълно логично, защото „*capishe*“ беше на италиански. Младата жена постави крака си на земята и го вдигна повторно. Пак преброи до десет. Посочи го.

— Сега ти!

— Да! — Той прие предизвикателството и се опита да застане на десния си крак. Но се олюля и цапардоса пръстите на краката си о тротоара. По лицето му се разля червенина. Опита отново и отново се провали. Очевидно вестибуларният му апарат се нуждаеше от пренастройка. Заговори ѝ на руски. От тона му ставаше ясно, че се извинява.

— Не, всичко е наред — чу се да казва тя.

— На-ред? — усмихна се той.

— Не, не е наред. — Тя поклати глава. — Не, не е наред, просто... направи това! — Протегна ръце встрани, стисна юмруци, а след това изпъна десния си показалец. Сгъна дясната ръка в лакътя и насочи показалеца към носа си. Направи го, без да отпуска ръце. — Сега, Анато! ти го направи. Ти!

Мъжът кимна, но не помръдна.

Синди се опита да му помогне, като вдигна дясната му ръка от рамото и я протегна встрани. Но когато я пусна, ръката падна като отсечена.

Дотук резултатът му беше чиста двойка. Но съществуваше и още един фактор, наречен езикова бариера. Връщайки се назад към изследователския си опит от колежа, Синди реши да събере повече обективна информация, преди да го откара в управлението. Внимателно го завъртя, докато мъжът се окажа с лице към шевролета. Хвана ръцете му и ги постави на каросерията с дланите надолу. След това една по една ги премести на гърба му и ги закопча с белезниците си.

Абсолютно никаква съпротива.

Той бе огромен и пиан, но пък дяволски щастлив.

Докато го отвеждаше към патрулката, краката му се тътреха безволево по настилката. Тялото му се олюляваше при всяка крачка. Синди установи, че почти го влачи. Миловидният мечок беше, за

съжаление, и тежък мечок. Тя го подхвана под белезниците и се опита да придържа гърба му изправен. И макар в ролята на водач, си даде сметка, че всъщност се подмята наляво-надясно, влачена от гигантския зашеметен рак, тромаво пристъпващ пред нея.

Най-сетне стигнаха патрулката.

— Спокойно, Анатол.

Полицайката отвори задната врата и обърна руснака успоредно на седалката.

— Вътре — каза и го побутна лекичко. — Вътре.

Наведе го надолу, така че да не си удари огромната глава в тавана. Като че ли успя, но не съвсем. Главата и тялото на Анатол бяха геройски натъпкани в колата, но краката му все още висяха в прахта на пътя.

Синди вдигна предупредително пръст и заповяда:

— Стой тук!

Анатол се ухили. Не изглеждаше ни най-малко притеснен. Полицайката извади балона от багажника. При вида на уреда, очите на руснака проблеснаха — очевидно предметът му беше стар познайник. Без да чака указанията ѝ, той дръпна хартиения предпазител на духалото и издиша алкохолни пари в количество, напълно достатъчно, за да събори на земята и носорог.

— Олеле! — възкликна Синди. — Пробата ви е нула двайсет и пет! Вие сте пиян, господине!

Анатол се ухили и измери разстояние от около три сантиметра между палеца и показалеца си.

— Толкоз водка.

Синди разпери ръце.

— По-скоро толкова водка.

Анатол се разсмя.

— Имаш ли такова нещо? — запита го Синди, извади шофьорската си книжка и му я показа.

— Няма — поклати Анатол глава.

— *Нямаш в себе си такова свидетелство или никога не си имал свидетелство?*

Ала Анатол очевидно отдавна бе изгубил борбата с тънкостите на английската граматика.

— Няма — повтори той.

— Ясно е, че така не можем да стигнем доникъде. — Синди се наведе, вдигна опръсканите му с боя обувки с размер на гребна лодка и ги набути в колата. После затръшна вратата. — Полицай Бодри — извика тя, — арестувах го и съм готова за тръгване.

— Идвам. — Когато колегата ѝ се насочи към патрулката, другият пиян руснак се затътри след него.

Полицаят се обърна и му посочи очукания камион.

— Не, ти стой тук. Седни вътре. Извикай адвокат за приятеля си. — Изигра с жестове телефонно обаждане, след това посочи Петрукиевич. — Извикай помощ за приятеля си. Той отива в затвора.

— Затвор? — озадачено го погледна другият руснак.

— Да, затвор.

Синди наблюдаваше Бодри, докато той се опитваше да изиграе затворническа сцена. Надали би получил „Оскар“ за изпълнението си, но все пак беше разбран.

— Ааа! — усмихна се пияният пътник. После се върна в камиона, облегна назад глава и затвори очи. Очевидно възнамеряваше да подремне.

— Ще го арестуваме ли? — попита Синди.

— За какво? — отвърна Бодри. — За спане ли? Да вървим!

Тъй като задната седалка бе отделена от предната с метална решетка и тъй като Анатоли вече бе с белезници, те го оставиха сам отзад.

Синди завъртя ключа и сложи ръка върху автоматичния скоростен лост. Нещо погъделичка потната ѝ длан. Малка жълта самозалепваща се бележка се бе закачила за нея. Младата жена отлепи хартията от кожата си. На листчето с черен тънкописец бяха изписани думите: „Не забравяй!“. От влагата по дланта ѝ буквите се бяха размазали. Синди показа листчето на Бодри.

— Ти ли го остави?

Той го погледна.

— Не.

— Нито пък аз.

Партньорът ѝ сви рамене.

— Как се е озовало тук? — зачуди се Синди.

— Като се има предвид натоварения трафик по този булевард, сигурно е минало по магистралата...

— Питам те съвсем сериозно.

— Откъде, по дяволите, да знам, Декър? Сигурно ти си го оставила и си забравила. — После добави: — Сигурно затова на него пише да не забравяш.

— Много смешно.

— Може би момчетата от сервиза са го оставили — продължи Бодри.

— Тогава щях да го забележа, още като изкарвах колата от гаража. И със сигурност щях да го забележа, когато доведох тук господин Петрукиевич. Убеден ли си, че не си го оставил ти?

— Да, естествено. Нали щях да знам, ако бях аз!

Синди бе обхваната от безпокойство, но си замълча. Взря се в хартийката.

— Декър, става късно. Уморен съм. Хайде да тръгваме. И забрави за това — отбеляза партньорът ѝ.

Тя смачка мистериозното съобщение. Освободи ръчната спирачка и подкара колата. Бодри се обади на централата, за да съобщи за ареста и за приблизителния час, в който да ги очакват в управлението.

„Не забравяй!“

Синди се опита да накара съзнанието си да го забрави.

— Колко време според теб ще ни отнеме процедурата около нашето приятелче?

— Какви са обвиненията?

— Рисково шофиране, алкохолна проба над нула и две и управление на превозно средство без шофьорска книжка.

— Може би час.

— Кошмар!

— Защо? Някакви планове ли имаш?

— За по-късно.

— Надявам се да не си притеснена много с времето — отбеляза Бодри, — защото, ако нашето изтрезвително е пълно, ще трябва или да го закараме долу до Парк Сентър, или да намерим друг отдел, който да се заеме с него. Това означава, че ще отнеме повече време.

— Греъм, в момента е три и половина следобед. Колко пияни мислиш, че може да има?

— Много хора просто се чудят какво да правят по цял ден, Син. За тях времето за коктейли започва точно след сутрешните сериали.

* * *

Увита в бяла хавлиена кърпа, Синди изследваше гардероба си. За леки материи сезонът все още не беше много подходящ. (Освен това, навън си беше и доста хладничко.) За дебелите вълнени дрехи пък времето отдавна бе минало. Следователно, оставаха съвсем малко възможности.

Вариант едно:

Черна безръкавна рокля от габардин, над коляното. Винаги подходяща дреха за вечеря, но някак прекалено секси за делова среща с висшестоящ, при това мъж, който работи с баща ѝ. В този случай *би могла* да облече над роклята черния си блейзър. Това безспорно би успяло да тушира ефекта. Но самото бе по-синкаво черно, докато роклята бе някак зеленикава. Често се бе чудила как е възможно черното да съществува в толкова много различни оттенъци.

Вариант две:

Маслиненосив костюм с пола, който страхотно подхождаше на червената ѝ коса. Но той бе във военен стил, със звезди и еполети. Трябваше ѝ специално настроение, за да го облече. Тази вечер съвсем не се чувстваше като амазонка от Женския армейски корпус.

Вариант три — последният ѝ избор:

Еднореден морскосин костюм с панталон — добре втален в ханша, без да е прекалено тесен, с прилично деколте. Сякаш казваше: „*Аз съм изцяло на делова вълна, така че дори не си и помисляй за друго!*“. Може би и в известна степен дистанциращ. Вероятно едно шалче би го направило малко по-кокетен.

С изключение на факта, че тя мразеше шалчетата.

Имаше жени, които ги носеха непрекъснато. Премятаха ги през раменете си в небрежния стил на пончото или ги увиваха като огърлици около вратовете си. Обаче Синди никога не успяваше да накара проклетото нещо да стои правилно. Върху нея шаловете изглеждаха по-скоро като досадна необходимост, наложена от суровото

време, отколкото стилни. Освен това, заради червената си коса, трябваше да внимава с многоцветните аксесоари.

Откачи костюма от закачалката в гардероба и огледа деловата дреха. Беше подходяща. За да я омекоти, щеше да сложи семпла златна верижка около врата си и златни обеци с винтчета. Нищо от тоалета ѝ не би могло да бъде определено като неуместно. Не че тя смяташе, че Скот има някакви помисли, но мъжете са си мъже. Дори и *възрастните* мъже са си мъже.

Изтри се за последен път с хавлията, след това си сложи бельото. После обу панталона. Стоеше ѝ добре, дори леко свободно. Е, това бе приятна изненада.

Вмъкна ръце в самото и започна да го закопчава. Бе шокирана, когато откри, че я стяга около гръдния кош. Съблече блейзъра и се загледа в отражението си в огледалото. Гърдите ѝ не бяха станали по-големи, но лежащата под тях гръдна мускулатура със сигурност бе нараснала. Раменете ѝ също се бяха разширили.

Запита се защо не го е забелязала по-рано. Вероятно защото не бе суетна. Оглеждаше се само при необходимост, което означаваше преди среща. А това не се бе случвало от доста време. Не че уговорката със Скот бе среща, но поне бе вечеря навън с мъж, който не ѝ е роднина. Отдаде промяната във физиката си на редовното вдигане на тежести и упражненията, включващи всекидневен джогинг от пет километра, петдесет лицеви опори и двеста коремни преси.

И ето ти резултата — самото я пристягаше в гръдния кош. Голяма работа! Просто нямаше да го закопчава. Само че сега се налагаше да облече нещо *под* него. Блузите ѝ сигурно също щяха да ѝ бъдат тесни. В такъв случай оставаха пуловерите. Повечето бяха или прекалено дебели, или твърде всекидневни, за да се облекат с костюм. Освен релефния черен пуловер с поло яка.

Дали морскосиньото си отива с черно?

„Уви“, помисли си тя. Бе прокълната с трогателна липса на чувство за стил. Ако само бе отраснала край майка, която да разбира от тези неща. Майка, която да знае как се закопчават ръкавели или как се съчетават отделните части от тоалета, или просто какъв нюанс червило да избере.

Нейната майка бе толкова сляпа за модата, колкото и самата тя. Облеклото на майка ѝ се състоеше от памучни кафтани или селски

блузи с плисирани поли. Бижутата ѝ представляваха предимно изкуствени огърлици или типични за Юга гердани от монети и тюркоаз. Синди никога не можа да разбере защо майка ѝ се облича по този безвкусен начин, след като има хубава стегната фигура. Веднъж, в периода, когато изследваше дебрите на психологията, бе казала на майка си, че носенето на широки дрехи е символ на отказ от сексуалността. Майка ѝ, която също разбираше от тези неща, ѝ бе отговорила, че харесва секса. („Ако искаш потвърждение, отиди да питаш баща си. Да, точно така!“) Бе допълнила освен това, че изборът ѝ е свързан преди всичко с удобството.

Синди облече полото. Беше тясно, но ставаше. Сакото, разбира се, омекотяваше изпъкналата линия на бюста. На средно високи обувки тя ставаше метър седемдесет и осем. Огледа се в огледалото. Всичко, което ѝ трябваше, бяха слънчеви очила и таен преподавател, и щеше да изглежда като типичен федерален агент.

Разтри малко руж върху страните си и покри устните си с нещо лепкаво и блестящо. Нави дългите си до раменете кичури в кок, който прихвана на място с декоративна шнола. Преметна дръжката на чантичката си през рамо и излезе от спалнята. Преди да отключи външната врата, тя се обърна, за да хвърли последен поглед на дневната си.

Очите ѝ се спряха върху полицата над камината и се задържаха там по-дълго от обикновено.

Защото нещо прикова вниманието ѝ — нещо, което не беше наред.

Синди се върна до камината и огледа джунджуриите, наредени върху полицата. Тук бе вазичката, малък кристален часовник (подарък за рождения ѝ ден от мащехата ѝ Рина), дванайсетина малки порцеланови животинчета (детската ѝ колекция) и няколко снимки на родителите ѝ в сребърни рамки.

Точно така!

Липсваше снимката на Хана! Очите на Синди започнаха да опипват пространството наоколо, докато накрая се спряха на масичката за кафе. Там стоеше шестгодишната ѝ полусестра, с ликуваща усмивка, запечатана на малката ѝ муцунка. Младата жена взе сребърната рамка и върна снимката на мястото ѝ.

Как се бе озовала на масичката за кафе? Синди знаеше, че не я е пипала, откакто я е сложила на полицата.

Или вероятно я е преместила при последното забърсване на прах. Господи, кога ли е било това?

Погледна часовника, който показваше седем без двајсет. Дори и да имаше късмет с трафика, пак щеше да ѝ е трудно да пристигне в ресторанта навреме.

По-късно щеше да се занимава със снимката. След като заключи вратата, за всеки случай завъртя бравата, за да се увери, че всичко е наред. После се спусна като вихър надолу по стълбите.

Може би *Оливър* е преместил снимката предишната вечер. Сигурно бе отишъл до камината, бе взел снимката и я бе понесъл със себе си, докато е крачел из дневната в очакване появата на домакинята. После, когато е решил да я върне, е забравил къде точно е стояла.

В което нямаше особена логика. Всичко, което е трябвало да направи, е да погледне към камината и да забележи останалите снимки.

Тя се огледа във всички посоки и чак тогава отключи колата си. Вмъкна се на шофьорското място и веднага заключи вратата. Огледа се за последен път и запали двигателя.

Може би Оливър се бе разхождал с рамката в ръка и бързо я е поставил на масичката при нейното влизане в стаята. Не е искал тя да го улови, че разглежда личните ѝ вещи.

Сега имаше някаква логика.

Знаеше как стават такива неща. Сам си на чуждо място. Става ти интересно и започваш да пипаш неща, които не би трябвало. После се появява домакинят и ти не искаш той или тя да забележи, че любопитстваш.

Запали двигателя. В началото го остави да поработи, после потегли. След една пряка провери в огледалото за обратно виждане. Беше чисто и свободно — както назад, така и пред нея.

Няма съмнение, че е било така. Вероятно Оливър я е преместил.

Ще го попита... *след като* седнат на масата.

[1] Разбра ли? (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Докато се приближаваше към масата Синди видя, че Оливър се изправя. Скот бе като баща ѝ, от старата генерация — мъж, който отваря вратата, за да даде път на дамата и ѝ издърпва стола, за да седне. Толкова различни от нейното поколение, съставено от личности, всяка от които гледа само себе си — добър знак за самоувереността, ала твърде лош за възпитанието и маниерите.

Скот имаше много елегантен вид. Облеклото му бе не само много по-стилно от предишната вечер, но и далеч не толкова лъскаво. Беше облечен с жълтеникавокафяво сако от камилска вълна над кремава риза, с червена вратовръзка и черни обувки. Синди прие подадената ѝ ръка, но вместо да се здрависат, той я притегли и я целуна по бузата, като се наведе над ръба на масата, за да достигне лицето ѝ. Пусна я и бързо я обходи с поглед от горе до долу.

— Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Ти също.

— Изглеждам чудесно?

— Ами, исках да кажа добре. Изглеждаш добре.

— „Добре“ е по-точното, но бих приел дори и „чудесно“. Заповядай, седни.

Младата жена се вмъкна между масата и червения кожен диван, като се настани под тъгъл спрямо Оливър. Самата маса бе от миналия век и покрита с линолеум, който имитираше мрамор. Беше толкова малка, че коленете им се докоснаха. Тя се понамести, за да избегне допира с него. Дори и да бе забелязал, Скот не реагира с нищо.

Ресторантът бе съхранил атмосферата на едно отдавна отминало време, когато блясъкът на Холивуд се е диктувал от Китайския театър на Грауман и Алеята на славата, а не от салоните за боди пиърсинг и татуировки. Интериорът създаваше усещането за ловна хижа — таван с открит гредоред, ловни трофеи и ловни гравюри, изобилстващи от елени, зайци и хрътки. Под тях се виждаше потъмнялата от времето дървена ламперия — от добро, старо дърво. Барът с огледалната задна

стена се простираше по протежение на цялото помещение. Специалитетът му бе сухо мартини с маслинка или — за прекалено капризните — перлено лучено кръгче. Помощник-келнерите, които се различаваха по зелените сака и усмивките, им наляха вода и донесоха хляб. Сервитьорът, който бе с червено сако и кисело изражение, им подаде менюто и ги попита дали искат нещо за пиене.

— Вино за вечерята? — обърна се Оливър към Синди.

— Звучи добре. — Тя вдигна поглед към келнера. — Някакви специалитети, които не са в менюто?

Мъжът я погледна с подозрение.

— Менюто се печата всеки ден.

— Аха. — Синди погледна листа пред себе си. — Тогава значи имате всичко, отбелязано тук?

— Без езика и лангустата, както и западния омлет, и омарите, и...

— Тогава защо в менюто сте написали език и лангуста, щом ги няма?

Сервитьорът я зяпна.

— Бихте ли искали да отнесете въпроса до собственика?

— Не особено.

— Готова ли сте да поръчате, госпожо?

Менюто беше дълго и напечатано с дребен шрифт.

— Може ли да изчакате още няколко минути?

Сервитьорът се обърна и се отдалечи.

— Мислиш ли, че ще го видим отново? — попита Синди.

— Съмнявам се, ако продължиш да се заяждаш така.

Тя сви рамене.

— Зададох съвсем обикновен въпрос.

Оливър я погледна в очите.

— Сигурно е било забавно да те възпитава човек.

— Не си спомням баща ми да се е оплаквал — усмихна се тя.

— Вероятно не и на теб...

— Защо? На теб казвал ли е нещо?

Тонът ѝ му подежда като шамар.

— Не. Просто се опитвам да започна разговор. Някой да не те е ядосал днес, Декър?

— Никой... ако не броиш пияния руски шофьор, когото арестувах следобед.

Той вдигна поглед.

— И как беше?

— В момента спи в изтрезвителното, а аз съм тук. Би могло да се нарече победа за обществото, а защо не и за самата мен. — Замълча. — Не, всичко в работата е чудесно. — Изправи рамене и натърти: — Просто чудесно.

Оливър остави менюто и се втренчи изпитателно в нея.

— Изглеждаш малко напрегната... по начина, по който седиш.

— Не съм напрегната. — Отпусна се, просто за да докаже тезата си. — Може би мускулите ми са малко схванати. Наложил ми се да се позанимая с малко допълнителна писмена работа. Нали знаеш, привеждането над клавиатурата не влияе особено добре на гърба. Управлението не се интересува от ергономичността на труда.

— И какво писа?

— Рапорти. Кое си е голямо главоболие, защото трябва да ги оформиш по определен начин. Нали знаеш — да внимаваш да не излезеш извън зададения формат, иначе думите ще минат през редовете, а не над тях при принтирането на формуляра. Мислех, че един горещ душ ще разреши проблема с болките. Но облекчението беше само временно.

— Има ли някаква причина да печаташ толкова много рапорти?

Синди остави своето меню на масата. Сервитьорът незабавно се появи.

— Решихте ли вече?

За Синди думите прозвучаха като: „Решихте ли вече да си тръгнете? Ако обичате...“.

— Да, благодаря. Ще взема лисия. Дали... Няма значение — махна с ръка тя.

— Ако имате въпрос, моля, задайте го. Може и да ръмжа, но не хапя.

— Как е приготвена? — усмихна се младата жена.

— Леко опушена и изпържена в тиган — стоически обясни сервитьорът. — Върви с варени картофи. Ако искате пържени, мога да ги заменя с пържени.

— Пържени картофи ще е чудесно. — Тя му подаде менюто. — Благодаря.

— Няма защо. — Погледна Оливър. — За вас, господине?

Оливър също му подаде менюто.

— Скарриди и най-добрата ви бутилка „Шардоне“.

— Две салати „Цезар“ като начало?

— Разбира се.

Сервитьорът си тръгна без повече учтивости.

— Дали ще плюе в храната ни? — прошепна Синди.

— Не мисля.

— Този път бях ли достатъчно вежлива?

— По-добре беше. — Той се усмихна. — Защо пишеш толкова много рапорти?

— Правя услуга. — Синди вдигна поглед към тавана. — Опитвам се да се залича от черния списък на сержант Тропър, като попълвам рапортите му — което му е най-неприятното задължение.

— Тропър? — Оливър помисли за момент. — Сигурно е дошъл след мен. А какво си направила, за да попаднеш в черния му списък?

— Имаш предвид, освен че съм жена, завършила колеж? Ами, имах наглостта да се справя с напрегната ситуация съвсем сама. Това го накара да се наежи като таралеж.

Оливър сбърчи вежди и отбеляза:

— Управлението обича хората, които играят в екип, Синди.

— Тогава сигурно трябваше да се отдръпна и да ги оставя...

Млъкна, като видя обличения в червено сако сервитьор да се приближава с бутилка вино и две салати „Цезар“. Той постави блюдата пред тях, след това отпуши виното и отля първо на Оливър, за да го опита. Скот завъртя чашата, помириша я и леко отпи.

— Добро е.

Сервитьорът наля на двамата с присъщото си усърдие, после постави бутилката в кофичка с лед.

— Чер пипер за салатата?

— Разбира се — отговори Синди.

Келнерът взе мелничката за пипер и я постави пред младата дама.

— Моля. — После се отдалечи.

Синди поръси салатата си със значително количество пипер и отбеляза:

— Този човек не ме харесва. Сигурно е заради червената ми коса.

— А може би е заради отношението ти.

— О, моля те! — Тя постави парче маруля в устата си и задъвка бавно. — Обикновено се изнервям от подобни неща. Но тук храната е прекалено добра. Напрежението влияе зле на храносмилането.

— Така е — кимна Оливър и вдигна чашата си.

Чукнаха се.

— За какво ще пием? Да бъде добър екипен играч ли? — иронично предложи Синди.

— Какво ще кажеш да пием за твоята безопасност?

Синди отпи.

— Да се пазя от кого — от враговете или от колегите си? Не се ли предполагаше, че ще ми дадеш някаква основна информация?

— Пази си гърба.

— В такива случаи трудно се ходи.

— Говоря сериозно, Синди. От време на време трябва да си сверяваш часовника. Прекалено надменна и самоуверена си. Не знаеш дали се дължи на твоята неопитност, на факта, че си образована, на положението на баща ти или просто е част от впечатляващата ти личност. Но трябва да си даваш сметка за поведението. И, което е още по-важно — трябва да си даваш сметка как то въздейства върху твоите колеги. Когато си на улицата, животът ти може да зависи от всеки един от тях.

— Мога да се грижа за себе си.

— Виж тук сериозно се заблуждаваш. А подобна заблуда може да стане много опасна. — Той понижи глас и се приближи към нея. — *Не можеш* да се грижиш за себе си. Там, на улицата, никой не би могъл. Всеки трябва да бди и заради другия. Полицията е колективен спорт, скъпа. Ако искаш да си солист, стани шпионин.

— Е, това е идея. Онези тъмни очила са направо страхотни!

— Много те бива в хапливите реплики. Не може да ти се отрече. За съжаление, риториката ти не би могла да направи нищо срещу 357-ми калибър. Нито дори срещу 22-ри.

— Виж, Оливър, дори и да *искам* подкрепа от *колегите си*, те няма да ми я дадат. Затова си мисля, че няма смисъл да си правя труда да чакам! — Остави салатната си вилица и добави: — Писна ми от всички тези ненормални ритуални изпитания, на които подлагат жените. Отнасят се към мен така, все едно присъствието ми във

великото полицейско братство е някаква шега. Например вчера. Опитвам се да успокоя онази пощуряла латиноамериканка... а да не мислиш, че някое от момчетата се сети да ми се притече на помощ? — Поклати глава. — Как бих се радвала да имам жена за партньор — тогава цялата тази междуполова надпревара ще стане безсмислена.

— Това проблем ли е между теб и партньора ти?

Синди отпи солидна глътка от виното си и отговори:

— Не, Бодри не е лошо момче.

— Тогава за какво беснееш?

— Не *беснея*. Просто казвам... нищо. — Синди се върна към салатата си и се опита да забодее една хапка пържено хлебче, която непрекъснато се изплъзваше от зъбците на вилицата ѝ. — Говоря за работата си, само защото ти *попита* за нея. Но като цяло си държа устата затворена и си изпълнявам задълженията. А дали другите ми имат доверие или не е въпрос, по който нищо не мога да сторя.

— Та ти си още новак, Син. Не би могла да вбесиш чак всички за толкова кратко време.

— Вече минаха единайсет месеца. Това е доста време. — Младата жена се усмихна, но усмивката ѝ бе напрегната. — Така че, ще съм ти благодарна, ако ми изясниш ситуацията.

— Първо ми обясни защо мислиш, че момчетата не ти вярват.

— Поради много причини. — Отпи от виното си. — Като начало — не могат да ме вкарат в леглата си.

— Добре. Това го приемам. Момчетата ще опитат, но това не е проблем. След като разберат, че номерата им не минават, ще се откажат.

— Надявам се да си прав.

— Ами жените?

— Все още не съм била на нито една от срещите на полицайките. Прекалено заета съм. Може би трябва да отида.

— Може би трябва.

Тя въздъхна.

— Дори и жените, които познавам... те ме гледат някак особено. Мисля, че са подозрителни към мен, защото съм завършила колеж.

— Казваш ми, че нямаш никакви приятели? Снощи ми се стори, че си в приятелска компания. Пийнала, но сред свои. Случило ли се е нещо, за което не знам?

— Не, снощи всичко беше наред. Хейли е мила, наистина. Е, поне се надявам да е така. Между другото, какво се е случило между вас двамата?

Оливър не отговори.

Синди се усмихна ведро и разбиращо и каза:

— Предполагам, че няма да се впускаме в тази тема.

— Вярно предполагаш.

Тя доля вино и в двете чаши и продължи:

— Все още чакам информацията за себе си.

— Имай предвид, че говорим по принцип. Не цитирам ничие конкретно мнение — уточни Оливър.

— Съгласна съм.

— Ти си умна...

— И сама бих могла да ти го кажа...

— Декър, млъкни и слушай. Ти си умна, с бърза мисъл и, което е по-важно, бягаш бързо. Добре се справяш с хората на улицата. Спокойна, уверена — не и ако се съди по лицето ти, но не си го слагай на сърце. Имаш добра физическа кондиция, силна си и това ти помага особено много в открити...

— Трябва да е...

— На теб може да се разчита, точна си и изглежда нямаш никакви сериозни пороци. Това са нещата, които стигат до баща ти. — Вгледа се в нея и добави: — Аз също чух това. Но чувам и други неща.

Синди усети присвиване в стомаха. Беше на път да изтърси някакъв остроумен коментар, но той заседна на гърлото ѝ.

— Продължавай.

— Нямаш проблеми на улицата, но в управлението всеки твой жест сякаш крещи: „Аз ви превъзхождам“. Високомерна си, Декър. Или, както баба ми обичаше да казва, „кога тиква стана, кога опашка пусна!“.

— За твоя информация, действам напълно приемливо за човек от Айви Лиг.

— Е, Декър, колкото до това, бих казал, че вече не си в колежа.

— Оливър отново се приведе напред. — Дразниш хората... същите хора, които някой ден може да ти потriebват. Може би ще е добре да започнеш да използваш малко *улична* психология.

— Да, да...

— Престани с това пренебрежение и слушай. Защото и аз като баща ти съм взел присърце твоето добруване. Животът и смъртта са понятия, които е невъзможно да бъдат анализирани за части от секундата, Синди. Просто се хвърляш напред и се надяваш решението ти да е било най-доброто възможно. И повечето от нас, които работим в силите на реда, *ще* скочим в огъня, за да спасим свой колега, дори и с дяволски голям риск за собствения си живот. Ние действаме инстинктивно. Реагираме емоционално. Но освен това сме и хора. Аз също, разбира се, *ще* скоча в огъня, но *ще* го направя много по-бързо, ако *харесвам* човека. Престани да бъдеш сноб, най-вече, защото баща ти не е, а той има много повече основания да бъде арогантен...

— Не съм арогантна!

Оливър престана да говори и се взря в лицето ѝ. Беше разбита, но се стараеше да го прикрива. Знаеше, че я притиска прекалено, въпреки че от това думите му не ставаха по-малко верни. Четеше ѝ морал, точно както правеше със синовете си. Държеше на всяка цена да изкаже мнението си на глас, без да го е грижа как *ще* им се отразят неговите твърде крайни забележки.

— Знаеш ли обаче в какво се състои иронията? — проговори накрая Синди с поглед, вперен в чашата. — Аз всъщност съм стеснителна. Прикривам го с надменност. Защото в света на ченгетата е по-добре да си егоист, отколкото срамежлив. — Вдигна глава и срещна погледа му. — Ако покажеш и най-малък признак на страх, никой няма да излезе с теб на улицата.

— Това е вярно.

— Ако някои от момчетата знаеха колко съм нервна, сигурно щяха да ме разкъсат.

— Всеки е нервен в началото.

— Но когато си жена е по-различно.

— Вероятно си права.

— По-добре да хапеш, отколкото ти да бъдеш нахапан. — Втренчи се в чинията си. — Между другото, кой ме смята за умна? Или може би ти сам си го измислил, за да ме успокоиш?

— Не, не съм го измислил. Например детективът, с когото разговарях вчера, Ролф Осмондсон. Каза, че си умна.

— Не знам откъде си е съставил подобно мнение — скептично отбеляза Синди. — Снощи го видях за първи път.

— Обаче той очевидно те е виждал и друг път.

— И откога първокласните детективи забелязват униформени зайци?

— Ако първокласният детектив е хетеросексуален мъж, а униформеният заек е хубава млада жена, обзалагам се, че ще забележи. Освен това, Крейг Бароуз те спомена.

— Крейг Бароуз?

— И него ли не познаваш?

— Не, не мисля.

— Около моя ръст. Продълговато лице. Пясъчна на цвят коса, започнала да оредява. Сини, кървясали очи... — описа го Оливър.

— Да, да, май се сещам. Той не е ли от „Убийства“?

— Да, точно той.

— Разбира се, сега си спомням — каза Синди. — Около три месеца след като пристигнах в Холивуд, един от ветераните направи купон и специално покани зайците. Някои от златните значки също бяха там. Поговорих си с детектив Бароуз около десетина минути. — Отмести салатата си настрана. Един от помощник-келнерите веднага се появи и отнесе чинията. — И от този един-единствен разговор той е преценил, че съм умна?

— Сигурно си го впечатлила.

— Мисля, че е заради червената коса.

— Отдаваш прекалено голямо значение на косата си, знаеш ли?

Тя цъкна с език и вдигна поглед към киселото лице на сервитьора. Той постави писията на масата и обяви:

— За *дамата*.

— Благодаря ви. — Тя взе едно пържено картофче и отхапа от него. — Великолепни са.

Лицето на сервитьора най-сетне се разтопи в усмивка.

— Радвам се. — Сервира блюдото и на Оливър и запита: — Още вино? — Погледът му се насочи специално към Синди. — Очевидно напитката ви понася много добре.

— Виното понася на всички — прошепна му доверително тя. — Благодаря ви. Половин чаша. Трябва да си оставя място за десерт.

Сервитьорът наля и на двамата.

— Нещо друго?

— Смятам, че всичко е наред — каза тя и погледна към Оливър.
— Нали така?

— Да, всичко е перфектно — отвърна кавалерът ѝ. — Благодаря.

— Моля — отговори сервитьорът. — Внимавайте с костите.

И отново се отдалечи.

— Тц-тц, грижи се за нас — отбеляза Синди. — Не иска да се задавим с рибена кост. Направо да се разтопиш.

— Може би е така, а може би си леко замаяна, което значително променя погледа ти върху нещата.

— Възможно е. — Изяде още едно картофче. — Защо смяташ, че съм замаяна?

— Защото иначе бледите ти страни сега са порозовели.

— О, това ли! Сигурно е от грима.

Оливър се разсмя и смени темата.

— За какво си говорихте с Крейг?

— Моля?

— Крейг Бароуз. На купона? Говорила си с него десет минути.

— О, това беше толкова отдавна. — Замисли се. — Мисля, че говорихме за Арман Крей... — Почувства, че страните ѝ пламват. — За случая „Арман Крейтон“. Бяхме аз, партньорът ми Греъм Бодри и Рик Бедерман Лъскавия...

— Кога беше това? Преди около шест месеца?

— Някъде там. Случаят беше по всички вестници. Толкова ужасна история, а и съпругата му, която е присъствала на всичко. — Погледна към Скот, който я наблюдаваше. — Просто неангажиращ разговор.

— Какво не ми казваш, Синди? — попита Оливър.

— Какво имаш предвид?

— Скъпа, ти се изчерви. Какво има около Арман Крейтон? Познаваше ли го?

— Какво те интересува?

Оливър шумно остави вилицата си и се облегна.

— Какво ме интересува ли? Случаят все още не е приключен, скъпа. Какво *криеш*?

Синди сякаш се замисли за миг, после въздъхна и започна:

— Добре. Ето историята. Преди да се преместя в града, ходех да тренирам във фитнес салона „Силвър“ в Долината. Посещавах го може

би година. Станахме добри познати.

— Срещаше ли се с него?

— Казах просто познати...

— Спала ли си с него?

— Оливър, знаеш ли определението на думата „познат“?

— За много хора сексът между познати е нещо съвсем обичайно.

— Той беше женен, Скот.

— Кое то ще рече?

— Аз не спя с женени мъже! Никога!

— Той беше известен с това, че чука наред — настоя детективът.
— Казвал ли ти е, че е женен?

— Не, не е. Но тъй като аз бях внимателна и проникателна, успявах да отбивам намеците му.

— Значи той се е опитвал да те сваля.

— Не чак толкова настойчиво — отвърна Синди. — Сещаш се как става — сядахме от време на време на чаша сок след тренировките. Няколко пъти той ме попита дали бих искала да отидем другаде за по кафе. Отказах му.

Оливър се бе заел с една скарида, като се опитваше да изплюе опашката, без да изглежда недодялан.

— И за какво си говорехте?

— За нищо, което би могло да хвърли светлина върху делото.

— Защо не ме оставиш аз да преценя? — Намръщи се Оливър.
— Какво става, Синди? Защо си толкова резервирана? Доколкото те познавам, ти ще хукнеш през глава да разнищиш сама едно убийство от първа степен. Поне би казала на баща си... — Млъкна. — Ясно. Сега разбирам. Ти *наистина* си казала на баща си. Казала си му, и Големият Декър те е посъветвал да си мълчиш. Би ли искала да ми разкажеш подробностите? Или да попитам баща ти?

Синди се усмихна дяволито.

— Как точно възнамеряваш да му го поднесеш? „А, Дек, случайно вечерях с дъщеря ти и...“

— О, по дяволите! — Оливър хвърли към нея опашка от скарида.
— Синди, разкажи ми. Моля те!

Младата жена се поколеба, след това каза:

— Познанството ни изобщо не беше задълбочено, Скот. Разговорите ни бяха изцяло неангажиращи — как да мажем телата си,

как вървят тренировките... Такива неща. От време на време споменавахе за някоя голяма сделка. Мисля, че просто се опитваше да ме впечатли.

— Очевидно.

— Е, не успя. Обикновено, когато започнеш да говори за работата си, аз се изключвах. Ала не разговорите ни разтревожиха баща ми.

— Продължавай.

— Беше един от онези изключително лоши примери, когато някой се намира на неподходящото място в неподходящото време. След един от разговорите ни на чаша сок, двамата отивахме заедно до колите си. — Синди взе виното си, но после постави чашата на масата, без да отпие. — Някой стреля по нас...

— Господи!

— Да, беше страшно. — Извърна поглед. — Беше няколко месеца, преди да го убият. Тогава вече бях в академията и имах пистолет. Но не го използвах.

— Много умно от твоя страна.

— Да, и татко каза така, но се почувствах, сякаш... — Издиша тежко. — Почувствах, че е трябвало да направя *нещо*. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Оливър, това дяволски ме изплаши. — Усети, че очите ѝ се навлажняват. — Не стрелбата, въпреки че и тя беше страшна. А фактът, че се вцепених...

— Защо? Какво направи? Просто си стоеше там ли?

— Не, залегнах зад една кола.

— Точно така е трябвало да постъпиш. — Оливър отпи от виното си. — Аз със сигурност бих реагирал точно така.

Тя мълчеше.

— Синди, какво според теб е *трябвало* да, направиш? — попита детективът. — Да превърнеш паркинга в бойно поле?

— Не знам — махна с ръка Синди. — Продължавам да си мисля, че ако беше по време на патрул по улиците и...

— Ако, да не дава господ, нещо подобно се случи по време на дежурство, ще знаеш какво да правиш — прекъсна я Оливър. — Ще имаш рупор, ще имаш пистолет и, ако си спомняш началото на разговора ни, ще имаш *подкрепление*. Но в дадения случай изстрелите са те изненадали. Не се притеснявай за това.

— А да не би стрелбата да не ни изненадва винаги?

— Понякога със сигурност е така — съгласи се детективът. — Но когато работиш, винаги си нащрек за подобни неща.

Синди извърна поглед и прошепна:

— Може би.

— Значи си казала на баща си за стрелбата, така ли? — попита Оливър.

— Да. — Тя замълча. — Но едва след смъртта на Арман Крейтон.

— Не си му го споменала, когато се е случило?

— Не. Не исках да го притеснявам. А освен това няха сили да си призная, че съм се вцепенила. Беше ме срам.

— Синди, ти не си се *вцепенила*, ти си се *снишила*! Сனிшаването е различно от вцепеняването. — Той изяде още една скарида. — Добре, споменала си на баща си за изстрелите, след като Крейтон е бил отвлечен и убит. И той ти е казал да не говориш нищо пред никого.

— Да.

Оливър се опита да си представи какви ли мисли са минали през главата на Пит.

— Синди, стрелецът видя ли те?

— Аз... не знам. Тогавя бях наистина изплашена. Първата ми мисъл беше, че жена му стреля по нас. И че погрешно е предположила, че двамата с Арман имаме връзка. Но след като го убиха и разни неща около него започнаха да излизат на бял свят, наистина *престанах* да се притеснявам. Списъкът с врагове на Арман се оказа доста дълъг. Стрелбата не беше предназначена за мен. Вероятно е била подарък от някой вбесен инвеститор.

— Не криеш ли нещо? Наистина ли не си излизала с него?

— Не, никога. Бяхме познати от фитнес салона. Сама това.

— И си казала всичко на баща си?

— Да. И съм сигурна, че ако татко е смятал моята роля за важна, е щял да го разкаже на теб, Марджи и останалите момчета.

— Никога не ми е споменавал.

— Явно не го е сметнал за значимо.

— По-скоро се е притеснявал за сигурността ти.

— Не би прецакал случая, Скот. Дори и заради мен.

— Разбира се, скъпа — разсмя се Оливър.

— Говоря сериозно. Татко си има принципи!

— Но татко обича и семейството си. Работата или твоята сигурност — та те са буквално несъизмерими!

Махна с ръка. Помощник-сервитьорът реши, че са го извикали и веднага отнесе празните блюда.

— Искаш ли десерт? — попита я Оливър.

— Не, мисля, че преядох. Благодаря ти, вечерята беше много вкусна.

— Няма защо. — Оливър се почеса и реши да се върне на темата: — И така, ти и Крейг Бароуз сте говорили за случая Крейтон, така ли?

— Само общи приказки. — Синди попи устните си.

— Какви общи приказки?

— Обсъждахме случаите на отвличания на коли. — Облегна се назад. — Сещаш се. Та Бароуз ми каза, че той и Осмондсон работят заедно върху случаи, които наподобяват случая „Крейтон“.

На Оливър му се прииска да си извади бележника, но се въздържа. Разговорът беше прекалено неангажиращ. Ще я пече на бавен огън в по-спокойна обстановка. Ще я накара да си каже всичко — от начало до край.

— Спомняш ли си нещо за случая, за който той е говорел?

Синди забарабани замислено по масата.

— Не знам защо, но в главата ми се върти някакво червено ферари.

Елизабет Таркъм!

— Знаеш върху какво работим в Девъншир, нали? — започна отдалече Оливър.

— Разбира се — отвличанията на коли и преследванията до домовете. Мислиш ли, че Крейтон е свързан с тях?

— Може би.

— Искаш ли да ме разпиташ? — предложи Синди.

— Ние го наричаме интервю.

— Добре — отвърна младата жена. — Да предположим, че се съглася? Смееш ли да го направиш през главата на баща ми?

— Може да стане и по-лесно — унило отвърна Оливър. — Какво ще кажеш да дойда в апартамента ти утре вечер. Ще ми кажеш всичко, което знаеш за Арман Крейтон и за разговора ти с Крейг Бароуз. Ако преценя, че връзката ти с Крейтон е важна за делото, свързано с

неговото убийство — или за някой от настоящите ни случаи с отвличания на коли — ще кажа на баща ти за тази вечеря. Не че сцената ще бъде особено приятна. Но ако ти се окажеш в състояние да хвърлиш някаква светлина върху тези ужасни отвличания, няма да имам друг избор.

— Държиш се като истински професионалист — отбеляза усмихнато тя. — Впечатлена съм.

— Не, не съм професионалист. — Той сбърчи чело. — Аз съм абсолютен идиот, защото те поканих на вечеря.

Синди смекчи гласа си.

— Просто реши да бъдеш мил. Защото изпитваш жал към мен след снощната случка. Оценявам го, Скот.

Мъжът се усмихна и извади кредитната си карта, за да плати сметката.

— Ти си мило хлапе.

— Благодаря ти — каза Синди. — Искаш ли да си разделим сметката?

Той се разсмя.

— Тази е от мен. Следващата ще е от теб.

— Значи ще има и следваща?

Сега беше ред на Оливър да се изчерви. Синди бързо смени темата.

— По кое време искаш да дойдеш в апартамента ми?

Той я зяпна.

— За интервюто утре вечер... нали помниш?

— О, да, наистина — разсмя се Оливър. — Нямам проблеми с паметта — нали си вземам редовно лекарството за старческа деменция! Какво ще кажеш за седем?

— Добре, в седем.

Синди се втренчи в масата. Искаше ѝ се да попита Скот за снимката на Хана — защо е на масичката ѝ за кафе, а не на полицата над камината. Усещаше, че започва да я гони параноя, особено след чудатия им разговор. Но си даде сметка, че би било грубо от нейна страна точно в този момент да демонстрира подозрителност. реши да го попита утре. Тогава ще бъде по-логично. Той ще я интервюира, тя него — също.

— Готова ли си? — попита кавалерът ѝ.

— Напълно. — Тя се изправи. — Ще ме изпратиш ли до колата ми?

— Разбира се — отвърна Оливър. — И с малко повече късмет, никой няма да стреля по нас.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Сутринта бе изтощителна, но си струваше усилията. Късата рокля, която Стейси си бе харесала преди два месеца, бе намалена с петдесет процента. Черна, от фина вълна, подходяща за всеки от типичните калифорнийски сезони, освен може би лятото. Но дори и тогава би могла да се носи вечер, защото много ресторанти бяха преохладени от климатиците. Отвратителните машини бълваха арктически въздух над голите гърбове на роклите, които жените обличаха, за да изглеждат добре. Опитай се да изглеждаш така, сякаш се забавляваш, докато носът ти протича от студ, а дъхът ти замъглява менюто. В тези свръхмодни, свръхготини, най-най места не разполагат ли с някакви термометри?!

Е, добре, сега поне притежаваше перфектната черна рокля за всякакви случаи — двойно по-привлекателна, понеже бе купена на половината от стойността си *на разпродажба*. И тъй като бе спестила доста пари от роклята, бяха й останали и за обувки, шал и дори за чифт дизайнерски чорапи, които обикновено струват доста повече от един стабилен обед в местния ресторант. Бе успяла да си позволи и два кашмирени пуловера, намалени със седемдесет процента — вярно, бяха от миналата година, но в неутрални цветове. Тя обичаше пуловерите. Те разкриваха перфектното ѝ, стегнато тяло, резултат от подходящите гени и правилно подобрите физически упражнения.

Стейси напусна хипермаркета през един от шестте главни входа и пристъпи под ярката дневна светлина, като присви очи от силните, макар и филтрирани през смога, лъчи. Едва влачеща пакетите си, тя премина двеста-триста метра в изследване на огромното асфалтирано пространство, като се опитваше да открие червеното си БМВ кабриолет, продадено ѝ от богат клиент за нищожна част от действителната му цена. Колата бе страхотна, направо шикарна — единствения проблем бе, че е прекалено ниска и по тази причина трудна за откриване сред всички тези крайградски микробуси и лимузини. Прокле се за глупостта си. Защо не бе обърнала внимание за

някакви помощни знаци — например, след четири червени, осем пурпурни или нещо подобно. Това значително щеше да улесни не само живота ѝ, а и вече твърде изтощените ѝ ръце. А сега трябваше да върви през редовете край купищата метал и да удря раменете си в поставени ниско странични огледала.

Дали пък нямаше някакъв белег, който би могла да си спомни? Дърво или стена, или гърба на някой от магазините, или дори от коя страна на булеварда бе паркирала? Но нищо не ѝ хрумваше. Капчици пот започнаха да се спускат към веждите ѝ. Бе облачно, но задушно. Влагата караше кожата на тила ѝ да настръхне. Докосна главата си и усети, че косата ѝ е станала пухкава като захарен памук.

Страхотно! Отново се накъдряше! След като бе прекарала цели четирийсет и пет минути да я суши и изправя, а да не говорим пък за заливането с всичките онези тоници, които обещаваха да поддържат косата права и суха!

Къде е проклетата кола?

Още една разходка през лабиринта от автомобилна стомана.

Представи си, че си в лунапарк.

Тогава Стейси се сети, че никога не бе харесвала лунапарковете.

Още ходене и ходене, и ходене. Чувстваше се едновременно толкова близо и толкова далече. Внезапно ѝ просветна някаква мисъл. Закова се на място. Така ѝ се пада, като е такава тъпанарка! Постави пакетите на земята и започна да рови в дамската си чанта, докато накрая откри ключовете за колата. Сграбчи дистанционното и натисна алармения бутон.

От близката далечина до нея достигна паническият вой на алармата — бийп, бийп, бийп, бийп, бийп, бийп. Музика за ушите! Вдигна пакетите си и тръгна по посока на приятните звуци — ето че накрая нейното червено БМВ се появи пред очите ѝ, приканващо като пържола. Отново натисна бутона и вбесяващото пиццено замря.

Втурна се към колата, като остави за миг пакетите на земята, за да отвори вратата. Ала след секунда усети присъствието на друг човек, който дишаше във врата ѝ. Започна да се обръща, но бе рязко прикована към покрива на колата, с лице, залепено върху горещия метал. Ключовете бяха изтръгнати от ръката ѝ, прерязвайки дланта ѝ. Нещо твърдо бе опряно в слепоочието ѝ.

— Не мърдай! — каза някакъв глас. — Недей да говориш, недей да пициш, не прави нищо. Ако направиш нещо, си мъртва. Ясен ли съм? Кимни за „да“.

Тя успя да кимне, въпреки че бе притисната о покрива.

— Ти си хубава — каза гласът. — Много хубава. Но бързам, затова имаш късмет. Лягай на земята, кучко!

Стейси бе объркана, а ужасът с нищо не помагаше за състоянието ѝ. Гласът изсъска в ухото ѝ:

— Казах да легнеш на проклетата земя! Веднага, кучко!

Нечии ръце се сключиха около врата ѝ и тласнаха цялото ѝ тяло върху едрозърнестия асфалт. Челото ѝ се удари в твърдата настилка, бузата ѝ се ожули и разкървави. Нападателят постави крак върху главата ѝ и я натисна надолу.

„Трябва да викам — каза си тя. — Трябва да викам!“ Но не можа да накара гласните си струни да издадат и звук.

Гласът заповяда:

— Сега, ако си добра малка кучка и останеш там, където си, и си държиш устата затворена за много, много дълго време, ще живееш. Ако проговориш, ще умреш. Ясен ли съм?

„Напълно“, помисли си Стейси.

Кракът се отмести от главата ѝ и я срита силно в ребрата. Очите ѝ се изцъклиха от болката, която премина през нервната ѝ система. Още един ритник, но насочен в гърба ѝ. Тя изстена, когато агонията я стисна като в менгеме. Разцепи главата ѝ до такава степен, че имаше чувството, че всеки момент ще експлодира. След това кракът я ритна настрана.

Вратата на колата се отвори и я прасна в ребрата.

„Тряс!“ — затвори се.

„Бръм, бръм“ — обади се нейната сладка количка.

„Скръц“ — подеха и гумите, докато тя се измъкваше на заден ход от мястото си.

Стейси бе оставена върху асфалта, завладяна от две всепоглъщащи я мисли. Първата бе, че все още е жива. Ако това бе най-лошото, което ѝ е писано, щеше да се оправи... постепенно. Втората бе, че крадецът не ѝ бе взел пакетите.

Поне все още разполагаше с мечтаната си сексапилна къса рокля.

* * *

Марджи четеше компютърната разпечатка.

— Имаме още един случай. Типично отвличане на кола. Жертвата е сама жена. Нямамо е дете.

— Каква е колата? — попита Оливър.

— БМВ кабриолет. Кормън от транспортната полиция е получил обаждането преди около двацет минути. Сигурна съм, че все още е там. Няма да е зле да отидем на местопрестъплението и да научим подробностите.

— Имало ли е някаква причина, поради която не са се обадили на нас, когато е пристигнал сигналът? — запитва Оливър.

— Трябвало е да ни се обалят. Всички знаят, че именно ние работим върху отвличанията на коли. Някой се е издънил.

— Точно в това е проблемът. — Детективът се изправи и облече сакоето си. — Ако собствените ни служби не знаят кой върху какво работи, как можем тогава да очакваме сътрудничество между управленията! Има случаи в Холивуд, има случаи тук и бог знае още къде... но никой не се опитва да подреди парченцата информация.

— Мислех, че точно с това си се занимавал снощи. Срещата ви беше достатъчно дълга. За три часа съм ти звънял поне четири пъти, за да разбере дали си научил нещо. — Тя затвори и заключи своето чекмедже с папки. — Научи ли?

Мозъкът на Оливър започна да пуши. *За какво говореше тя?*

— С кого съм ти казал, че излизам?

— Ролф Осмондсон от Холивуд. — Марджи го погледна изпитателно. — Снощи не беше ли на вечеря с него?

— Не, това беше предишната вечер — опита се да се измъкне Оливър.

— Не, Скот, ти ми каза, че ще се срещаш с Осмондсон, за да избистрите някои подробности около случая на Елизабет Таркъм — настоя Марджи.

Ето това е проблемът да лъжеш, когато си минал четиридесетте. Забравяш какво си казал. Оливър се опита да се държи естествено.

— Не, не бях с Осмондсон. Имах среща. Но наистина се обадох на няколко детектива от Холивуд. Може би за това си се объркала.

— На кого?

Марджи, млъкни!

— Тъм, на Крейг Бароуз. Не съм ли ти го споменал?

— Не.

— Ами, добре, поговорихме по телефона. Нищо важно. — Раздвижи се неспокойно. — Готова ли си?

— Да. — Марджи праметна дръжката на чантата си през рамо. — Не мисля, че е била сериозно ранена. Говореше... имам предвид жената с БМВ-то.

— Това е добре — отбеляза Оливър. — Тя има ли си име?

— Стейси Милс. Личен треньор е.

— Мислиш ли, че е свързана с Крейтон?

— Не знам — изуми се от въпроса му Марджи. — Има ли някаква причина да смяташ, че е свързано?

— Случаят не е типичен за нашите похищения на майки с деца.

— Не ми звучи като свързано с Крейтон — отбеляза партньорката му. — Отвлечането е станало на паркинга на хипермаркета в Уест Хилс.

Двамата излязоха от управлението, намериха хондата на Марджи и потеглиха. Поеха по Девъншир — основната артерия, свързваща северната част на източен и западен Сан Фернандо Вали. Полицейското управление бе в покрайнините и този факт вършеше чудеса с цените на недвижимото имущество в околността. Създаваше се илюзията, че районът е направо непревземаем. Но нещата, за съжаление, не стояха така, въпреки че времето за реакция на полицията бе значително съкратено. На запад улицата се разширяваше, а сградите се разреждаха. Пред погледите им се ширнаха вълнообразни хълмове — фермерската част на Лос Анджелис. Преди време районът бе зает главно с овощни градини и поля. Около шейсет километра по-нататък, край Окснард, нещата все още изглеждаха така.

— При цялото това открито пространство наоколо се предполага, че не е трудно да се забележи червено БМВ кабриолет — отбеляза Марджи.

— Червено ли?

— Да. Не ти ли казах?

— Не, не си — отвърна Оливър. — „Корнишът“ на Крейтон беше червен.

— Както и още милиони коли. Но фактът е любопитен. — Тя погледна партньора си. Той изглеждаше напрегнат. — Да не би да имаш някакви проблеми, Скот?

— Нищо подобно. — Оливър сведе поглед към скута си. — Може би съм малко изморен. Така ли изглеждам?

— Малко. — „Уморен и странен“, помисли си Марджи. Но реши да не го притиска.

В далечината се показаха покриви с испански керемиди. Докато хондата боботеше надолу по стръмния хълм, хипермаркетът започна да се извисява сантиметър по сантиметър на хоризонта. Сградите му сякаш бяха изсипани в средата на нищото. Но на няколко километра на североизток бе разположен район, носещ отличителните белези на големите пари — игрище за голф и обширни ферми, които привличаха професионалните атлети и онези от градските любители на планините, които нямаха нищо против суровия живот, стига интериорът на джиповете и микробусите им да включва клетъчен телефон и компютър.

Хипермаркетът се състоеше от шест сгради в средиземноморски стил, в които, наред с обичайните щандове, се бяха настанили и редица изискани бутици: „ОфСакс“, „Барнис“, „Дона Карън“, „Сейнт Джонс Спортс“, „Версаче“, „Гучи“ и други италиански имена, истински или измислени. Инвеститорът бе избрал точно това място, тъй като обширният терен осигуряваше както пространство за допълнителни постройки, така и място за голям паркинг.

Оливър огледа огромното заслепяващо море от хром и запита:

— Къде е станало престъплението?

— Мисля, че Кормън каза нещо за новото разширение на паркинга.

— А как можеш да познаеш кое тук е ново? Всичко е нововеничко. Това място е истински лабиринт. Мразя да пазарувам, а хипермаркетите са ми направо отвратителни. Те представляват най-ужасната степен на човешко уеднаквяване. Всички изглеждат по един и същи начин, имат еднакви магазинчета...

— Тук продават с отстъпка...

— Вече нищо няма свой собствен облик — продължаваше да мърмори партньорът ѝ. — Какво стана със старомодните магазинчета? Нали се сещаш — магазин... с витрина към истинска улица... който има паркинг отзад...

— Възрастта ти започва да личи — отсече Марджи, докато завиваше наляво към ширналата се пред тях асфалтна пустиня. — Обличаш се добре. Откъде си купуваш дрехите?

— Имам няколко местенца, където ме познават и знаят средствата, с които разполагам. Обаждат ми се точно преди началото на разпродажбите. И след броени часове аз съм там.

— Страхотно обслужване! Да не би в замяна да анулираш пътните глоби на някого?

— Де да разполагах с такава власт! — Оливър прокара пръсти през черната си коса. — Би ми вършило чудеса с жените.

— Да не би изведнъж да започваш да се оплакваш? — подкачи го партньорката му.

— Където са намесени жени, не може без оплаквания — не че искам да обиждам твоя пол. Например... ами... *погледни* колко е претъпкано тук!

— Има и мъже. Те също нямат нищо против да спестят някой долар.

— Въпросът е в съотношението, Марджи. Когато аз харесам нещо, го купувам. При жените това не е само пазаруване, а и *приключение*. Имаш чувството, че преследват снежен леопард, а не, че просто си избират тениска.

— Лоша нощ, а, Оливър? — изгледа го изпитателно Марджи.

Той се усети, че хленчи. Втрени се в стъклото на колата и промърмори:

— Тези места просто ме депресират.

Колежката му обаче не бе убедена. Подобен стил на поведение не бе присъщ на Оливър. Циничен — да. Противен — също. Но не и депесиран. Почуди се дали пък няма проблеми със здравето, но реши да не пита. Предстоеше им да вършат работа.

— Ако искаш да знаеш, прекарах страхотна вечер! — вметна Оливър.

Марджи зачака обяснение. Той не продължи, затова тя попита:

— Това означава ли, че тя е имала мозък?

— За твоя информация, привличам и жени, които не са кукли Барби. Когато си го поставя за цел, мога да проведа и смислен разговор.

— Скот, изглеждаш наистина напрегнат. Какво, по дяволите, ти става?

— Казах ти, не обичам хипермаркетите... Там. — Той посочи. — На три часа.

Мястото бе оградено с жълта полицейска лента. Марджи насочи хондата натам и я спря зад една от четирите полицейски коли. Милт Кормън бе пристигнал с патрулка. Правилникът изискваше немаркираните коли да се използват, само когато ситуацията налага елемент на изненада. В другите случаи се предпочиташе детективите да се движат с обичайните полицейски автомобили. Това създаваше впечатление за повече полицаи по улиците. Марджи се сети за всичко това, докато излизаше от своята хонда. Никой не ѝ каза нищо, така че тя се почувства свободна да прави каквото си иска.

Вратата на патрулката на Кормън бе отворена и жертвата седеше на задната седалка. Обутите ѝ в сандали крака висяха навън, докосвайки асфалта. Изглеждаше над трийсетте, с овално лице и кафяви очи с формата на копчета за палто, които даваха вид на по-големи с помощта на умело използваната очна линия. Част от грима ѝ се бе разтекъл по бузата, което ѝ придаваше изражение на тъжен клоун. Имаше скосена платинена коса и носеше ярко, медно на цвят, червило.

Кормън се бе облегнал на патрулката и си водеше бележки. Беше към шейсетте — сериозен детектив втори ранг с гъста прошарена коса, червендалеста кожа и безформен издут нос, резултат от боксиране и пиене. Когато видя Оливър и Марджи, той им махна с ръка.

— Това не е обикновено транспортно престъпление, а отвлечение на кола. Трябвало е да ви се обадят веднага. Няма значение. Ще ви кажа какво знам, а вие можете да разпитате пострадалата според вашите нужди... Историята е такава. Жената е напазарувала и е търсела колата си... — Вдигна очи и обходи паркинга с поглед. — Дяволски голямо място.

— Може би просто мразиш хипермаркетите — обади се Оливър.

— Да, мразя да пазарувам — измърмори Кормън. — Както и да е. Тя се загубила и е била толкова съсредоточена в намирането на колата

си, че не е забелязала дали престъпникът я е следял.

— Значи престъпникът със сигурност е бил мъж? — попита Оливър.

— Така твърди тя.

— Видяла ли го е? — оживи се Марджи.

— Не. Изчакай за момент — раздразнено отвърна Кормън. — Остави ме да довърша. Не е забелязала дали някой я следи. Най-после е намерила колата си, като е натиснала бутона на алармата.

— Още нещо, което е сбъркано в тези гигантски търговски комплекси — вметна Оливър. — Задължително забравяш къде си паркирал.

— Може ли да довърша? — попита Кормън. — Включила е алармата и така е открила колата си. Започнала да отваря вратата, после внезапно усетила нечие присъствие. Не е видяла мъжа. Той я притиснал с лице към колата, после я съборил на земята.

— Така че тя не е разбрала дали е мъж.

— Той е говорел. Ясно е, че е бил мъж.

— А акцент? — попита Оливър.

— Не знам. — Кормън примижа, заслепен от отразяваната от хромираните повърхности наоколо слънчева светлина. — Извършителят е взел ключовете и колата ѝ. Веднага вкарах номера в системата. Някакъв отговор?

— Засега нищо — отвърна Оливър.

— Странно — отбеляза Кормън. — Колко далече можеш да стигнеш с червено БМВ кабриолет? Доста е подозрително. Освен ако не е имал партньор и веднага не са вкарали колата в някой камион. Може би трябва да пуснем бюлетин да търсят камион с достатъчно голяма каросерия, за да скрие автомобил.

— Може. Или да търсим наблизко работилница за разфасоване на коли.

— Не съм чувал за подобно нещо — замисли се Кормън. — Но дяволски сигурно е, че станаха достатъчно отвличания на коли, за да оправдаят съществуването на такова място. — Поклати глава. — Сега искате ли да говорите с жертвата?

— Нямам нищо против — съгласи се Марджи.

Кормън ги придружи до вратата на колата си и обяви:

— Госпожо Милс, искам да ви запозная с детектив Дън и детектив Оливър. Те желаят да ви зададат няколко въпроса.

Жената погледна Марджи, след това се спря на ноктите си — дълги, лакирани в същия меден цвят като червилото. В тона ѝ, когато заговори, се усещаше примирение — естествената реакция на всички жертви на насилие след преживяното покушение.

— Уморена съм. Бих искала да се прибера вкъщи. Не може ли да стане по-късно?

— Няма да ви отнемем много време — каза Марджи.

— Искате ли да се обадим на някого за вас? — допълни Оливър.

— Вече позвъних на сестра си.

— Тя идва ли насам?

— Да. — Жената изправи глава. — Предполагам, че ще имам време да поговоря с вас, докато пристигне. Какво искате да знаете? Не го видях.

— Но сте го чула — настоя Марджи.

— Да.

— Мъж ли беше?

— Определено.

— Как звучеше? — попита Оливър.

— Като *маниак* — Тя го погледна, след това сведе поглед към скута си. Детективът бе убеден, че в този момент всички мъже бяха в черния ѝ списък.

— Усетихте ли акцент в гласа му? — продължи той.

Стейси стисна устни.

— Не, звучеше като американец. Защо?

— Просто се опитваме да съберем инфор...

— Не, вие ме попитахте съвсем целенасочено. — Тя се оживи. — Защо ми зададохте този въпрос? Чужденец ли подозирате?

— Бих искала да мога да ви кажа нещо повече, но... — започна Марджи.

— Всички ченгета сте еднакви!

„Откъде знае толкова за ченгетата“, учуди се Оливър.

— Имаше ли оръжие?

— Не видях. Но мисля, че беше опрял пистолет в мен. Почувствах нещо твърдо до главата си. — От очите на Стейси рукунаха

сълзи. — Той ме ритна... веднъж в ребрата и веднъж в гърба. Много съм силна, но по дяволите... заболя ме. Много ме боли!

— Много съжалявам! — Марджи се обърна към Кормън и произнесе само с устни една дума: — *Линейка?*

След малко се обърна към Стейси.

— Отпратила сте лекарите, доколкото разбирам.

Младата жена сви рамене.

— Тези линейки са пълен боклук. Единственото, което правят, е да издават фактури. Всички са в някакъв заговор... Не искам да ме докосват никакви си непознати.

По този въпрос Марджи бе напълно съгласна с нея.

— Но ще ви прегледат... — изтъкна все пак тя.

— Сестра ми ще ме заведе при моя лекар. Вече му се е обадила. — Пое си болезнено дъх и запита: — Мислите ли, че ще намерите колата ми?

— Работим по въпроса — отвърна Кормън.

— Това означава не. Вече искам да ме оставите сама, докато дойде сестра ми.

— Не разпознахте ли гласа на този мъж или нещо друго? — попита Оливър.

Стейси го изгледа така, сякаш той бе слабоумен.

— Не.

— Значи не мислите, че се касае за някакво отмъщение? — продължи детективът.

— Не! — видимо развълнувана възкликна жената. — От къде на къде?! Какво намеквате?

— Госпожо Милс — започна Оливър, — познавала ли сте някога мъж на име Арман Крейтон?

Лицето на Стейси стана безизразно.

— Защо ми задавате всички тези въпроси?

Оливър и Марджи се спогледаха. В очите на Скот се четеше не малка изненада.

— Съжалявам, ако ви разстройвам — изрече накрая.

— *Цялата* тази случка ме разстройва! Вие сте просто още една от спиците в колелото. — Жертвата се измъкна от патрулната кола и натърти: — Сега мога ли да си *тръгна*?

— Просто това отвличане ми напомни за Крейтон... — направи се на разсеян Оливър.

— Само че аз съм жива, а той е мъртъв! — отсече Стейси. — А сега ви моля да ме оставите!

— Опитвам се да ви помогна...

— Не се нуждая от помощ! *Оставете ме на мира!*

— Случилото се току-що няма да ви остави на мира, госпожо Милс...

— Махайте се! — изпищя тя. След това лицето ѝ се сгърчи. — Моля ви, тръгнете си... *моля ви!*

— Добре — кимна Оливър. — Ще си тръгна. — Изчака няколко секунди, след това извади портфейла си. — Ако по някаква случайност ви се прииска да поговорите с мен, ето визитката ми. — И ѝ подаде правоъгълното картонче.

За всеобща изненада, Стейси Милс пое визитката.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Декър усети започването на главоболието и разтри слепоочията си. Хвърли поглед към Оливър, който седеше от другата страна на бюрото му, спретнат и елегантен, както обикновено, а после към Марджи, облечена в консервативен черен костюм с панталон.

— Кой повдигна въпроса за Крейтон? — попита шефът.

— Аз — отвърна Оливър, докато се чудеше защо Декър носи кафяви костюми почти като униформа. И то не просто кафяви, а старомодни, с тесни ревери, леко нагънати в краищата. Вярно, че му придаваха вид на типичен детектив, но и го състаряваха.

— Защо? — продължи Декър.

— Защото е карала червено БМВ кабриолет. Колата на Крейтон е била червен „Корниш“, а Таркъм се е движила с червено ферари. Може би си имаме работа с някакъв модел?

— Но той докосна някаква болезнена струна — отбеляза Марджи. — Трябваше да видиш как реагира тя. Разтрепери се. Каза ни да се разкараме. Но взе визитката на Оливър. Стейси очевидно крие нещо. Въпросът е какво?

Лейтенантът отново разтри слепоочията си. Какъв цвят беше колата на Синди? Някакво странно метално зелено. Със сигурност не беше луксозна. Изправи се на стола си и се опита да изглежда обективен.

— Какво мислиш, че крие?

Оливър разкопча сакото на синия си костюм, но реши да не разхлабва вратовръзката си. Беше му горещо, макар че явно никой друг не обръщаше внимание на топлината.

— Мирише ми на отъмщение. Някои от похитителите, които отвякоха Крейтон, може да са се върнали за нея.

— А похитителят опитал ли се е да отвлече и нея?

— Не. — Марджи бръсна някаква пращинка от черните си панталони. — Според думите на Стейси, той ѝ е казал да легне на

земята и е изразил съжаление, че няма повече време, защото тя била хубава.

— Хубава в смисъл че е искал да я изнасили?

— Такъв е бил подтекстът — потвърди Оливър. — Безспорно случаите на Крейтон и Милс не са идентични. Но все пак мисля, че между тях има връзка. Особено като се има предвид реакцията на Стейси.

— Престъплението звучи повече като случая „Елизабет Таркъм“ — каза Декър.

— Вероятно всички те са свързани.

— И общото е... — подкани го лейтенантът.

Оливър сви рамене и отвърна:

— Крейтон си е създал врагове. Възможни са множество причини разни хора да искат смъртта му. Може да е бил свързан с тези жени по някакъв начин. Но едно е ясно — тези случаи не съвпадат с модела на останалите отвлечения. Жените не са били с деца, освен това не са били принуждавани да се качат в колите си.

— Но защо ще тероризират тези жени, когато случаят „Крейтон“ е вече минало?

— Първо — предположи Оливър, — колата на Елизабет Таркъм е била отвлечена преди около шест месеца. Второ, вероятно сега е решил, че моментът е добър, за да нападне Милс, понеже полицията би свързала този случай с онези, които са станали наскоро.

— Стейси каза също, че нападателят е звучал като американец — добави Марджи. — Някои от жертвите с деца твърдяха, че им звучал като чужденец.

— Но Стейси не го е видяла.

— Така е. — Марджи погледна Декър — предишния ѝ партньор, който сега ѝ беше шеф. Но вместо да е впечатлен от информацията, той изглеждаше подплашен от нея. — Случаят Крейтон все още не е приключен. Може би ще трябва отново да се поразровим из папките по него и да видим дали Стейси Милс или Елизабет Таркъм няма да паснат някъде.

Декър се облегна на стола си.

— Да го направим. Да изготвим списък на предишните приятели и съдружници на Крейтон и да видим дали някой от тях не е бил

заплашван или ограбван, или пък е получавал някакви странни телефонни обаждания... или пък да са стреляли по него.

В стаята настъпи мълчание. Оливър се опита да прикрие предчувствията си. Но Декър не му обръщаше внимание. Гледаше нагоре към тавана.

— Това означава, че трябва да поговоря с дъщеря си.

Очите на Марджи се разшириха.

— Със Синди? За какво?

— Познавала е Крейтон — отвърна той.

В този миг Оливър почувства невероятно облекчение. Но не се издаде с нищо и се престори на объркан.

— Какво? *Как?*

— Посещавали са един и същ фитнес салон — призна Декър. — Станали са добри познати.

— *Добри познати?* — повтори Марджи.

— Това е нейната версия — с болка призна Декър. — Поне така ми каза. Един ден вървели заедно към паркинга пред салона. Някой стрелял по тях...

— *Господи!* — промълви Оливър. — Кога е станало това?

Декър направи гримаса.

— Преди повече от година. Точно преди убийството на Крейтон.

— И ти ни го казваш чак *сега*? — Оливър се опита да вложи гняв в тона си.

— Точно така. — Лицето на Декър беше безизразно. — Казвам ви го сега. И точка. Тя го сподели с мен едва след смъртта на Крейтон. Когато най-сетне реши да си признае, аз я разпитах обстойно. Кълне се, че не е видяла стрелеца и няма никакви предположения кой би могъл да бъде. Не ми се стори да крие нещо, затова прецених, че се касае за очевидното — че целта е бил Крейтон и че тя просто се е оказала на неподходящото място в неподходящото време.

— Сигурно е била ужасена — отбеляза Марджи. — Горкото момиче!

— Убеден съм, че навремето е била сериозно разтърсена. — Декър извади една цигара и започна да си играе с нея, като я въртеше между пръстите си. — Когато ми го призна, изглежда вече бе започнала да го приема нормално.

В офиса настана тишина.

Лейтенантът захапа края на мустаците си.

— Казах ѝ да си затваря устата. Освен това я предупредих да ми се обади веднага, ако ѝ се случи, което, макар и в минимална степен, наподобява заплахата. Засега не ми е казала нищо, но Синди държи личния си живот... ами, личен.

Оливър разтърси крак и заяви:

— Заради собствената си безопасност тя трябва да научи какво става. Освен това е добре да поговорим с нея, за да се уверим, че е била искрена с теб.

— Аз ще говоря с нея — каза Декър.

— Нека ние с Марджи я интервюираме — предложи Оливър. Можем да бъдем обективни. А ти не. Пък и с нас ще говори много пооткрито.

— Не съм сигурен.

— Пит, тя може да се притеснява да ти каже, ако е имала нещо с този мъж — намеси се Марджи.

Декър трепна.

— *Не* знам дали е имала връзка с него.

— Тогава нека ние с Марджи разберем. — Оливър се опита да звучи услужливо. — Виж, аз ще ѝ се обадя. Съгласен ли си? Тя е в Холивуд, нали? — добави уж между другото. — Така или иначе ми се иска да прегледам случая на Таркъм с Ролф Осмондсон. Както и да се видя с онзи детектив, Крейг Бароуз, който е споменал пред някои от момчетата, че случаят „Таркъм“ има някакви прилики с този на Крейтон...

— Какви прилики? — прекъсна го Декър.

— Честно казано, не знам. Та, докато съм там, ще си уговоря интервю със Синди.

Декър не каза нищо. Детективът прие мълчанието му като знак на съгласие.

— Тази вечер съм свободен. Нека приключим с това заради спокойствието на Дек. — Погледна към Марджи. — Какво ще кажеш?

— Трябва да звънна няколко телефона... да променя някои уговорки.

— Трябва да говорим с нея веднага. Ако не можеш да дойдеш, бих отишъл сам — предложи Оливър.

Очите на Декър се преместиха бавно от бюрото към лицето на Оливър. Скот бе достатъчно умен, за да разбере намека. Не се хвана в капана. Просто сви рамене.

— И ти би могъл да дойдеш с нас, шефе, но това може да я накара да скрие нещо.

— Какво те кара да мислиш, че ще говори с *теб*?

Оливър изпадна в безизходица. Наистина искаше да предупреди Синди. И да говори с нея *насаме*. Но за това си имаше лични причини.

— Мисля, че мога да измъкна нещо от нея — каза той. — Но, ако имаш съмнения, ще изчакам Марджи. Синди ти е дъщеря. Ти раздаваш командите.

Декър погледна към Марджи и каза:

— Промени графика си.

— Никакъв проблем — отвърна бившата му партньорка.

— Страхотно! — с престорен ентузиазъм възкликна Оливър — бе крайно разочарован, че колежката му ще трябва да му свети. Дълбоко в себе си обаче си даде сметка, че така е най-добре. — Марджи, какво ще кажеш за осем?

— Идеално — отвърна Марджи. — Къде живее тя?

— Близко до Кълвър Сити — каза Декър.

— Смятам да отида до Холивуд към шест — продължи Скот. — Ще се срещнем у Синди около осем. — Той погледна съсредоточено Питър. — *Така* приемливо ли е за теб?

Декър неохотно се съгласи. Въпреки че мразеше да изпуска нещата от контрол, знаеше, че Скот е прав. Той не би могъл да бъде обективен. Погледна часовника си.

— Ще ѝ се обадя... да ѝ обясня ситуацията и да ѝ кажа, че двамата ще я посетите към осем. Междувременно е добре да си припомните случая „Крейтон“. Разделете си разследването и интервютата, както сметнете за добре. Освен това питайте Кормън дали се наблюдава увеличаване броя на кражбите на други червени луксозни коли.

— Планът ми изглежда добър — отбеляза Оливър и се изправи.

— Още нещо. — Декър стана и отвори вратата си. — В случая на Стейси Милс, нападателят ѝ е заповядал да *залегне*. Може да е взел израза от филмите или от онези програми по истински полицейски

случаи, но може би не е зле да обмислите възможността мъжът да е получил някакъв тренинг.

— Искаш да кажеш, че извършителят е ченге?

— Ченге, *бивше* ченге, някой, отхвърлен от академията, някой, изритан от полицията, от шерифското управление, от охраната, бивш охранител, военен — всеки, който носи униформа и има нужда да се чувства всемогъщ.

* * *

Синди премести слушалката на другото си ухо.

— Баща ми беше много уклончив. Как се стигна до този разговор?

— Той го спомена заради последния случай...

— Какво? — почти изкрещя тя. — Не те чувам.

— Баща ти заговори за това!

— Татко ли? Защо? За какво си говорехте?

— Синди, едва те чувам. — Обаждаше се от уличен телефон на една пряка от управлението. Движението по булеварда бе натоварено и шумно. Оливър се огледа. Нямаше жива душа. А дори и да имаше, какво щеше да види? — Ще ти обясня, когато се видим.

— Как, ако Марджи е наоколо?

— Виж... баща ти каза, че тя ще дойдем към осем, нали?

— Да.

— С Марджи няма да пътуваме заедно. Така че, ще дойда както планирахме, около седем и половина.

— Нека е седем. Имам доста въпроси към теб.

Оливър се поколеба, после каза:

— Седем и половина, Синди. Ще дойда в седем и половина.

От другата страна настана тишина.

— Добре, седем и половина — отговори тя с равен тон.

— Имам чувството — продължи детективът, — че баща ти ще се появи неочаквано. Той не обича да прехвърля задължения, когато става въпрос за семейството му. Ти си му дъщеря и той има личен интерес в тази история. — Изчака малко. — Знам, че ще се появи на прага ти с някакво извинение. Усещам го. Сигурен съм. В такъв случай мога да

обясня защо съм се появил два̀сет минути и дори половин час по-рано... движението е било по-спокойно, по-бързо съм свършил в Холивуд, дъра-дъра-дъра. Но няма как да обясня защо съм пристигнал цял час по-рано. Това ще означава, че съм го *планирал*.

— И какво по-точно си планирал, Скот?

— Сега вече се правиш на разсеяна.

— Добре — съгласи се Синди. — Да бъде седем и половина. За мен няма значение.

— Чудесно. Ще се видим по-късно.

Оливър се усмихна, докато затваряше телефона. Думите ѝ твърдяха, че за нея няма значение. Но гласът ѝ говореше друго.

* * *

Уебстър прокара пръсти през косата си с цвят на карамел. Беше се отпуснал върху бюрото си. Сивото му сако от туид висеше на облегалката на стола. Току-що бе навършил трийсет и пет и жена му бе споменала нещо за парти. Колкото до Уебстър, той не искаше да мисли за рождени дни. Възрастта бе състояние на ума и щом младееше на външен вид, би могъл и да се чувства млад. Въпреки че животът в големия град със сигурност се движеше по-бързо, отколкото в Тулело. Чудеше се дали напрегнатият ход на Лос Анджелис не състаряваше тялото, като непрекъснато го помпаше с адреналин.

Прегледа папките по случая „Крейтон“. И двете бяха обемисти, с много страници с подгънати ъгълчета, различно оцветени. Част от тях съдържаха доклада от аутопсията: черно-бели снимки на обгореното тяло с подаващи се кости, овъглени от огъня. Имаше и около дузина снимки на катастрофата, както и списък на нещата, намерени в изгорелия ролс. После бяха материалите за самия Крейтон, както и няколко листа, описващи самия човек с всичките му недостатъци, добродетели и пороци. Папките съдържаха и юридически документи — откъси от съдебни дела на няколко недоволни, както и някакво сериозно имуществено дело, което впоследствие е било прекратено.

Арман бе имал солидно количество врагове.

Уебстър вдигна поглед от книжата и сините му очи се спряха на лицето на Марджи.

— Сядай. Трудно ми е да те гледам от долу нагоре.

— Извинявай. — Тя дръпна един стол и седна.

— Двамата с Бърт интервюирахме основните заподозрени — започна Уебстър. — Трима или четирима изглеждаха обещаващи... онези, които имат най-голямо основание да бъдат недоволни. — Подаде ѝ един списък. — Доникъде не стигнахме.

Марджи се отпусна на стола, докато изучаваше имената.

— Какво открихте?

— Всеки от тях си имаше извинение. Двамата с Бърт не можахме да се освободим от усещането, че сме пропуснали нещо или пък че някой крие нещо. Особено вдовицата. Твърдеше, че всичко било наред... че правим всичко възможно. Говореше ни като на ученици, които се явяват на някакъв труден изпит. Отношението ѝ ни изненада. После започнах да се съмнявам, че има голяма вероятност просто да не иска да се ровим усърдно.

— Защо?

— Беше изплашена от някой, който я е посетил.

— Спомена ли, че се чувства застрашена?

— Всъщност омаловажи инцидента като каза, че отвлечането било случайно, понеже Арман карал забележителна и скъпа кола. Можело да се случи на всеки. И двамата с Бърт бяхме убедени, че ѝ се иска усилията ни по случая да се ограничат в рамките на минималното — просто, за да успокои свекърва си. Въпреки че ми е мъчно за Стейси Милс, радвам се, че е вдъхнала някакъв живот на случая „Крейтон“.

— Значи никога не си говорил с Елизабет Таркъм или Стейси Милс? — попита Марджи.

— Не. Но съм сигурен, че Арман е имал тайни, които е отнесъл в гроба. С Милс, Таркъм и съпругата имаш допълнително предимство, Марджи. Момичетата все още са живи.

— Ти при кого би отишъл първо? — попита колежката му. — Съпругата?

Уебстър кимна.

— Определено. И, ако откриеш нещо, което съм пропуснал, не ми го натяквай.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Арман Крейтон бе живял в шикозно районче в далечната западна част на Сан Фернандо Вали, заградено отвсякъде с внушителна ограда. Около трийсет къщички бяха разпръснати на площ от около двеста квадратни метра. Сградите бяха построени около изкуствени езера и лагуни и изумрудено зелени игрища за голф, които се издигаха и спускаха като развълнувано море. Здравният център, минералният извор и двата тенискорта бяха разположени най-отзад, близо до подножието на хълма, но Оливър и Марджи никога не бяха стигали дотам. Къщата на Крейтон бе в началото. За да мине през портала на входа, Марджи се обади по домофона и се представи. Никакъв отговор. Миг по-късно портата от ковано желязо се отвори.

Това предизвика у Марджи естествения въпрос как са влезли похитителите. Попита Оливър.

— Бърт има две теории — отвърна партньорът ѝ. — Имали са магнитна карта за отключване или пък са позвънили напосоки на някого от собствениците на къщите и са казали, че носят доставка — и наивникът е отворил портата. Което би било наистина глупаво, защото истинските доставчици имат пропуск: пощальоните, от пералнята, от деликатесния магазин, и т.н. и т.н.

— Което значи, че има доста карти в обръщение.

— Да, те се правят много лесно — съгласи се Оливър. — Между другото, теорията за случайното позвъняване не издържа, съпоставена с интервютата с обитателите. Никой не е признал да ги е пускал.

— Работа на някой вътрешен?

— Вероятно, но това не означава, че го е направила съпругата, въпреки че, ако бях на нейно място, щях да науча наизуст номера на адвоката си.

Марджи се усмихна, паркира, излезе от колата и се протегна, докато разглеждаше спокойната околност, която някога е била сцена на престъпление. Къщата бе двуетажна, в средиземноморски стил — такива бяха всички жилища в околността — квадратна, акцентирана с

камъни по ъглите, остъклени балкони и покрив от застъпващи се червени псевдоиспански керемиди. Сградата бе боядисана в светлопрасковено и се скриваше зад редица от палми, бананови дървета и дървесни папрати. Но мястото носеше белега на занемаряването. Моравата не бе подкастрирана, сред растенията се забелязваха бурени, а от ъглите на прозорците надолу се спускаха сивкави пукнатини, които създаваха впечатлението, че къщата плаче. Входът бе скрит под арка. Марджи позвъни. Млада жена под трийсетте отвори вратата.

— Госпожа Крейтон? — попита Марджи.

— Наричайте ме Ларк — отвърна домакинята. — Госпожа Крейтон е бившата ми свекърва. От полицията ли сте?

— Детектив Оливър — представи се Скот. — Това е детектив Дън. Благодарим ви, че се съгласихте да се срещнете с нас.

— Е, няма защо. — Ларк отвори широко вратата. — Заповядайте, влезте.

Докато прекрочваше прага, Оливър се зачуди защо, по дяволите, Том и Бърт не бяха споменали за привлекателността на вдовицата. Висока и стройна, с голям бюст, изпълващ искрящобялата тениска. Крака, които не можеха да останат незабелязан и, дори и под джинси. Лицето ѝ бе изцяло съставено от остри ъгли — остра линия на челюстта, силна брадичка и изпъкнали скули. Пепеляворусата коса бе опъната назад в конска опашка, сивите очи бяха подчертани с черна очна линия. Устните — естествено сочни, убийствени.

Младата жена ги преведе през двуетажно фоайе във всекидневната. Официалната функция на стаята бе трудно определяема заради просторността на мястото. Бежовите стени обграждаха прекалено огромната по размери мебелировка от абанос и жълтеникаво дърво. Подът бе покрит с плюшен килим в цвят екрю. Цветята в саксии придаваха някаква жизненост на безцветния декор, както и прозорците без завеси, които рамкираха гледката към подредения заден двор с искрящ басейн. Ларк посочи към дивана, след това се настани в едно от огромните кресла с шикозна дамаска, като вдигна крака върху страничната облегалка.

„Изкусителна“, помисли си Оливър. От начина, по който го гледаше, го полазиха тръпки. Вероятно това ѝ поведение ѝ е служило добре в миналото. Когато заговори, тя се втренчи право в очите му.

— Открихте ли нещо ново?

— Нищо разтърсващо, но все пак... — започна Оливър.

— Да, да. — Ларк отклони поглед и си придаде крайно отегчен вид, след което се пресегна към страничната масичка, взе една табакера и натисна копчето. Извади си цигара и се обърна към Марджи: — Ще ми хвърлиш онази запалка, нали?

Марджи се поколеба. *Говори ѝ с пренебрежение, сякаш е домашна прислужница.* Откри посребрена кутийка на масичката за кафе и я вдигна.

— Тази ли?

— Да, да — отвърна младата вдовица. — Просто ми я хвърли.

Полицайката устоя на изкушението да я замери. Вместо това подхвърли внимателно запалката. Ларк я хвана с една ръка, щракна и запали. После постави запалката и кутията на масичката за кафе и бавно издиша тънка струйка дим. Накрая прикова отново поглед в Оливър и запита:

— Е, защо сте тук?

— В последно време имаше няколко случая, които привлякоха вниманието ни.

Ново всмукване от цигарата.

— Какви случаи?

— Отвличания на коли — намеси се Марджи. — Мислим, че може да са свързани с това, което се случи на съпруга ви.

— Не виждам как — изрази недоверие вдовицата. — Тези, за които съм чела, включват майки с деца.

— Има и други, за които вероятно не знаете — отвърна детектив Дън. — Престъпленията се увеличават. Просто се чудехме дали напоследък не сте получавала някои заплашителни обаждания...

— Мислите, че някой ще се опита да ме нападне? — Изражението на младата дама бе кисело и изпълнено със съмнение. — Малко е късно за това, не мислите ли? Съпругът ми бе убит преди година.

— Явно не сте получавала заплашителни обаждания.

— Не. Нищо. Както и по-рано казах на ченгетата, мисля, че беше случайно. Понеже Арман караше червения „Корниш“ на майка си и се обличаше много шик. Нали знаете, златни синджири и голям „Ролекс“. Освен това много обичаше да организира и посещава шумни и големи

купони. Някой го е набелязал... проучил е навиците му... решил е, че е лесна мишена, просто защото Арман... беше все на показ. Никой не е идвал при мен. Нали знаете, че мълнията никога не пада два пъти на едно и също място.

„Не съвсем“, помисли си Марджи, а на глас каза:

— Съпругът ви си е създал врагове.

— Съвсем естествено, когато имаш успешен бизнес. — Вдовицата отново дръпна бавно от цигарата си. — Завистливите хора никога не свършват. Нали знаете, вестниците много раздуха, че Арман бил голям играч. Никога не споменаха колко часове се занимаваше с бизнеса си. Имаше си мечта. Някакъв гаден скапаняк му я отне. — Тя издиша дима. — През последната година мислих много, докато чаках изплащането на застраховката.

— Получихте ли я?

— *Най-после!* — обяви Ларк. — Преди три седмици. Доста време им отне на скапаняците. Къщата е обявена за продан. Когато приключи сделката, ще се махна. С Арман имахме апартамент в Марина. Има всичко, от което се нуждая, дори и портиер. Това място е прекалено голямо за мен... да не говорим за спомените. А парите от къщата ми трябват, за да покрия дълговете на съпруга си. Които хич не са малко. Да не говорим за съдебните дела. — Гласът ѝ се изпълни с горчивина. — Господи, каква каша! *Почти* приключих с кредиторите и делото за банкрут. Годинаята беше кошмарна!

— Сигурно е било ужасно да се занимавате с финансови проблеми, докато все още сте в траур — изрази съчувствие Марджи.

— Да, ами, както и да е. — Ларк изгаси цигарата си в керамичен пепелник. — Остават ми още две насрочени дела и след това адвокатът ми казва, че ще бъда свободна като волна птичка.

— Поддържате ли контакти с някои от бившите партньори на Арман? — попита Марджи.

— Госпожо, аз дори не контактувам с бившите *приятели* на Арман. Опитвам се да започна на чисто. Не че не си поживях добре с Арман. Но сега искам да сложа *край*.

Не се вмества в определението за печална вдовица, помисли си Оливър. Но кой би могъл да я вини? Вероятно се бе омъжила за него с очакването да си живее добре — пари, наркотици, секс, авантюри с момчето за доставки, когато старецът е навън. Вместо това се оказва с

убит съпруг, нарастващи дългове и — възможно най-ужасното в Лос Анджелис — лош имидж в пресата.

— И така — отбеляза Оливър, — не сте получавала странни писма или обезпокоителни обаждания?

— Освен ако нямате предвид онзи, дето ми диша в слушалката?

Оливър се втренчи в нея.

— Шегувам се! — усмихна се Ларк. — Никакви странни обаждания, освен от адвокатите на ищците. И нека ви кажа нещо, детектив Оливър. Бих предпочела всеки ден да се занимавам по-скоро с дишащ в телефона маниак, отколкото с адвокат.

* * *

Тя почти бе приключила, когато Тропър я хвана точно на излизане от стаята за рапорти. Кимна му учтиво. Той отговори на поздрава с нещо, което звучеше повече като обвинение.

— Приключваш деня, а, полицай Декър?

— Беше дълъг ден, сър — отвърна Синди. „Колко извънредни часове очаква той от нея?“

— Накъде си тръгнала? — попита той.

— На вечеря с баща ми — излъга тя.

Тропър кимна.

— Бих искал някой ден да се срещна с лейтенанта.

„А сега как да отговориш на това?“ Синди успя някак си да се усмихне.

— Страхотно.

Шефът ѝ мълчеше, като че ли очакваше още нещо. „Да не би да очаква незабавна покана?“

— Е, по-добре да вървя. — Още една пресилен усмивка. — Не бива да карам висшестоящ офицер да чака.

— Това ми харесва, Декър — каза сержантът. — Браво на теб!

— Приятен ден, сър — отвърна Синди.

Обърна се бавно и, като се стараеше да се контролира, се отдалечи. Когато бе вече извън полезрението му, се затича към съблекалнята, ядосана от изобилно избилата ѝ пот, просмукана чак в дрехите. Завари там Хейли Маркс, която разресваше косата си и се

разглеждаше свръхкритично в огледалото. Дори и да забеляза мокрите петна под мишниците на Синди, не направи никакъв коментар.

— Здравсти, Декър. Липсваше ни снощи в „Белинис“.

Синди отвори шкафчето си, после започна бавно да съблича униформата си.

— Нещо интересно?

— Джоуи Гудис се напи и повърна върху Анди Лопес.

— Господи! Горкият Анди!

— Не го жали. Той така или иначе се държа като задник. Разля бърбъна си върху копринената ми блуза.

— Пиян ли беше?

— Не, просто непохватен. Питаше за теб. Имам предвид Лопес. Пита кой те е закарал до вкъщи онази вечер. Казах му, че си се прибрала сама. Според него е било глупаво от твоя страна, понеже изглеждаше доста зле. Защитих те, но наистина си беше глупаво, Декър.

— Не съм карала сама до вкъщи — каза Синди. — Имах намерение да шофирам сама, но не го направих. Скот Оливър ми взе ключовете.

Хейли се завъртя и погледна колежката си в очите.

— Оливър те е откарал?

Синди разкопча ризата си.

— Да. Предполагам, че татко не би се зарадвал да ме намери гушнала някой телефонен стълб с кръвна проба към милион, да не говорим пък като разбере, че Оливър е бил наблизо и не се е намесил.

Хейли застина за миг, а после затвори шкафчето си, но очите ѝ продължаваха да се взират проникателно в Синди.

— Какво ти каза Оливър?

— Преди или след като повърнах?

Хейли едва сдържа усмивката си.

— Не е минало много добре като за първа среща, Декър.

— Не беше среща.

Полицайката се опита да прецени доколко е искрена и накрая реши, че ѝ казва истината.

— И той те заведе вкъщи, така ли?

— Да, Маркс. Просто ме откара у дома. Какво още искаш да знаеш?

— Държа се като идиотка — махна с ръка Хейли.

— Нищо подобно. Всичко е само заради мъжете. Изчисти ли се блузата ти?

— Все още не знам — отвърна полицайката. — Не съм си я взела от химическото. — Замълча. — Дори още не съм я *занесла*. Нямам време. Както и да е, Анди изглеждаше разочарован, че не си избрала него за шофьор.

— Кажи на Анди, че ще е следващия път.

— Защо тази вечер не дойдеш в „Белинис“ и не му го кажеш лично? Освен това чух, че Дугъл обявил три пътиета на цената на две.

Синди се усмихна вътрешно. Все пак някой в управлението я *харесваше*. Дори и след като бе признала, че бившето гадже на тази жена я е откарало до дома. Разбира се, не би се осмелила да каже на Хейли за снощната вечеря... или тазвечерната среща. Имаше ли смисъл? Освен това не ѝ влизаше в работата. Не влизаше в работата на никого.

— Нека е утре. Трябва да отида да напазарувам. Защото в момента в хладилника ми има само някаква повехнала салата, кутия вкиснато мляко, стекче бири и стекче диетична кола.

Хейли се усмихна.

— Може да ти дам на заем моя магически миксер, за да си направиш заливка на салатата.

— Звучи като пир!

— Ще пазаруваш по-късно. Ще дойда с теб.

— Ела сега. По-късно имам ангажимент.

— Ангажимент от любовен характер ли?

— Само ако си почитателка на кръвосмешението. Мисля, че баща ми ще намине.

— Горката! — Тя се поколеба. — Той е женен, нали?... Баща ти, де.

— Да, така е — разсмя се Синди.

— Изневерява ли?

— Баща ми е *най-праволинейният* човек...

— Да, да. — Маркс сви рамене. — И друг път съм го чувала!

— Честно! А ти защо би искала да се замесваш с женени мъже?

— Той е шеф. Добре е да познаваш хора по високите етажи. — Тя обви ръка около голите рамене на Синди. — Защо мислиш, че се

мотая с теб?

— Мислех, че е заради моя чар. — Синди намъкна през глава бялото си поло. — Щом искаш женен, Хейли, тук имаш голям избор.

— Така си е. Или са женени, или са обратни. — Седна на пейката пред шкафчето на Синди. — И ако трябва да бъдем честни, понякога става доста депресиращо.

— Кое? Да излизаш с женени ли? Предполагам, че не е особено задоволително.

— И не само това. Става въпрос за всичко. Харесвам работата си, но не искам да я върша цял живот.

Синди кимна, но не отговори. Тя обичаше работата си. Да се издигне в йерархията на управлението бе цел номер едно в списъка ѝ. *Последното*, което искаше, бе да се задоми.

— Искам някой ден да разполагам с най-съществените неща в живота — продължи Хейли. — Нали знаеш... дъсчената ограда, трополенето на детски крачета из къщата, бялата кола с всички онези смешни поставки за чаши и лепенка с надпис: „Бебе в колата“. Самотният живот е малко тъжен. Ще го разбереш, когато мине известно време. Налага се да бъдеш твърда. А когато станеш такава, мъжете започват да се отнасят с теб като с мъж. Което, предполагам, е техният начин да покажат, че те приемат. Но след време ти писва.

— Сигурна съм, че си права. — Синди затвори ципа на панталоните си. — От колко време го чувстваш това изчерпване? — Което означаваше: *Колко време ми остава, за да започна и аз да се чувствам така?*

Маркс сви рамене.

— То те завладява постепенно, Декър. А може би при мен има нещо общо с откриването на мъртвото бебе.

Преди около три месеца в един уличен контейнер за боклук бе открито новородено бебе. Хейли е била тази, която трябвало да извади момиченцето... крепяла е в ръцете си безжизненото телце. Синди едва се въздържа да не потрепери. Постави ръка върху рамото на приятелката си и каза:

— Искаш ли да дойдеш на пазар с мен?

— Не! — Хейли поклати глава. — Бих предпочела да тормозя Дугъл. — Тя разкопча трите горни копчета на блузата си. — Мислиш ли, че това ще свърши работа?

- Мисля, че ще изтормози всички, Хейли.
— Добре. Точно това е идеята.

* * *

Оливър погледна часовника си. Бе шест без четвърт. Което означаваше, че надали щеше да има време да премине през каньона, да проведе интервюто в Холивуд, да хапне и да пристигне у Синди в седем и половина. Последното си бе пълна загуба на време, защото знаеше, че Декър така или иначе ще се появи. А това значеше, че няма да може да я види насаме. И, което беше по-вероятно, Декър щеше да остане през цялото интервю, така че нямаше да може да я види и след това. Затова вероятно бе най-добре да се обади на Синди от клетъчния си телефон и да ѝ предложи да се видят на кафе след около час. Тогава биха могли да обсъдят насаме какво става със случая „Крейтон“ и, най-вече, причината, поради която Декър е заговорил за нея. И как да отговаря на въпросите. После трябва да си тръгнат с отделни коли и...

— Хей, Скот, на теб говоря!

Оливър се извърна стреснато.

— Не те чух, Марджи. Какво има?

— Как така не си ме чул? Стоя точно до теб.

— Бях се съсредоточил върху случая „Крейтон“.

— И върху какво по-точно?

Оливър я погледна замислено, докато мозъкът му работеше усилено, за да намери смислен отговор.

— Как нещата може да се променят и един отдавна погребан случай да бъде внезапно съживен. Две червени коли и... бум! Въпреки че засега сме далече от каквото и да било разрешение.

— Е, и аз мислех върху това — отбеляза Марджи. — По-точно, върху нашия разговор с Ларк^[1].

— Тя е странна птица.

— По-скоро лешояд — изтъкна партньорката му. — Скот, спомняш ли си думите ѝ, че той е носел „Ролекс“?

— Да, естествено. Е, и?

— Това ме накара да се замисля — продължи Марджи. — Ако нападението над Крейтон е било случайно, просто защото е бил богат,

смятам, че е било логично да го оберат, преди да...

— Не са имали много време за това, Марджи — напомни й Оливър. — Ларк е видяла всичко и веднага е извикала полицията. Колегите са хукнали след тях почти незабавно.

— Напълно си прав. Именно затова, като преглеждах доклада на патолога, се учудих, че портфейлът му си е бил у него.

— Той е изгорял — изтъкна партньорът й. — Как патологът би могъл да твърди, че жертвата е имала портфейл?

— Екипът е намерил парчета банкноти и късчета кожа. В интерес на истината, банкнотите са били с доста висока стойност.

— Следователно, както вече казахме, не е бил обран. Въпреки че, ако е носил много пари, обирът не се изключва като първоначално намерение.

— Да, и аз това си мислех. — Марджи прочисти гърлото си. — Нали знаеш, хората възприемат часовниците си като част от своите тела. Обличаш се, слагаш си грим — е, аз си слагам. Последното нещо, което правя, е да си сложа часовника. Чувствам си китката някак гола без него.

— На мен ли го казваш! — възкликна Оливър. — Та значи, той не е носел часовник. И ти мислиш, че са го обрили, така ли?

— Имал е часовник, Скот, но не е бил „Ролекс“. Останало е достатъчно от него, за да могат в криминалогичната лаборатория със сигурност да определят, че е „Таймекс“.

Оливър реши да защитава противоположната теза.

— Явно този ден не е носел скъпия си вариант.

— Представяш ли си човек като Арман да носи „Таймекс“?

— Очевидно е носел.

— Или пък някой му е сменил часовника, преди да стане на въглен — отвърна Марджи. — Ларк изрично подчерта, че според нея похитителите са били привлечени от шикозните му вещи — като колата и „Ролекса“. Скот, защо ще споменава часовника, ако той не е бил на него онзи ден?

— Може би е говорела по принцип. Или пък не е знаела, че той не е с него.

— Или пък е знаела.

— Какво имаш предвид? — попита Оливър. — Че е знаела, че във въпросния ден Арман ще бъде отвлечен и затова е взела хубавия

му часовник, като го е заменила с менте?

Марджи сви рамене.

— Ти видя жената. Да ти изглежда като поболяла се от скръб?

— Ни най-малко. Както знаеш, Мартинес и Уебстър са се разровили в миналото ѝ и не са открили нищо. Според тях, по време на интервюто тя е казала точно онези, правилните неща, за да си покрие гърба. Ала да не забравяме, че застрахователната компания сигурно дълго и усърдно е проверявала миналото ѝ, преди да ѝ изплати парите. Отнело им е цяла година, за да подпишат чека.

— Тогава може би ще трябва да се запознаем и с тяхното разследване. Нищо няма да загубим, ако се обадим.

Оливър се съгласи, че обаждането е добро хрумване. Ларк бе опасно хубава, безчувствена и надменна. Ролята на „черната вдовица“ ще ѝ пасне идеално. Налага се на всяка цена да бъде проучена. Макар че характерът на проучването, за което той си мислеше в момента, нямаше нищо общо с миналото ѝ.

[1] Lark (англ.) — чучулига. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Опашката бе дълга, а обслужването бавно, тъй като прекалено много хора чакаха за малък сандвич без мазнини и соево кафе — с капка бадемов сироп и малко повече мляко, макар и млякото да не бе истинско. Когато Оливър влезе, пред Синди имаше пет души. Изглеждаше изтощен с разрошената си черна коса и блуждаещи очи. Това му придаваше суровия вид на планинец. Да, планинец с костюм по поръчка и вратовръзка от „Гучи“. Тя напусна мястото си и го хвана под ръка.

— Нито едно кафе не си струва тази дълга опашка. Можем да вземем едно „МакМока“ от „Макдоналдс“ и да говорим в колата.

Оливър се усмихна.

— „МакМока“?

— Аз си го измислих. Смяташ ли, че мога да продам идеята на Рей Крок?

— Той е мъртъв.

— Е, нищо и никакво си проблемче.

— Защо, по дяволите, чакаш на тази опашка?

— Че какво да правя?

Оливър се откъсна от нея, отиде до гишето и показа значката си.

— Бързам. Две кафета.

Зад гишето стоеше вкаменена тийнейджърка с обеца на носа. Тя зяпна значката, но съвестно изпълни поръчката. Секунди по-късно двете ченгета излязоха заедно навън — Оливър носеше двете картонени чашки с димяща течност. Даде ги на Синди и отвори вратата до шофьора.

— Сега ми върни чашките.

Младата жена седна в колата и пие своята напитка. Когато и двамата се настаняха, тя отпи и после каза:

— Благодаря, въпреки че не е в мой стил да демонстрирам власт и сила.

— Значи нямаш нищо против да рискуваш всеки ден живота си на улицата, да бъдеш обиждана от пияници, скитници и всякакви други породи нещастници. Но нямаш сили да се прередиш на опашка за кафе — за което при това *платих*...

— Ще ти върна парите.

— Нямам това предвид. — Скот отпи и преглътна. — Дори не е горещо. Какво им става на тези хора? Имам предвид онези кретенски модерни заведения, които не възнаграждават служителите на обществото дори и с обикновен знак на внимание, като например безплатна чаша кафе...

— Ааа, доброто старо време!

— Смейш ми се, но е така. В наши дни не можеш да помолиш дори за хартиена носна кърпичка, без някой да си помисли, че си корумпиран.

— Скот, това има и положителни страни.

— И какви са те?

— Че нищо не се получава даром. Иначе се създава погрешно впечатление.

— Значи ми казваш, че за средностатистическото ченге черпенето с кафе води до прикриването на доказателства, с което се възпрепятства обвинението в убийство — иронично изрецитира той. — Прекалено си млада, за да бъдеш толкова праволинейна.

— Но така или иначе съм. В това е чарът на младостта. Но да се върнем към по-съществените неща. Какво става със случая „Крейтон“, Скот? Как се появи името ми във връзка с него?

— Казах ти, че баща ти го спомена.

— По какъв повод?

— Като приятелка на Арман...

— *Позната*. Надявам се, че точно така се е изразил.

— Засега се въздържа от окончателна преценка.

Синди направи гримаса.

— Знаех си, че не ми вярва. Изглежда ме с оня негов характерен поглед...

— Как по-точно?

— С бащинския си поглед, който казва: „Похарчила си определените за закуска пари за бонбони, нали?“.

— Всичко бе предизвикано от още едно отвличане този следобед — заобяснява Оливър. — Този път беше самотна жена с червено БМВ. Колата на Крейтон беше червен „Корниш“, а Елизабет Таркъм — жената, за която ти е говорил Крейг Бароуз — караше червено ферари. Таркъм е била отвличена като Крейтон, откарана с колата, по-късно била изоставена. Не е ранена, но е сериозно разстроена. Опитвахме се да намерим връзката между трите дела.

— И каква е тя? В червените коли ли?

— Да, но вероятно жените са били свързани по някакъв начин с Крейтон.

— По какъв начин? — попита Синди. — За бизнес или за удоволствие?

— Не знаем.

— Значи стреляте напосоки.

— Говорехме за един неразрешен случай на убийство отпреди една година, който има сходства с настоящи случаи — уточни Оливър. — Бихме проявили небрежност, ако не проучим всяка възможност.

— И какво общо има това с мен? — попита тя. — Аз карам морскозелен „Сатурн“.

Оливър я изглежда косо.

— Чу ли какво ти казах, Синди? Жени, които може би са свързани с Крейтон! Ти си жена, която *несъмнено* е била свързана с Крейтон. Жена, по която някой е стрелял. Баща ти се притеснява, че следващият ход може да е отвличането.

— Това е абсолютна безсмислица.

— Защо? Понеже ти искаш да е така ли?

— Не. Защото моята връзка с Арман е нищожна, незначителна. А ти дори не знаеш дали тези похищения имат нещо общо с него. И какво смятате да ме питате тази вечер — нещо, което то и баща ми вече не сте питали?

— Просто да прегледаме още веднъж отношенията ти с Арман...

— Вече ви казах всичко.

— Е, може Марджи да има някакви хрумвания.

— Не виждам какви.

— Ще те попитаме и дали не си имала някакви необичайни телефонни обаждания, тревожни писма...

— Нищо.

— Никакви заплашителни съобщения, никакво усещане за преследване?

Синди се поколеба само с една идея по-дълго от нормалното — достатъчно, за да заинтригува Оливър.

— Какво?

— Нищо.

— Синди!

— Добре де, нищо необичайно. Никакви тревожни телефонни обаждания, никой не ме е следил. Животът ми е в идеален ред, всяко нещо си е на мястото, нищо не е разместено... освен ако не броим снимката на сестра ми, която ти премести от полицата над камината.

— За какво говориш?

— Вечерта, когато ме придружи до къщи — започна Синди, като се опитваше да запази спокойствие. — Докато аз бях в банята и се опитвах да успокоя стомаха си, ти си разглеждал снимките на полицата над камината.

Оливър се втренчи в нея.

— Така ли е? — попита Синди.

— Да. И...

— Гледал си снимката на по-малката ми сестра. Взел си я...

— Не съм докосвал нищо!... Не, връщам си думите. Използвах телефона ти, за да си поръчам такси и надърнах през щорите ти да видя дали не е дошло. Така че, пипал съм телефона и щорите. Но само това.

Младата жена замълча, докато се опитваше да измисли следващия си ход.

— Не пипам вещите на другите хора — обясни Оливър, — да не говорим пък да ги местя насам-натам. Когато разглеждам някоя къща, ходя с ръце в джобовете. Навик от работата ми. Не докосвай нещата, които могат да се окажат веществени доказателства. Какво беше това за някой, който е преместил снимката на сестра ти?

Синди не отговори, замислена за онази вечер. Когато бе влязла във всекидневната, ръцете му бяха в джобовете.

Оливър смачка празната си картонена чашка.

— Ще ми отговориш ли?

— Разбира се. — Младата жена се опитваше да изглежда спокойна. — Помислих, че ти си пипал снимката. Ако не си ти,

вероятно аз съм я преместила, докато съм бърсала прах и съм забравила да я върна.

Беше си хладнокръвна лъжа — и двамата го знаеха.

— Вратите ти бяха ли насилвани... — попита Оливър.

— Не...

— Ключалките на прозорците...

— Всичко е недокоснато...

— Чекмеджетата ти претърсвани ли са?

— Не...

— Сигурна ли си?

— Да...

— Кога за последен път си беше вкъщи?

— Тази сутрин! — Тя се намръщи. — Защо правиш толкова голям проблем от...

— Не правя голям проблем, просто питам. Някакви тревожни писма, някакви съобщения на секретаря ти?

— Казах ти, че не... — Тя замълча.

— Изплюй камъчето! — нареди Оливър.

— Имаше бележка върху скоростния лост на патрулката ми — отвърна Синди. — На нея пишеше: „Не забравяй!“.

— О, господи!

— Нищо особено, Скот. Вероятно бележка, с която някое момче от сервиза си е напомнило да не забрави нещо.

— Още ли е в теб?

— Не, хвърлих я. Не ме гледай така! Откъде можех да знам, че ще се окаже важно?

Оливър погледна часовника си. Беше седем без десет.

— Искане ми се да огледам апартамента ти, преди да дойдат другите. Виж, ако нещо не си е на мястото...

— Не ставай смешен!

— Не се ли обичаш?

— Напротив — обичам се. Ще ти кажа, ако нещо е разместено.

— Добре, тогава ме зарадвай. Позволи ми да дойда по-рано.

Синди се вгледа в напрегнатото изражение на Оливър. Гласът му също си бе възвърнал професионалното звучене. Всичко това предизвика у нея едно тревожно усещане, което се опита да отхвърли.

— Разбира се, щом мислиш, че е толкова важно.

Оливър кимна.

— Благодаря ти. Освен това трябва да кажеш на баща си това, което каза на мен... за бележката и снимката.

— И да го притесня за нищо? В никакъв случай! Ти също няма да му споменаваш. Защото, ако признаеш за снимката, трябва да признаеш, че си бил в апартамента ми, а ти не би искал.

Тонът на Оливър стана по-мрачен.

— Декър, за мен не е проблем да кажа на баща ти, че съм те откарал до дома ти, защото си била пияна. Просто си помислих, че за теб може да е проблем...

— Нищо подобно — отвърна уверено Синди. — Всъщност, казах на Хейли Маркс за това, защото съм от хората, които нямат какво да крият.

Оливър се втренчи смаяно в нея.

— Не си го направила *наистина*, нали?

— Направих го. — Синди скръсти ръце на гърдите си и зачака реакцията му.

— Защо, *по дяволите*, си казала на Хейли Маркс, че съм те откарал до дома ти? — попита той.

— Това проблем ли е, Оливър? Бях пияна, ти ме откара. Край на историята.

Скот се отпусна на седалката и се удари по челото.

— Не мога да повярвам, че си го направила! Ще стигне до баща ти...

— И какво от това? Ти беше точно като... човек, притекъл се на помощ...

— *Исусе!* — Оливър бе бесен. — От всички хора да кажеш точно на нея! Хейли Маркс! С нейната голяма уста! Тя е като ходещ таблоид! Да не говорим за тълкуванието, което ще вложи в случката, за да ме изкара от лош по-лош.

— Прие го нормално, като се има предвид, че още те харесва.

— Декър, не става дума за Хейли Маркс. Става дума за това, че баща ти ще разбере, че съм те откарал до дома. Не искам това да става. Особено след като предложих Марджи и аз да те интервюираме *вместо* него. Баща ти не прие веднага идеята. Сега определено ще заподозре нещо. Той ми е *шеф*, Синди. Не *помисли ли* за това?

Тя наистина не беше помислила.

Скот я погледна с кисело изражение.

— Предполагам, че си й казала и за вечерята ни.

— От къде на къде ще й казвам?

— Ами, нека помисля. Дали пък, защото първо говориш, а после мислиш?

Синди го изгледа яростно.

— Ти си бил дори по-голям задник, отколкото твърди клюката. И освен това приятелче, нямам намерение да казвам на баща си нито за онази вечер, нито за глупавата преместена снимка или бележката. Нямам намерение да споменавам тези неща довечера. Така че, ако мислиш да казваш на татко за снимката, ще трябва да му кажеш и за този разговор!

Оливър се загледа в ядосаното й лице. Тя беше пламенна, с гореща кръв и го бе разгневила — и то как! Въпреки това той се опита да контролира гласа си, когато изрече:

— Не ти ли е минавало някога през ум, че съм загрижен за теб? Загрижен, защото *работя* с баща ти? Загрижен, защото, независимо от младия ти и импулсивен език знам, че си добро хлапе и ще се почувствам ужасно, ако ти се случи нещо?

Синди се втренчи в скута си, след това погледна нагоре и заговори на тавана на колата.

— Каква съм глупачка! А аз реших, че си загрижен за мен, защото може би ме харесваш.

— Така е, харесвам те. — Скот махна с ръка. — Но май трябва да се придържам към празноглавките. Те са по-близо до равнището ми на интелигентност и нямат очаквания. Махай се оттук. Върви си вкъщи. Провери ключалките на вратите. Ще се видим в осем.

— Няма ли да дойдеш по-рано?

— Не, няма. — Оливър се загледа навън през прозореца.

Синди побарабани известно време по таблото на колата, накрая отвори вратата.

— Тогава ще се видим в осем.

— Просто си пази гърба.

— Добре. Ще си го пазя.

Младата жена излезе от колата, внимателно затвори вратата, но се поколеба, преди да тръгне.

Чакаше той да я спре.

Майната му на всичко! Ситуацията и без това бе прекалено заплетена, дяволски заплетена.

Защо всички добри връзки идват с толкова усложнения?!

Оливър я проследи с поглед как се отдалечава, потраквайки с токчета, докато завързва ръкавите на черния си пуловер около врата си. Отправи се бавно към колата си. Бялото ѝ поло се повдигаше и спадаше при всяко вдишване и издишване. Бедрата ѝ се полюляваха в черните панталони. Имаше славата на добър спринтьор. Но освен това имаше и грациозна походка. Той въздъхна.

А от неговите очи как да си опази гърба?

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Баща ѝ *не* я чакаше — поне в това Скот бе сбъркал. А резетата и ключалките ѝ бяха залостени и недокоснати. Синди огледа внимателно и касата на вратата си — нямаше драскотини или следи от разбиване. Всичко изглеждаше непокътнато. Отключи вратата и пристъпи в апартамента си с леко безпокойство. Хвърли черния си пуловер на дивана. С един бърз поглед се увери, че мястото е във вида, в който го бе оставила. Сутрешното кафе все още си седеше на страничната масичка, а вестникът все така бе отворен на редакционния коментар.

Добре. Тази задача бе отхвърлена. Почувства облекчение, но едновременно и известна доза разочарование. Работата ѝ осигуряваше часове на непредсказуемост и новости. В противовес с нея, личният ѝ живот изглеждаше безличен и скучен. Все пак знаеше, че трябва да внимава какво си пожелава. „Интересен“ е прилагателно от китайско проклетие.^[1]

Взе чашата си и я постави на кухненския плот, после извади една със столче и си наля бяло вино, макар да си даваше сметка, че е глупаво да пие на празен стомах. Напоследък правеше доста глупави неща, като повечето от тях бяха свързани с Оливър.

С чаша в ръка, тя се върна в дневната. Очите ѝ обходиха полицата над камината. Семейните снимки и порцелановите животинки бяха точно там, където ги бе оставила — прасетата, котките, кучетата и кравите бяха подредени в абсолютна междувидова хармония.

Настани се пред телевизора и го включи с дистанционното. Екранът се изпълни с образите на двама души, които вървяха по пътеката в супермаркет, хвърляйки десетки обвити в целофан парчета шунка в пазарските си колички. Тъй като звукът бе изключен, пазаруващите изглеждаха още по-комични — като участници в старите неми филми. Замисли се за Оливър и се зачуди, или той не я плаши нарочно. Ако приемеше, че е така, следващият логичен въпрос бе защо.

Дали пък не страда от комплекса на Супермен — оня тип мъже, които се втурват да спасяват девицата, изпаднала в беда. Баща ѝ ги наричаше „вечните герои“. Независимо как разказваха историята, те неизменно се оказваха единствените, които са били в състояние да спасят положението. Героят — и забележете, тя мислеше за герой, вместо за героиня, тъй като обикновено това бяха мъже — използваше изрази като: „Ако аз не бях там“ или „Ако не бях аз“, или пък фалшиво скромното „Те поискаха мнението ми и аз предложих това и това, което съвсем случайно свърши чудесна работа“.

И, ако е така, какво ли би могло да превърне Оливър във „вечен герой“? Комплексът за неувереност? Или може би е бил уверен в себе си, преди да достигне средна възраст. Вероятно необходимостта му да бъде герой се коренеше в същите онези страхове, които го караха да тича след жени, наполовина по-млади от него. Нуждаеше се от утвърждаване на егото си и на факта, че е още млад. Възможно бе също да се опитва да трупа точки пред шефа, като помага на дъщеря му. Но в това нямаше никакъв смисъл, защото Оливър държеше да запази в тайна срещите им. В такъв случай загрижеността му за нейната сигурност във връзка със случая „Крейтон“ бе съвсем естествена и логична.

Часовникът ѝ — който тя предвидливо бе сложила пет минути напред — показваше седем трийсет и три. Имаше достатъчно време да си спретне нещо за хапване. Кое то вероятно не беше лоша идея, защото трудно би могла да отговаря на въпросите им с празен стомах, в който има само вино. Насили се и постави две джобчета замразена пица в тостера.

Даа, прелестите на самотния живот. Дори и майка ѝ, която не бе голяма майсторка в кухнята, можеше да сготви нещо по-добро. Синди си спомни за честите покани от баща си и мащехата си да вечеря с тях някой петък — тържествената вечеря, която поставяше началото на еврейския Шабат. Въпреки че мразеше да се чувства като натрапник, вероятно тази седмица бе добър момент да се съгласи с Рина. Мащехата ѝ бе много религиозна. Баща ѝ бе станал религиозен покрай нея. Начинът им на живот бе доста различен от нейния. Тя го оприличаваше на изящно изработен викториански стол — очарователен и красив, но непригоден за всекидневието. Но пък се

отразяваше много добре на баща ѝ, правеше го щастлив, а това значеше много.

Пиците изхвърчаха във въздуха и паднаха на педя от тостера върху кухненския плот. Тя внимателно хвана горещото тесто и го уви в салфетка, като отхапа от него на път към спалнята. Каква ли е подходящата дреха, когато на човек му предстои да бъде въртян на шиш от своите колеги... или може би по-правилният израз бе от своите началници?

Баща ѝ бе неин началник. След като бе посветила почти десет години от живота си на опити да се освободи от бащината му опека!

А кой те накара да отидеш в полицията?

Тя реши да остане в същите дрехи — бяло поло и черен панталон — въпреки че би предпочела да си сложи дънки и пуловер. Сегашният ѝ тоалет ѝ придаваше много по-професионален вид. Приглади червените си кичури с четката за коса и си оправи грима.

Беше ли неспокойна заради предстоящия разговор с тях? Вероятно малко. Не обичаше някой да разчепква личния ѝ живот, още повече че Крейтон бе доста неудачен избор за приятел. Надяваше се на подкрепа от Марджи. Тя бе готина. Беше партньорка на баща ѝ още по времето, когато Синди бе тийнейджър и винаги я бе защитавала, когато баща ѝ се ядосаше.

Натъпка полото в панталона си, после видя едно почти невидимо петънце. Сигурно се бе накапала с кафе, въпреки че не помнеше да е разливала каквото и да било. Но това винаги бе проблемът с белите дрехи. Една миниатюрна капчица кафе изглеждаше като пращен отпечатък от пръст. Съблече блузата и отвори чекмеджето с пуловери.

Внезапно сърцето ѝ заблъска в гърдите — силни, оглушителни удари. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално. Блузите бяха сгънати и подредени. Но Синди бе убедена, че някой е ровил в чекмеджето ѝ. Защото памучните пуловери бяха в дясната половина, а вълнените — в лявата. А тя винаги, *винаги* поставяше вълнените отдясно, а памучните — отляво. Бързо отвори останалите три чекмеджета — панталони и шорти, тениски и пижами, бельо, чорапи и чорапогащи.

Поне на пръв поглед изглеждаха в идеален ред. Само чекмеджето с пуловерите не бе наред.

Или може би грешеше.

Или може би се побъркваше.

Докато гледаше втрещено дрехите си, Синди усети как капчици пот се застичаха към веждите ѝ. Подмишниците ѝ вече бяха мокри, а ръцете ѝ трепереха. Стомахът ѝ се бе свил в стегната пареща топка. Пред очите ѝ затанцуваха искри. Тя отстъпи две крачки назад, докато прасците ѝ опряха в леглото. Седна и отпусна глава между коленете си. Червената ѝ коса се разпиля надолу и докосна килима. Не беше само от пуловерите, но и от виното. Трябва да спре да пие.

„Вдишай, издишай. Добре, мисли! Кога за последен път подрежда чекмеджетата си?“

Преди месец? Или дори по-отдавна? Беше ли възможно да е разменила местата, поставяйки вълнените пуловери отляво, вместо отдясно? Защото сега, като анализираше ситуацията по-спокойно, тя си даде сметка, че блузите са сгънати точно по начина, по който ги сгъва тя. И купчините са прецизни. Купчините ѝ винаги бяха подредени като по конец — резултат от манията ѝ за ред и порядък. Вероятно това не бе нищо повече от игра на въображението, породена от мрачните предположения на Оливър.

Да го вземат мътните!

Синди изправи глава, отпусна се върху матрака и се втренчи в тавана. Все още само по панталони и сутиен, тя усети как потта по тялото ѝ започва да се изпарява. Потрепери от хлад.

„Облечи си нещо, Декър.“

Изправянето ѝ костваше огромно усилие. Дотътри се до проклетото чекмедже и изтегли черен, оребрен памучен пуловер.

Надяваше се, че е направила от мухата слон с тези купчинки вляво и дясно. Вероятно ги бе разместила сама, макар да се съмняваше, че не би запомнила промяната. Може би я забелязваше чак сега, тъй като подсъзнателно търсеше нещо необичайно.

Беше на път да облече пуловера, когато усети, че мирише на пот. Имаше нужда от душ. Водата не само щеше да изчисти тялото ѝ, но и да проясни ума ѝ. Съблече се, пхна косата си в найлонова шапчица и завъртя кранчето, докато водата потече. Пристъпи в кабинката под горещите иглички, настръхна, но после се потопи в приятната комбинация от удоволствие и болка. Когато излезе изпод душа, кожата ѝ бе порозовяла като на варен рак. Отново усети световъртеж, но този път бе по-скоро от ниското кръвно налягане, отколкото от напрежение.

Седнала на капака на тоалетната, увита в хавлия, тя се наведе и се опита да прогони зараждащото се главоболие.

Параноята ѝ бе на път да я съсипе. Все пак, как някой би могъл да се промъкне, без да насилва ключалките ѝ? Бе проверила и бравата на вратата си и прозорците... е, поне бравата.

Може би няма да е зле да погледне и прозорците, преди ударната група да нахлуе в жилището ѝ. Изправи се бавно, отиде в спалнята и се облече цялата в черно. Разреса косата си и се гримира — само малко руж и червило — и профилактично гълтна две таблетки „Адвил“. Взе остатъците от пицата си и ги хвърли в кухненското кошче за боклук. Докато бе още там провери страничния прозорец. Той би бил трудна цел, защото бе на еднакво равнище със стената на сградата и чак на втория етаж. Ключалката бе непокътната, а дограмата — без видими следи. По боята не се забелязваха ожулвания и драскотини. Ако въображаемият любител на пуловери бе проникнал в къщата ѝ по някакъв начин, това не бе станало през входната врата или кухненския прозорец.

Или беше професионалист.

От тази идея изобщо не ѝ стана приятно.

Беше на път да провери предните прозорци, когато на входа се позвъни в седем и петдесет и две — според нейния избързващ часовник. Погледна през шпионката и с огромно облекчение установи, че е баща ѝ. Последното нещо, което искаше, бе да остане насаме с Оливър. Отвори вратата и се опита да се държи нормално — погледна го укорително заради появата му, макар че дълбоко в себе си се радваше да го види.

— Татко...

— Минавах наблизо.

— Да, минавал си наблизо, защото си решил да дойдеш наблизо.

Декър се усмихна. Надяваше се усмивката му да е обезоръжаваща.

— Може ли да вляза?

— Предполагам, че ще е необичайно да накарам полицейски лейтенант да ме моли на колене. — Тя отстъпи настрани. — Влез. Няма да отговарям на никакви въпроси, преди да дойдат другите. Вече съм минавала през това. Няма да се повтарям повече, отколкото е необходимо.

— В правото си си. — Декър отиде до полицата над камината и взе снимката на Хана. Усмихна се. — Къде е правена? В зоопарка, нали?

— Да. Не си ли я виждал преди?

— Всъщност, мисля, че съм я виждал. Просто съм забравил колко е сладка. Трябва да ми направиш копие.

„Може би татко е преместил снимката. Но кога за последен път е идвал тук? Преди месеци.“

— Признай си! Мислиш, че втората ти дъщеря е по-сладка от първата.

— Мисля, че ти си възхитителна. Просто не изглеждаш толкова сладко като нея, когато си без зъби.

— Определено е така. — Вдигна пуловера, после отново го остави. — Това интервюто наистина ли е толкова необходимо?

Декър сви рамене и отговори:

— Скоро ще разберем.

— Чиста загуба на време. Вече ти казах всичко.

— Оливър и Дън мислят, че може да имам проблем с обективността. — Баща ѝ върна снимката на полицата. — Възможно е да са прави.

На входната врата отново се позвъни. Този път беше Марджи. Тя целуна Синди по бузата и хвърли дамската си чанта на дивана.

— Подредила си добре това местенце от последния път, когато идвах.

— Нови щори, две кувертюри — нищо особено.

Марджи погледна Декър.

— Защо ли бях сигурна, че ще те заваря тук! — А после към Синди: — Можеш ли да говориш, докато той е тук?

— Да, разбира се. Цялата тази работа е ненужна, Марджи. Аз едва познавах този човек.

Полицайката извади бележник от джоба на самото си.

— Имаш предвид Арман Крейтон, нали?

— Да, разбира се. Тренирахме заедно. И толкова.

— Като изключим изстрелите — добави Марджи.

— Виждам, че си я информирал — обърна се Синди към баща си.

— Не и в подробности.

— Поради простата причина че нямаше подробности. — Обърна се към гостенката си и допълни: — Те може да са били насочени към него, може да са били и случайни. Но със сигурност не бяха за мен.

— Може би ще трябва да изчакаме Скот, преди да продължим — предложи Декър.

— Той ще се забави — отвърна Марджи. — Интервютата му в Холивуд са започнали по-късно.

— Ще дойде ли? — поинтересува се шефът ѝ.

— Да, но ще позакъснее.

— Открил ли е нещо около отвлеченията?

— Не ми каза.

— След като това може да засяга и мен, някой ще може ли да ми каже какво става? — намеси се Синди.

Марджи се настани на дивана и кимна.

— Разбира се. Седни, Син. Нека ти разкажа как виждаме ние нещата засега. — И повтори почти дума по дума онова, което ѝ бе обяснил Оливър преди около час. — Проверяваме тези жени, за да разберем дали са свързани с Крейтон, тъй като отвлеченията са сходни по начин на действие. Освен това говорим с жени, които са го познавали. Точно затова сме тук.

— Първо на първо, аз никога не съм му била истинска приятелка, а просто случайна позната. Заедно тренирахме във фитнес салона. Нищо повече.

— Нямали ли сте някакви бизнес отношения?

— Не. Дори и да бях искала да инвестирам при него, нямаше да мога. Нямах пари.

— Той говорил ли ти е за бизнес? — намеси се Декър.

— Най-общо...

— Например?

— О, беше толкова отдавна... — Тя се смръщи, сякаш се съсредоточаваше. — Най-вече сделки със земя. Ако си спомням... но не съм особено сигурна... идеята беше да се купува земя и да се продаде за бърза печалба. Да се хванат хората, докато лихвените равнища са ниски, а стойността на недвижимите имоти е висока.

— Защо мислиш, че ти е говорил за това, щом не си имала пари? — попита баща ѝ.

— Хвалеше се, татко — отвърна Синди. — Просто се перчеше. Вероятно, за да ме сваля. Но не му излезе късметът.

— Оставил е нещата в твои ръце? — попита Марджи.

— Не беше чак такъв глупак, за да ми го каже — отвърна Синди. — Но ако нещата внезапно се бяха извъртели в такава посока, той нямаше да бъде ни най-малко нещастен.

— Предлагал ли ти е среща извън фитнесзалата?

— Два пъти на кафе. Отказах. И толкова. — Обърна се към баща си. — Всичко това вече съм ти го разказвала.

— Знам. Но звучи по-различно, когато Марджи е тук.

— Синди, когато стрелях по теб, някой каза ли нещо? — продължи колежката му.

— Никой не е стрелял по мен.

— Когато стрелях по Арман и ти беше там, някой каза ли нещо? — поправи се Марджи.

— Не.

— Нищо ли? — учуди се Декър.

— Нищо. Защо биха се обадили въобще?

— Ами — започна баща ѝ, — ако е било отмъщение срещу Крейтон, някой може да е извикал нещо, за да се обоснове за деянието си.

— Искаш да кажеш — като във филмите ли? „На ти, гадно копеле!“ — Тя направи гримаса. — *Таткоооо...* Намирисва ми на изтъркано клише.

„Престъпниците са точно това — клишета. Те са като изрязани картонени фигурки — напълно заменяеми части от едно цяло.“ На глас Декър каза:

— Значи не се чу никакъв глас?

— Дори и да е имало такъв, аз поне не съм го чула.

— Стояхте или вървахте, когато започна стрелбата?

— Аз... ние... мисля, че стояхме до колата му.

— Но не си сигурна.

— Не. Може и да сме вървели към колата му.

— Ти го изпращаше до колата му? — учуди се Марджи. — Не те ли изпрати той до своята?

— Неговата беше паркирана по-близо до входа — отвърна Синди. — Това не може да не ви говори нещо, нали? Значи някой се е

настанил близо до колата на Крейтон. Защото точно Крейтон е бил целта, нали?

Никой не отговори, което я изнерви още повече.

Най-сетне Марджи продължи:

— Колко бяха изстрелите?

— Не знам — каза Синди. — Не съм ги броила.

— Един, два... повече?

— Май повече.

— Някой от куршумите мина ли близо до теб?

— Със сигурност трябва да е минал.

— Колко близо?

— Откъде бих могла да знам? — отвърна Синди. — В момента, в който чух изстрелите, се скрих зад колата.

— Неговата кола ли? — поиска да уточни Декър.

— Да, неговата. Червеният „Корниш“.

— Колата му беше ли улучена?

— Много вероятно да е била. Но явно не чак толкова лошо, защото при следващото си идване в салона пак беше с нея.

— *Върнал се в в салона?* — учуди се Декър.

— Да. Вероятно е смятал, че е в безопасност. Стрелецът надали би повторил опита си на същото място.

— Това е крайно наивно от негова страна — отбеляза лейтенантът. — И ти със сигурност твърдиш, че пак е бил с „Корниша“?

— Да, защото го попитах как е колата му. Каза ми, че е наред. След това сменихме темата. После съм го виждала може би три или четири пъти. Сигурно подсъзнателно съм го избягвала. А и не след дълго започнах работа в полицията. Нямах чак толкова свободно време, затова започнах тренирам в салона в управлението.

— Когато е започнала стрелбата, двамата изглежда сте били почти неподвижни обекти — отбеляза Марджи.

— Вероятно.

— Така че, ако стрелецът е бил професионалист, сигурно би улучил поне един от вас.

— Сигурно — сви рамене Синди. — Ако намекваш, че се е целил в мен, тогава, по твоята логика, би могъл да ме гръмне с един

изстрел. — От стряскащата реалност на току-що изречените думи я побиха тръпки. Потърка рамене, за да се стопли, но не каза нищо.

— Тя намеква, че изстрелите може би са били просто предупреждение от ревнивата съпруга — намеси се Декър.

— Аха! — отвърна Синди. — В такъв случай и по същата логика, изстрелите биха могли да бъдат нещо като детска игра на хлапета, кефещи се от възможността да пострелят по един ролс-ройс.

— Точно затова те попитах дали колата е била повредена — кимна Декър. — Ти твърдиш, че щетите са били незначителни.

— Просто го допускам — отвърна Синди. — Не си спомням, татко!

На входната врата се позвъни. Декър се изправи, но Синди го спря.

— Татко, това е моят дом, забрави ли?

Баща ѝ се отпусна на мястото си и изсумтя:

— Да не посмее човек да ти направи услуга!

Оливър влезе.

— Съжалявам за закъснението.

— Успя ли да откриеш нещо? — попита нетърпеливо Декър.

— Мисля, че извадихме късмет. — Той съблече самото си и погледна към Синди. — Къде да го закача?

— Аз ще го закача. Седни, Скот — покани го Синди, като гледаше навсякъде другаде, но не и към него. — Между другото, някой да иска нещо за пиене?

— За мен нищо, благодаря — отвърна Оливър и се настани до Марджи. — Някой ще ме въведе ли в казаното до момента?

Синди му разказа. Когато свърши, допълни:

— Разбирам, че сте обмислили добре цялата тази история с отмъщението. Но аз нямам нищо общо с аферите на Крейтон. Защо някой ще стреля точно по мен?

— Крейтон беше женен — изтъкна Оливър. — Вашите отношения можеха ли да се възприемат отстрани като любовна връзка?

— Точно това обсъждахме до преди малко. Предполагам, че ако някой е *държал* да ги възприеме по този начин... — Тя седна. — Познавате ли съпругата му?

Оливър и Марджи се спогледаха.

— Тази сутрин я интервюирахме — отговори накрая той.

— Разкажете ми за нея — намеси се Декър.

— Млада, впечатляваща, с голям бюст и вероятно добре оползотворява парите на мъжа си сега, когато вече застраховката живот на Крейтон е изплатена... — започна Марджи.

— Аха! — възкликна Декър. — Значи са ѝ я изплатили. И кога?

— Според нея, преди три седмици — отвърна Марджи.

Декър сбърчи вежди.

— От инцидента насам измина цяла година — отбеляза той. — Значи някой се е постарал да направи щателно разследване.

— Вече сме се заели с това, Пит — отвърна Оливър.

Декър се замисли за момент и накрая каза:

— Тя е била човекът, извикал ченгетата. Мислите ли, че е могла да инсценира цялото отвлечение?

— Катастрофата на колата беше истинска — намеси се Марджи. — Това е несъмнено.

— Колата премина през загражденията, после избухна. — Декър вдигна пръст. — Чудя се колко време е минало от момента на удара до експлозията? Защото, независимо от това, което се случва по филмите, когато една кола се прекатури през заграждения, освен ако не падне косо надолу, тя обикновено не избухва от удара. Първо, трябва да се разбият тръбите на резервоара и да потекат. После, да се възпламенят искри. Експлозии се получават, само когато искрите стигнат до резервоара.

Оливър забарабани по крака си.

— Значи допускаш, че някой е взривил колата, след като похитителите са избягали, така ли?

— Или пък по колата е било човъркано, преди да бъде отвлечена. Нека не забравяме и факта, че Крейтон е бил изпечен мошеник. Ако някой похищава жени, за да намери отдушник на омразата си към Крейтон, трябва отново да прегледаме бизнесвръзките му.

— Арман говореше като професионалист — намеси се Синди. — Винаги бе пълен с идеи за страхотни удари. Като този със земята.

— Той с какво точно се занимаваше? — полюбопитства Оливър.

— Арман ми каза, че купува земя на ниски цени и я препродава за бърза печалба.

— Направих малко разследване след последния ни разговор — уточни Декър. — Струва ми се, че се е занимавал с пирамиди, плащал

е на някой инвеститор да купува неща като земя или дялове на спекулативни компании. После е използвал тези придобивки като залог, за да получи повече заеми и да купи още неща. Когато времената са добри, няма оплаквания. Но когато се стигне до крах, той би останал без пари в брой, за да осребри другите си инвестиции.

— Жена му ни каза, че я е оставил с много дългове — изтъкна Марджи. — Едва се сдържаше в кожата си по този въпрос.

— Но той е имал застраховка живот, която е покрила дълговете — възрази Синди.

— Кой казва, че той сам си е направил полица? — отбеляза Декър. — Може да я е направила жена му.

— Работим върху това — отвърна Оливър.

— Изглежда работите върху доста неща — обобщи лейтенантът.

— Знам — отвърна Оливър. — Искате ли да чуете какво имаме за Елизабет Таркъм?

— Давай — насърчи го Марджи.

— Никакви инвестиции с Крейтон на нейно име — каза Оливър. — Но Крейтон е имал доста сделки със *съпруга* на Таркъм, Декстър Бартоломю. В тези кръгове е по-известен като Декс Тексасеца, въпреки че не е от Тексас, а от Тулса, Оклахома.

— Как успя да се добереш до *това*? — поинтересува се Декър.

— От досието по убийството — раздел „Известни съдружници“. Бартоломю е правил пари с Арман, значи е разглеждан като евентуален заподозрян. Освен това, никой не е видял връзката между Таркъм и Крейтон заради различните фамилии. Инвестициите също са били на името на Декс, а не на Елизабет Таркъм. И, последно, отвличането на Таркъм е станало в Холивуд, а не в Девъншир. Нещата съвпадат, само когато прегледаш двата случая паралелно.

— Тулса е нефтен град. Той в бизнеса ли е?

— И то как! — отвърна Оливър. — Произвежда тръби, колена, вентили и всякакви неща, които са необходими, за да се отведе нефта от кладенеца до рафинерията.

— И е инвестирал при Крейтон?

— Да — потвърди детективът. — В продажбите на земя. Бартоломю е истински тузар. Фрашкан е с пари... което обяснява младата жена с червеното ферари.

— Разкажи ми отново за отвличането — каза Декър.

— Елизабет Таркъм е влязла в колата си и е запалила мотора. Следващото, което си спомня, е, че е била изхвърлена на трийсет километра от дома си. Колата не е намерена.

— Ударили ли са я?

— Не си спомня.

— Изнасилена?

— Дори и да е била, не е подала оплакване.

— Защо ни е отнело толкова време да направим връзката? — попита Декър.

— Във всяко от управленията си имат проблеми с отвличания на коли, Пит — отвърна Оливър. — Сега преглеждаме случаите поотделно, защото имаме бум на такива в собствения ни район. А дори и да бяхме търсили подобни похищения. Таркъм нямаше да ни направи впечатление. Била е сама жена, а не жена с дете.

— Ъъм, може ли да кажа нещо? — намеси се Синди.

Три чифта очи се извърнаха към нея.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ беше притеснена.

— Един от детективите в Холивуд... Крейг Бароуз... преди около десет месеца, на парти... говорих с него за Арман. Защото току-що бе станало още едно отвличане. Сега, като се замисля, май беше случаят „Таркъм“. Той спомена, че според него звучи подобно... по някакъв начин... на случая „Крейтон“.

— Как стигнахте до тази тема? — попита Оливър.

— Крейг я повдигна. Не знам защо. — Синди се замисли за момент. — Всъщност, май Рик Бедерман заговори. Той бил човекът, който получил първоначалния сигнал, когато се обадили туристите.

— Туристите ли? — учуди се Марджи.

— Да, била е открита близо до Грифит Парк.

— Значи е била изоставена в отдалечен район, също като Крейтон — каза Декър.

— Но на километри от мястото, където е бил оставен Крейтон — възрази Синди. — И не е била убита.

— Безсъмнено би ни било приятно да чуем за това още тогава, преди въпросните месеци.

Синди се смръщи.

— Това беше на парти, татко. Мислех, че Бароуз просто се прави на голяма работа.

— Поне би могла да споменеш...

— Пит... — смъмри го Марджи.

Декър вдигна ръце.

— Няма значение.

— Трябваше да... — започна Синди, свела поглед.

— Казах, няма значение! — Декър се изправи. — Какво чак толкова е станало? Дори не трябваше да съм тук.

— Но тъй като вече си тук, можеш и да останеш — каза Синди.

Декър се усмихна на дъщеря си.

— Много мило от твоя страна, Синди, но става късно. — Обърна се към детективите си. — Искате ми се да осмисля чутото на спокойствие. Ще го обсъдим утре сутрин. В моя кабинет. В десет.

— Ще те изпратя до колата — каза Синди.

Веднага щом излязоха навън, Декър каза:

— Извинявай, че те поставих в неудобно положение.

— Приемам го като комплимент — отвърна Синди. — Отнасяше се към мен като към равна в професията, а не като към своя дъщеря. — Замълча. — Научих много, само докато слушах как обсъждате нещата. Виждам живота на улицата като редови полицаи, но никога не съм имала възможност да работя с детективи по нещо значимо. Беше страхотно!

Декър я прегърна.

— Ти си съкровище. Внимавай... — Кратка пауза. — При теб всичко е наред, нали?

— Какво имаш предвид!

— Някакви странни писма или телефонни обаждания?

Синди бе подготвена за въпроса. Лъжата излезе от устата ѝ съвсем естествено.

— Нищо.

— Някакви странни хора, вървящи след теб?

— Татко, никой няма нищо срещу мен, уверявам те!

— Но ще ми кажеш, ако...

— Разбира се! Добре съм! Прибирай се вкъщи. Поздрави Рина и децата. Кажи на Рина, че ѝ благодаря за поканата за петък вечер. Ще се възползвам от нея.

Лицето на Декър се озари.

— Наистина ли?

— Да — усмихна му се топло тя. — Имам нужда от добра храна.
— Ще я имаш. Обичам те, принцесо!
— И аз те обичам.

Тя се обърна и се отдалечи, като едва устоя на желанието да сподели проблемите си и да признае всичко пред баща си: за бележката с думите „Не забравяй!“, за преместената снимка, за разместените пуловери, за цялостното напрежение, което чувстваше. Щеше да е хубаво баща ѝ да я успокои и да прогони притесненията и страховете ѝ.

Въздъхна. Сега си даваше сметка, че свещениците неслучайно се наричат „отци“.

[1] Въпросното древно китайско проклятие има следната формулировка: „Дано живееш в интересни времена“. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Синди гледаше как баща ѝ се отдалечава с ясното съзнание, че той прави най-доброто. Бе достатъчно силен духом, за да се извини, което не бе дребна работа, понеже Синди не само бе негова дъщеря, но и ченге с по-нисък ранг. Всички тези мисли ѝ се въртяха в главата на връщане към апартамента. Докато отваряше вратата, се запита какво ли ще се случи сега.

За трите минути, в които бе отсъствала, Марджи и Скот бяха превърнали личното ѝ пространство в свой кабинет, разпростирайки се на нейната масичка за кафе. При други обстоятелства тя щеше да се обиди. Ала сега ѝ се стори страхотно — възможност да слуша и да се учи. Марджи се ровеше в купчина листи.

— Декстър Бартоломю бил ли е интервюиран във връзка с убийството на Крейтон?

— Вероятно.

— Не мога да го намеря.

— Ще ти помогна — предложи Синди.

Те вдигнаха поглед и се втренчиха в нея... сякаш бяха забравили, че това е нейният дом.

— О, благодаря! — Марджи ѝ подаде папката. — Това, което трябва да търсиш, е лист с интервю, на който е написано името на Декстър Бартоломю. Започни с тези, които са със синя лепенка. Те са от папката на Уебстър. — Изминаха няколко мълчаливи минути, след това Марджи възкликна триумфално: — Намерих го! Бърт е говорил с Бартоломю около месец след убийството на Крейтон. Питам се защо е чакал толкова време.

— Може би Бартоломю е бил извън града — отвърна Оливър. — Освен това, щом Декс е правел пари с Крейтон, той едва ли е бил сред първостепенните заподозрени.

— Доколкото разбирам от рапорта, изглежда по-голямата част от съвместните сделки на Бартоломю и Крейтон са приключени около два месеца преди убийството — каза Марджи.

— Горедолу по същото време, когато някой стреля по нас — намеси се Синди.

Те се втренчиха в нея.

— Просто правя констатация — оправда се младата жена. — Вероятно не означава нищо.

— Всъщност, идеята никак не е лоша — каза Оливър. — Вероятно Бартоломю е знаел, че се заформя нещо, че Крейтон е започнал бързо да губи и затова се е оттеглил.

— Тогава да проверим с какво се е занимавал Крейтон точно преди убийството — предложи Марджи.

— Добре. Значи преглеждаме Бартоломю и неговите сделки с Крейтон. Също Ларк и осигуровката. Какво още? — Той погледна към Синди. — Няма ли да направиш кафе?

Тя се изправи.

— Само ако кажеш „моля“.

Той ѝ се усмихна мило.

— Моля те.

Домакинята сведе поглед.

— Без кофеин ли?

— Да, ако обичаш.

— Марджи, ами за теб?

— Бих искала... — започна Марджи, но замълча. — Нали не ти пречим да си легнеш?

— Марджи, от двайсет години не съм си лягала в девет часа. — Влезе в кухнята и започна да прави кафе. — Останете докогато искате. Значи наистина мислите, че Елизабет Таркъм е свързана с Крейтон?

— Възможно е — отвърна Оливър.

— Как? — попита Марджи.

— По няколко начина.

— Може би някой е имал зъб на Декстър Бартоломю заради предишните му бизнесотношения с Крейтон и е отвлякъл жена му? — предположи Синди.

Оливър кимна.

— Ето нещо, върху което си струва да се помисли.

Младата жена усети, че се изчервява от комплимента. За да скрие порумениялото си лице, се зае с кафето.

— Изпратили са послание на Декс чрез жена му — заключи Марджи. — Явно ще трябва да се свържем и с тези, които са работили заедно с Крейтон. Да видим дали някой от тях или съпругите им е бил заплашван. — Остави папките на масата. — Сигурно Том и Бърт са следвали някаква логика, когато са определяли приоритетните интервюта. Но просто не мога да я разбера.

Стаята се умълча, докато двамата детективи се ровеха из книжата. Единствено кафеварката гъргореше. Синди дръпна пердетата на кухненския прозорец. С крайчеца на окото си забеляза нещо... някаква бягаща сянка. Внезапно по вените ѝ се втурна поток адреналин, по-малко от секунда по-късно усети и последствията — пулсът ѝ се ускори и я изби пот. Прехапа устната си и не каза нищо, като се надяваше, че детективите няма да забележат поруменелите ѝ бузи и треперещите ръце.

И, разбира се, те не забелязаха, улисани в работата си. Кое то бе добре. Възможно най-тихо, Синди откъсна една хартиена кърпа, намокри я със студена вода и навлажни лицето си. Навлажняването имаше две цели — да изтрие потта от лицето ѝ и да премахне червенината. Целият този разговор за отмъщението като мотив бе отприщил подсъзнателните ѝ страхове.

Дали всичко това не беше просто плод на нейното въображение?

„Разбира се, че е така. Забрави го, Декър. Започват да ти се привиждат разни неща.“

Освен това бе сигурна, че ако им каже какво е видяла, те веднага ще прекратят работата си. Ще започнат да ѝ задават въпроси. Ще претърсят целия район. Ще се обаждат на униформените. И, разбира се, няма да намерят нищо, защото който и да е бил, отдавна ще си е отишъл. И какво ще направят после? Ще я наблюдават, ще я следят, непрестанно ще ѝ се обаждат. И, естествено, ще кажат на баща ѝ. Цялото това неочаквано внимание на практика ще сложи край на работата ѝ като ченге. Защото как би могла да работи, ако трима детективи вървят постоянно след нея?

След миг я осени хрумване. Ако ставаше нещо — пък било то и голямо — трябваше да го открие сама. Мисълта я изплаши, но същевременно ѝ вдъхна кураж. Тя трябва да стане господарка на собствената си съдба — без ничия помощ. *Нито от Тропър, нито от Скот, нито от Марджи, нито от татко — най-вече от него.*

— Как е кафето? — попита Оливър, без да вдига поглед.

— Не много добре, Оливър — едва проговори Синди. — Мисля, че доста се е умърлушило.

Оливър се разсмя и улови погледа ѝ. Усмивката му веднага премина в смръщване. Но тя побърза да отклони очи.

— Ще бъде готово след минута.

Детективът продължи да я изучава — не беше съвсем сигурен как да тълкува изражението ѝ. Сбърчи вежди, но се върна към книгата си. Нещо не беше наред. Докато спореше със себе си дали да попита Синди какъв е проблемът, Марджи заговори:

— Този случай ми създава усещането, че започваме от самото начало. В папката на Крейтон има нещо за разработването на земите в Белфлър. Къде, за бога, е Белфлър?

— На около петдесет километра западно от Палм Спрингс — отвърна Оливър.

— *Познаваш ли мястото?* — запитва Марджи.

— Минавам оттам всеки път, когато ходя в този район. Дълго е горе-долу колкото три изхода на автострада. Съвсем малко пустинно градче.

— Има разкошни черешови дървета. — Синди наля кафе в три големи чаши, извади млякото и захарта и сервира всичко на табличката. — Родителите ми обичаха да ме водят там да берем череши.

— Отглеждат черешови дървета в пустинята? — възкликна Марджи, капна малко мляко в кафето си и отпи. — Истински благодат!

— Благодаря — отвърна Синди. — Всъщност Белфлър не е точно в пустинята. Климатът му отчасти се влияе от планинската област на Сан Бернардино. Не е чак толкова сухо, колкото в Палм Спрингс. И става много по-студено. За да отглеждаш черешови дървета, ти трябва студ. Знам това, защото когато татко се премести в ранчото, го помолих да посади череши. Той ми каза: че не може, защото не става достатъчно студено. — Замисли се. — Смешно е какви неща си спомня човек от детството си. Във всеки случай, това беше преди петнайсет години. Не знам как изглежда Белфлър сега.

— Ако се съди по гледката от автострадата, не се е променил много. — Оливър взе чашата си и изпи половината от кафето. — Като

се замисля, имаше няколко антикварни магазина. Значи Крейтон е инвестирал там?

— Има дело, свързано със земя в Белфлър — отговори Марджи. — Но или обвиненията са оттеглени, или пък са постигнали споразумение около два месеца преди смъртта на Крейтон.

— Горедолу по същото време, когато Бартоломю се е оттеглил от сделките си с Крейтон — добави партньорът й.

— Както и горедолу по времето, когато по него стреляха — каза Синди. — Добре де, и къде е връзката?

— Започнахме с Елизабет Таркъм — отговори Марджи. — Но вместо това стигнахме до Декстър Бартоломю. Мислиш ли, че е възможно съпругата на Бартоломю да е инвестирала при Крейтон от името на мъжа си, но без негово знание?

— Възможно е — отвърна Оливър.

— Знаете ли какво — замислено отбеляза Марджи, гушнала чашата си с кафе, — смятам, че отново трябва да поговорим с Бърт или Том. Тук са се случили прекалено много неща — едно убийство, две отвличания на коли, сенчести сделки със земя... как бихме могли да се ориентираме? Ами отвличанията на коли в нашия район? Доста се отклонихме.

— Може би всичко е свързано — предположи Скот.

— Не знам, Оливър — отговори Марджи. — Това е като старата китайска гатанка с пръстите — колкото по-силно дърпаш... Както и да е. Щом Декър иска да се съберем в десет, нека се опитаме преди това да поговорим с Том или Бърт. Тук има прекалено много работа за двама души.

— Ще ви помогна — намеси се Синди.

— Ако имаш време да ни помагаш, значи Холивуд не те ангажира достатъчно — отвърна й Оливър.

— Просто имах предвид, че мога да прегледам една-две папки. Да изготвя бележки за вас двамата.

— Благодаря, Синди, но ще се справим. — Марджи се обърна към Скот. — Какво ще кажеш да се срещнем с тях към осем? След това ще се видим с Декър — Големият Декър — за да обсъдим това и да разпределим задачите... които нарастват с всяка изминала минута. — Тя погледна часовника си. — Късно е.

— Няма още девет и половина — запротестира Синди.

— Да, но не искам да оставям Вега сама за повече от два часа.

— Как е тя, Марджи? — искрено се интересува младата жена.

— Най-общо казано е чудесно. Завършва девети клас. Но за емоционалното ѝ състояние не съм наясно, защото Вега не говори много. Трябва да разчитам на нюанси, за да разбера дали е щастлива.

— Звучи ми като типичен тийнейджър — намеси се Оливър.

Марджи не се опита да спори, защото нямаше представа какво е типичното в случая. Още когато осинови дребното тринайсетгодишно момиче знаеше, че няма да е лесно. Очакваше поведенчески проблеми — и то големи. Вместо това се сдоби с дете — мечта за всеки родител — брилянтна ученичка със силна работна самодисциплина и изключително отстъпчив характер като дъщеря. Перфектното хлапе... което обаче много притесняваше Марджи. Вега имаше неестествено високи критерии, усложнени от страха ѝ да показва чувствата си. Дори психологът бе изразил известни резерви. До каква степен можеш да промениш тринайсетгодишно момиче и особено такова, което е било отгледано по толкова суров начин, макар и не от физическа гледна точка? И, като капак на всичко, Вега непрекъснато получаваше похвали, поощрения и награди в училище заради постиженията си. Все едно момичето бе обречено от своя по-висш интелект да бъде перфектно.

— Нека разчистим тук и да се прибираме — предложи Марджи.

— Смяташ ли да продължиш работа, след като се прибереш вкъщи? — поинтересува се партньорът ѝ.

— Може би ще прочета още две-три папки в леглото.

— Аз ще поема тези на Бърт, ти вземи на Том — предложи той.

— Става. — Марджи започна да подрежда папките. Нещата на Том бяха със син етикет. На Бърт бяха с червен. Всичко в бюрокрацията си имаше кодов цвят. Отне ѝ около пет минути да ги разпредели. После се изправи. — Благодаря ти за всичко. Синди.

Домакинята им успя някак си да изобрази усмивка върху лицето си и отвърна:

— Искаше ми се да мога да ви помогна с още нещо. Наистина няма да ми представлява проблем да прочета няколко интервюта.

Марджи я потупа по гърба.

— Сигурна съм, че е така, но идеята не е добра. Очакваш прекалено много за прекалено кратко време. Съсредоточи се върху

мястото, където си и престани да мислиш за това къде искаш да бъдеш. Всички знаят, че резултатите ти са брилянтни. Съвсем скоро ще получиш златната си значка. Междувременно вземи от улицата всичко, което можеш.

Синди кимна.

— Права си. Просто трябва да се съсредоточа върху основното.

— Точно така. — Марджи я целуна по бузата. — Довиждане, скъпа. Грижи се за себе си. — Обърна се към Скот. — Готов ли си?

— Ти тръгвай — отвърна Оливър. — Аз трябва да използвам тоалетната. — Обърна се към Синди: — Банята ти е... къде?

Синди посочи.

— Ако нямаш нищо против, аз ще тръгвам — каза Марджи. — Нямам търпение да се прибера вкъщи. — Сбогува се и затвори вратата след себе си.

Синди започна да разчиства, наясно с онова, което предстоеше. Поради липса на нещо по-добро реши, че най-добрата защита е нападението. Да се покаже като толкова противна, че той просто да се откаже да се притеснява за нея. Минута по-късно детективът се появи с ръце в джобовете. Този път Синди забеляза маниера му. Беше сресал и косата си. Безспорно обръщаше внимание на подробностите. И точно в това беше проблемът.

— Ще ми кажеш ли или ще трябва да ти измъквам думите с ченгел? — попита Оливър.

Тя започна да мие чашите.

— Какво да ти кажа?

— Значи отново започваме онази игра. Добре. Чудесно. Ще те попитам. Синди, какво се случи в кухнята преди около двацет минути?

— Не знам за какво...

— Да, разбира се, че знаеш за какво говоря.

— Всичко е наред. — Тя спря водата. — Прибирай се вкъщи.

Но той не си тръгна. Вместо това се приближи до нея и постави ръце на раменете ѝ. Заговори в тила ѝ, като се опита гласът му да звучи нежно и съблазнително.

— Кажи ми какво стана.

Синди се обърна с лице към него. Гледаше го право в очите. Нейният глас бе ясен и хладен.

— Нищо не се е случило. Но щом толкова държиш, може да измисля нещо.

Той се вгледа изпитателно в нея, но не каза нищо.

— Прибирай се вкъщи — повтори тя. — Уморена съм. Искам да си лягам, но не мога, докато ти си наоколо.

— Защо ме лъжеш?

Защото не искам да ти кажа истината.

— Защо не ми вярваш?

Защото си лъжец.

— Нещо става — каза той. — Намираш разместени снимки и странни бележки в патрулката...

— Това беше бележка, забравена от някой в сервиза...

— На която пише „Не забравяй!“? Какво да не забравяш?

— Може би Аламо^[1].

— Умница — отвърна Оливър. — Сега нека продължим. Тази вечер се случи нещо. Ако не ми кажеш, няма как да ти помогна.

— Нищо не е станало. — *И не се нуждая от твоята помощ, кучи сине.* Обърна му гръб и се зае с миенето на съдовете. — Можеш да се изпратиш сам. Знаеш къде е вратата.

Никакъв отговор. Въпреки това знаеше, че той е там. Чуваше го как диша — леко, тихо.

— Чу ли...

— Да, чух — отвърна Скот. — Ще се изпратя сам. Добре. Ще си тръгна. И нека ти кажа нещо, Декър. По-скоро адът ще се скове в лед, отколкото аз да се върна.

* * *

Мартинес влезе в стаята за разпити с чаша кафе. Марджи и Оливър вече бяха там. Книжата им покриваха почти две трети от масата. Бог знае от колко време седяха там, защото той пристигаше точно навреме за уговорката им.

— Здравсти, Бърт — поздрави го Марджи. — Сядай.

Мартинес остави чашата си на едно свободно местенце. Закачи черното си сако на облегалката на стола.

— Някой иска ли кафе? Току-що направих една кана.

— Ето това се казва партньор. — Оливър погледна към Марджи.
— Тя отказа да направи кафе...

— Не съм отказала — прекъсна го Марджи. — Просто казах, че е твой ред.

— Аз не правя кафе — отвърна Оливър. — И не защото съм гадняр, а просто защото моето кафе изглежда като тиня и има същия вкус.

— Защото не искаш да се научиш как да го правиш.

— Няма смисъл да спорите — намеси се Мартинес. — Кафето е направено. Казах, че ще ви донеса по чаша. — Прозвуча неодобрително. — Веднага се връщам.

Оливър погледна часовника си.

— Само за двайсет и осем секунди успяхме да му развалим настроението. Това трябва да е рекорд. Особено за такъв уравновесен човек като Мартинес.

— Не знам защо не можеш да правиш кафе. — Сега пък бе ред на Марджи да се вкисне. — Вземаш една лъжичка...

— Не ме интересува.

— Наливаш вода в машината...

— Откажи се.

— Как така си останал женен двайсет и една години?

— Двайсет и три. — Оливър забарабани с молива си по бележника. — Не знам, Марджи. Предполагам, че дори светците си имат граница на търпението.

Тонът му бе станал печален. Партньорката му се разкая. Бе улучила слабото му място. За да прикрие притеснението си, тя се зае с книгата до връщането на Мартинес. Колегата им подаде на двамата по чаша кафе, после се настани.

— Том ще закъснее — ако изобщо успее да дойде. Нощес е закарал жена си в спешното. Кръвното ѝ отново е скочило.

— В кой месец е тя? — поинтересува се Марджи.

— Осми...

— Трябва да предизвикат раждане.

— Мисля, че планират нещо подобно — каза Мартинес. — Или може би цезарово сечение. Защото тя не може да издържи. Нито пък Том. От два месеца не е успял да мигне. Да не говорим пък, като се роди бебето!

— Кой се грижи за другото дете? — попита Марджи. — На колко беше момченцето?

— На шест. — Мартинес приглади мустаците си. — Майка ѝ живее с тях...

— Том сигурно е доволен.

— Всъщност ѝ е много благодарен. Освен това, жена ми им помага, когато бабата не може да се справи. Джеймс е горе-долу на същата възраст като един от моите внуци.

— Работиш здраво, за да имаш деца, работиш здраво, за да ги отгледаш — отбеляза Оливър. — След това един ден се обръщаш и виждаш, че са си отишли заедно с твоята младост.

— Не му обръщай внимание — намеси се Марджи. — Не е в настроение.

Мартинес взе една папка.

— Защо?

— Нима ми е нужна причина? — попита Оливър.

— Какво точно правите? — запита Мартинес. — Опитвате се да свържете последните отвличания с Арман Крейтон? Ние пробвахме. Нищо не се получи. Така че, какво съм пропуснал?

— Нищо не си пропуснал. Не мислим, че случаят Крейтон има нещо общо с последните похищения на майки с деца. — Марджи му подаде папката на Таркъм. — Но смятаме, че това може да е свързано — Елизабет Таркъм, на двацет и шест, похитена преди около десет месеца. Съпругът ѝ, Декстър Бартоломю, е бивш съдружник на Арман Крейтон.

— Разбира се, спомням си Бартоломю — мъж, когото не можеш да забравиш. — Мартинес прелисти папката. — Значи жена му е била отвлечена с колата? Откъде е случаят?

— Холивуд — отвърна Оливър. — Първоначално е разследван от детектив Ролф Осмондсон. И при Крейтон, и при Таркъм в отвличанията целите са били скъпи червени коли. А наскоро се появи и още една — Стейси Милс. Нейното червено БМВ бе отвлечено преди два дни.

— Скъпи червени коли — отбеляза Мартинес. — Похитителят има вкус. Какво е станало с тази жена Таркъм?

— Намерена е зашеметена на около трийсет километра от мястото на отвличането.

— Значи не е убита като Крейтон — отбеляза Мартинес.

— Допуснахме възможността, че може би Крейтон не е трябвало да умре — намеси се Марджи.

— Може би да, може би не. На този етап всичко е само догадки.

— Тогава нека поразсъждаваме за минута с догадки — отвърна полицайката. — Да предположим, че отвличането е било отмъщение, измислено от някой, който е инвестирал при Крейтон и похитителите са наемници. Планът е бил да се отвлече Крейтон и да се иска откуп. По този начин измаменият инвеститор би могъл да си възстанови част от изгубените пари. Но нещо се е прецакало. Ларк Крейтон не е трябвало да си е вкъщи. Но е била. Тя е станала свидетел на отвличането от дома си и е телефонирала на полицията. И изведнъж похитителите са се оказали с ченгета по петите си. „Корнишът“ се е опитал да им се измъкне. Обаче преследването е ставало все по-бясно и по-бясно, докато накрая колата е излетяла над загражденията. С нея си е заминал Крейтон, заедно с надеждата за възвръщане на загубените пари. Отмъстителят — инвеститор не е могъл да получи Крейтон, затова е пренасочил усилията си към един от партньорите му.

— Интересен сценарий, Марджи — изкоментира Мартинес, — само че в случая са отвлели не Бартоломю, а жена му с колата ѝ. Пък и е открита невредима, а и вие не сте ми споменали нищо за откуп.

— Не мисля, че е имало искане за откуп — отвърна Марджи. — Може би са решили да вземат колата вместо пари.

Погледът на Мартинес бе напълно непроницаем. Тя отпи от кафето и реши, че няма да е зле да си разменят ролите. *Нека той предложи друг сценарий.*

— И до какъв извод щяхте да стигнете вие с Том, ако мотивът на отмъщението беше в списъка ви?

— Отмъщението определено *беше* една от вероятностите, които обмисляхме. Но разгледахме и други възможности. — Мартинес допи чашата си. — Ще си наляя още кафе. Някой друг да иска?

Оливър се изправи.

— Аз ще го направя.

Марджи го зяпна изумено.

— Ако получа изгаряния трета степен, ще обвиня теб — каза партньорът ѝ, после взе чашите на колегите си и излезе.

— Той не е лош човек — отбеляза Мартинес.

— Няма защо да го рекламираш пред мен — каза Марджи. — Спомням си посещенията в болницата. — Тя му се усмихна. — Дори теб си спомням.

— Наистина ли?

— Да, не бях чак толкова упоена, колкото си мислехте. Не можех да говоря, но чувах всичко.

Мартинес облиза устните си.

— Сигурно си доволна, че вече си оставила всичко това зад себе си.

— Прав си.

Секунда по-късно Оливър се върна.

— Какво става? И двамата изглеждате доста странно.

— Обсъждахме твоите добродетели — каза Марджи.

— Добродетели? — Оливър разпредели кафетата и седна. — Имате предвид не само, че имам *добродетели*, но и че са повече от една?

— Е, засега единственото нещо, до което стигнахме, е гъстата ти коса. Но все още работим по въпроса — отвърна Марджи.

Оливър се усмихна, след това каза:

— Бърт, какви други мотиви обмисляхте, освен отмъщението?

— Обикновена кражба, която е свършила зле. Човекът е карал ролс-ройс „Корниш“.

— Крейтон е имал пари в себе си, когато е умрял — изтъкна Оливър.

— Точно затова казах, че е кражба, при която нещо се е объркало.

— Тогава защо просто не са отмъкнали колата? — попита Марджи. — Отвличането на шофьора прави нещата много по-заплетени.

— Вие приемате, че всичко е било организирано — изтъкна Мартинес. — Според описанието на Ларк Крейтон похитителите са били импулсивни хлапаци.

— А вие защо приемате безусловно, че Ларк ви е казала истината?

— Интервюирахме я веднага след случилото се. Нямахме видима причина да се съмняваме в нейната история. Тя се бе обадила по време на инцидента. Тя ги бе видяла да вкарват Крейтон в колата под дулото на пистолет. Прослушахме записа на обаждането ѝ на телефон 911.

Звучеше като човек, действително изпаднал в паника. Преди ролс-ройсът да се преобърне, поне пет полицейски коли го преследваха. Районът беше доста залесен. По някакъв начин обаче престъпниците се измъкнаха.

— Похитителите са се измъкнали при пет полицейски коли, които са следвали ролс-ройса? — учуди се Оливър.

— Скот, знаеш колко бързо се случват тези неща — оправда ги Мартинес.

Оливър знаеше — и то как!

— Възможно ли е да са скочили от колата, преди тя да падне в пропастта?

— Разбира се. Всичко е възможно.

— Но вие не сте отхвърлили варианта с отмъщението.

— Не, не го отхвърлихме, защото Крейтон бе потънал в дългове.

— Освен това е имал полица за застраховка живот — намеси се Марджи.

— Да, за два милиона — каза Мартинес. — Той я е направил в полза на Ларк. Застрахователите бяха подозрителни, ние също. Но не можахме да я хванем в измама. Тя поддържаше историята си най-обща и проста... все едно я бе репетирала. Колкото по-обща и проста е, толкова по-трудно е да се открият несъответствия. Проведохме разследване и за предишния ѝ живот. Не е била монахиня, но няма и кирливи ризи. Изплатили ли са ѝ вече застраховката?

— Преди три седмици — отвърна Оливър.

— Значи и застрахователите не са намерили нищо.

— Да. Възнамеряваме да поговорим с тях за това. Офисите им отварят в девет. Ще им се обадим и ще видим какво са открили — каза Марджи, докато топлеше ръце върху чашата с кафе. — Наистина ли мислите, че похищението е извършено от хлапета?

— Първоначално не. С Том бяхме сигурни, че е някой разочарован инвеститор. Но след безкрайни часове на интервюта... е, видели сте всички рапорти. Нищо не можахме да открием. Надявахме се застрахователите да излязат с нещо уличаващо за Ларк Крейтон. Но щом са ѝ платили...

— Ами Декс Бартоломю? — попита Марджи.

— Какво за него?

— Струва ли ти се чист?

— Напълно. Човекът си е безспорно ексцентричен. Но не можахме да открием нищо, с което да го свържем със смъртта на Крейтон. — Мартинес сведе поглед към папката на Таркъм. — Но това беше преди вашата находка. Сигурно сме прислушали поне стотина души. Изглеждаше съвсем обикновена история. Човекът е дължал много пари, значи все някъде съществува друг човек, който му е имал зъб. Но просто не стигнахме доникъде. Затова решихме, че тази възможност се изключва. После жена му се облагодетелства от застрахователна полица за два милиона. Вървите по тази следа. Но и от нея не излиза нищо. И след време започвате да си мислите, че чисто и просто се касае за лош късмет. Крейтон се е оказал на неподходящото място в неподходящото време. — Той претегли папката на Таркъм. — Може би това ще отвори някаква вратичка. Вероятно вече някой е интервюирал Бартоломю във връзка с похищението на жена му и колата ѝ?

— Осмондсон — отвърна Оливър.

— Споменал ли е за Крейтон? — поинтересува се Мартинес.

Оливър поклати глава.

— Не съм сигурен дали изобщо си е давал сметка за връзката с Крейтон, преди да му я спомена. Бартоломю трябва да бъде интервюиран отново. Ти първи си се занимавал с този случай. Искаш ли да го направиш?

— Тъй като връзката с Таркъм е ваша рожба, най-добре е вие двамата да се заемете с интервютата на съпруга и съпругата — отвърна Мартинес.

Марджи се обърна към партньора си.

— Ти поemi съпругата, Елизабет Таркъм. Аз ще се справя с Декс. — Тя се усмихна. — Справянето с Декс звучи като поемане на предписано гадно лекарство, нали?

— Доста оптимистично казано. — Оливър отново потропа с молива си. — Има ли някаква причина да държиш на тези смесени двойки? Ако Таркъм е имала връзка с Крейтон, по-лесно би я признала пред теб.

— Защо мислиш, че е имала връзка с Крейтон? — изуми се Марджи.

— Тя е млада и омъжена за възрастен мъж. После се появява Крейтон и хвърля пари като опаковки от дъвки. Той се е забавлявал

бурно и е имал репутацията на плейбой. — Оливър сви рамене и добави: — Наречи го предчувствие, ако искаш.

— Възможно е — съгласи се партньорката му. — Но въпреки това аз ще поема Декстър Бартоломю. Защото, ако той е такъв мъжкар и нефтен милионер, няма да се старае да се перчи пред мен, понеже съм жена.

— Това е вярно — отбеляза Скот. — Трудно е да си мериш кренвирша с опонент, който няма кренвирш.

— Липсата на кренвирш е само физическа характеристика — каза Марджи. — Защото аз мога да се перча не по-зле от всеки преуспяващ мъж.

[1] Аламо — форт в Сан Антонио, щата Тексас, където през 1836 година се води решаващата битка между американския гарнизон и мексиканската армия по време на Мексиканската война. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

В съзнанието си Марджи си бе изградила фиксирана представа за образа на нефтения магнат от Тексас — това, че в случая бе от Оклахома, са подробности. Характеристиките на този образ бяха следните: набит мъж, висок около два метра, с гигантска шапка, кацнала на върха на главата му и кичури пясъчноруса коса (примесена със сиво), която стърчи изпод периферията; пепеляв тен и нос като патладжан от прекалено пиене; свински, дълбоко поставени очички, виращи се изпод широко чело; облечен в строг костюм с бяла риза, със завързана на ключ лентичка вместо вратовръзка; огромен, торбест, отпуснат бирен корем, висящ над хубав колан от крокодилска кожа; и, разбира се, дълбок глас, с превзето провлачващ гласните акцент.

Когато секретарката я въведе в кабинета на Декстър Бартоломю, Марджи се здрависа с мъж, който бе не по-висок от метър и шейсет. Тя самата се извисяваше над него. Слаб мъж, с дълги тънки пръсти и добре оформени нокти. Декс не носеше шапка. Но бе облечен с дизайнерски морскосин костюм с райе рибя кост. Ризата му бе бяла, вратовръзката — в ярко златисто с диамантена игла. Въпреки че представляваше явна демонстрация на финансова мощ, тя говореше и за изискан вкус. Имаше кафяв колан от крокодилска кожа (поне това бе познала), който бе в тон с обувките от същата кожа. Главата му бе малка, но напълно хармонираща с дребното му тяло. Темето му бе плешиво, ниско оградено от пясъчноруса коса. (Бе познала и цвета на косата.) Кафяви очи, макар и не свински, я гледаха иззад очилата. Орлов нос разделяше лицето в перфектна симетрия. Той я заслепи с големите си бели зъби. Марджи предположи, че това вероятно трябва да мине за усмивка. Но начинът, по който той се насочи към нея през кабинета си, ѝ напомни за вълчица, която брани малките си.

Успя някак си да върне усмивката му.

Офисът бе изискан като хотелско фоайе — бе обзаведен по същия начин, но притежаваше класа. Стените бяха облицовани с орехова ламперия в основата, а нагоре бяха рубиненочервени. Имаше

много места за сядане: няколко кресла, тапицирани в масленосиня кожа, шест извити дървени стола с цветни щампи върху седалката, три канапета — едното покрито с наситенорозова коприна, другото — в бяла жакардова коприна, а третото — с тапицерия от брюкселска дантела. Няколко персийски килима покриваха лакирания в тъмно паркет. Имаше и множество малки масички с флорални орнаменти. Беше стилизирано, но елегантно. Двете неща, които не пасваха на европейския стил на интериора бяха изчистеното като форма бюро от палисандрово дърво и абстрактните картини, които висяха по стените. Офисът се намиреше в небостъргач на булевард „Сънсет“, така че се предполагаше, че има хубава гледка. Но всичко, което Марджи успя да зърне, бяха късчета от покриви през опушената завеса от смог на Лос Анджелис.

— Хайде, влизайте! — подкани я Декс, докато разтърсваше ръката ѝ. — Вие имате работа и аз имам работа. Мой дълг е да ви оставя да си вършите работата. Защото, колкото по-скоро си свършите работата, толкова по-скоро аз ще мога да се върна към моята работа. Което не мога да правя сега, понеже говоря с вас.

Марджи издърпа ръката си и кимна. Той провлачваше думите — и то прекалено — но гласът му бе висок и писклив. Говореше като картечница. Тя се огледа за място, на което да се настани. Декс незабавно долови колебанието ѝ.

— Седнете където искате, млада госпожо. Можете да седнете на стола, можете да седнете на канапето, можете да седнете дори на пода. Веднъж имах клиент, който обичаше да седи на пода. Идваше от някакво място в Близкия изток, където много седят по пода, защото нямат достатъчно столове. За известно време обмислях такъв бизнес... да изнасям столове за Близкия изток. Не точно като тези. Тези са английски, викториански, от деветнайсети век. Хубави са да ги гледаш, но не са много подходящи, когато се наложи да седнеш върху тях. Честно да ви кажа, добрите съм ги оставил вкъщи, където не идват всички тези филистимци, които да си слагат задниците върху тъкан от петстотин долара метър. Да не говорим пък за оригиналните тъкани, които са толкова крехки, колкото жена с охтика. Вкъщи имам столове в стил „Кралица Ана“, Грегориански столове и от времето на регентството^[1]. Имам и оригинално честърфийлдско бюро „Чипъндейл“ и бюфет с плъзгащи се врати. Големи мебели, създавани

за друго време. Трябваше да разбия касата на вратата, за да ги вкарам вътре. Търговката ми каза, че ги е взела на разпродажба заради дългове от замък в северна Англия, но това е дълга история, която вероятно е по-добре да не става всеобщо достояние. Основният извод от всичко това е, че мебелите са в перфектно състояние, с оригинална изработка и всичко останало. Мебелите от регентството са доста дивашки — египтоиден стил. Съпругата ми харесва подобни неща. Интересувате ли се изобщо от английски мебели или ви отегчавам до смърт? Хайде. Кажете нещо!

— Не, сър, не знам много за тях — призна си Марджи. — Освен че кабинетът ви е прекрасен.

— Не можете да си представите колко се радвам, че ви харесва — каза Декс. — Веднага разбрах, че сте дама с вкус. Сигурен съм в това! Сигурен съм и в още много неща, защото съм наблюдателен мъж. Но няма смисъл да се впускаме в тази тема. Защото вие имате работа и аз имам работа. Затова ви предлагам да забравим естетиката и да се върнем към работата. Защото точно заради нея сме се събрали. Така че, сядайте. Нямам намерение да върша работа, преди вие да сте седнала и аз да съм седнал. Затова сядайте!

Марджи се настани в едно кресло. Декс се опъна на тапицирания диван. Очите му се втренчиха в нея през очилата.

— Приемам, че след като сте детектив, явно правите някакви разследвания. Ако благоволите да ми кажете за какво става въпрос, възможно е да съм в състояние да ви помогна. Хайде. Слушам ви... целият съм в слух... гледам ви и ви слушам. Ваш ред да говорите, детективе.

Погледът му я прониза като лазерен лъч. Тя му се усмихна, но той не се върза.

— Просто няколко въпроса, свързани с перипетиите, през които е преминала жена ви... — започна Марджи.

— Искате да говорим за перипетиите на жена ми? — прекъсна я Декс. — Искате да *говорим* за перипетиите на жена ми? *Искате да говорим за перипетиите на жена ми?* Е, госпожо, ако искате да говорите за перипетиите на жена ми, то тогава трябва да говорите с жена ми, не с мен. Защото, виждате ли, какво знам аз за перипетиите на жена ми? Бил ли съм там? Питам, бил ли съм там? *Бил ли съм там?*

— Не вярвам, че сте...

— Дяволски вярно, не бях там! Не, госпожо. Дори не бях *наблизо*. Защото, ако бях там, онези идиоти щяха да са подписани, подпечатани и изпратени, нали знаете за какво говоря? Ще ви кажа за какво говоря. Говоря за истинските неща. Приключено! Свършено! На никой не може да му се размине подобно нещо, ако се заяде с мен! Но аз не бях там. Това е проблемът. Докато Елизабет е обикаляла по булевард „Холивуд“, аз бях тук и си вършех работата.

— Господин Бартоломю, вие произвеждате съоръжения за добив на нефт, нали? — попита Марджи.

— Това е само част от картинката. Ако искате да се задоволите с част от картинката, добре тогава. Аз произвеждам съоръжения за добив на нефт. Но ако искате цялата картина, това не е цялата картина. Да, произвеждам съоръжения за нефт. Но първо, не го правя в този офис... или дори в този щат. Този офис е посветен на моята работа и на моите финанси, и на моите инвестиции, както и на бизнеса и финансите на компаниите. Това тук не са моите офиси в Тулса и Оклахома Сити.

— Наистина?!

— Не, госпожо, моите офиси са цял един друг свят, където се работи повече и от самите прости работници. — Той седна и се приведе към нея, като продължи с доверителен тон: — Виждате ли, детектив, за да разберете този свят, който бавно се затваря... нали се сещате, свива се заради технологиите и интернет... вие се смеете, но аз не се шегувам. — Лицето му почервения.

— Не, сър. Не се смея. Разбирам гледната ви точка... — каза Марджи.

— Не разбирате гледната ми точка, защото още не съм ви я казал — прекъсна я Декс. — Технологията е нещо добро. Да, така е. Добро е. Но е и нещо много опасно. Обаче тя няма нищо общо с това, за което говорим. — Направи пауза. — За какво всъщност говорехме?

— Как да проумеем света.

— Именно! Трябва да поддържах връзка с всякакви хора — богати, бедни, черни, бели, мъже, жени, деца, престъпници — всички. Налага се да говориш с всеки. Трябва да владееш езика на всяка прослойка — жаргона, говора, сладкодумието, интонацията. Ако го нямаш това качество, трябва да се сбoguваш с работата си. Та, защо сте тук?

— Да говорим за похищението на жена ви в колата й...

— И дали съм бил там или не. А аз не бях. Казах ви го. Уверявам ви, че не бях там. Тогава защо искате да говорите с мен за това?

Марджи си даде сметка, че трябва да говори бързо и с кратки изречения.

— Някаква идея кой може да го е направил?

— Вижте какво, ако *имах* идея кой може да го е направил, не мислите ли, че щях да говоря с полицията за това? Ето, вие сте от полицията. Вие *сте* полицията. И ви заявявам тук и сега, че не знам кой го е направил. Нямам ни най-бегла представа кой го е направил и, нещо повече, бих искал възможно най-скоро да забравя кой го е направил за доброто на Елизабет. Защото всеки път, когато някой проявява лошия вкус да заговори затова, тя се превръща в кълбо от нерви. И, да ви призная, нямам нужда от нервна и напрегната жена. Не, не това иска един мъж. Затова пак повтарям, не знам кой го е направил. Нещо повече, нямам никаква представа кой може да го е направил. Някакви други въпроси?

— Мислил ли сте някога, че отвличането на колата има нещо общо с Арман Крейтон? — изстреля в лицето му Марджи.

Декс отново показва зъбите си. Вълчицата бе тръгнала на лов.

— Арман Крейтон. Хмм. Искате да ви кажа нещо за Арман Крейтон, така ли? Ще ви кажа нещо за Арман Крейтон. Той не заслужаваше да умре по този начин. Не, госпожо, той изобщо не заслужаваше това.

— Вие сте имали бизнесотношения с него — уточни Марджи.

— Да, имах няколко дребни сделки с него.

— Правили сте пари...

— Естествено, че *правих* пари! Точно в това е смисълът на бизнеса, детектив — да се правят пари.

— Някои хора са изгубили пари...

— Ако някой проклет глупак е инвестирал при Крейтон и е загубил пари, тогава... ами, аз бих му казал да не се занимава с бизнес. Защото не знае как се прави. Понеже онова, което не трябва да допускаш в бизнеса, е да губиш пари. Това съвсем не означава, че аз никога не съм губил пари. Разбира се, че съм губил. Но не и пари, които не мога да си позволя да загубя. Точно в това е разликата между успеха и провала — в онова, което можеш да си позволиш да загубиш.

Шибаните пари, извинете ме за грубия език. Печалбата. Всеки иска да спечели.

— Може би Крейтон не е казвал на клиентите си за всички рискове, вклю...

— *Caveat Emporium*^[2] или както там се казва! Нека купувачът да си гледа интереса. Ако не можеш да си гледаш интереса, не трябва да влизаш в играта. Аз си гледах интереса и направих пари с Крейтон. А който не си гледа интереса, губи пари. Не е в моя стил... да губя пари. Аз правя пари. Точно това правя. Някакви други въпроси? Понеже, честно казано, госпожо детектив, не виждам никакъв смисъл във вашите въпроси.

— Това дали сте правил пари с Крейтон не е свързано с нашето разследване, господин Бартоломю. Важното е...

— Правенето на пари не е свързано с вашето разследване, но е свързано с мен. Това е целта в бизнеса... да правиш пари. Затова, ако вашето разследване не е свързано с мен, защо ми задавате въпроси? Можете ли да ми отговорите на това?

Марджи се опита да запази спокойствие.

— Господин Бартоломю...

— Това, което питам, детектив, е какво целите? Каква, всъщност, е вашата цел?

Търпението на Марджи се изчерпа и тя изстреля:

— Някой може да е похитил жена ви, за да отмъсти на Крейтон...

— Говорите врели-некипели! — Бартоломю махна пренебрежително с ръка. — Елизабет нямаше нищо общо с Крейтон. Тя дори не харесваше този човек. Мислеше, че е шибан булдозер, ако ме извините за израза. Всеки път, когато отивахме у тях, тя мрънкаше, капризничеше и се държеше като Мария-Антоанета, когато са я карали към гилотината.

— Значи сте били добри познати с Крейтон, така ли? — вметна Марджи.

— Аз съм добър познат с всеки.

— Това, което имам предвид е дали вие сте му ходили на гости и дали той е идвал у вас?

— Много взехте да ме прекъсвате — намуси се Декс. — Ако смятате да ме прекъсвате, няма да разберете какво имам предвид. Но ако не ме прекъсвате, тогава ще ви кажа какво мисля и вие няма да има

нужда да се чудите точно какво мисля. Защото аз ще ви кажа какво мисля.

— Добре, сър — съгласи се Марджи. — Какво мислите?

— А за какво говорехме?

— Дали сте поддържали социални контакти с Крейтон.

— Аз поддържам социални контакти с всички мои съдружници. Защото така се прави добър бизнес. Правиш добър бизнес, когато си първо личност и после бизнесмен. Разбира се, ако не си добър бизнесмен, личностното обаяние няма много да ти помогне. Трябва да имаш и двете — и личността, и усета за бизнес. Ясен ли съм?

— Някога бил ли сте в дома на Крейтон?

— Не ви ли казах това, детектив? Не ви ли казах, че да замъкнеш Елизабет до дома на Крейтон е равносилно на откарването на Антоанета до бесилото...

— Гилотината...

— Бесило, гилотина... все уреди за мъчения.

— Вероятно имате стотици бизнес съдружници.

— А може би дори хиляди...

— И с жена ви сте ходили на гости у всеки?

— Вие отново ме прекъснахте. Но разбирам какво имате предвид. И ще ти обясня. Не, не ходя у дома на всеки мой партньор. Не и ако партньорът живее в Сингапур или в Япония, или в Китай, или в Европа, или в Австралия, освен ако не посещавам Сингапур или Япония, или Китай, или Австралия. Разбирате ли какво ви казвам?

— Въртите бизнес по целия свят.

— Проклет да съм, ако не сте умно момиче! — Той оголи остриите си зъби. — Да, въртя бизнес по целия свят. Крейтон е местно момче, затова, ако ме покани на вечеря, тъй като съм джентълмен, аз отивам. Кани те и отиваш. Освен ако не мразиш човека. А аз не го мразех. Смятах, че има известен чар. И освен това там беше жена му — тя е много хубава. Което, според мен, е основната причина Елизабет да не иска да ходим там. Тя не харесваше Крейтон, но мразеше Ларк. Защото Ларк е млада и хубава. Знаете какви са съпругите.

— Ревниви?

— Повече ми харесва думата „грижовна“. Елизабет бди над мен, понеже аз съм единственото нещо в живота ѝ, над което си струва да се бди. Но аз обичах да ходя у Арман, понеже беше забавен. Да, той

беше много забавен. Истински интересен. А Ларк, която е млада и хубава, изправяше Елизабет на нокти. Да, така беше. И когато си на шейсет и една, а жена ти е на двайсет и шест, ти е приятно, когато някой я изправя на нокти.

— Значи тя ви е ревнувала от Ларк?

— Казах ви, че не харесвам думата „ревност“. Елизабет бдеше над мен като орлица, когато ставаше дума за Ларк. Защото Ларк различаваше отлично печелившите от губещите. И докато не беше много убедена от кои точно е съпругът ѝ, то беше дяволски сигурна, че аз съм от печелившите. За нейно нещастие обаче, аз вече съм обвързан. Но всички знаем колко бързо може да се промени това.

— На вас приятно ли ви е Елизабет да ви брани?

— Да, харесва ми. Много ми харесва да бъда бранен от млада жена. Това сте го разбрала правилно. Защо не престанете с въпросите си сега, когато получихте най-висока оценка?

— Ларк и Арман идвали ли са във вашата къща?

Той избухна в накъсан смях.

— Едно е да оставиш да те замъкнат в къщата на човек, когото мразиш. Съвсем друго е да забавляваш у дома си хора, които ненавиждаш. Дори аз не мога да накарам Елизабет да направи подобно нещо. И така, за да отговоря на въпроса ви, не, никога не са идвали вкъщи. Което е срамата. Защото Арман Крейтон нямаше никакъв вкус за обзавеждане. Не, вземам си думите. Арман имаше вкус. Просто вкусът му беше ужасен. А аз може би щях да го науча на едно-две неща за съчетаването на елементите в интериора, ако се бе задържал на този свят малко по-дълго.

След тези думи Бартоломю се изправи и заяви:

— И, за да обобщя, детектив, не знам кой е отвлякъл жена ми, не знам защо той или тя са го направили и нямам нищо общо с убийството на Арман Крейтон, защото Елизабет нямаше нищо общо с Крейтон. Така че нямам какво повече да ви кажа. А което е по-важно, имам среща и тази среща не е с вас. Затова, ако извините за неучтивостта, налага се да тръгвате. А дори и да не ме извините, пак ще трябва да си тръгнете. Надявам се да сте получила онова, което сте искала. Довиждане!

Той протегна ръка в очакване. Марджи се замисли, после се изправи и се здрависа.

— Благодаря за отделеното време, господин Бартоломю.

— Наистина трябва да ми благодарите за отделеното време, детектив. Защото на час аз правя приблизително по двайсет хиляди долара. В този смисъл нашето малко интервю ми струва около десет бона — цената на малката диамантена брошка, която иска жена ми. И сега, понеже интервюто ми струваше десет бона, аз няма да ѝ я купя. — Още една кръвожадна усмивка. — Та май посещението ви не бе съвсем напразно. Защото, когато тя ме попита защо не съм ѝ купил брошката, аз ще ѝ кажа да се сърди на полицията.

[1] Английски мебели от 17–13 век. — Б.ред. ↑

[2] Точният латински израз е „caveat emptor“, т.е. „нека купувачът бъде нащрек“. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Докато шофираше надолу по холивудската автострада, Синди се опитваше да изпразни главата си от дневния боклук. Да бъдеш недоспал и кисел си е достатъчно лошо. Но когато и Бодри има наглостта да бъде също в лошо настроение, това вече прави деня равносилен на ад. Измъкна се от всеки арест и ѝ остави мръсната работа, което можеше да си позволи, понеже той бе ветеранът, а тя — заекът. Нищо че я деляха само шест седмици от края на стажа ѝ като полицаи — засега той си оставаше шефът. Затова изпълняваше заповедите му и се опитваше да се владее. Две вкиснати ченгета със заредени пистолети и пушка, заврени заедно в колата за осем дълги, напрегнати часа. Бе истинско чудо, че престрелките между полицаите не са обичаен проблем.

После Тропър, който внезапно реши да ѝ се прави на приятел, да ѝ кима и да ѝ доверява книгата си. Обикновено се справяше доста добре с разгадаването на хората, но сега не можеше да твърди със сигурност дали сержантът се интересува от нея като работно добиче или като вкусна хапка. Установи, че се старае да го избягва, като заобикаля неговата канцелария, а после се пита дали не е било твърде очевидно.

Колата ѝ започна да се тресе. Беше се самонавила до състояние на справедливо възмущение и междувременно бе натиснала педала на газта до ламарината. Сега се движеше с около сто и трийсет километра в час, затова инстинктивно се огледа за зловни пътни ченгета. После се усмихна. Тя беше враг. Ако бъде спряна от Полицейското управление на Лос Анджелис, вероятно нямаше да получи глоба. Но пътният патрул бе нещо друго. Щяха да я глобят, защото времената са тежки, заплатите са малки и вече няма сътрудничество между различните служби. Родена бе прекалено късно, за да се измъкне от глобата. Каква гадост!

Отново надзърна в огледалото за обратно виждане, докато отслабваше натиска върху педала на газта. Никакви полицейски коли.

Само една тойота „Камри“ с очукана предна броня и никакъв обозначителен номер (плаче за глоба от трийсет и шест долара) продължаваше да я следва, въпреки че все още се движеше с над сто и двайсет километра в час. Колата изглеждаше на около пет години и очевидно се нуждаеше от качествено измиване. Синди даде десен мигач и премина в другата лента. После забави, за да даде възможност на „Камрито“ да я задмине, така че да може да се върне в предишната лента. Но това не стана. Колата също забави.

Всъщност, автомобилът направи нещо повече от това да забави — смени платната, а после изостана две коли зад нея. Синди се запита защо държи толкова да види номера на „Камрито“. Не беше на работа, отиваше у баща си за нещо, което се надяваше да бъде отпускаща вечеря, така че защо, по дяволите, се интересуваше от липсваща регистрационна табелка?

Умът ѝ бе далече от шофирането. Сега пък се движеше прекалено бавно. Колите я изпреварваха от ляво и от дясно. Увеличи скоростта, после надзърна в огледалото за обратно виждане. Червеното „Камри“ бе скъсило дистанцията помежду им — бе през едно платно и на половин дължина зад нея.

„Стига си мислила за това, Декър!“

Въпреки че не знаеше защо Бодри бе в лошо настроение, Синди бе дяволски добре наясно с факта защо самата тя бе кисела. Бе свързано с озадачаващите бележки, разместените снимки, пренаредените пуловери и Скот Оливър. Неприязънта ѝ към него я изненада, затова осъзна, че се дължи на нещо много по-дълбоко от противното му поведение. Просто тя бе самотна, а Скот бе кратък пристан в нейната самота.

Очите ѝ отново се отклониха към огледалото за обратно виждане. „Камрито“ бе още зад нея. Гърдите ѝ се стегнаха несъзнателно и стомахът ѝ се сви. Мина ѝ през ум, че колата я преследва, но това бе смешно. Защо някой ще я преследва? Да не би делото „Крейтон“ да надига грозната си глава? Но Елизабет Таркъм — или съпругът ѝ Декс — са били финансово свързани с Крейтон. Тя нямаше нищо общо с Крейтон или с неговите измами. Въпреки това проклетото „Камри“ бе все още зад нея.

„Хайде, Декър. Ставаш параноичка.“

Внезапно зави в отбивката за Долината — където път 101 пресича 170 — и постоянният поток на колите се забави до мудно пълзене. Докъдето поглед стига, артериите на автострадата бяха задръстени. Един бърз поглед назад и тя осъзна, че „Камрито“ бе изчезнало от погледа ѝ. Несъзнателно от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

Опита се да си внуши, че не е била истински притеснена. Само че сега бе ядосана. Бе безкрайно далече от мястото, където искаше да отиде. Път 101 бе прословут със задръстванията си в този час от вечерта. Като се добави, че беше петък, тя бе попаднала в истински автомобилен ад. Докато се бореше с необходимостта да редува непрекъснато спирачката и газта, тя си мислеше за лошия си късмет с мъжете. Всичките ѝ връзки бяха с непостижими мъже. Не че бяха женени, а по-скоро мъже с проблеми или несигурни на тема обвързване и/или стремеж към кариера, които изпрацат личните връзки на далечното второ място. После пък идваха и *нейните* цели и задръжки, включително и амбициите ѝ за кариера в силите на реда, които винаги заставаха на пътя на всичко останало.

Всичко това ѝ минаваше през ума, докато бездействаше на магистралата и криеше очи от отразяващата слънцето стена от хромирани коли, почти заковани на място. Обиколните улици вероятно са по-добри от тази. Потегли надясно и, като използва освободило се пространство, се промъкна в желаната лента. Свали стъклото на страничния прозорец и се опита да установи контакт с очи с черния джип до нея. Копелето се правеше, че не я забелязва.

„Ти не бързаш заникъде, скъпа. Защо си такъв инат?“

Отново се сети за Оливър — как пререди опашката в кафенето вчера, използвайки значката си, когато трябваше да се държи като обикновен гражданин. Синди определи поведението му като грубо и снобско. *Е, добре, дори и праведните се предават, когато са попаднали в задръстване!* Натисна клаксона, за да привлече вниманието на „господин джип“. Той я изгледа кръвнишки, а в отговор тя му показва значката си.

Мъжът пребледня.

— Премести се! Трябва да стигна донякъде! — извика Синди.

И той го направи.

И така, тя се превръщаше в гадняр. Но имаше сили да се посмее над това. Като се промушваше бавно към дясната страна на пътя, най-сетне се измъкна от Лауръл и се смеси с прииждащите коли от каньона. Улиците бяха задръстени от коли, но сега трябваше да се справя и със светофарите.

Може би слизането от магистралата не бе чак толкова страхотна идея. Но сега вече бе в капан. За четирийсет минути прекара своя „Сатурн“ през гъстото движение на Вали, после хвана шосе 405 при Бърбанк и Сепулведа. Автострадата не бе празна, но тук поне колите се движеха. Тъй като имаше още доста до отбивката, извеждаща към дома на баща ѝ, тя реши, че няма да е зле да накара скоростта да проработи в нейна полза и предприе мъчителните маневри по придвижване наляво. Пролуката между един „Експлорър“ и едно волво ѝ даде възможност за напредване. Само един бърз поглед през рамо за всеки случай...

Сърцето ѝ заби яростно. Очуканото червено „Камри“ внезапно се бе материализирало.

Копеле! Копеле, копеле, копеле!

„Мисли, Декър!“

Добре, колата те следи. Затова вземи регистрационния номер, прекарай го през системата и разкатай фамилийката на този идиот! Добра стратегия, освен че, когато тя намаляваше, „Камрито“ правеше същото — и *винаги* оставаше зад нея.

Можеше да заложи на сигурно и да се обади за подкрепления. Да помоли някоя местна патрулка да се приближи отзад и да прочете номера. Колко му е да го направи! В чантата си имаше клетъчен телефон. Само че как ли щяха да погледнат на това големите момчета — да я следи някаква си очукана кола (при това кола, плачеща да премине през автомивката) и тя, действащ полицаи, да не е в състояние да се справи сама! Най-малкото, трябва да успее да запише номера на „Камрито“. Това го пише още в полицейския буквар.

Тъй като целта на шофьора на тойотата бе да избегне приближаването, тя трябваше да го изненада. Можеше да го изпълни, ако направи обратен завой, даде рязко газ и прелети покрай него, преди оня да успее да реагира. Но тази маневра бе невъзможна на автострадата. Налагаше ѝ се да се измъкне. Предполагаше, че и колата зад нея ще се измъкне. Но *откъде*? Все още бе на петнайсет минути

път от новата къща на баща си. Познаваше доста добре района, но не толкова съвършено, колкото североизточната част на Вали, където от десетина години баща ѝ имаше селска къща. Тъй като се намираше в подножието на хълмовете, североизточната област не бе толкова гъсто населена и постепенно се сливаше с Националната гора Анджелес Крест. Многобройни черни пътища и хълмист терен. Навътре в гората улиците се виеха между непрогледни прегради от дървета и храсти.

Тихо... изолирано...

Запита се дали „Камрито“ ще бъде достатъчно глупаво, за да я последва. Защото веднъж навлязла в планината, той трябваше да се сети, че тя го е разконспирирала. Върна се по шосе 118, а после се вля в Северно 210. Ускори, после намали. „Камрито“ я следваше.

Добре, тогава нямаше друг избор. Ще го поведе към собствената му гибел. Ще намери място, където внезапно да направи обратен завой, преди той да осъзнае откъде му е дошло. Дори и да се опита да побегне, тя пак ще успее да му види табелката.

Когато автострадата се стесни, колите ускориха и нейният „Сатурн“ вдигна към седемдесет. Тъй като видимостта бе по-добра, „Камрито“ бе изостанало. Сърцето ѝ се удряше в гърдите. Порови из чантата си със свободната си ръка, докато намери пистолета си. Почувства се добре, като го хвана и, макар да знаеше, че с радост би го извадила на седалката, тя го остави в чантата. После повдигна крака си от педала на газта и забави. Удивително! Всичките ѝ мисли на самосъжаление бяха изчезнали, докато разработваше този план за игра на нерви.

Когато стигна булевард „Футхил“, Синди напусна автострадата и зачака на светофара. Забеляза, че „Камрито“ сега е само на една кола зад нея. Светофарът се смени и тя се втурна напред по четирилентовата улица. Първите десет минути от шофирането бяха през търговския район. Мина край два търговски центъра, наскоро ремонтиран супермаркет от веригата „К-март“, две тухларници, хангари под наем, компании за дървен материал и детска градина.

Един километър, два, три...

„Камрито“ все още се виждаше, но доста далече. И при всеки завой изоставаше все повече и повече. Сега беше моментът да направи обратен завой и да се надява на най-доброто. Но все още имаше много

коли, най-добре щеше да бъде да завие, когато има значителна преднина. Прецени, че ѝ трябва най-вероятно още километър.

Постепенно търговските сгради бяха изместени от необработени открити пространства, обрасли с трева и изпъстрени с диви цветя и храсти — насочваше се към планината. Пътят започна да лъкатуши нагоре. Синди чуваше ясно воя на двигателя, задъхващ се от наклона. Докато се катереше по хълма, пътят започна да се стеснява, ограден от буйна зеленина.

Очите ѝ се насочиха отново към огледалото за обратно виждане — „Камрито“ го нямаше. Това и беше, и не беше добре. Вярно, че мигновено бе залята от чувство на облекчение, ала едновременно с него усети и горчиво разочарование от себе си. Досега трябваше да е видяла номера!

Дали бе изостанало напълно или все още я следваше на изключително безопасно разстояние? И ако все още е след нея, вероятно още не бе късно да направи обратен завой и да се опита да го излови. Нямаше смисъл да кара нагоре по хълмовете съвсем сама в опит да примамва една кола-фантом. Пътят продължаваше мъчителния си маршрут нагоре, извиваше се и криволичеше, промъкваше се през диви гористи местности. Завладя я усещане за пълна изолация.

„Обърни, Синди! Това не е разумно!“

Само дето вече не можеше, защото асфалтът бе преминал в издълбан от коловози черен път, обграден от пропасти с неизвестна дълбочина. Смрачи се — гъстият листак спираше значителна част от слънчевите лъчи.

Синди се смръщи. Идеята да доведе „Камрито“ тук ѝ се бе сторила толкова добра... Така и не успя да се пребори с тази своя импулсивност!

„Не се паникьосвай!“

Знаеше, че тук някъде трябва да има място за обръщане.

„Стегни се, Декър! Параноята е опасно нещо.“

След близо минута все още не се виждаше никакво място за обръщане. Но тънката лента на пътя се разшири достатъчно, за да се получи платно с нормална ширина, та даже и с банкет. А колата ѝ бе достатъчно малка и маневрена, за да се възползва от предимството на нищожното разширение на пътя.

Сви вдясно и изчака. Никакво „Камри“ не се появи. „По дяволите! Още една пропусната възможност!“ Синди обърна, насочвайки се към къщата на баща си, като се чудеше дали да му спомене за мъжа с „Камрито“. Ако го направеше обаче, баща ѝ или щеше да се побърка от притеснения, или да я сметне за некомпетентна глупачка... каквато си и беше.

Надолу по пътя. Надолу, надолу, надолу. Гумите ѝ свиреха на завоите. Да, караше прекалено бързо. Да, беше се разтреперила повече, отколкото ѝ се искаше да си признае, независимо че „Камрито“ бе старо, очукано и се нуждаеше от измиване.

Надолу, надолу, надолу — докато отново бе на равнинен терен, обратно във Футхил, обратно на автострадата. Включи радиото, после го изключи. От музиката получаваше силно главоболие. Или може би просто прибавяше допълнителна сила към онова, което вече имаше. Бе на около петнайсет минути от баща си. Щеше да е добре да стигне дотам, макар че мястото не беше от най-подходящите за почивка. Хана щеше да я нападне в момента, в който прекрachesе прага, да я моли да играят на кукли или на видеоигри, или да я гледа как кара кънки — доста добре за шестгодишна...

Господин Камри се бе завърнал.

„Как го бе пропуснала, да го вземат мътните!“

Две коли зад нея. Трябваше да направи бърз обратен завои. Всичко, от което се нуждаеше, бе малка пролука. Едно, две, три... ето тук.

„Сега или никога, Декър! Вложи малко чувство.“ Синди завъртя волана на пълен оборот — гумите изсвистяха в знак на протест. Но нейната тактика отговори с ответен огън — внезапната ѝ маневра беше безспорен знак за „Камрито“ каква е целта ѝ. Колата се стрелна напред и ускори. Синди автоматично завъртя волана и направи нов обратен завои в средата на движението, като принуди един „Експлорър“ и един „Таурус“ да набият спирачки — двете коли се отърваха на милиметри от удара в страничните ѝ врати и от сблъсъка една в друга. Ядът им изригна в симфония от клаксони, придружена от проклетия.

„Вървете по дяволите!“ — помисли си тя. „Не виждате ли, че ме преследват, кретени такива!“

Бе почти в транс и едва си даваше сметка за сериозността на необмислената си постъпка. Бе заредена с ярост; вътрешният ѝ глас

заклеймяваше глупостта ѝ, докато истинският ѝ глас ревеше обида след обида. „Камрито“ бе на неколкостотин метра напред и продължаваше да се отдалечава. Синди настъпи здраво педала на газта, криволичейки наляво-надясно сред плътния поток от коли на часа-пик с опасна скорост, само и само да намали разстоянието помежду им. „Камрито“ сигурно имаше шофьор професионалист, защото колата се движеше плавно, докато Синди едва смогваше да следва хода ѝ. Най-сетне я видя да профучава по рампата на шосе 210. Младата жена изсвири на автомобилите пред себе си, смени лентата и навлезе в същинската автострада точно на четири коли зад целта си.

Движението бе постоянно, но имаше пространство за маневриране. Без да намалява скоростта, Синди присви очи и различи част от регистрационната табелка: 4-А-С, после О или D...

„Продължавай да караш след него, скъпа! Дръж го под око, ако не друго.“

Започна да скъсява дистанцията, но „Сатурнът“ имаше строги ограничения на скоростта. Не бе предвиден за преследвания като по филмите.

„Нито пък ти!“

Когато регистрационният номер стана ясен, тя зачете буквите и цифрите на глас, докато се убеди, че ги е съхранила в краткотрайната си памет. Още няколко повторения — и щяха да влязат в дълготрайната. Наближаваха кръстовището и „Камрито“ реши да се върне на шосе 405. Шофьорът сигурно бе задавил мотора, защото колата подскочи назад, а след това изфуча напред с бясна скорост. Когато Синди се опита да накара и своя автомобил да ускори още, машината се разтресе и завибрира в знак на протест. Въпреки това все още успяваше да държи червената кола под око.

Един километър, един и половина, два километра...

Можеше да се обади, за да провери номера, но телефонирането налагаше забавяне — така щеше да изостане още повече, фактът, че вече знаеше номера, ѝ даде усещане за сила и я накара да се чувства горда. Сега искаше да провери кучия син и да открие кой е той, по дяволите, и защо я преследва. По някаква причина бе приела, че става въпрос за мъж.

Два и половина километра, три километра...

Колата се насочи към Девъншир. Чудесно! Пътят, който поемаше, бе в посока към баща ѝ. Вероятно можеше да залови престъпника и да пристигне навреме за вечеря. Промуши се в крайната дясна лента и се наслади на бясната скорост. Но точно когато приближи рампата, я хвана червената светлина. Принудена да спре, тя цапна волана и изпсува на глас, докато наблюдаваше светлините на червеното „Камри“ да се носят към източната част на Девъншир.

По дяволите и хиляди пъти по дяволите! Какво от това, че бе първата кола в лявата лента! Изкушаваше се да опита завой, но това щеше да е прекалено предизвикателство към съдбата. Вече бе използвала количеството си късмет на пътя. Докато ровеше в чантата си за клетъчния телефон, прокле факта, че ѝ се налага да направи ляв завой, макар че няма право, тъй като живее в САЩ, а не в Британия, Япония или Австралия. Когато се обади оператора, тя поиска номера на най-близката полицейска кола. Точно в момента, когато получи номера, светна зелено. Чувствайки се безсмъртна, тя мигновено направи класически забранен незабавен завой наляво, като разчиташе на онази половин секунда време, която ѝ даваше условният рефлекс, изпращаш командите от мозъка на шофьорите към педала, за да изскочи пред идващите коли. Настъпи газта докрай. За нейна изненада, успя да зърне „Камрито“.

Което първоначално я зарадва, но след това, когато се включи и здравият ѝ разум, я стресна. Логиката диктуваше, че той би трябвало да е завил в странична уличка и вече отдавна да е отпрашил.

Тогава какво прави тук в достижима близост?

Ако бе изчезнал, можеше да се обади за номера и да се откаже да се занимава повече. Но сега нещата ставаха лични. Играеше си с нея като някакъв съвременен вариант на човека-курабийка. Обаче проклетата да е, ако се остави да бъде победена от задник, който се прави на курабийка.

Натисна педала и се стрелна напред, опитвайки се да скъси дистанцията. Но „Камрито“ сигурно имаше някоя допълнителна приставка към обикновения си двигател, защото подскочи напред и се стрелна надолу по Девъншир. Криволичеше по лентите чевръсто като джебчия. И ускоряваше все повече, когато Синди успяваше да се откопчи от натоварения трафик. Подиграваше се с нея, надсмиваше ѝ се.

Не можеш да ме стигнеш. Аз съм човекът-курабийка!

А тя играеше ролята на глупака. Глупакът, принуден да се нагажда към него и да го следва на изток, край търговските сгради, край базарите и търговските центрове, край жилищата с огромни дворове, изпъстрени с големи цитрусови и кайсиеви дървета, натежали от зелени плодове — дървета, останки от някогашната овощарска гордост на Лос Анджелис. Синди летеше след „Камрито“, което имаше добрия късмет да се справя по-лесно. Най-сетне беглецът попадна на червен светофар, така че бе принуден да завие на две колела и да направи почти невъзможен завой надясно, като едва не се сблъска с насрещен автобус, пълен с деца. Синди изпищя, когато „Камрито“ се размина на косъм с автобуса.

Добре! Стига толкова! Крайно време е да го даде на колегите си от пътна полиция!

Веднага щом успее да освободи едната си ръка.

Сега вече се чувстваше длъжна да последва копелето, да не го изпуска от очи. Отпусна ръка върху клаксона и, като размахваше значката си към блокиращите я коли, започна да се промъква в освободеното от тях пространство. Само след миг вече бе свободна. „Камрито“ се бе превърнало в далечна точица. Тя настъпи педала и колата ѝ подскочи, сякаш имаше пружини, а не колела. Като продължаваше да натиска клаксона, Синди се стрелна напред, докато „Камрито“ се превърна от точка в ясно очертана форма. След това се превърна в кола.

„Сатурнът“ започна да се тресе, вратите заскърцаха в знак на протест, прозорците задрънчаха от недоволство. Тя си представи как колата ѝ се разпада, как гумите се изтърколват изпод шасито и металните части отлитат назад, тласкани от центростремителната сила.

Защо се бе набъркала в тази история? Имаше регистрационния номер, имаше описанието на колата. Защо не спре дотук? Трябваше да играе по правилата. Вместо това, преследваше „Камрито“ в каубойски стил. Но не можеше да се спре.

Накара автомобила си да ускори още повече, докато машината се разтресе като пале при звука на гръмотевица.

Това е лудост!

Видя как „Камрито“ прави остър десен завой, завърта се, отново стъпва здраво на колелата си и се устремява напред. Видя го да се

насочва към подножието на хълмовете, следвайки пътя обратно към Националната гора Анджелис Крест. Още един остър десен завой, после ляв, после пак десен — то навлизаше все по-навътре в гората, към природния резерват, като следваше извивките на криволичесия път. Синди продължи да ускорява, но до ушите ѝ достигна кашлящият сигнал на двигателя, който я информираше, че машината ѝ е на път да се разпадне. Тъй като не можеше да се движи по-бързо, изгуби от поглед „Камрито“ и остана да му гълта дима от ауспуха.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да намали до разумна скорост. Сърцето ѝ биеше бясно. Взе телефона си, за да се обади за регистрационния номер, но една табелка я разсея. На нея пишеше: „КРАЙ НА ПЪТЯ 60 М“.

Край на пътя.

Очевидно пътят стигаше до задънена улица при границите на природния парк, където имаше пейки за пикник и грилове за барбекю. А зад равнинния терен на моравата с маси следваха склоновете на хълмовете с пътеки, които пресичаха тучно избуялите от последните дъждове треви, извисяващите се евкалипти, разпрострели клоните си като балдахин чинари, калифорнийските дъбове, шубраците и храстите.

Имаше празно място за паркинг, насипано с чакъл. Навлезе в него и изгаси двигателя. Над предния капак се издигаше дим — точно поради тази причина винаги носеше в багажника си туба с вода. Реши да поогледа наоколо, докато моторът се охлади. Взе чантата си, излезе и затвори вратата. Извади пистолета си, въпреки че не виждаше причина да го използва. Мястото изглеждаше лишено от човешко присъствие, като се изключи нейното.

Погледна в далечината, засенчвайки очи с ръка: Примижа и огледа района. Не се забелязваше нищо неестествено. Няколко лениви птици се рееха в млечносиньото небе. Никакъв помен от нашествието на *Homo sapiens* — единствените звуци бяха чуруликането на птиците и жуженето на насекомите, които танцуваха в последните лъчи на слънцето. Скоро щеше да падне здрачът.

Синди обиколи мястото за пикник, като се надяваше да намери някакви следи от гуми, отпечатани в прашния път, но не откри нищо. Бързият преглед на околните храсталаци показва, че и листата са недокоснати. Нищо не бе счупено, скършено или не на мястото си.

Сигурно бе пропуснала някакво обръщало по пътя, откакто бе изгубила от поглед „Камрито“ и бе стигнала дотук. Този вариант бе напълно възможен, тъй като се бе концентрирала единствено и само върху намирането на автомобила.

Отново обходи с поглед околността — надлъж и нашир се виждаха само дървета, трева и шубраци, и рояци комари, които танцуваха на слънчевата светлина. Почти пълната тишина бе за кратко разкъсана от жалостния вой на койот. Миг по-късно му отговориха други — силни и пронизителни като поредица от сирени. Това продължи близо минута и накара сърцето ѝ да подскочи. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам, докато махаше с ръка, за да отпъди комарите.

После в далечината чу боботенето на приближаваща кола. Двигателят ѝ звучеше по-силно заради ехото. Остра миризма я удари в носа. Дали пък „Камрито“ не се бе скрило наблизко и сега идваше, за да я улови в капан? Усети, че тича назад към колата си, скача на шофьорската седалка и се снишава на мястото си, с пистолет в ръка и поглед, вперен в пътя. Очите ѝ бяха точно над линията на видимост на предното стъкло.

Появи се стар бял „Мустанг“. Двигателят му ръмжеше, докато чакълът стържеше под гумите. Той се отдалечи на около три метра, а после спря с хъркане.

Тишина.

Синди усети, че пистолетът се изплъзва от потната ѝ ръка. Изтри влажната си дясна длан в панталона и стегна хватката, чувствайки напрежение в гърдите си. После вратата на „Мустанга“ се отвори и се чу звук от обувки, които стъпват върху чакъла така, сякаш някой трошеше камъни. Стомахът ѝ се сви на топка и главата ѝ се стегна от болка.

„Хайде, гълъбче! — помисли си Синди. — Появи се на хоризонта ми!“

Скръц, скръц, скръц. Който и да беше, той се движеше бавно. Най-сетне Синди видя чифт равни черни обувки, покрити от маншетите на черни панталони — дамски панталони. Повдигна глава на няколко сантиметра, за да вижда по-добре.

За нейно безкрайно изумление, срещу нея стоеше Хейли Маркс. Колежката ѝ носеше свободно копринено сако върху бяла риза. На

врата ѝ бе завързан шал в черно и жълто. Думата „изумление“ бе слаба, за да изрази състоянието на шок на Синди в този момент.

— Хей, ти там! — извика Хейли.

Синди се надигна и Хейли отскочи назад. Синди видя, че ръката на жената потъна в чантата, затова свали прозореца и извика:

— Декър е.

— *Декър?* — изненадата на Хейли звучеше напълно неподправено. — Какво, по дяволите, правиш тук горе?

Синди прибра пистолета си, отвори вратата на колата и бавно излезе. Направи две крачки напред, но забеляза, че така наречената ѝ приятелка все още е с ръка в чантата и предвидливо търси пистолета си.

— Мога да те попитам същото, Маркс.

Хейли се втренчи в нея, после се усмихна.

— Май и двете малко сме понапрегнати.

— Готови за престрелка през барикадите — каза Синди.

Нито една от тях не проговори. Младата жена се насили да диша бавно, да се стегне в кръста и да почака обяснението, все едно Маркс бе дете, което е счупило нещо. Хейли направи опит.

— Колата ти пуши като издънена печка. Тъй като служи на обществото, си помислих, че някой може да се нуждае от помощ.

Синди се изкуши да погледне автомобила си, но не го направи.

— Да, разбирам. Но защо си *тук*? — Мислите се блъскаха в главата ѝ. — Колкото до мен, аз се мотая, убивам време, преди да отида у татко. Той живее на около двацет минути оттук и не бих искала да пристигна прекалено рано. — Нервен смях. — Нали знаеш как е.

— Забележително. — Кикотенето на Хейли също бе напрегнато. — И аз убивам време. Имам среща със Скот Оливър и не исках да се появявам прекалено рано. — Още една усмивка. — Знаеш *това* как е.

На Синди ѝ отне половин секунда, за да се възстанови от шока. Оливър бе недвусмислено подчертал, че не може да понася Маркс.

— *Оливър?* — с престорено безразличие изрече тя. — Какво става с теб? Да не би да си мазохист?

Хейли се разсмя.

— Може и да е така. — Извади ръка от чантата си и вдигна и двете си ръце в жест на безпомощност. — Вчера му оставих бележка

върху колата. Той ми се обади. — Още едно свиване на рамене. — Не знам какво ми стана.

Синди се усмихна, но вътрешно се почувства наранена. Тръгна към Хейли.

— Не мога да разбера защо си говорим от такова разстояние.

Хейли я посрещна, после отиде до „Сатурна“.

— Какво се е случило на двигателя ти? Искаш ли да вдигна капака?

— Да, но първо исках да се охлади...

— На това ли му викаш охлаждане?

Синди въздъхна.

— Чудесен завършек на шибан ден като този. — Тя се върна в колата и вдигна капака. Пушекът се издигна към смраченото небе. После натисна бутона за багажника. — Там имам малко вода.

— Ще я взема. — Хейли извади водата и стар мръсен парцал. Върна се пред колата и започна да отвява дима. — Направо удивително... да се срещнем тук по този начин.

— Вярваш ли в съвпаденията? — попита Синди.

— Не много — отвърна приятелката ѝ. — Но това със сигурност е съвпадение.

Може би да, може би не. В този момент скептицизмът на Синди преминаваше всякакви граници.

— Откъде знаеш за това място?

— Не знаех — отговори Хейли. — Тръгнах по-рано от града, за да избягна задръстванията, така че просто карах наоколо... може ли да използвам това, за да отворя капачката на радиатора?

— Да. — Синди излезе от колата и отиде при нея. — Кога трябва да се видиш с Оливър?

Хейли погледна часовника си.

— След около час...

— Уха, наистина си тръгнала по-рано.

— Нервна съм — призна си Маркс. — Шофирането ме успокоява. Искаш ли да отидем да изпием по нещо преди срещите ни?

Декър погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам към татко. Искаш ли да го оставим за утре или имаш работа?

— Не, свободна съм. Обед или вечеря?

— Вечеря. Събота вечер е депресираща, когато си сам.

— Наистина — каза Хейли. — Но ще си запазя правото да откажа, ако Оливър случайно не се окаже такъв твърдоглавец, какъвто си го спомням.

— Дадено — с натежало сърце отвърна Синди. — Късмет.

— Ще ми е нужен. Наистина мисля, че съм първокласен идиот. Искаш ли да излея всичката вода?

— Да, излей я. Ще си наляя, като стигна у татко.

Хейли погледна Синди.

— Изглеждаш малко пребледняла.

Младата жена се усмихна.

— Както казах, денят беше гаден.

— Защо се бе снишила в колата си?

Двете отново се втренчиха изпитателно една в друга.

— Тук е изолирано място — отвърна накрая Синди. — Просто исках да видя кой идва.

Хейли отклони поглед.

— Ти си дори по-голяма параноичка и от мен. Нещо тревожи ли те, Декър?

Младата полицайка прокара език по вътрешността на бузата си. После каза:

— Светът, Хейли. Светът ме тревожи.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

С Хейли по петите си, Синди подкара своя „Сатурн“ надолу към подножието на хълма. Капакът бе все още горещ, но двигателят бе престанал да пуши. Домът на баща ѝ не бе толкова далече и Синди бе напълно убедена, че колата ще се справи. Един километър по-надолу пътищата им се разделиха. Хейли ѝ помахаше и се усмихна. „Май ръкомахането бе прекалено ентусиазирано“, помисли си Синди. Чудеше се до каква степен е повярвала на Маркс. Все пак на следващия ден щяха да се срещнат и вероятно да успеят да поуспокоят взаимното напрежение. В момента Хейли съвсем не бе в началото на списъка ѝ с грижи. В ума ѝ бе червеното „Камри“, а не белият „Мустанг“.

В съзнанието ѝ се тълпяха теории, като се започнеше с Крейтон. Дали не бе следващата в дългия списък от жертви? Но от къде на къде тя би могла да вдъхнови *отмъщение*? Беше просто госпожица Никоя, не се вместваше много в общата схема. Така че вероятно всичко това нямаше нищо общо с Арман. Синди знаеше, че районът в последно време е честа сцена на отвличания на коли. Но ако крадецът бе опитен, сигурно е най-кроткият похитител на света. Освен това, нападателите в района се насочваха към неподозиращи жени с деца или дами, които са спрели на изолирани места. Тя бе на претъпкан с коли път и то на открито. Чудесно място за следене, но крайно неподходящо за отвличане.

Ала някой все пак я следеше!

По гръбнака ѝ преминаха хладни тръпки.

„Дишай дълбоко, Декър. Можеш да се справиш с това!“

До момента, когато се озова пред новата къща на баща си, вече бе овладяла емоциите си. Не беше напълно отпусната, но не бе и напрегната.

Къщата не бе толкова голяма, колкото старото ранчо на баща ѝ, но районът не бе толкова отдалечен, следователно бе добре за децата. Освен че синовете на Рина вече почти бяха напуснали дома. По-

големият, Сами, завършваше гимназия и след по-малко от шест месеца заминаваше за Израел. Джейк бе в единайсети клас, но планираше до една година също да замине. Новото семейство на баща ѝ щеше да остане само с едно дете, нейната полусестра Хана. Синди се чудеше защо са положили всичките тези усилия около преместването — да не говорим за годината, която им бе необходима за ремонта на къщата — само за едно малко момиченце, което изглеждаше напълно щастливо и в старото ранчо. От друга страна, Хана би се чувствала щастлива навсякъде. Детето имаше топъл, слънчев характер — за разлика от по-голямата си сестра, която в момента бе мрачна и подозрителна.

Синди паркира на прясно покритата с катран алея за коли. Асфалтът блестеше на яркото слънце. В момента, в който слезе от колата, радиаторът започна да бълва облаци пара. Рина бе излязла да я посрещне. Мащехата ѝ носеше свободно падаща рокля, а черната ѝ коса бе прибрана под червена шапчица. Двете заедно погледнаха „Сатурна“ и се намръщиха.

— Не изглежда добре — каза Рина.

— Така е — поклати глава Синди.

— Искаш ли да те придружа до най-близкия сервиз? Той е на около шест преки оттук.

— Просто още е прегряла. Ще я напръскам с охладител, преди да тръгна.

— С кого си се надбягвала?

„Предполагам, че с въображението си.“

— Ще накарам баща ти да я погледне преди вечеря — продължи Рина. — Не бих искала да те изостави някъде по пътя.

Синди превъзможна обхваналото я треперене.

— Сега *не е* необходимо. Дори не му казвай. Само ще се разтревожи. — Успя да се усмихне. — Трябва да се обадя по телефона. Може ли да позвъня от къщата, вместо от клетъчния?

— Разбира се. — Двете се насочиха към входната врата. Рина обви с ръка заварената си дъщеря и каза: — Изглеждаш уморена, Синди.

— Денят беше дълъг.

— Като те гледам, и не особено добър.

Младата жена се разсмя напрегнато.

— Позна.

Мащехата ѝ леко стисна рамото ѝ.

— Сигурно ще мога да удавя грижите ти в солидно количество храна.

— Ако някой може да се справи с тази задача, то това си само ти.
— В момента, в който Синди прекрачи прага, обонятелните ѝ рецептори затанцуваха щастливо. Ароматът на готвено бе апетитен и неустоим. Устата ѝ започна да се пълни със слюнка. *Точно като кучето на Павлов.* Тя каза: — Ухае божествено!

— Благодаря. Надявам се да си гладна.

— Умирам от глад.

— О, боже!

— Само твоята пуйка може да ме спаси.

— Много лошо, защото съм приготвила пиле и агнешки врат.

— И това ще свърши работа.

Синди огледа реконструираната дневна. Бяха съборили ниския плосък таван и го бяха заменили с четири и половина метров купол, придържан от дървени греди в орехов цвят. Високите прозорци пропускаха изобилно слънчевата светлина. Стените бяха облицовани със същото дърво като тавана и приютяваха богат избор от средства за развлечение: телевизор, стерео, компактдиск плейър, лавици с книги, полици с видеокасети и десетки картини в рамки. Бяха махнали кожената гарнитура на баща ѝ. Вместо нея имаше тапицирани дивани и столове с различен синьо-бял десен — райета, карета, едноцветни, рисувани. Имаше много памучни възглавнички, поръбени с дантела или къдрици. Самотен люлеещ се стол стоеше от едната страна на каменната камина, а от другата имаше кожен фотьойл и табуретка за крака, която изглеждаше като изгубен кораб в синьото море — безсъмнено знак на почит към вкуса на баща ѝ. Подът бе покрит с паркет от бяло дърво. Килимът беше с цвят на овесена каша, с втъкани нишки, имитиращи вълни.

— Страхотно е! — отбеляза Синди. — Много уютно.

— Избери си един стол и сядай.

— Ти ли направи възглавничките?

Рина кимна.

— И довърших люлеещия се стол. Баща ти направи облицовката на стените.

— Супер! Станало е знаменито.

— Така е. Той някак си успя да вмести тази задача между допълнителната баня и допълнителната спалня. Следващият ни проект е кухнята, ако е рекъл бог. Изчакваме заминаването на Сами. Едно вечно тъпчещо се дете по-малко.

Синди се усмихна.

— Искаш да кажеш в сравнение с децата, които не ядат?

— Да, като например сестра ти.

— Къде е тя?

— Гледа видео.

— Да отида ли да я поздравя?

Рина изгледа заварената си дъщеря.

— Защо не го оставиш за по-късно? Така ще имаш време малко да си починеш преди вечерята.

— Няма да споря по този въпрос.

Като дрънчеше с ключове за кола в едната ръка и с папка листи в другата, Сами влезе в дневната. Носеше бяла риза, черни панталони и черни обувки. Косата му бе влажна и изглеждаше доста по-тъмна от естествения си пясъчнорус цвят. Голяма част от къдриците му бе скрита под черна кадифена ярмулка^[1]. Той взе една възглавничка и я хвърли към Синди.

— Здравей, Червенокоске!

Синди я хвана с една ръка.

— Здравей.

Сами наскоро бе станал метър осемдесет и три. Бе почти на осемнайсет и изглеждаше като истински мъж. При това хубав. Синди усети, че гласът ѝ звучи равнодушно и се опита да се усмихне мило. Не съвсем успешно.

Сами изгледа сестра си.

— Труден ден, а?

— Нещо такова.

— Можеш да ми разкажеш подробностите след вечеря. Трябва да ги занеса до шул преди Шабос^[2]. — Вдигна листите и допълни: — Имах да пиша доклад за тазседмичната част от Тора^[3]. Беше свързан с различните видове жертвоприношения и жертви. Не особено лесно библейско четиво, но свърших великолепна работа. Искаш ли да го прочетеш?

— Ще мога ли да разбера нещо от него?

— Естествено. Аз пиша не просто брилянтно, но също така стегнато и ясно.

Синди се разсмя.

— Имах предвид дали е на английски или на иврит?

Сами подаде доклада си.

— Повечето е на английски, а малкото, което е на иврит, е преведено. — Той се обърна към майка си. — Чела ли си това, майко?

— Не.

Сами ѝ подаде един екземпляр.

— Конкретно доказателство, че твоите хиляди долари за дневно обучение в еврейско училище не са отишли на вятъра.

— Кога ще се прибереш? — попита Рина. — Часът е шест без четвърт.

— Кога ще палиш свещите?

— В шест и петнайсет.

— По начина, по който карам, имам предостатъчно време — измърмори Сами. — Освен това, татко още не се е прибрал.

Майка му го изгледа сериозно.

— Каква е връзката?

— Абсолютно никаква. Ще се видим. — Сами тресна вратата зад себе си. Рина подскочи при звука.

— Това е едно от нещата, които *няма да ми липсват* когато ни напусне. — Тя почувства, че очите ѝ се навлажняват и сведе поглед. — Можеш да използваш телефона в нашата спалня, Син. Там е по-спокойно.

— Благодаря. А къде е тя?

— В края на коридора. Тази, която гледа към бурениясалия заден двор. Градинарството не е сред основните ни приоритети.

— Предният двор изглежда добре.

— Благодарение единствено на прекрасните дъбове и чинари. — Часовникът на печката иззвъня. — Бисквитите ми ме викат. Когато приключиш, ела в кухнята. Вечерята няма да премахне грижите ти, но поне ухае приятно.

Синди кимна. Усещането, че някой се грижи за нея, ѝ беше приятно, макар че не можеше да ѝ помогне да се почувства по-добре. Премина през късия коридор, чиито стени бяха украсени с различни снимки и рисунките на Хана от подготвителното училище. Отляво се

виждаше врата, която вибрираше при всеки удар на надутите на пълна мощност баци — стаята на момчетата. Отдясно имаше още една затворена врата, през която се процеждаха маниакалните писъци на анимационен герой, размазан от падаща желязна каса или тиган — стаята на Хана.

Синди стигна до дъното и влезе в спалнята на родителите. По-голяма част от пространството бе заета от огромно легло два персони и половина, образувано от плътно поставени една до друга нормални спални — ложето спокойно можеше да конкурира и най-обширните кралски покои. Въпреки че баща ѝ бе много висок, тя знаеше, че не това е причината за странното подреждане на спалнята. Бе свързано с еврейската религиозна чистота. Рина се бе опитала да ѝ обясни веднъж, но Синди слушаше само с половин ухо — нейните сфери на интерес не се простираха чак до ритуалите за плодовитост.

Когато бе обградена от семейството на баща си, тя се чувстваше напълно объркана в религиозно отношение, сякаш по някакъв начин бе духовно по-нисша от тях. Причината за това не бе в отношението на Рина — бе по-скоро свързана с факта, че нейната шестгодишна сестра четеше на иврит много по-добре от нея. Синди знаеше, че това е просто защото сестра ѝ е образована — и умна — но това не я караше да се чувства по-комфортно. Понякога усещаше, че баща ѝ, който бе отраснал като християнин и бе евреин едва от осем години, изпитваше нещо подобно. Въпреки това той се справяше добре. Когато правеше кидуш — ритуалът по благославяне на виното за вечерята на Шабат — той съвсем лесно произнасяше еврейските думи.

Телефонът бе от страната на Рина, така че Синди седна на леглото и потъна в меката покривка. Изкушаваше се да се гушне в завивките и да заспи. Вместо това вдигна слушалката и се обади, за да продиктува регистрационния номер на нарушилото правилата „Камри“. Както и се очакваше, жената я накара да изчака. Погледът на Синди започна да блуждае из стаята. Рина бе избрала за спалнята бледожълтото, небесносиньото и бялото — успокояващи цветове, неутрализиращи напрежението. Панорамният прозорец откриваше чудесна гледка към превзетия от бурени заден двор. Сред тях бяха разпръснати няколко яркожълти глухарчета, пурпурните цветове на гърлицата и оранжеви калифорнийски макове, чиито фини венчелистчета се полюляваха от лекия бриз. Имаше и няколко стари

разлистени дървета. Дворът се простираше доста надалече, като предоставяше достатъчно пространство за Хана да тича или да се прави на горска кралица. (Дали децата все още играят такива игри?)

Няколко секунди по-късно полицейската служителка бе отново на линия.

Регистрационните номера били откраднати — което не бе изненадващо. Били взети от неоткрито превозно средство. На пръв поглед това не бе нещо ново. Откраднатите коли често се разглобяваха, частите им се разпращаха към различни магазинчета и се продаваха с голяма печалба. Но фактът, че тези регистрационни номера бяха от открадната кола я наведе на мисълта за всички последни отвличания на автомобили, за случая Таркъм, за най-новия в търговския център... как ѝ беше името? Стейси Някоя-си?

Синди не се задоволи с тази информация и успя да получи името и марката на автомобила, от който са били откраднати номерата — волво дизел комби от началото на деветдесетте. Служителката тъкмо търсеше данните за предишния собственик, когато баща ѝ влезе в стаята. Изглеждаше запотен, разгорещен и уморен. Синди веднага затвори.

— Здравей.

Декър я целуна по челото.

— Нямаше нужда да прекратяваш разговора си заради мен.

— Ясно е, че бързаш.

— Ни най-малко. Имам цели двайсет минути за душ и бръснене.

— Цели двайсет — повтори дъщеря му. — На мен не биха ми стигнали дори да си оформя веждите.

— За какво ти е да ги оформяш? — Той хвърли сакото си на леглото и започна да си разхлабва вратовръзката. — Единственото нещо, за което ти служат, е да ги мръщиш в знак на отвращение!

— Да бе, да. — Тя се изправи. — Мисля да помота на Рина. Мога да правя чудесни салати. — Целуна баща си по бузата. — Благодаря, че ме покани. Една добра вечеря наистина няма да ми се отрази зле.

— Винаги си добре дошла. — Баща ѝ влезе в банята, пусна водата и се върна. — Имам специална задача за теб. Марджи и дъщеря ѝ Вега ще дойдат на вечеря...

— Страхотно.

— Вега все още се чувства не на място сред заобикалящия я свят. Нашите обичаи вероятно ще я стъписат. Искам ти да ѝ бъдеш нещо като връзка.

— По-скоро — като преводач.

Декър седна на леглото и си свали обувките.

— Да, и преводач. Как върви работата ти, скъпа? Изглеждаш уморена.

— Наистина съм изморена.

— Всичко наред ли е?

— Тип-топ.

— Не звучиш убедително — отбеляза Декър.

— Мисля, че просто е от глад. Очаквам вечерята. За мен ще бъде приятно разнообразие да ям нещо, което не излиза от консерва. Хайде, подготвяй се за Шабос. Ще поговорим по-късно.

Баща ѝ се усмихна. Но притесненото ѝ изражение накара сърцето му да прескочи. Само да можеше да не се притеснява толкова много за нея!...

* * *

Рина ѝ каза да използва кухненския телефон. Помоли я и да наглежда броколите, за да не се преварят, докато тя се облече за Шабос. Помещението бе малко, шкафове бяха стари, хладилникът — издраскан и очукан, а печката и аспиратора сякаш излизаха от реклама от петдесетте. Кухнята създаваше усещане за клаустрофобия и действително се нуждаеше от цялостен ремонт. Но това не пречеше на Рина да готви като фурия. Храната изглеждаше страхотно и ухаеше дори още по-хубаво. Слюнчените жлези на Синди работеха на пълни обороти. Кухнята на собствената ѝ майка бе преустроена като по списанията — просторна и модерна. Но мама нито някога готвеше, нито домакинстваше. Сега, когато вече живееха сами с Алън, двамата прекарваха повечето си време в пътешествия и се хранеха навън. Така че, шиказната кухня оставаше тъмна като повечето театри в понеделник.

Синди отново се свърза с пътната полиция и, естествено, отново бе принудена да изчака. Успокоена от аромата на розмарин, тя

държеше слушалката притисната до рамото си, докато разбъркваше броколите със скилидките чесън. Махна тенджерата от огъня, когато цветчетата станаха яркозелени. Докато служителката отново се обади, за да ѝ даде информацията, Синди вече бе подправила салатата.

Оригиналните регистрационни номера принадлежаха на Сам и Роузан Баркли. Когато потърси адреса в „Томас Гайд“, видя, че те живеят само на шест километра от баща ѝ, в една странична уличка. Вероятно в района с къщите, а не с блоковете и частните кооперации, макар че това бяха само предположения. Още няколко обаждания и вече имаше номера на шофьорското свидетелство на Роузан. От него разбра височината на жената, нейното тегло и възраст: кестенява коса, лешникови очи, двайсет и девет години — най-плодовитата възраст. Роузан би могла да има бебе. Синди се чудеше дали жената е била жертва на някое от последните похищения на коли. За да стигне до тези подробности, трябваше да намери първоначалния рапорт по случая, а това не можеше да стане по телефона. Във всеки случай бе петък, след шест вечерта и повечето от детективите си бяха тръгнали.

Можеше да попита баща си. Баща ѝ знаеше всички случаи в своя отдел. Но той щеше да започне да задава въпроси. Което означаваше, че ще трябва да разкаже за „Камрито“. Нямаше да е честно да го занимава със своите проблеми на неговия Шабат. Нека му даде един ден почивка.

Можеше да попита Оливър... но той имаше среща с Хейли.

Тогава оставаше Марджи. Вярно, почивните ѝ дни вече бяха започнали, също както и на баща ѝ. Но за нея петък не бе свят ден и Синди бе сигурна, че ще могат да поговорят, без Марджи да се разпалва особено. По време на вечерята щеше да я дръпне настрана и да я помоли да ѝ отдели време по-късно. Ако тази Роузан е била жертва на похищение на кола, Синди щеше да бъде длъжна да разкаже на колегите си за „Камрито“. Прибра бележника в чантата си и вдигна поглед от кухненската маса. Рина я наблюдаваше с интерес.

— Аз съм добре — каза Синди. — Същото се отнася и за твоите броколи.

Рина провери зеленчуците и бързо ги разбърка.

— Чудесно. Баща ти се притеснява за теб.

— Татко винаги се притеснява за нещо.

— Да, но този път изглежда различно. Всичко наред ли е?

Преди Синди да успее да отговори, на вратата се позвъни.

— Това трябва да са Марджи и Вега — предположи Рина.

— Аз ще отворя. — Заварената й дъщеря се изправи. Когато стигна до вратата, видя, че Джейкъб вече е хванал бравата. Той също бе пораснал, не колкото брат си, но го гонеше. Ризата му бе извадена от панталоните, а пискюлите на молитвения му шал се подаваха отдолу. Черни панталони и черни обувки довършваха традиционното му облекло. Пререса с ръка влажната си черна коса, а после фиксира ярмулката си с фуркет.

— Здравсти — каза доведеният й брат.

— Здравей — отвърна Синди.

Джейкъб отвори вратата. Погледна към Марджи, после надолу към Вега. Въпреки че бе на тринайсет, момичето бе дребничко, с фини кости. Шоколадовата му кожа бе гладка и опъната по широките скули. Сините очи се стрелкаха наблюдателно и преценяващо.

— Здравей, Джейкъб — каза Марджи. — Това е дъщеря ми Вега.

Тийнейджърът се усмихна. Това озари лицето му и го оживи.

— Здравейте. Влизайте.

Никой не помръдна. Най-сетне Марджи каза:

— Можеш да влезеш.

Вега направи колеблива крачка напред. В момента, в който Марджи се приближи до Синди, тя я прегърна.

— Как си?

— Добре.

— Никой не е стрелял по теб, нали?

— Не и днес. — Синди се изчерви.

— Това пък какво е? — любопитства Джейкъб.

— Нищо — отвърна сестра му. — Случи се отдавна.

— Разбирам. На мен никога никой не ми казва нищо — промърмори той. — Някой иска ли вода или нещо друго?

— Всичко е наред, благодаря. — Марджи пое ръката на дъщеря си. — Можеш да седнеш.

Вега продължаваше да изследва обстановката.

— Седни на дивана, Вега — каза Марджи.

Но момичето не се подчини. Джейкъб я заговори:

— Марджи ми каза, че играеш шах. Трябва да отида до шул... до храма. Но след вечеря можем да поиграем, ако искаш.

— Ти ходиш в *някакъв храм*? — учуди се момичето.

— Ами, той не е като оня храм, който ти познаваш — обясни Джейкъб. — Това е храм за евреите. Аз съм евреин. Знаеш ли какво е това?

— Религия.

— Да. Това е моята религия.

Вега погледна към Марджи, после към Джейкъб. Майка ѝ каза:

— Можеш да зададеш въпрос, Вега. Няма проблем.

— Имам молба — заяви момиченцето. — Бих искала да отида с Джейкъб в храма.

Марджи почувства пристъп на вина. В желанието си да представи на дъщеря си модерна Америка, изобщо не бе споменала за религията. Тъй като бе почти атеист, Марджи рядко мислеше за Бога. Но в този момент на религиозни разговори осъзна колко много Вега се нуждае от духовност.

— Може ли, Джейкъб? — Момчето се колебаеше. Тийнейджърката усети неохотата му. — Няма проблем, ако предпочиташ да не идвам.

Рина влезе в стаята.

— Здравейте, здравейте, здравейте! — Тя прегърна Марджи и се усмихна на дъщеря ѝ. — Как си, Вега?

— Чудесно, Рина, благодаря. Имаш много хубава къща.

— Благодаря ти. — Рина много пъти бе виждала Вега, но сега за първи път момичето бе в нейния нов дом. — Надявам се да си гладна, защото съм сготвила много храна.

Вега се усмихна, но очите ѝ бяха тъжни.

— Тя иска да дойде в шул, майко — каза Джейкъб.

— Кой? — попита майка му.

— Вега — отвърна момчето.

— Разбирам, че е проблем да отида — намеси се Вега. — Ще остана тук.

— Не, няма проблем — каза Рина. — Просто там мъжете и жените седят отделно, а аз обикновено не ходя на служба в петък вечер.

— Ако това е единственият проблем, ще седя сама — каза момичето. — Не ми пречи.

— Службата е на друг език — обясни домакинята. — Ако ще ходиш, бих искала някой да бъде с теб, за да ти обяснява всичко. — Обърна се към Марджи. — Ако нямаш нищо против да наблюдаваш Хана и агнешкия врат, аз с удоволствие ще отида.

— Няма никакъв проблем — отвърна Марджи.

Лицето на Вега се озари.

— Там молитите ли се?

— Да, прочитаме много молитви. — Рина се обърна към заварената си дъщеря. — Нали и ти ще хвърляш по едно око на сестра си и храната?

— Двете с Марджи ще се оправим, не се притеснявай.

Сами връхлетя през вратата.

— Успях да пристигна дори с четири минути по-рано. Готов ли си, братко? Къде е татко? Закъсняваме.

— Тук съм, тук съм. — Декър се появи от спалнята.

Вега погледна към тримата мъже.

— Религията ви ли изисква косата ви да е мокра, когато се молитете?

Тримата избухнаха в смях. Момичето изглеждаше изплашено от това, което бе възприело като ужасен гаф. Но Рина обгърна с ръка раменете ѝ и спокойно обясни:

— Не, не е нужно косата ти да е мокра, за да се молиш. Но отстрани изглежда така. Не можем да се къпем утре, затова хората често вземат душ точно преди Шабат. Понякога нямат време да се изсушат. — После се обърна към Декър. — Отивам в шул.

— Така ли? — попита съпругът ѝ.

— Да. Вега иска да дойде. Марджи и Синди ще гледат Хана. Яков, кажи на сестра си да изключи телевизора. Време е да запалим свещите. Искаш ли да запалиш свещ за Шабат, Вега? Имам допълнително.

— Ако това ще бъде уместно — отвърна момичето.

Марджи усети нов пристъп на вина. За една минута Рина бе развила по-голяма близост с дъщеря ѝ, отколкото тя самата за шест месеца.

— И аз ще запала — намеси се Синди.

Декър се втренчи в дъщеря си.

Тя отговори на погледа му.

— Както знаеш, аз съм еврейка.

Рина усети напрежението между тях.

— Искаш ли да дойдеш в шул, Синди?

Младата жена знаеше, че мащехата ѝ се опитва да приобщи всички. Но тяхната ортодоксална синагога я караше да се чувства невежа. Трудно ѝ бе да следва текста и трябваше да приеме факта, че изостава от всички. Въпреки това знаеше за юдаизма много повече от Вега. Ако момиченцето бе достатъчно смело, за да навлезе в чужда територия, какъв бе нейният проблем?

Но пък, ако останеше вкъщи, можеше да поговори с Марджи за Роузан Баркли и за откраднатите номера.

Но не беше ли за предпочитане поне веднъж да си почине малко от работа? А може би дължеше няколко благодарности на всевишния. В последно време бе доста пестелива на благодарности.

— Вижте какво ще ви кажа! — продължаваше Рина. — Защо всички не отидем?

— Аз? — възкликна Марджи. — Шегуваш ли се?

— Ние сме с панталони — отбеляза Синди.

— Никой няма да забележи — успокои я Рина. — Мисля, че ще бъде хубаво... ако нямате нищо против храната да е малко препечена...

— Майко, *закъсняваме* — намеси се Сами.

— Да вървим. Ще успеем.

— Не, ще изчакаме всички — обяви Декър. — Искам да отидем като семейство... поне веднъж.

— Хана дори не е облечена — измърмори Сами.

— Ще я облека — каза Синди.

— Нека момчетата я облекат, Синди — предложи Рина. — Ние трябва да запалим свещите.

— Не искам да карам никого да чака — отвърна заварената ѝ дъщеря.

— Ни най-малко. Върви да запалиш свещите. Ще те изчакаме — каза Декър и, като се усмихна приятелски на Вега, добави: — Тъкмо ще имаме време да си изсушим косите.

[1] Ярмулка — малка шапчица, носена от евреите. — Б.пр. ↑

[2] Шабос — тържествено богослужение вечерта преди Шабат, свещения ден за евреите — събота. — Б.ред. ↑

[\[3\]](#) Тора — свещената книга на евреите — Мойсеевите закони. —
Б.ред. [↑](#)

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Вечерята не бе изгоряла. Напротив — според мнението на Декър бе апетитна и приказна: зеленчукова супа с телешки кокали, салатата табуле с ментови листа, агнешки врат, пиле на грил, броколи, печени картофи с розмарин. Да, храната бе превъзходна — по този въпрос всички бяха единодушни. Иначе Синди беше притеснена за нещо, но се опитваше да го скрие. Марджи бе в лошо настроение, но се стараеше да не го показва. Сами се правеше на остроумен. Джейкъб беше кисел. А Хана бе нацупена, заради дългата разходка към дома. Мрачна компания, като се изключи Вега, която сякаш летеше на връщане от шул. Декър никога не бе чувал дете да задава толкова много въпроси. Особено от страна на Вега — която рядко говореше, нито пък започваше разговор — интересът бе особено изненадващ. Въпросите бяха за религия и бяха насочени към Рина; без съмнение това бе причината Марджи да няма настроение.

През първите двацет минути всички ядяха и хвалеха готварските способности на Рина. После Вега отново обсипа домакинята с въпроси. Те валяха един след друг, докато Марджи се намеси:

— Вега, скъпа, дай на Рина възможност да си поеме дъх.

За всеобщо учудване, момичето се разкикоти. Майка му бе видимо обърквана. За първи път чуваше детето си да се смее.

— Знам, че си заинтригувана, Вега — каза Рина. — Може би някой друг път ще седнем и ще поговорим по-подробно.

Момичето си играеше със салатата си, трупайки пшеничните зърна в неустойчива планина, която всеки момент щеше да се срути.

— Много съм любопитна за животинските жертвоприношения във вашата свещена книга... онези, за които пише Сами.

Любопитна едва ли бе най-точната дума. По време на службата Марджи непрекъснато напомняше на прекалено ентусиазираната си дъщеря да замълчи. Момиченцето, което се чувстваше като откривател,

непрекъснато показваше изречения в еврейската молитвена книга. Все още си спомняше уроците от култа, в който бе възпитана.

Нашият отец Юпитер ни цитира същия пасаж, мамо Марджи. Значи тази религия е свързана с нашата.

Не знам дали е така.

Би трябвало!

Шшт...

Как иначе отец Юпитер би могъл да стигне до точно същите думи?

Може би е чел молитвите...

Или наистина е бил богоизбран. Може би бог му е казал думите така, както и на евреите.

На Марджи ѝ идеше да се развика: „Откраднал ги е, Вега, не можеш ли да разбереш?!“. Но тъй като бе в свещено място — където при това тя бе гост се въздържа. По време на службата бе неспокойна като котка в чувал. За да се пребори с напрежението, тя изпробваше различни техники за запазване на спокойствие, като изследваше помещението така, все едно бе място на престъпление, пълно със заподозрени.

Рина се раздвояваше между молитвите и гледането на детето. Даде златните си бижута на Хана, за да се занимава. Момиченцето ги използваше като играчки, пробваше ги, а след това се пъчеше пред въображаема публика. Това ангажираше вниманието ѝ и бе добре. Освен че постоянно изпускаше гривната на майка си. Това вбесяваше Марджи, но Рина го възприемаше с философско спокойствие. За огромна изненада на Марджи, Синди се молеше много усърдно. Определено това момиче имаше някакъв проблем.

Ами мъжете? Е, тя нямаше представа какво правят. През цялото време бяха скрити от погледа ѝ зад серия от паравани, които отделяха мъжете от жените. Пътят към дома бе освежаващ, като се изключат въпросите на Вега, които ставаха все по-притесняващи. Когато седнаха на масата, Марджи смяташе, че детето ще се укроти. Но всъщност стана точно обратното. Момичето бе възбудено и по този въпрос нищо не можеше да се направи.

— Намирам еврейските молитвени книги за наистина страхотни — каза Вега.

— Е, ние също — отвърна Джейкъб.

Декър погледна доведения си син. До преди шест месеца поведението на момчето бе истинска мечта. С лесен характер и вечно усмихнат, той бе дете за пример — освен че бе започнал да проявява любопитство към наркотиците и се представяше лошо в училище — получаваше слаби оценки, когато можеше да изкарва отлични. После се случиха някои неща, които го накараха да ходи на терапия веднъж седмично. За два месеца бе отказал наркотиците и оценките му се бяха повишили, но пък настроението му се промени. Все още не бе така мрачен като Сами, но се бе специализирал във въртенето на очи, мърморенето и трясането на врати. Беше се превърнал от мило, но разрушаващо себе си дете в мрачен тийнейджър, който бавно си проправя път през света. Декър знаеше, че второто е по-добро от първото, но понякога поведението му бе трудно за преглъщане.

— Рина, защо бог толкова силно и властно се нуждае от животински жертвоприношения? — попита Вега.

Марджи остави вилицата си.

— Вега, престани!

Всички погледи се обърнаха към Марджи. Тийнейджърката се изчерви и извърна глава.

— Всъщност, това е много добър въпрос — намеси се Сами.

Момичето го погледна, после сведе очи към скута си. Хана започна да капризничи:

— Скучно ми е. Може ли някой да ми почете?

— Ще ти почета — предложи Джейкъб. — И аз съм отегчен.

Декър отново стрелна с очи сина си, като се чудеше дали да не му се скара заради грубостта. За щастие, Рина го изпревари и изгледа гневно момчето.

— Просто се опитвам да се поставя на мястото на Хана, майко. Тя сигурно намира този разговор за изключително глупав... — напълно спокойно заяви Джейкъб.

— Благодаря ти за желанието да помогнеш, сине — прекъсна го Рина. — Можем да минем и без коментарите ти. Можеш първи да приключиш с вечерята.

Джейкъб сви рамене, после започна да обира месото от кокала.

— Честно да ви кажа, ако изям още една хапка, ще се пръсна — обади се Синди. — Ако мама няма нищо против, аз ще ти прочета една

книжка, Хана Банана. Тази вечер не ти обърнах никакво внимание, а това никак не е хубаво.

Хана погледна към майка си с очи, пълни с очакване. Рина кимна.

Малкото момиченце плесна с ръце.

— Ще ми прочетеш ли две книжки, Синди Минди Бинди?

— Разбира се.

— Шест книги?

— Недей да насилваш късмета си...

— Четири?

— Може би...

— Хана, първо донеси книгите — намеси се бащата. — Така Синди ще може да види колко са големи, преди да се обвързва с обещания.

— Та колко голяма може да е една детска книжка?

— За нея и „Енциклопедичният речник“ е една книга — отвърна Декър.

— Ясно — смръщи се Синди. — Тогава нека заедно да изберем книгите.

Рина стана от масата и започна да разчиства. Съпругът ѝ се изправи и взе платото с агнешкото. Щеше да го пакетира, за да изтрае още няколко дни. Марджи също се изправи.

— Марджи, ти си гост — каза шефът ѝ.

— Защо това да е добър въпрос? — внезапно се намеси Вега.

— Кой? — погледна я майка ѝ.

— Сами каза, че въпросът за животинските жертвоприношения е добър. Може ли да попитам защо?

Марджи бе на път да въздъхне дълбоко, но домакинът я хвана за ръка.

— Всъщност, ти си по-скоро част от семейството, отколкото гост.

— Подаде ѝ купата с картофи. — Занеси това в кухнята. Нека Вега и Сами обсъдят жертвоприношенията.

— Имаш ли нещо против? — попита тя Сами.

— Ни най-малко. — Той намигна. — Това ме спасява от мръсните чинии.

Декър поведе Марджи със себе си. Когато стигнаха до кухнята, Рина се усмихна на гостенката.

— Тя просто е любопитна...

— Но с мен никога не говори по този начин.

— Децата са много различни с родителите си — успокой я Рина.

— *Напълно различни* — отбеляза спокойно Декър. — Хората казват много мили неща за поведението и обноските на момчетата. Обаче аз допускам, че се касае за някакви извънземни, защото не би могло да става дума за синовете ми.

— Те не са *толкова* лоши!

— Не и за теб, Рина, което е добре — отвърна съпругът ѝ. — Сигурно има нещо вярно в приказките за конфликта между бащи и синове. А той още повече се усложнява от факта, че аз не съм биологическият им баща.

— Не мисля, че това е толкова важно — вметна съпругата му.

— Разбира се, че е важно. Сами планира цялата си година в Израел около този факт.

— Гуш е добър яшива^[1]...

— Гуш е яшива, при когото е ходел баща му. Няма нужда от повече коментари. И няма никакво значение, че според мен е опасно. Голяма работа! Аз само плащам сметките.

— Къде да оставя това, Рина? — обади се Марджи, която все още държеше купата.

Домакинята я взе и я постави върху плота, предназначен само за месо. А на Декър каза:

— Съжалявам, ако той ти създава проблеми. На мен също ми е трудно с него.

— Знам, че е така. И не се оплаквам. Обичам Сами. Той е страхотно дете. Наистина е чудесен. Той е просто...

— Устат — довърши Рина.

— Ще се оправи — отвърна Декър. — И аз бях устат. Ако не се отговаряш на родителите си, докато си тийнейджър, значи нещо не е наред. — Обърна се към Марджи. — Което ни води до първоначалния въпрос. Колкото по-добре се чувства Вега с теб, толкова повече ще спори.

— Би било чудесно! — каза гостенката. — Проблемът е, че тя не говори с мен. Бих се радвала да поспоря с нея.

— Внимавай какво си пожелаващ, Марджи! — предупреди я Рина.

Декър кимна.

— За децата героите нямат нищо общо с техните родители. Ти можеш да кажеш нещо и Рина може да го каже същото. Вега ще приеме твоите думи по съвсем различен начин от тези на Рина. Между другото, успя ли да поговориш с Декстър Бартоломю?

— Господи, какъв човек! — Марджи автоматично усети как мускулите ѝ се отпускат. Работата бе позната зона. — Има толкова много неща, които не са наред с този човек, че не знам откъде да започна.

— Не наред като „странен“ ли? Или като „подозрителен“? — попита Декър.

— Много странен и по някакъв начин подозрителен. През цялото време държеше да контролира разговора.

— Как?

— Хора, може ли да отложите разговора за работа поне за след десерта? — намеси се Рина.

— Извинявай — каза Марджи.

— Грешката е моя — извини се Декър. — Аз съм непоправим.

— Да, така е — съгласи се Рина.

— Майко? — извика Сами.

— О, господи! — възкликна Марджи. — Оставих я прекалено дълго със Сами. Няма да издържи и ще я убие.

— Преувеличаваш — промърмори Декър.

Всички се върнаха в трапезарията.

— Вероятно можеш да помогнеш — каза Сами. — Обяснявах на Вега причините зад библейските жертвоприношения. На иврит думата „курбан“, тоест „жертва“, не означава буквално това. Коренът на думата идва от „да се приближиш“. Даровете към бога не са заради него, а заради нас. Бог не се нуждае от дарове. Но като правим жертвоприношения, това ни приближава към него.

— Убиването на животни те приближава към бога? — запита със съмнение Марджи.

— По-близо до твоята незначителност — обясни Рина.

— За това не ми е нужна жертва — отбеляза Декър.

— Горкият татко — каза Сами. — Да не би да се чувстваш притиснат отвсякъде?

— Не и в този момент, но съм сигурен, че ти можеш да го промениш.

— Ние не колим месото, което ядем — продължи Рина. — Някой друг го прави вместо нас. И когато го купуваме, то вече е обеззаразено. А не трябва да бъде така. Трябва да не забравяме какво е станало с месото. Че нещо живо е умряло, за да можем ние да го изядем. Мисля, че ако трябваше да убиваме кравите, които отглеждаме, всички ние щяхме да станем вегетарианци.

— Тогава защо вашата религия проповядва яденето на месо? — попита Вега.

— Тя не го проповядва, Вега, просто го разрешава — намеси се Сами. — Но не това е идеалът, към който се стреми.

— Въпреки че е много вкусно — отбеляза баща му.

— Хората са били вегетарианци преди потопа — обясни Сами. — Нали знаеш за Ной и потопа?

Вега кимна.

— Ние сме създадени да бъдем вегетарианци — продължи момчето. — Това, че не сме, е грешка. Но Бог е приел, че човекът е грешно същество и ни позволява да ядем месо. Но само ако мислим за него. Именно поради тази причина убиването на животни при евреите включва толкова много ритуали.

— В еврейското жертвоприношение към Бога — намеси се Рина, — всъщност се крие по-особен смисъл — благодарност към Бога, че ни позволява да живеем. Животът на животните е в наши ръце, точно както нашият живот е в ръцете на Бога. Убиването на животни за храна, дори и когато е приемливо, трябва да ни напомни за нашата тленност. Познаването на собствената ти ограниченост и смъртност те приближава до Бога.

Синди влезе в дневната. Сигурно бе слушала, защото се намеси в разговора.

— Така е. Да бъдеш уязвим те кара да преоцениш значимостта си в света.

Декър я погледна въпросително. Синди сви рамене.

— Тя иска да играем на рибки, Рина. Казах ѝ, че ще те попитам.

Рина огледа масата и запита:

— Джейкъб с теб ли е?

Синди кимна.

— Какво *става* с това момче? — измърмори на себе си майката. После се обърна към заварената си дъщеря: — Кажи й, че мама е разрешила само няколко игри. Не повече, Синди, независимо колко те моли.

— Когато почне да се превзема, ще ти я връча. Ето това му е хубавото да си по-голямата сестра.

Вега присви очи. Изражението й беше много сериозно.

— Жертвоприношенията са много интересни! Вероятно трябва да си вода бележки.

— Смятам ги за смущаващи — каза Марджи. — Ако убиването е грешно, защо не го обявят извън закона?

— Евреите узаконяват човешката слабост, като я превръщат в ритуал — каза Рина.

— Не *всяка* човешка слабост — уточни Декър.

— Е, не и прелюбодейството, ако това имаш предвид — отвърна Рина.

Декър се усмихна.

— Но пък и много сексуални неща също са превърнати в ритуал — отбеляза Сами.

— Като миква? — попита Декър.

— Да, той също. Но мислех по-скоро за *ешет яфар тоар*...

— Това пък какво е? — попита Декър.

— Ще ти го обясня по-късно — каза Рина. — Отклоняваме се от темата. Сами, вземи брат си и довършете миенето на чиниите.

— Аз ще ти помогна — предложи Вега. — Аз съм в същата възрастова група като теб. Можем да продължим обсъждането докато аз мия съдовете, а ти ги бършеш. По този начин Джейкъб може да си почине със сестра си.

— Съгласен съм, майко — каза Сами. — Ние сами ще се заемем с досадните задължения. Остави брат ми на спокойствие. Той е буквално скапан.

— Защо? — попита Рина.

— Учи сериозно за първи път през живота си. — Момчето подаде на Вега купата от салатата. — Занеси това в кухнята.

В момента, в който масата се освободи от децата, Марджи се стовари тежко на мястото си и заяви:

— Тя ме изтощава! Аз не съм създадена за сериозни разговори. От тях ме побиват тръпки.

— Няма спор — отбеляза Декър.

Марджи въздъхна.

— Най-добре е да отида да ги наглеждам. Не искам тя да изтощи Сами.

— Марджи, аз така или иначе трябва да подготвя десерта — каза Рина и започна да събира мръсните чинии. — Остани и поговори с Питър. Настоявам.

Марджи беше наясно, че трябва да стане и да изпълни ролята си на майка, но знаеше, че няма да може да издържи да участва отново в разговори за бога.

— Много мило от твоя страна — кимна тя.

Рина погледна мъжа си в очите и допълни:

— Освен това, Питър вече няма търпение да говорите за работата...

— Не, не, и не! — Декър пое купчината съдове от жена си и се изправи. — Не ме обвинявай за това! — Отнесе ги в кухнята, след което се върна в трапезарията и отбеляза: — В момента всичко там е спокойно.

— Аз поемам нещата оттук нататък — каза Рина, понесла втора купчина чинии.

Декър я проследи с поглед как изчезва в кухнята, а после каза:

— Разкажи ми за Бартоломю.

Марджи преповтори следобедното си интервю. Когато говореше за заподозрени, се чувстваше в свои води. Още не проумяваше как може да е толкова компетентна професионално и толкова некомпетентна като родител.

— Той не те остави да говориш, така ли?

— Нито думичка.

— Такъв му е маниерът или крие нещо? — попита Декър.

— Мисля, че и двете — отвърна Марджи. — Не знам дали има нещо общо със смъртта на Крейтон, но се обзалагам, че съвместният им бизнес е бил сенчест.

— Какъв е бил бизнесът? Ударите със земя ли?

— Може би... в някакво далечно кътче, наречено Белфлър — на почти три километра от Палм Спрингс. Искях да попитам Бартоломю

за това, но не успях да стигна дотам.

— Бартоломю прекъснал ли е търговските си връзки с Крейтон преди смъртта му?

— Едва няколко месеца по-рано — отвърна Марджи. — Мисля, че ако някой е искал да си отмъсти на Крейтон — заради игри, в които е участвал и Декс — тогава може би този някой ще се опита да отмъсти и на Бартоломю. Но не би могъл да стигне до Бартоломю, защото той е охраняван отлично. Затова се е опитал да му отмъсти чрез жена му, като е отвлякъл колата ѝ.

— Ако целта на отмъщението са били единствено парите, то има и по-лесни начини от отвличането на кола.

— Значи е целял нещо повече от парична компенсация — отвърна Марджи. — Да открадне колата и да изплаши жена му. Знаеш, че нищо не може да нарани един мъж така, както заплахата срещу жена му. Макар да имам чувството, че Декс не дава и пет пари за жена си. Освен това не означава, че човек като него ще толерира свой евентуален съперник в брака.

— Не трябваше ли да интервюираме и Елизабет Таркъм?

— Скот се опита да си уреди среща, но не можа да стигне до нея. Сега не си е вкъщи, но му оставих съобщение на телефонния секретар да се обади, когато се прибере. Обаче, доколкото познавам Скот, може да ни се наложи да почакаме доста дълго.

Синди влезе в стаята.

— Какво да почакате?

— Скот да се прибере тази вечер — отвърна Марджи. — Искам да разбера дали е интервюирал Елизабет Таркъм.

— Похитеното червено ферари — сети се Синди.

— Точно така — каза баща ѝ.

Синди почувства как нервите ѝ се опъват.

— Защо? Да не би да са отвлекли нова кола?

— Господи, надявам се, че не! — възкликна баща ѝ.

— Значи просто правите разбор на информацията, така ли? — с привидно нехайство запита тя.

Декър изгледа внимателно дъщеря си. За части от секундата премина от загриженост към подозрение.

— Изглеждаш напрегната, Синди. Има ли нещо, което не ни казваш?

— Не — излъга тя.

Мълчание.

— Защото, ако нещо се е случило, трябва да ми кажеш — настоя баща ѝ.

— Татко, седмицата беше трудна. Ти поне знаеш как е.

Декър *наистина* знаеше. Но също така схващаше, че тук се касае за нещо много повече от обикновена „тежка седмица“. Надяваше се проблемите да са само лични.

— Хана пита за теб — вметна Синди. — Искан да я завиеш и да ѝ кажеш „лека нощ“.

Без да каже нищо, баща ѝ се изправи и се насочи към детската стая.

— Като говорим за напрежение — започна младата жена, — мисля, че татко изглежда изстискан.

— Отвлеченията си казват думата.

Синди понижи глас и запитва:

— Марджи, името Роузан Баркли говори ли ти нещо?

Марджи присви очи.

— Защо питаш?

— Не се впечатлявай прекалено. — Синди бе измисляла обяснението си цяла вечер. — По пътя насам имаше едно червено „Камри“, което караше бясно. Обадох се да съобща регистрационния номер и табелките се оказаха крадени. Опитвах се да го накарам да спре, но то избяга. Вместо да го преследвам с личния си автомобил, се обадох на дежурния в управлението. Много професионално от моя страна, нали?

— Въздържам се от оценка — отвърна Марджи. — Обади ли се пак да разбереш дали са хванали колата?

Синди кимна.

— Засега нищо. — Започна да прави кръгове с пръст в хлебните трохи на масата и продължи: — Ще се обадя пак, като се прибера. Не искам да го правя оттук. Те не използват телефона на Шабат. Не искам да проявявам неуважение. Значи никога не си чувала за Роузан Баркли?

— Не съм казвала подобно нещо — отвърна детективът. — Баркли беше една от първите ни жертви на отвлечения — преди около шест месеца. Нападната в подземен паркинг. Била е блъсната на земята и ритана, но иначе бе добре. Била с детето си. Връщали се от детски

лекар. — Вгледа се в лицето на Синди. — Добре, дете. Баща ти не е тук. Какво не ми казваш?

— Мислиш, че крия нещо? — Синди се направи на обидена. — Трябва да защитавам действията си пред шефовете, а не пред приятелите си. — Погледна към Марджи. — Поне мислех, че сме приятели...

— Не променяй темата с приказки за приятелство — каза ѝ Марджи. — Ако се случва нещо сериозно, искам да знам. Баща ти също.

— Ако се случи нещо сериозно, ще ви кажа.

— Смяташе ли да кажеш на баща си за „Камрито“?

— Възможно е. Реших да питам първо теб, понеже ти реагираш без притеснение или гняв. С татко нещата никога не са прости.

— И какво ще ми кажеш за „Камрито“?

— Беше поне на десетина години. Чукнато от дясната страна. Избеляла червена боя.

Декър се върна в трапезарията. Марджи се изправи.

— Отивам в кухнята, за да се убедя, че Вега не е отегчила до смърт жена ти и сина ти.

— Докато си там, кажи на Рина да отиде да пожелае „лека нощ“ на Хана. Тя чака мама.

— Ще ѝ кажа. Освен това трябва да се обадя по телефона. Дали ще може?

— Естествено — отвърна Декър. — Има ли някакъв проблем?

— Попитай дъщеря си.

След като Марджи излезе, Декър погледна Синди. С равен тон тя му разказа своята история за „Камрито“. Отне ѝ около трийсет секунди. Когато приключи, очите на баща ѝ бяха потъмнели. Рина избра точно този момент да мине през стаята. Хвърли един поглед на съпруга си, после на заварената си дъщеря и поклати глава.

— Дори няма да питам.

— Всичко е наред — с пресилена усмивка отвърна Декър.

Жена му не отговори, щастлива да намери спасение в стаята на Хана. В момента, в който излезе, Декър каза:

— Страхотно изпълнение, Синтия. Сега опитай с истината.

— Нямам какво да добавя. Съжалявам. Можех да разкрася...

— Спести си глупостите — прошепна ядосано баща ѝ. — Рина ми каза, че колата ти е пушела лошо. Това, в комбинация с нещата, които ми обясни, знаеш ли какво ми говори?

Синди усети как стомахът ѝ се свива, но не отвърна нищо.

— Едно от следните две неща — продължи баща ѝ. — Или че ти си преследвала „Камрито“, или че то те е преследвало. Надявам се да е първият сценарий — че си надценила способностите си като ченге и си решила сама да заловиш колата. Но после си я изгубила. Тъй като си още новак, сега те е срам да си го признаеш. Надявам се да е това. Но ако е втората възможност — някой да те е преследвал — най-добре ще направиш да ми го кажеш веднага! Не само защото си ми дъщеря, но защото това е твой дълг като полицаи. Може да е свързано с отвлеченията, които разследваме.

Загледа я яростно... буквално изпепеляващо. Синди се опита да запази самообладание. Баща ѝ се бе досетил за истината, макар и не съвсем точно. Защото, от формална гледна точка, „Камрито“ не я преследваше, а я следеше.

— Ето затова не говоря с теб — отбеляза тя.

— Защото разпознавам безпогрешно лошите артисти, когато ги видя ли? — Баща ѝ скръцна със зъби. — Добре. Ти си ми ядосана и аз съм ти ядосан. Това няма да се промени. Но ще ми кажеш какво точно се е случило, преди да си изпусна нервите, разбра ли?

Дъщеря му отклони поглед, надявайки се очите ѝ да не са се навлажнили.

— Колата караше бясно. Следвах я на сигурно разстояние, правех всичко, на което са ме учили.

— И не си се обадила, да провериш номерата...

— Ще ме оставиш ли да довърша?

— Продължавай.

— Искях да се обадя за номерата, но колата избяга. Очевидно бе разбрала, че я преследвам и се отказах. Тъй като се движех с висока скорост, не можех да се обадя. Нямах подръка радиостанция. Разполагах само с клетъчния си телефон, а кой по дяволите набира номер на клетъчен телефон, докато кара с над сто километра в час?

— Изгубила си „Камрито“? Къде?

— В северната част на Долината, близо до старата ти къща.

— По откритите улици?

— Не. В планинската област близо до Анджелис Крест. Бях прекалено изплашена да го последвам там сама.

— И си се върнала. Това е умно. Тогава защо не се обади веднага щом се върна.

— Защото бях притеснена от своята некомпетентност, както вероятно се досещаш. Пък и бях доста изнервена от инцидента, колата ми бе прегряла и бях сама. Основната ми цел беше да стигна до къщата ти, без да се пребия. В момента, в който пристигнах, се обадох. Тогава разбрах за откраднатите номера и тази жена Роузан Баркли. Сега си информиран. Нямам какво да добавя и това, че ме гледаш сърдито, няма да помогне.

— Добре ли си? — въздъхна дълбоко баща ѝ.

— Чудесно. — Гласът на Синди бе равен. — Просто не искам да разлайваш кучетата около произшествието ми. Ще ти кажа каквото знам за колата. Но не искам да ме обсъждаш.

— Сделката е честна — изрече помирително Декър. — Приятели ли сме?

— Винаги, татко.

— Трябва да разберем дали са заловили „Камрито“.

— Марджи се обажда в момента. — Синди облиза устни. — Съжалявам, че те излъгах. Но дори и да не бях, това не е обещание, че ще ти казвам всичко, което става в живота ми.

— Личният ти живот не е моя работа.

— Може ли да те цитирам?

— Просто искам да знам, че си в безопасност — отвърна баща ѝ. — Както когато беше на шестнайсет и за първи път започна да караш кола... и често се прибираще късно. Искях само да ми се обадиш...

— Вече не съм на шестнайсет, татко.

— Добре. Това не беше най-добрият пример.

— Това беше *пример*. Ти ме обичаш и знам, че искаш винаги да съм добре.

— Не добре. Просто в безопасност.

— Това е невъзможно. Особено предвид попрището, което съм избрала.

Марджи се появи от кухнята. Изражението ѝ бе безизразно.

— Мислиш ли, че Рина ще има нещо против да гледа Вега? — каза тя.

Декър се изправи.

— Какво има?

— Намерили са „Камрито“. По-скоро са намерили регистрационните номера. Колата е на пихтия.

[1] Яшива — човек, който учи за равин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Беше се надявала общата им професия да ги сближи. Но се оказа, че тя като че ли още повече разширява пропастта помежду им. Синди се бе втренчила през прозореца на задната седалка на бялото волво V70 на Рина. Марджи шофираше, а баща ѝ седеше отпред, до нея. Колата бе нова придобивка и съвсем не бе евтина. Синди предполагаше, че покрай новата къща на баща ѝ и всичките ремонти, банковата му сметка едва ли вече можеше да се похвали с някаква солидна цифра. Като добавим похищенията към синдрома на празната кесия, баща ѝ вероятно се намираше в сериозен стрес. А сега се държеше като човек, обзет от някаква мания, на когото на всичко отгоре му се налага да работи на своя Шабат, когато всъщност нищо чак толкова важно не *изисква* неговото присъствие.

Тя продължи да седи с нос, притиснат към стъклото.

Дори и Рина да бе възразила срещу решението на баща ѝ да работи на светия ден, то го бе направила насаме. Сигурно бе неписано правило между двамата: работата на татко си е изцяло под негов контрол и решенията му по въпроса са неоспорими. Когато Рина го бе целунала за довиждане, не изглеждаше ядосана. Но баща ѝ все пак се стараеше да спазва буквата на закона, ако не и духа му. Според техните вярвания, включването и изключването на електричеството опорочава светостта на Шабат. Затова Марджи му бе отворила вратата на колата, за да не се налага на баща ѝ да светва вътрешните светлини на колата. Вероятно по същата причина шофираше тя, а не той.

Навлязоха в полите на планината и се насочиха към националния парк Анджелис Крест.

Декър се извърна към нея. Очите му бяха съсредоточени и напрегнати.

— Точно по този ли път проследи „Камрито“?

— Да. — Но Синди не бе напълно убедена. Навътре в планината имаше много черни пътища, а през нощта всички пътища изглеждаха различно — по-изолирани и зловещи. Тъмнината в планината не бе

просто липса на светлина — тя бе нещо осезаемо. Обгръщаше те и те потискаше. — Загубих го някъде по-нагоре.

— Колко по-нагоре?

— Бих казала, около километър и половина-два. Където пътят става по-стръмен. — Тя се опита да подреди мислите си. — Беше толкова странно, татко. Знам, че изгубих зрителен контакт с колата. Но бях зад нея през цялото време. Не се движех много по-бавно. После пътят свърши, а колата не се виждаше. „Камрито“ не е от колите, които могат да се движат в пресечена местност. Къде може да е отишло?

— Сигурно е паднало по някой склон — кисело предположи Марджи.

— Не и докато бях там — възрази Синди. — Мисля, че бих чула двеста тона стомана да се сгромолясват върху камънаците.

— След като си загубила колата от поглед, сигурно се е шмугнала в някой завой и ти се е измъкнала — предположи Декър.

— Навсякъде търсих отклонение от главния път. Наистина търсих! И не можах да намеря.

— Гората е гъста — отбеляза Марджи. — Той може да е избутал колата от пътя съвсем тихо и да се е скрил в храстите, за да изчака, докато се върнеш надолу.

— Сигурно бих забелязала пушеща кола...

— Тя пушеше ли? — попита Декър.

— Не съм сигурна — въздъхна младата жена. — Вероятно го казах, понеже моята кола пушеше. Това, което знам е, че когато слизах надолу, не видях никаква отбивка. И със сигурност не съм видяла или чула никаква катастрофа. — Поклати глава, щастлива, че е тъмно и не могат да видят притеснението ѝ. — Трябваше да се обадя веднага, щом заподозрях нещо. Може би, ако го бях направила, някой с повече опит щеше да спре „Камрито“, преди да се сгромоляса в петстотинметровата пропаст. Чувствам се непряко отговорна за смъртта на шофьора.

— Кой казва, че шофьорът е мъртъв? — попита Декър. — Каза, че не си чула катастрофа. Може колата да е блъсната от ръба, след като ти си тръгнала.

Синди се изправи на мястото си.

— Мислиш ли?

— Следователите споменаха ли за тяло? — обърна се Декър към Марджи.

— Не съм говорила с никой от работещите по случая — отвърна колежката му. — Дежурният, с когото се чух каза, че в момента претърсват останките.

Марджи смъкна прозореца. Колата се изпълни с уханье на гнили листа — влажно и тежко. Боботенето на двигателя бе прекалено не на място сред звуците на нощната природа. Тя премина на по-ниска предавка и започна да катери хълма. Светлините на колата, макар и силни, едва успяваха да разпръснат гъстия мрак. Включи вътрешното осветление на колата и подаде на Декър една карта.

— Можеш ли да ми помогнеш за посоката?

— Противозаконно е да се кара с включени вътрешни светлини — цитира Синди правилника. — Трябваше да отида в юридическо училище.

Декър се обърна и се опита да се усмихне съчувствено.

— Като твой баща, ми се ще да ти кажа да забравиш какво се е случило и да продължиш напред. Но като ченге, държа да помислиш и да ми отговориш какво, според теб, се е объркало. Бог ми е свидетел, че себепознанието пречи на личното щастие. Но също така ми е свидетел, че искам да си щастлива. Но онова, което аз искам, няма значение — важното е какво ти искаш. А ти искаш да бъдеш добро ченге. Това понякога означава да те е яд на себе си.

Е, последното бе повече от вярно.

— Благодаря ти, че беше прям с мен — каза тя.

— Благодаря, че го прие толкова добре. — Декър разгърна картата и започна да дава указания на Марджи: — Карай направо около шестстотин метра. Трябва да намалиш и да се оглеждаш много внимателно. Мястото се намира между два чинара, по земята има коловоз. Това е отклонението... — Извърна се към Синди и отбеляза: — Ето го и твоето пропуснато отклонение.

— Ясно. — Тя се опита да го приеме професионално. Но всъщност се почувства двойно по-глупава: бе изпуснала преследвача и бе пропуснала отклонението.

— Продължи още километър и половина по коловозите — продължи с указанията Декър. — Трябва да се движиш много, много бавно, защото пътят е съвсем тесен и има дълбоки пропасти...

— Колко дълбоки? — полюбопитства Марджи.

— Тук не се казва — измърмори Декър. — Трябваше да си остана вкъщи. Едва виждаме в тази тъмница, а какво остава пък да разберем нещо.

— Казах ти, че мога да се справя и сама.

— *Никой* не би могъл да кара тук сам.

— Щях да пусна на Скот съобщение по пейджъра. Не ми звучеше като човек, който отива на важна любовна среща. Сигурна съм, че нямаше да има нищо против да бъде прекъснат, така че ти да си изкараш своя Шабат на спокойствие.

Не ми звучеше като човек, който отива на важна любовна среща. Синди се усмихна вътрешно, след това се укори. *Защо мечтаеш за него?* И, естествено, знаеше защо. Мисълта за него бе за предпочитане пред това да се чувства некадърна.

Марджи намали.

— Вече минах шестстотин метра...

— Ето ги чинарите — посочи Декър.

— Къде е *пътят* между тези дървета? — Марджи забави до скоростта на охлюв и насочи колата наляво. — Но щом казваш.

— Смяташ ли, че е възможно да издраскаш колата?

— Вероятно.

— Внимавай...

— Би ли искал да караш ти?

— В това няма логика — намеси се Синди.

— В кое? — учуди се баща й.

— Как би могла кола със значителна скорост да успее да направи такъв рязък, при това немаркиран завой?

— Очевидно познава района по-добре от теб — отбеляза Декър.

— Дори и така да е, татко, той буквално летеше, а този завой е почти на деветдесет градуса. Според моето скромно и често погрешно мнение, ако колата се е опитала да завие при тази скорост, тя би се блъснала в дърветата.

— Възможно е — отбеляза Декър.

Беше й признал една червена точка. Хип-хип-ура!

Колата подскачаше бясно по тясната пътека. Марджи превключи на дълги фарове. Лъчът озари дебелият килим от листа, линиите и сенките.

— Тук е като в Джурасик парк — отбеляза Синди. — Кой е съобщил за инцидента? Траперът Джон?

— Може да е бил забелязан от патрулен хеликоптер — предположи Декър.

— Да, все пак, това е главна артерия с много натоварено движение. Обзалагам се, че районът бърка от сигнални табели.

— Синди, остроумието ти е неоспоримо. Но точно сега то не ни помага.

— Но в него има смисъл. Кой е съобщил?

Колата подскочи рязко и Декър удари глава в тавана. Тъй като денят беше свят, се задоволи да изпсува наум.

— Добре ли си? — попита дъщеря му.

Баща ѝ потърка главата си.

— Чудесно съм, благодаря.

— Ударът беше много силен — продължи Синди. — Чух го.

— Бог ме наказва, че нарушавам Шабат.

— Де да можеше животът да е толкова прост!... — въздъхна Марджи.

— Знаеш ли кой е съобщил за катастрофата? — попита Декър.

— Не, не знам, въпреки че би трябвало да е някой с орлов поглед. Не мога да видя нищо. Започвам да се плаша — имам чувството, че всеки момент ще излетя в пропастта...

— Аз ще карам, ако искаш — предложи Синди. — Имам отлично зрение.

— Не, ще се справя. — Ноздрите на Марджи внезапно се разшириха. — Току-що усетих силен полъх от бензинови пари.

— Аз също — отвърна Декър.

— Остър е — каза Синди.

„Подходящо прилагателно“, помисли си Декър. Тази отвратителна миризма на петролни продукти, изгарящи всеки и всичко по огнения си път. Беше живял всеки ден с нея по време на одисеята си във Виетнам.

Марджи присви очи и възкликна триумфално:

— Виждам светлина пред себе си! — Колата подскочи и се приземи с трясък върху гумите си. — О, господи! Надявам се, че Рина има достатъчно подплънки на задните си части, защото от ресорите нищо няма да остане.

Слабата светлина бързо нарастваше по обхват и интензивност. Въздухът бе просмукан с миризмата на обгорени листа и бензин. Синди постави ръка на носа си. След секунди видя очертанията на паркираните автомобили.

— Господи, как мирише! — изкоментира Декър. — Паркирай някъде.

Синди се засмя, но смехът ѝ не прозвуча убедително.

— Какво има? — попита Декър.

— Забележи ситуацията. Напредваме към светлината като пеперуди към пламък. Да се надяваме, че топлината няма да ни изпържи до смърт.

Марджи я смърми смръщено:

— Прекалено си млада, за да бъдеш кисела и цинична.

— Действителната възраст няма значение — заяви Синди. — Онова, което е от значение, е времето на улицата. Само на двайсет и пет съм, но в полицейски смисъл вече съм готова за пенсия.

* * *

Паркираха на върха, зад камиона-влекач. Имаше шерифски коли, магистрални патрулки, линейка и няколко червени автомобили със стандартно оборудване от окръжното противопожарно управление, които се използват в райони, недостъпни за обикновените пожарни камиони. Тримата бавно заслизаха надолу по склона по прекалено тясната прашна пътека, която наскоро бе почиствана, а пожарникарите бяха поставили серия от временни перила — „Шерпите на експедицията“, пошегува се Синди. Но дори и с перилата, склонът бе стръмен и труднопроходим от изтръгнатите коренища, които я спъваха. Нещата се усложняваха от това, че не можеше да следва собствената си скорост. Беше като в сандвич между баща си, който водеше триото и Марджи, която продължаваше да се пързала напред, докато мърмореше за хлъзгавите подметки на обувките си. Мина доста време, докато успеят да стигнат до долу без произшествия.

Застанала на ръба на опустошения пролом, Синди попи потта от челото си, когато от няколко места избликнаха горещи бели светлини и озариха почернялата зеленина в пропастта и овъгленото купе на

колата. Виждаха се разпръснати късове метал, които проблясваха под лъчите чак на дълбочина шестстотин метра от мястото на катастрофата. В оградения кръг стояха трийсетина мъже от различни служби, включително четирима пожарникари с якета с надпис „ПОЖАРНА“ на гърба. Имаше също и двама облечени в зелено лекари от общинската съдебна патология. Гледката накара стомахът на Синди да се свие. И като капак, тя трябваше да се справи със задушливата смрад на бензин. Обикновено баща ѝ носеше маски в колата си. Но тъй като бяха тръгнали с колата на Рина, нямаха този късмет.

Мъж в шерифска униформа се отдели от вътрешния кръг, за да ги поздрави. Декър пристъпи напред и протегна значката си.

— Детектив лейтенант Питър Декър. Това е детектив Дън и полицаи Декър. Ние сме от Полицейското управление на Лос Анджелис.

— Помощник-детектив Брайънт Боулър.

По челото на мъжа се стичаха мътни капки пот и чертаеха линии над веждите му. Цялото му тяло — дрехите, ръцете и лицето — бе почерняло от сажди. Дори и когато махна маската си, физическите му характеристики бяха трудно различими заради чернилката. Изглеждаше някъде между двайсет и пет и четирийсет, със сини очи. Съдейки по оранжевите отблясъци на обагрените в медно кичури, когато бе чиста, косата му вероятно бе огненочервена.

— Доста сте се отдалечили от района си. Какво ви води чак тук? — попита Боулър.

— Всъщност, грешката е изцяло моя — обади се Синди. — Бях тук по-рано тази вечер.

— Била сте *тук*? В този *район*? — озадачено възкликна детективът.

— Е, не точно на това място, но да, в този район — обясни младата жена. — Преследвах „Камрито“...

— Какво? Кое „Камри“? Имате предвид превозното средство, върху което работим?

— Вероятно, ако полицаи Декър обясни целия случай, нещата ще станат по-ясни — предложи баща ѝ.

Даваше ѝ възможност да разкаже своята версия. Синди реши да посъкрати подробностите, защото не си спомняше какво точно бе казала на баща си. Говореше бавно — доколкото успяваше да се следи,

думите ѝ звучаха достатъчно смислено. Когато приключи, се подготви за яростна атака от въпроси.

— Когато изкачвахме хълма, „Камрито“ продължи да се движи с опасна скорост. Тогава взех решение да забавя, дори и ако това означава да прекратя преследването и да изгубя зрителен контакт с превозното средство.

— Това ли се случи? — попита Боулър.

— Моля? — попита Синди.

— Наистина ли изгубихте зрителен контакт?

— Да. Въпреки това, продължих по пътя, докато накрая той свърши.

— В Пренърс Парк.

— Не видях името на района. Беше някакво място за пикник.

Боулър кимна.

— Това е Пренърс Парк.

— „Камрито“ трябва да е използвало този път, за да се измъкне — предположи Синди. — Пропуснала съм да забележа отбивката както нагоре, така и надолу.

— Това е напълно възможно — отбеляза ченгето. — Дори и на дневна светлина е почти невъзможно да се намери този път. Трябва да го знаеш.

— Останах горе още десетина минути, за да огледам наоколо. И ще ви кажа едно нещо — не чух никаква катастрофа.

— По кое време беше това?

— Около пет часа.

— Когато се обадила да провери регистрационните номера открила, че номерата на „Камрито“ са взети от една от нашите отвлечени коли — включи се Декър.

— Значи затова всички вие сте тук — отбеляза Боулър.

Марджи кимна.

— „Камрито“ също е откраднат автомобил — продължи ченгето.

— Табелките на „Камрито“ са откраднати от превозно средство, което е било отвлечено преди шест месеца — отвърна Декър. — Не знам за самото „Камри“. Не съм се обаждал на моите колеги от пътната полиция. В този момент наш приоритет са отвличанията, а не самите автомобили. Затова сме любопитни за самоличността на шофьора.

— Засега няма шофьор — каза Боулър. — Според нас колата е била блъсната.

Синди усети прилив на невероятно облекчение.

— Значи няма тяло?

— Все още търсим, но няма да се изненадаме, ако не открием нищо.

— Кой реши, че колата е била бутната? — попита Декър.

— Всеобщо мнение — отвърна Боулър. — Заради следите от гуми.

— Няма белези от спирачки?

— Никакви.

Декър знаеше, че при различна скорост остават различни следи. Забързаната кола вдига много пушек и дирите изглеждат къси и дълбоки. Освен това, винаги има следи от спирачки, причинени от неистовото желание на шофьора да спре автомобила. Превозното средство, което е бутнато, вдига много по-малко прах и оставя по-дълги и ясни дири. Освен това липсват следи от спирачки.

— Имаме късмет — отбеляза Боулър. — Състоянието на почвата е добър *амиго* — достатъчно влажна, за да останат добри следи и достатъчно твърда, за да ги задържи стегнати.

— Ами отпечатьци от стъпки?

— Те се намират малко по-трудно. В момента снимаме няколко отпечатька. Но може да са частични.

— Навсякъде мирише на бензин — намеси се Марджи. — Дали е използван някакъв междинен взривател, който да подпомогне експлозията на резервоара?

— Пожарникарите са тук. Искате ли да поговорите с тях? — предложи Боулър.

— Добра идея — съгласи се Декър. — Как човекът или хората, които са бутнали колата, са напуснали мястото?

— Ами, засега все още работим върху това. Трудно е да се каже дали е имало повече от едно превозно средство, защото, за нещастие, движението нагоре-надолу е било доста интензивно. Така че, дори и да е имало следи от друга кола, те отдавна са били заличени. Пък и не можем да ги видим в тъмното. Може да са докарали „Камрито“ дотук, да са го блъснали и после да са си тръгнали с колело, с мотор или дори пеша. Не е трудно да се слезе по склона на планината, особено през

деня. Все още не сме проверили всички следи и не можем да ги проверим преди настъпването на утрото. — Вдигна глава и погледна нагоре. — Ако имате някаква теория, която може да помогне, аз съм целият в слух.

— Кой се е обадил за горящата кола? — попита Синди.

— Местен пътен хеликоптер видял някакъв далечен дим. Пилотът дойде насам и ни показва мястото на катастрофата. Времето също е с нас. Няма вятър, не е особено сухо и е много ясно. Преди две нощи валя, така че земята е влажна. Противопожарните екипи бяха тук, преди пламъците да имат възможност да се разбушуват. Въпреки това, щетите са видими. — Боулър чу да викат името му. — Извинете ме.

След като той се отдалечи, Синди каза:

— *Mea culpa*^[1], татко. Подиграх се на твоето предположение, че катастрофата е видяна от пътен хеликоптер. Въпреки че, технически погледнато, той не е забелязал катастрофата, а пожара.

— Все пак печеля точка — отбеляза Декър.

— Така е — съгласи се дъщеря му. — А сега какво?

— Ще поискат да дадеш показания — каза баща ѝ. — После предлагам да се прибираме. Преди всичко, това не е под моята юрисдикция. А и тук има доста специалисти. Освен това не мога да работя, както бих искал, тъй като е Шабат.

— Какви показания? — попита Синди.

— Просто им кажи това, което каза на нас.

— Ще трябва ли да ги подпиша? — поинтересува се тя.

— Разбира се — втренчи се в нея Декър. — Защо? Има ли някакъв проблем?

— Не — отвърна бързо младата жена. — Просто искам да съм сигурна, че няма да направя някаква сериозна грешка, като не си спомня нещо достатъчно ясно.

— Помисли си спокойно — каза баща ѝ, като продължи да я гледа напрегнато и изпитателно. — Заникъде не бързаме. Ще те изчакаме, докато приключиш.

Синди кимна. Чувстваше се зле, но го прикри. Щеше да напише лъжливи показания — че е следвала колата, а не обратното. Щеше да тълкува свободно фактите — надяваше се, че повече няма да се

наложи да се връща на този въпрос. Очите на баща ѝ все още я пронизваха. Тя отклони поглед и каза:

— Чудя се кой е бил първоначалният собственик на „Камрито“.

— Трудно е да получиш тази информация без истинските регистрационни номера, но не е невъзможно — отговори Марджи. — Ако следователите, работещи по случая, успеят да определят точната година на производство на автомобила, можем да се поровим. Трябва да видим колко червени „Камрита“ са продадени в Калифорния през въпросната година.

— Може да са хиляди — каза Синди.

— Малко по-малко — уточни Марджи.

— Ако някой е решил, че колата трябва да бъде унищожена, защо ще го прави по този начин? — продължи младата жена. — Защо просто... не я скрие някъде? Или да я разглоби и да я продаде на части?

— Точно за това мислех — намеси се Декър. — Може би колата е част от друго престъпление и собственикът е искал да я унищожи, преди да бъде разпозната. Може в нея да е имало улики от престъплението.

— Какви например? — попита Синди. — Като кръв ли? О, нещата започват да стават готически!

Декър погледна дъщеря си.

— Сигурна ли си, че си била искрена с мен?

— Да — отвърна тя. — Защо продължаваш да ме питаш?

— Желанието за защита е двупосочно — отвърна баща ѝ. — Аз искам да те защитя. Но мисля, че и ти искаш да ме защитиш.

— Бях искрена с теб, татко. Може ли да приключим с този въпрос?

Декър бавно кимна.

— Добре. Няма да питам повече.

Синди издиша дълбоко.

— За какъв вид улики става въпрос?

— Точно каквито предположи, полицаи Декър. Кръв, коса, влакна, части от тяло...

— И ти си не по-малко злокобен от мен.

Декър се усмихна.

— Нещо определено, което би могло да насочи към конкретно престъпление. Нещо, заради което собственикът е решил, че няма друг избор, освен да разбие колата.

— Разбиването и изгарянето на кола предизвиква много повече внимание, отколкото разглобяването ѝ на части — изтъкна Марджи.

— Съгласна съм — отвърна Синди. — А ако искаш да унищожиш доказателства, защо ще оставяш откраднати регистрационни номера?

Декър цъкна с език.

— Защото някой е сгафил. Или просто не се е сетил за номерата. Ние, американците, изглежда сме убедени в брилянтността на престъпния ум. На практика, повечето престъпници са абсолютни глупаци.

[1] Mea culpa (лат.) — грешката, вината е моя. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Потна, сгорещена, уморена, мръсна, отвратена, мразеща себе си, некадърна и значително напласена. И това бе само *част* от списъка от прилагателни, които би използвала, за да определи най-общо емоциите си. Онова, от което в този момент Синди отчаяно се нуждаеше, бе рамо, на което да си поплаче, но тъй като нямаше нито едно подходящо, щеше да се задоволи и с гореща вана и легло.

Когато най-сетне се прибраха от горската си разходка бе доста след полунощ, но единственият, който спеше, бе Хана. Изтощената Марджи грабна Вега, която все още бе преизпълнена с въпроси и си тръгна, мълвейки извинения към Рина, че е отвела съпруга ѝ на Шабат. Когато дойде ред на Синди да се сбогува, Рина и баща ѝ я помолиха да остане до сутринта — Декър бе сериозно притеснен от идеята ѝ да шофира до дома си. Вярно, че напрежението на Синди граничеше с болестно състояние, както бе вярно и че колата ѝ бе изпускала димни сигнали по-рано тази вечер. Въпреки това, младата жена твърдоглаво отказа да остане за през нощта. Нуждаела се от собствената си вана, собственото си легло, собственото си пространство.

Обади се, когато пристигнеш, бе настоял баща ѝ. *Моля те.*

Притесняваш се прекалено много. Освен това, ти няма да вдигнеш телефона, защото е Шабат.

Ще чакам да чуя гласа ти.

Татко, моля те, недей!

Добре, няма да чакам. Но все пак остави съобщение.

Тя се съгласи с неохота. Той бе притеснен, понеже дълбоко в сърцето си знаеше, че нещо не е наред. Де да можеше да не е толкова проницателен!

Синди шофираше към дома си в състояние на параноя. Сврхнапрегнатото ѝ въображение я караше да придава прекомерно значение на всичко — очите ѝ непрекъснато се стрелкаха напред-назад и от огледалото за обратно виждане към страничните огледала. Често сменяше платното и правеше резки движения. Внезапно ускоряваше и

внезапно забавяше. Ако се бе видяла как шофира, сигурно веднага щеше да се накара да спре, за да надува балона. Но си имаше причина за нелогичните действия. Странното шофиране целеше да установи дали си има опашка.

Но опашка нямаше. Поне не *изглеждаше* някой да я следи. Като излезе от автострада 10 на Национал, тя зави и пое по пътя към дома си. Все още имаше някакво движение в ранните съботни часове, а нечие автомобилно радио бълваше рап с раздиращи ухото децибели. Те засилиха и без това непоносимото главоболие на Синди, но тя скоро зави на североизток от Кълвър Сити. Пътят към вкъщи минаваше покрай любимия ѝ индийски ресторант и сладкарницата, покрай магазина за военни принадлежности, след който следваха бутик за дизайнерски дрехи, юридическа корпорация, която пускаше реклами в дневната телевизионна програма по време на сапунените сериали, магазин от веригата за здравословни храни, който винаги предлагаше алтернативни полезни ястия и поредица от стари едноетажни сгради, които по някакъв начин бяха издържали на многобройните земетресения в Лос Анджелис.

Бързо наляво, после надясно, и тя се озова залутана сред улиците на предградието, които бяха опасани от блокове. Районът бе смесен — афроамериканци, латиноамериканци, индийци, азиатци, евреи и няколко бели от работническата класа, разпръснати тук-таме, като че ли за контраст. Обичаше пулса на този спящ град — спомен за старите времена и един по-спокоен Лос Анджелис, станал дом на толкова разнообразни хора с техните различни езици, регионално облекло и специфична кухня. Живееше в този квартал само от седем месеца, но вече ѝ се струваше съвсем близък и познат.

Вмъкна се на мястото си за паркиране пред сградата и изключи двигателя, като същевременно обходи с поглед околността. Районът изглеждаше тих... безлюден. С огромна предпазливост, Синди отвори вратата на колата и излезе — ключовете бяха в лявата ѝ ръка, пръстите на дясната бяха обвити около дръжката на пистолета. Никой не изскочи от сенките, никой не изникна от нищото. Отегчително безпроблемно и точно както тя бе искала да бъде. Нощта беше дълга и уморителна.

Отиде до входа на сградата, после тръгна нагоре по стълбите.

Като поглеждаше непрекъснато зад себе си.

И подрънкваше ключовете, стиснала пистолета.

Задъхана, потна...

„Овладей се, Декър.“

Поглед наляво... надясно... през рамо.

Вмъкна ключа в ключалката...

Нещо изобщо, ама изобщо не беше наред. В момента, в който постави ключа, вратата се отвори около два сантиметра, тъй като резето не я придържаше на място. За секунда Синди почувства как главата ѝ се замайва и сърцето ѝ забива в гърдите като тъпан. После бързо се стегна. Застина неподвижно и се опита да прецени ситуацията без паника.

Остави ключа наполовина в ключалката и извади пистолета от чантата си.

Вратата е отключена. Бил ли е някой вътре? Дали все още е там? Вътре е тъмно. Има ли някакъв шум? Чува ли се нещо?

Но единствения звук, който бе в състояние да различи, бе само хриптенето от собственото ѝ поглъщане на кислород.

Продължавай да мислиш. Да влезеш или да се махнеш? Да се обадиш на някого? Но на кого? На полицията?

Тя беше полицията.

Не предизвиквай късмета си! Махай се, махай се! Махай се! Или, може би... може би само един бърз поглед вътре? Ако ще правиш това, не пипай нищо! Не пипай... по-разумно е да изчезваш. На кого да се обади? На кого да се обади? Само един бърз поглед.

Бутна леко вратата с дулото на пистолета. Отвратителна смрад я блъсна в ноздрите. След тази вечер си мислеше, че вече няма обоняние, но се оказа, че греша. Още едно побутване с пистолета. Сега имаше двайсетсантиметрова пролука, която свързваше пространството пред апартамента с вътрешността му. Спря, заслуша се, огледа се, но не можа да види нищо. Домът ѝ бе тъмен.

Нямаше други звуци, освен дишането ѝ. Потта капеше от веждите ѝ по носа и устата. Облиза мръсната солена вода с върха на езика си. Мишниците ѝ бяха мокри; между краката ѝ също имаше влага.

Дали не се е изпуснала? Не, просто пот... много, много пот.

Отново побутна вратата с пистолета. Сега вече различаваше предметите, дори и в тъмнината. Предмети в безпорядък...

„Махай се!“

Но това щеше да е проява на слабост. Отказа да прояви *слабост*, дори и пред себе си. Направи малка крачка напред, но единият ѝ крак бе навън, просто за по-сигурно. С дулото на пистолета тя включи лампата в дневната. Част от секундата, докато очите ѝ се приспособят. Когато това стана, ѝ се прииска да не се бе случвало. Тук цареше много повече от безпорядък. Домът ѝ, нейното *убежище* — някой го бе превърнал в *бунище* — истинско сметище от парчета и късове, от парцали и изпражнения. Отвратителен олтар на някой демоничен бог, построен от някакъв манияк, някакъв ужасен, кошмарен, садистичен...

Сълзи изпълниха очите ѝ. Съзнанието ѝ се изключи. Не можеше дори да мисли — толкова бе вцепенена. Единственото, което бе в състояние да направи, бе да се взира безпомощно. Самото ѝ същество бе насилено, опустошено от някакво двукрако животно. Тя се отпусна, облегна се на рамката на вратата за опора, все още стиснала пистолета в разтрепераната си ръка.

„Не се отпускай сега! Някой може още да е тук.“

Преглътна и се насили да се раздвижи, като стискаше пистолета с две ръце. Очите ѝ обходиха стаята и се спряха на пода — зачуди се как да заобиколи купчините разхвърляни книги, разпилени снимки и счупено стъкло — огромна, воняща планина от боклук!

„Мисли!“

Как да се придвижи така, че да не се спъне? Как да се прикрие, ако се наложи. Диванът все още бе изправен... по-скоро рамката бе изправена. Облегалката бе недокосната, но няколко възглавнички бяха изтърбушени.

„Измисли нещо! Провери всичко!“

Първо огледа дневната, после кухнята, след нея спалнята и накрая банята. Предимствата на малкия апартамент — по-малко стаи за проверка, когато някой ги е преровил. Придвижваше се методично напред, като същевременно очите ѝ не се отделяха от вратите на стаите. Пристъпваше предпазливо и внимателно, като заобикаляше купищата боклуци и мръсотия. Когато светна кухненската лампа, онова, което завари, я накара да изгуби ума и дума: чинии, тигани, храна, боклук, парчета от счупени съдове, прибори, локви мляко, сокове и вероятно урина в количества, които едва ли можеше да определи. Със сигурност миришеше така, сякаш някой се бе изпикал.

Но кухненският ѝ часовник бе недокоснат. Според котката с люлееща се опашка бе един и двайсет и две.

Отвори хладилника с опакото на ръката си и пред очите ѝ се разкри истинска катастрофа: разпиляна храна, счупени яйца и разлени напитки. Веднага го затвори и провери шкафовете. Маниакът бе имал любезността да остави поне част от съдовете ѝ недокоснати — приблизително половината бяха здрави, а другата половина — превърнати в керамичен прах на пода.

Синди се върна в дневната. Под краката ѝ скърцаха останките от някогашните ѝ вещи, по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Бавно си проправи път към спалнята — душата ѝ агонизираше с всяка стъпка, защото знаеше какво ще намери. Когато светна лампата, видяното бе по-гадно и от най-ужасните ѝ представи. Дрехите ѝ, снимките, шишенцата с парфюм, гребените и четките, бижутата, гримовите, обувките, бельото, чорапите и чорапогащите — всичко бе разпиляно, разбъркано и разхвърляно. Покривките бяха изтръгнати от матрака, юрганът бълваше късове хипоалергична пяна. Върху покривката на матрака ѝ имаше воняща купчинка от нещо, което изглеждаше като кучешко лайно.

Тя преглътна сълзите си и прехапа устни, за да не се разтрепери.

Чекмеджетата ѝ бяха наполовина отворени и дрехите ѝ преливаха навън. Вратата на гардероба... бе наполовина затворена.

„Дали някой не се крие там?“

Приближи се с огромна уплаха. Стъпките ѝ бяха стабилни, но съвсем не тихи. С всяка крачка издаваше присъствието си. Представяше си, че е част от екип, нахлуващ на местопрестъпление.

„Поеми си дълбоко дъх“ — каза си тя. „Поеми дъх. Едно... две... три. Сега!“

Отвори с ритник вратата и насочи пистолета към люлееща се розова рокля.

— Не мърдай! — изкрещя тя.

Никакъв отговор — само драещите звуци от накъсаното ѝ дишане. Разрита дрехите си, за да ги прегледа и да се увери, че никой не се крие вътре. Очевидно нямаше никой. Доволна от резултата, тя излезе от нишата на гардероба в отчаяни опити да спре потока от сълзи. Преизпълнена с отвращение и отчаяние, Синди пристъпи към банята. Знаеше какво може да очаква, тъй като част от съдържанието

на шкафчето ѝ с медикаменти лежеше на пода между двете стаи. Когато приближи към банята, усети как по гърба ѝ пробягват тръпки. Огледа се, но не видя никого.

„Май се побърквам!“

„Млъкни!“ Каза го на глас.

Ето че вече си говореше и сама!

Обърна се отново към банята. И отново почувства онези тръпки. Реши да погледне през рамо. Но още не успяла да се завърти, когато някакъв глас зад нея извика:

— *Замръзни! Не мърдай, не мърдай, не мърдай!*

Тя замръзна, парализирана от страх — страх, който изглеждаше някак неуместен. Защото разумът ѝ подсказваше, че манияците не казват „замръзни“ и „не мърдай“. Това го казваха ченгетата.

— Аз съм. Синди — каза гласът. — Скот Оливър. *Не мърдай!*

Младата жена остана неподвижна.

— Приклепнал съм до леглото ти и гледам към купчината изпражнения, с изваден пистолет над матрака. Виждам те отлично. Държиш пистолет в дясната си ръка. Казвам ти всичко това, защото не ми се ще да се изправя и ти да ме застреляш. Наистина искам да избегна някоя глупава трагедия, разбираш ли?

Синди не каза нищо. Оливър говореше мило, но същевременно и властно. Как го правеше?

— Добре. Какво ще кажеш първо да се завъртиш, така че да можеш да ме видиш... и пистолета? После ще се изправя.

Тя все още млчеше.

— Или първо аз да стана — продължи ченгето, — но тогава ти няма да можеш да видиш какво правя.

— Ще се завъртя — отвърна младата жена. Гласът ѝ звучеше треперливо, сякаш говореше под вода.

— Добре. Само не стреляй... — съгласи се Оливър.

— Няма. — Завъртя се. — Виждам пистолета ти.

— Чудесно. Сега се изправам. — Докато ставаше, той чу как коленете му изпукаха. Определено остаряваше за такива неща. Вече на крака, той едва не ахна при вида ѝ. Лицето ѝ бе подпухнало и покрито с мръсотия. Гледаше го с подивели очи, като побесняла. Цяла минута те се взираха един в друг. Никой не проговори и никой не помръдна. Най-после Оливър каза: — Сама ли си?

Синди не отговори.

— Имам предвид... — Той преглътна с усилие. — Има ли някой тук? За да... така де... мога ли да си сваля пистолета? Или може би тук все още има някой... искам да кажа — провери ли всичко?

Тя пак не отговори.

Той вдигна револвера си, после бавно го остави на леглото.

— Ще тръгна към теб...

— Недей!

— Разбира се. Добре! Чудесно. Ще остана тук. Няма да помръдна и мускул. Ще ми кажеш какво... — Отново преглътна. — Добре ли си?

Тя не отговори. Не можеше да отговори.

— Имам предвид... знам, че не си добре... — Въздъхна тежко и вдигна очи към тавана. — Искаш ли да те отведе в болницата?

Младата жена поклати глава.

— Нападнаха ли те?

Ново поклащане на глава.

— Аз... беше така, когато се прибрах. — После добави: — Защо си тук?

— Оставих съобщение на телефона ти... — Той се усмихна, но устните му потрепераха издайнически. Потеше се обилно. — Предполагам, че не си стигнала до проверка на секретаря. Дяволите го взели, какво се е случило?

Тя се втренчи в него.

— Марджи ми се обади преди петнайсет-двайсет минути... — продължи Скот. — Каза ми за „Камрито“ и за... че ти си го проследила и то се е качило в планината и се е разбило. И... — Той вдиша дълбоко и издиша. Скръсти ръце пред гърдите си, за да спре треперенето им. — И искаше аз... или двамата... или тя и аз... да наминем натам утре... към мястото на катастрофата... и да проверим и... и аз бях наблизил и знаех, че ти се прибираш, затова предположих, че си будна. Помислих си да ти задам няколко въпроса... за катастрофата. И за колата... нали знаеш, да получа първоначална информация. И може би си помислих, че ще е приятно да те видя.

Тя остана неподвижна.

Оливър облиза устни.

— Видях, че лампите ти светят, но вратата беше отворена, затова... видях тази отвратителна бъркотия, и исках да се уверя... — Спря. — Аз... аз... аз мисля, че разбираш.

— Къде беше? — попита мило Синди.

— Моля?

Страните ѝ бяха влажни и тя почувства, че горят.

— Каза, че си бил наблизо. — Прочисти гърлото си. — Къде беше?

— Бях навън, наблизо... просто някъде. Какво значение има? Бях навън... — Той отново се усмихна. И отново устата му се изкриви. — Не мислиш, че аз... — Спря.

Младата жена се приближи бавно към него, като подчертаваше всяка крачка — една, две, три, четири, пет, шест. Докато не стигна точно пред лицето му. Докато не бе в състояние да види всяка пора, от която избликва пот и се стича по бузите му. Докато не бе в състояние почти да вкуси солта по кожата му. Докато не подуши напрежението в киселия му лош дъх.

— Знам къде си бил — прошепна тя. — Бил си в апартамента на Хейли Маркс. Чукал си я, нали? Тогава защо просто не кажеш „Бях в апартамента на Хейли Маркс и я чуках!“ А? Защо просто не каза това?

Оливър почувства как лицето му пламва. Засмя се притеснено и сви рамене, а очите му започнаха да се стрелкат из стаята.

— Добре. Чуках Хейли Маркс.

Синди вдигна ръка и го удари през лицето.

— *Ти, копеле. Ти скапано, гадно копеле!* — Отново го зашлеви, като засегна носа му с дланта си. От ноздрите му незабавно рукна кръв. Вместо да я спре, това я стимулира. Блъсна го с юмрук в рамото. После започна да го налага с юмруци. Продължи да го млати, докато ръцете не я заболяха. Той не направи никакво усилие да блокира ударите ѝ. — *Ти мръсен, извратен кучи син...*

Телефонът иззвъня и шокът от това я накара да спре. Разрида се, отскочи назад и се обгърна с ръце.

— О, Господи, съжалявам, Скот! Толкова съжалявам, толкова много съжалявам...

— Всичко е наред — избоботи той, докато държеше носа си с ръка. — Телефонът ти иззвъня...

— Толкова много съжалявам...

— Синди, телефонът...

— О, господи, о, господи, о, господи...

— Шшшш...

— Толкова съжалявам...

— Млъкни! — изграчи Оливър. — Опитвам се да чуя секретаря... — Изтри с ръкав кървящия си нос. — Баща ти е. Ще вдигна...

— Не! — Тя сграбчи ръката му. — *Не, не, не!*

— Искан да разбере къде си...

— *Не!* — Синди заби нокти в ръката му. — Ако му кажеш за това, ще разбере че съм излъгала за колата.

Скот измъкна ръка и потърка челото си.

— Каква кола? За какво говориш...

— Ще трябва да му кажа, че „Камрито“ следваше мен, а не обратното. И тогава ще разбере, че съм излъгала. И никога, никога няма да ми вярва... а аз подписах показанията...

— „Камрито“ те е следило? — попита Оливър. — *Не си казала на него, на баща си, че някаква кола те е следила?*

— Ти не разбираш! — извика тя. — Не можех, Скот! Просто не можех. Ако го бях направила, щеше да дойде тук и...

— Синди, трябва да...

— Не!

— Тогава остави аз да...

— Не, не, не! Не можеш да му кажеш, Скот! Трябва да ми обещаеш, че ти... просто ми обещавай...

— Синди, в този момент нямаме друг избор...

— Тогава той ще разбере, че си тук...

— Синди, изобщо не ми пука дали ще разбере, че съм тук. Ти се нуждаеш от него, скъпа. Всъщност, и аз се нуждаю от него. Малко професионална помощ няма да ми се отрази зле.

— *Не можеш да му кажеш!*

— *Трябва да му кажа!*

Тя отново се втурна напред и се опита да го удари. Но този път мъжът я сграбчи за китките.

— Престани да ме удряш!

— Пусни ме! — извика тя. — Пусни ме, пусни ме... — После изведнъж се притисна до гърдите му и започна да хлипа — дълбоки,

силни, неконтролируеми хлипания. Оливър отпусна хватката си около ръцете ѝ и я прегърна здраво.

— Всичко е наред!

— *Не е наред!*

Беше права. Не бе наред. Почувства как кожата му се сгорещява от ярост. *Кой, по дяволите, бе направил това?*

— Толкова ужасно съжалявам... — Телефонът отново извъня. Оливър се стресна, отскочи назад и се отскубна от прегръдката. Потеше се и десният му клепач получи спазъм. Да не говорим за носа, от който все още струеше кръв. Все пак можеше да контролира гласа си. — Това трябва отново да е баща ти. Притеснен е, че не си се прибрала. Ако не му кажеш, че си добре, ще се обади на полицията. Или, по-скоро, ще дойде насам.

— Ще говоря с него — каза Синди.

— Не си в състояние...

— Аз съм добре! Само да се успокоя... — Трето извъняване. — Мога да го направя! — Четвърто позвъняване. Сега или никога. Вдигна слушалката в спалнята. — Добре съм. Престани да се притесняваш, татко!

Дълга пауза по линията. После Декър каза:

— Не звучиш добре.

— Изморена съм.

— Отне ти доста време да се прибереш...

Гласът ѝ пресекна.

— Карах бавно. Внимателно. Точно както ти искаш.

— Синди, знам, че нещо не е наред. Ако не ми кажеш...

— Всичко е наред! — изкрещя тя. — Всичко е наред, освен че едва те трая!

— Синди...

— *Просто ме остави на мира!*

Затръшна телефона. Тялото ѝ трепереше, все едно бе попаднала в епицентъра на земетръс. После главата ѝ олекна и краката ѝ отслабнаха. Не ѝ стигаше въздух. Окончателно предаде се на паниката и стреса, тя се отпусна под собствената си тежест. Оливър я хвана, после се зачуди къде да я остави. Със сигурност не на леглото до лайното. Цялата проклета стая вонеше като септична яма. Хвана я подмишница, вдигна я и я понесе като младоженец през прага до

нейната дневна. Намери чисто място на изгърбушения ѝ диван и я положи.

Както и се очакваше, телефонът отново звънна. Скот премина на пръсти през боклука и вдигна слушалката.

— Оливър е. Тя е добре физически, но домът ѝ е обърнат с краката нагоре. Ужасно е! Няма да е зле да наминеш насам.

Декър не бе човек, който се поддава лесно на шока. Въпреки това изминаха няколко секунди, преди да проговори.

— Но тя е добре, нали?

— Добре е. Не е била нападната. Просто се е прибрала и е намерила дома си обърнат наопаки.

— Обадила ли се е на ченгетата?

— Не мисля. И аз не съм.

— Недей. Изчакай да дойда. Трябват ли ти пликове за доказателства?

— Доста.

— Вече тръгвам.

Сигналът прекъсна. Оливър затвори телефона. Такъв си бе Декър. Каквото и да си мислеше, бе прекалено добър професионалист, за да започне да задава въпроси.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Когато Декър почука на вратата, тя се отвори сама, разкривайки късче жълтеникава светлина. Той я побутна с носната си кърпичка и хаосът изникна пред очите му, които едва успяха да асимилират погнусата и поруганието. Но яростта му взе превес — дълбока, първична *ярост*!

— Внимавай къде стъпваш — каза Оливър. — Все още не съм прегледал нищо.

— Къде е тя? — Гласът на Декър прозвуча като ръмжене.

— Взема си вана. — Скот хвърли крадешком поглед към шефа си. Дек изглеждаше вцепенен, очите му бяха изцъклени и без блясък. — Казах й да се покисне малко, за да се отпусне. Има фотоапарат „Полароид“, така че направих няколко снимки и скици, преди да избърша ваната. Снимките от банята и рисунките са на полицата на камината. Точно до статуетките — които някой е подредил в извратени пози.

Декър пристъпи навътре и затвори вратата. Не отиде до камината. Вместо това фиксира с очи Оливър. Скот носеше ръкавици и маска на лицето. Когато забеляза как Декър го гледа втренчено, махна маската.

— Какво?

— Ти ми кажи — отвърна шефът му.

— Пристигнах тук към един и половина. Очевидно тя се е прибрала десет минути по-рано и е открила нещата така.

— Има ли някакви идеи за това?

— Мисля, че да, но не сме стигали дотам.

„Подбирай внимателно думите си“, каза си Декър.

— Идвал си тук и преди, нали... в този апартамент.

Оливър се опита да изглежда делово. Но по горната му устна изби пот.

— Бях тук с теб и Марджи преди две вечери, за да задаваме въпроси...

— Оливър...

— Веднъж преди това — прекъсна го детективът. — Докарах я до дома ѝ от „Белинис“. Знаеш го, нали?

— Трябва ли?

— Това е бар на ченгета в Холивуд. Когато отидох да се срещна с Ролф Осмондсон — да получа досиетата за отвличанията на коли в Холивуд — я видях там. Доста бе наблегнала на бирите. Когато стана да си тръгва, изглеждаше нестабилна. Не можех да я оставя да шофира, затова я докарах. Можеш да предположиш защо не съм ти казал.

„Синди го е помолила да не го прави.“ Декър запази спокойствие.

— Беше ли пияна?

— Всъщност, по-скоро ѝ беше много лошо.

— Не е типично за нея — отбеляза Декър, макар да съзнаваше, че всъщност знае съвсем малко за личния живот на дъщеря си. — Беше ли разстроена от нещо?

Оливър сви рамене.

— Тя е новак, а Холивуд е труден участък... място, където много държат на старите традиции. Трудно е да ги разчупиш. Сигурен съм, че е била разстроена от много неща.

— Някой ѝ е вдигнал мерника ли?

— Тя е млада, жена е, умна е и има голяма уста. Сигурен съм, че много хора са ѝ вдигнали мерника. Дали ми е казала нещо конкретно? Не. Бях просто шофьор на нощно такси.

— Тя ли те извика тази нощ? — попита Декър.

— Не. Аз просто... случайно бях в района. Реших да намина.

Никой не заговори. Секундите се проточиха — тишината бе много по-обвиняваща от думите. Накрая Оливър продължи монотонно:

— Марджи ми се обади около дванайсет и половина. Каза ми, че тримата сте ходили да разследвате някакво „Камри“, което е паднало от склона в Анджелес Крест. Очевидно Синди го е преследвала и го е загубила някъде там горе. — Погледна шефа си за потвърждение.

— И? — попита Декър.

— Марджи искаше ние... тоест тя и аз... да отидем натам утре. Кое то, технически погледнато, е днес. Тъй като приключих с една

среща на десет минути оттук, помислих, че няма да е зле да попитам дъщеря ти едно-две неща...

— В един и половина сутринта — каза равно Декър.

— Видях, че апартаментът ѝ свети. Реших, че не си е легнала. — Оливър пъхна облечените си с ръкавици ръце в джобовете. — Какво всъщност искаш да знаеш? Дали съм дошъл нарочно? Не, не съм. Но и така да е, това не е твоя работа.

— Тъкмо напротив. Доброто на дъщеря ми е част от проклетата ми работа...

— Не съм казал проклета...

— Подразбираще се. — Декър почувства как пръстите му се свиват в юмрук — неволно действие, защото Скот бе прав. Личният живот на Синди си бе неин и тя можеше да забърква каквито си каша иска. Що се отнася до Оливър, той не можеше да бъде определен точно като човек, на когото може да се разчита, но пък трябва да му се признае, че винаги е бил на предната линия. И сега бе тук, в апартамента на дъщеря му, за да ѝ помогне, да подреди нещата, когато би могъл просто да се измъкне, като използва някое от множеството налични оправдания. Въпреки това, Декър не се отказваше лесно — гласът му преливаше от гняв. — Знаеш ли нещо за това?

— Нищичко — побърза да отвърне Скот. — От къде на къде бих могъл да знам нещо?

Декър едва се сдържа да не го удари.

— Престани да се държиш толкова отбранително. Просто мислех, че ти е казала нещо, което не е казала на мен.

Под огромната си ярост Декър звучеше наранен. Оливър каза:

— Всъщност, призна ми, че „Камрито“ е следвало нея, а не обратното...

— Господи! — Декър удари стената, изпълнен едновременно с раздразнение и чувство на провал. — Всемогъщи боже! *Ще ми се да ми го бе казала!* Това със сигурност хвърля различна светлина върху ситуацията.

— Виж, можем за момент да оставим настрана личните глупости и да се съсредоточим върху сцената на престъплението... — предложи Скот.

— Никога не съм те харесвал.

— Аз също не съм те харесвал — отвърна Оливър. — Мисля, че си арогантен, самодоволен, егоистичен и самовлюбен, защото си имал дяволския късмет да се ожениш за хубава млада жена, която си заблудил, че си някой, който не си. А ти вероятно си мислиш, че съм повърхностен, безотговорен, зле възпитан, патетичен, застаряващ женкар с нездрава страст към младостта и по-точно към младите момичета. Но аз съм добро ченге и ти също. Затова може ли да продължим нататък?

— Продължавай.

— Не можеш да определиш ситуацията от пръв поглед... е, поне аз не можах да го направя от пръв поглед. — Оливър огледа стаята. — Хаосът е сериозен, но няма големи щети. Скъпите й вещи са преживели всичко без драскотина.

— Освен дивана.

— Дори диванът не е напълно унищожен. Изтърбушен е, но нищо, което да не може да се поправи с игла и конец. Телевизорът й е здрав. Дори дистанционното работи. Знам, защото го пробвах. Стереото й е недокоснато. Всичките й бижута са тук...

— Това не е обир — заяви Декър. — Тогава какво е? — За първи път погледна стаята като ченге. — Изглежда някой е търсел нещо. Тя намекна ли за нещо подобно?

— Не и на мен. — Оливър посочи с глава стаята. — Това е нещо лично, Дек. Погледни фигурките над камината.

Декър заобиколи с две крачки падналите рамки на снимките и парчетата счупено стъкло. Малкото личице на Хана надничаше сякаш от дъното на аквариум. Без да се замисля, той взе снимката и я пхна в джоба си. После колебливо се насочи към камината.

Синди винаги бе колекционирала статуетки на животни. Това на полицата представляваше само част от нейната менажерия. Някакъв перверзник я бе превърнал в животинска оргия. Прасета върху прасета в мисионерска поза. Конете, качени върху задницата на други коне, две крави, които са забили носове под опашката на трета. Всъщност, съвсем типично поведение за животни, освен че начинът, по който бяха наредени, бе всичко друго, но не и невинен.

— Изобретателен тип. — Декър беснееше, но успя да овладее гласа си. — По-оригинално, отколкото писането на заплашителни думи с червило върху огледалото в банята.

Оливър прекъсна това, което правеше.

— Някога попадал ли си на подобно нещо?

— Не.

— Аз също. Оставил е визитката си — лайна върху матрака на Синди.

Декър се втренчи в него.

— Лайна в метафоричния или в прекия смисъл?

— Буквално.

— Боже господи! — Декър направи гримаса. — Човешки?

— Не съм експерт по лайната, но мисля, че са кучешки. Сложих ги в плик и ги изнесох навън, защото усмърдяваха апартамента.

— Определено си имаме работа с щети. — Декър потърка челото си. — Отвратителни щети, но не и скъпи. Някой е искал да я изплаши. Моето нещастно малко момиченце.

Декър изведнъж се почувства стар, сякаш годините неусетно бяха подкопавали живота му, като вълни, плискащи се в скалите и смъкващи ги все по-надолу и по-надолу. Вгледа се в Оливър и осъзна, че той бе също толкова изтощен. Чудеше се дали вибриращата младост на Синди не е напомнила на Скот неговия невъзвратим, неизбежен ход към смъртта.

Оливър потърка брадичката си, сякаш се нуждаеше от бръснене.

— Както и да е. Не съм слагал прах за отпечатьци. Ти имаш ли?

— В багажника. Ще направя каквото мога, но за всеки случай бих искал да се обадим на специалистите. Трябва да бъдем така добри да кажем и на Синди за плановете си.

— Добра идея. Оставих описание на спалнята върху гардероба — каза Оливър. — Искаш ли да звънна на Марджи?

— Остави я с дъщеря ѝ. — Внезапно Декър присви очи и се намръщи. — Какво, по дяволите, е станало с носа ти?

Оливър внимателно докосна лицето си.

— Твоята дъще... Синди ми се ядоса. Всъщност, по-скоро беше ядосана на всичко това и си го изкара на мен. Няма проблеми. Разбирам какво е преживяла.

Декър трепна.

— Боли ли?

— Да, и то как! Синди е силна. Ударите ѝ бяха напълно сериозни.

Облечена в пухкавия си розов халат, Синди се измъкна от банята. По пода се разнесе шляпането на домашните ѝ пантофи. Спря, когато видя баща си, несигурна как да реагира. Опита се да се усмихне, но бързо помръкна и се задоволи с едно отчаяно „Здравей“.

Декър почувства как сърцето му се свива — тя изглеждаше толкова млада и уязвима! Косата ѝ бе скрита под чалма от навита хавлия, лицето ѝ бе безцветно и лишено от изражение. Когато забеляза, че погледът на дъщеря му се спира на хаоса в стаята и върху стените, част от които бе натъркана с черното мастило за снемане на отпечатъци, бащата остави плика за доказателства и изрече:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Намерихте ли отпечатъци?

— Засега нищо. С Оливър обмисляхме възможността да се обадим на специалистите...

— Разбира се, нека целият свят узнае, че съм пълен глупак.

Декър се зачуди какъв да е следващия му ход.

— Какво искаш да направиш сега?

— Обмислям възможността дали да не си пъкна главата във фурната.

Лейтенантът се приближи към нея, както човек се приближава към ранено животно. Спря.

— Може ли да те прегърна?

— Разбира се, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— А ти ще се почувстваш ли по-добре?

— Татко, мисля, че вече съм преминала възрастта на „ще го целуна, за да ти мине“.

Декър все пак я прегърна.

— Обичам те, принцесо.

Тя се облегна на гърдите му. Тялото ѝ бе напрегнато и сковано.

— И аз те обичам.

— Ще оправя това...

— Грешка. — Отблъсна се от прегръдката. — Аз ще се справя с това. То се случва на мен. Не на теб.

Знаеше, че момичето му е напрегнато, но как би могъл да я успокои, когато отказваше помощ? По ирония на съдбата, колкото почувствителен ставаше той, толкова повече тя се отдръпваше, като приемаше нежността му за слабост. Щом вниманието не вършеше работа, тогава най-добре е да се държи нормално.

— Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Разбира се. Давай.

— Този път трябва да си искрена.

— Няма проблеми.

Но Декър не бе сигурен в това.

— Благодаря ти, че си махнал лайното от леглото ми — каза Синди.

— Оливър го направи.

— Значи сега ще слушаме тирада за скрития алтруизъм на Скот. Дъра-дъра-дъра...

— Защо не отидем в дневната?

— По-скоро, бившата ми дневна. — Махна хавлията от главата си. Вълни от червеникава коса се спуснаха по раменете ѝ. — Свети Скот все още ли е тук?

Декър кимна.

— Тогава може би трябва да се облека — каза Синди. Но пък защо ли да го правя? Няма смисъл да обръщаме внимание на формалностите. Виждал ме е да припадам, виждал ме е пияна, виждал ме е да повръщам... по-скоро ме е чувал. Предполагам, че те е информирал за това.

— Не е навлизал в подробности. И ти можеш да не го правиш.

— Просто се опитвам да бъда честна. Сега съм ти истински таралеж в гащите, нали?

Декър постави ръка върху ръката на дъщеря си.

— Обичам те. Престани да размиваш този факт със самосъжаление.

— Като се имат предвид сегашните обстоятелства, то е напълно оправдано.

— Въпреки това. — Декър я поведе към дневната. Очите на Синди блуждаеха наоколо, обхождайки хаоса. — Не е толкова зле, колкото си го спомням. Мисля, че Свети Скот е разчистил. — Извика:

— Хей, Оливър. Дали домакинската работа влиза в длъжностната ти характеристика?

Оливър извика от кухнята:

— Не мия прозорци, но пък правя кафе. Искаш ли?

— Имам ли останали чаши за кафе? — попита Синди.

— Да, имаш.

— А имам ли кафе?

Скот отвори хладилника, после сбърчи нос. Гледката не бе приятна.

— Очевидно вандалят ти е оставил около половин пакет „Пийтс“.

— И аз бих пил едно кафе — намеси се Декър.

— Обикновено е, а не без кофеин — уточни Синди.

— Добре е — отвърна баща й.

— Повече от добре. В този час на денонощието си е необходимост — извика Оливър и наля вода от чешмата в непокътнатата кафеварка. — Освен това, добре известен факт е, че мога да изкарам дни наред без сън. Макар че, от друга страна, да си мъртво пиян е подкатегория на състоянието на сън.

Синди се усмихна и се облегна на баща си. Декър я прегърна през раменете.

— Седни, скъпа.

— Къде? Диванът ми е в отчайващо състояние. — Тя се огледа и се настани върху недокоснатата тапицирана странична облегалка на дивана и отпусна немощно ръце в скута си. — Подовете са по-чисти. Какво направи с целия онзи боклук?

— Пакетирах го. — Оливър се върна в дневната. — Двамата с баща ти ще го прегледаме по-късно. Вероятно и Марджи ще помогне.

— Налага ли се и тя да знае за това? — измърмори Синди.

— Син, това не е твоя грешка. Не ти си го предизвикала — каза баща й. — Колкото повече умове мислят с нас, толкова по-добре.

— Стига да не извикаш полицията на Кълвър Сити. Това все още е моят дом и аз имам правото да *не* подам сигнал за него...

— Ами, ако се касае за някой сериен обирджия или любител на изнасилванията? — попита Декър. — Твой дълг е...

— Ако *наистина* смяташ, че е така, обади им се. Но, ако го направиш, не ми задавай повече въпроси за Арман Крейтон. Освен

това, Крейтон е мъртъв от повече от година. Не виждам как това тук може да има *нещо общо* с него.

— Тогава защо го споменаваш? — попита Декър.

— *Не знам!* — Тя поклати глава. — Ти каза, че не аз съм го предизвикала. Но аз продължавам да мисля, че може би съм го предизвикала... че може би съм обидила някого.

— Кого например? — намеси се Оливър.

— Това е проблемът — отвърна Синди. — Обиждам много хора. Декър извади бележника си.

— Знам, че имаш подозрения. От известно време те притесняват.

— Това беше просто гняв, насочен към мен самата. Досега не съм чувствала притеснение, че съм във *физическа* опасност.

— Тогава започни от началото, госпожице Декър — каза Оливър.

— Някой да се е държал странно в твое присъствие напоследък?

— Не.

— Някой да е изглеждал враждебен спрямо теб? — намеси се баща ѝ.

— Не.

— Да си ядосвала някого през последните седмици?

— Не ядосвам хората — отвърна Синди. — Просто някак си... си прокарвам пътя покрай тях. Ако искам да съм далече от някого, просто го избягвам.

— Сега в такава ситуация ли си? — попита Декър.

— Говоря метафорично. Никой не се интересува от мен.

— Напротив, Синди, някой е бил много заинтересован от теб. Преследвана си. Скот ми каза, че „Камрито“ те е следвало. Защо не ми спомена нищо?

Синди не отговори. Нямаше нужда да потвърждава очевидното. Декър не настоя. Но не можеше напълно да прикрие раздразнението си.

— Кога забеляза, че колата те следи?

— Бях отвъд хълма... във Вали. Някъде там, където автострада Холивуд преминава в 134-а. Тогава я забелязах за първи път. Но е възможно колата да ме е следвала от началото, откакто съм напуснала полицейското управление.

— Какво точно се случи? — попита Декър. — Но този път истината, моля те.

Синди се вгледа в скептичните очи на баща си.

— Нямам нужда от напомняне. Нямах намерение да преследвам „Камрито“. Просто исках да разбера регистрационния номер. Но явно съм била прекалено предвидима. Или пък шофьорът е бил много проникателен. Когато направих няколко маневри, за да го хвана, той побягна. И аз се заразих от ситуацията. Започнах до го преследвам.

— „Камрито“ е побягнало от теб? — попита Декър.

— Да.

— И си го загубила в Анджелес Крест?

— Да.

— И досега не ти се е случвало нищо странно? — поинтересува се баща ѝ.

— Защо не започнеш с разместената снимка... — намеси се Оливър.

— Каква снимка? — попита шефът му.

— Онази, която е била преместена от полицата над камината. Снимка на Хана. — Очите на Оливър зашариха из стаята. — Всъщност, не мога да я видя.

— В мен е. — Декър я извади от джоба си. — Взех я от пода.

— Прикриване на доказателства, а, татко? — намеси се Синди.

— Поне не си загубила чувството си за хумор. Кажи ми за това.

— Толкова дребно е, че едва ли си струва да се спомене — каза дъщеря му.

— Но не дотам, че да не ме попиташ за нея. — Оливър се обърна към Декър. — В деня, след като я докарах дотук, тя ми се обади и ме попита дали не съм преместил снимката на Хана от полицата над камината на масичката, нали?

— Да, на масичката — отвърна Синди. — Намерих я на масичката. Не си спомням да съм я слагала там. Винаги държа семейните снимки над камината. — Сви рамене. — И докато се правим на глупаци, предполагам, че трябва да спомена и за бележката.

— Някой оставил бележка в патрулката ѝ с думите: „Не забравяй!“ — каза Скот.

— Господи! — възкликна Декър. — *Какво* да не забравяш?

— Не знам, татко! — сопна се Синди. — Дори не мисля, че е била за мен. И не, не я пазя. Хвърлих я. Откъде да знам, че е важна?

Декър се въздържа от коментар.

— Нещо друго, за което трябва да знаем?

— Добре. Сега ви казвам всичко. Държа памучните си пуловери от дясната страна, а вълнените — от лявата. Намерих ги разменени. Може аз да съм го направила. Може някой да е влязъл и да го е направил.

— Някой се е ровил в нещата ти и преди? — попита Декър.

— *Може би.* — Синди кръстоса крака, после ги размести, като се опитваше да намери удобна поза. Страничната облегалка на дивана просто не бе създадена за седене. — Това е всичко. Кълна се, че дори да ме измъчваш, нямам какво да добавя.

— Кога започна да се случва всичко това? — продължи баща ѝ.

— След вечерта, когато Скот ме докара дотук. Тогава за първи път забелязах, че снимката е местена.

— Дай ми дата — настоя Декър.

— Аз я имам. След срещата с Ролф Осмондсон... — Оливър прекара пръст по джобното си календарче и му каза датата.

— Преди около две седмици — заключи лейтенантът. После се обърна към Оливър: — Някакви отвлечения на този ден?

— Не — отвърна Оливър. — Нещо друго да ти се е случило този ден, Синди?

— Нищо.

— Ами на работа? — попита Декър. — Арестувала ли си някого, който да се е клел, че ще ти отмъсти?

Синди поклати глава.

— Престъпниците говорят и през цялото време заплашват. Но не мога да си спомня нещо разтърсващо.

— Какво прави през въпросния ден? — настоя Декър.

— Не мога да си спомня веднага — отвърна дъщеря му.

— Ядоса ли някого на работа? — намеси се Оливър.

— Не *знам*!

— Синди, спомняш си вечерта в „Белинис“. Седеше на масата с Хейли и някаква друга жена — чернокожа... не изглеждаше като ченге. Повече като цивилна.

— Ронда — каза Синди. — Тя е секретарка при детективите.

— Добре, бяхте ти, Хейли и Ронда. За какво говорихте?

— За мъже. Как всички добри мъже са женени или обратни. Не бях в добро настроение и се наливах с бира.

— Не си била в добро настроение ли? — учуди се Декър.
 — Татко, аз никога не съм в добро настроение.
 Декър приглади мустаците си.
 — Добре. Да опитаме това. Жените... с тях ли дойде? Или се срещнахте там?
 Тя въздъхна.
 — Всъщност, дойдох с Греъм... Греъм Бодри... партньорът ми.
 — Когато в началото те прикрепиха към него, каза, че е добър — спомена Декър. — Все още ли се чувстваш така?
 — Да, в общи линии. Малко е мудничък, но като цяло не е лош.
 — Някога да ти се е слагал? — попита Декър.
 — Не.
 — Дори и съвсем дискретно? — настоя Оливър.
 — Не. Бодри се отнася към мен като към човешко същество.
 — А кой не се отнася с теб така? — продължи Скот.
 — Пред мен всички се държат добре — отвърна Синди. — Зад гърба ми си шушукат.
 — За какво? — попита баща ѝ.
 — Че съм нахакана... прекалено умна, за мястото си... арогантна, понеже имам татко лейтенант.
 — Някое от тях вярно ли е? — попита Декър.
 — Всичко. — Синди ухапа долната си устна. — Мисля, че това беше денят, когато се занимавахме с жената, насочила пушка към топките на мъжа ѝ. Говорехме с Бодри за ареста.
 — И какво за него? — попита Декър.
 — Жената... името ѝ беше... — Синди смръщи лице. — Естела... хубавата Естела Охеда. Беше ужасно ядосана на съпруга си. Открила за неговата *puta* и бе насочила рязана пушка към *cojones* на своя съпруг. Успокоих я почти сам-сама. Справих се отлично.
 — И Бодри е бил недоволен от това, така ли? — продължи Декър.
 — Бодри не. Но съм дяволски сигурна, че вбесих сержанта.
 Декър и Оливър си размениха погледи.
 — Как? — поинтересува се лейтенантът.
 — Като се проявих. Той правеше остроумни забележки за образованието ми — все едно аз съм някакъв интелектуалец, който седи в абаносова кула, докато той е събрал цялата улична мъдрост.

Накара ме да си мисля, че съм прецакала всичко. Доказах му, че греши. В бара Бодри ми каза, че съм му влязла като трън в очите и че не си правя услуга, като го ядосвам.

— Това със сигурност е вярно — отбеляза Декър. — Как се казва сержантът?

— Тропър.

— Има ли си първо име?

— Кларк — отвърна Синди. — Но той не е човек, за когото си струва да се притеснявате. През последната седмица печатах рапортите му по собствена инициатива, за да изляза от черния му списък. — Младата жена се усмихна, но веселостта ѝ изглеждаше пресилена. — Оттогава не ме е мъмрил. — Това, което не им каза бе, че Тропър бе преминал от лед към огън. Но нямаше нужда да го споменава. Информацията бе изписана на лицето ѝ, по което и двамата детективи четяха доста добре.

— Той идвал ли е при теб, Синди? — попита баща ѝ.

— Не...

— Ако имаш някакви подозрения, че той може да е отговорен за това... — започна Декър.

— Нямам никакви подозрения, татко. — Дъщеря му сви рамене. — Разбира се, точно в момента не съм сигурна в нищо. Дали Тропър е в състояние да направи това? Разбира се, че е. Той е ченге-мъжкар в стил Дивия запад. Но защо ще иска да ме сплаши? Намалих му книжата наполовина.

— Ти си работил в Холивуд — обърна се Декър към Оливър. — Какво знаеш за Тропър?

— Нищо. Дошъл е, след като напуснах. Но мога да открия...

— Направи го — разпореди се шефът му. — Ще изглежда по-добре, ако идва от теб, отколкото от мен. — Вгледа се в Синди. — Други момчета, които да са проявили интерес към теб?

Тя сви рамене.

— Нищо сериозно. Е, само Анди Лопес. Бях с него в академията. Предложи ми да ме откара до вкъщи в нощта, когато се напих. Отказах.

— Мислиш ли, че това го е ядосало? — попита бащата.

— Не, не изглеждаше ядосан. Но по-късно Хейли Маркс... ченгето, с което се напих... тя ми каза, че бил обиден. Смята, че той си

пада по мен.

— Така ли е?

— Ние сме просто познати — отвърна Синди.

— Добре — съгласи се Декър. — Някой друг, за когото трябва да знаем?

— Като говорехме за Хейли Маркс... — Синди облиза устните си и се обърна към Оливър. — Тя спомена ли ти, че се засякохме снощи?

— Спомена, че те е видяла — отвърна детективът.

— Знаеш ли къде я срещнах?

— Не.

— В Пренърс Парк — отвърна младата жена. — Паркът, където свършва пътят. Спрях там, понеже колата ми пушеше. Внезапно Хейли Маркс се материализира сякаш от нищото.

Декър бе прекалено стъписан, за да проговори. Повдигна вежди.

— Не мислиш ли, че това е достатъчно *странно*, за да бъде споменато?

— Мисля, че беше ужасно странно. Но мисля, че тя не би могла да ме следи. Караше „Мустанг“, а не „Камри“.

— Колите могат да се сменят — отбеляза баща й.

— Не и толкова бързо...

— Да, толкова бързо.

— Татко, не е възможно тя да е направила *това*. — Обгърна с жест апартамента си. — Скот е бил с нея през цялата вечер.

— Би могла да наеме някого — предположи Декър.

— Защо ще го прави? Няма нищо срещу мен. Дори показва, че ме харесва. Просто мисля, че беше много странно.

— Прекалено странно, за да бъде случайно — отвърна баща й. — Очевидно проявява интерес и към личния ти живот... ето, например, казала ти е за Анди Лопес.

— Звучи по-лошо, отколкото е, татко. Беше неангажиращ, момичешки разговор...

— Може да е настройвала това момче, Лопес, срещу теб...

— Сега ти започваш да ставаш параноик...

— Синди, следвам някакви правила! — Декър повиши глас. — Погледни този хаос!

— Съгласна съм, че е хаос — отвърна спокойно дъщеря му. — Просто имам съмнения около участието на Хейли в него.

— Макар че съвсем случайно е попаднала на теб сред пустошта? — попита лейтенантът. — Как обясни тя присъствието си там горе?

— Каза, че убива време преди срещата с Оливър.

— Към колко часа?

— Около пет. Каза, че по-късно ще се среща със Скот.

— Вярно е — съгласи се детективът.

— Не го приемам за чиста монета — намеси се баща ѝ. — Защо ще се мотае из Анджелес Крест?

— Може да е поела по същия път като мен, татко. И ако е разсъждавала като мен, просто се е отбила от автострадата, където ѝ е хрумнало. Може да е отишла в Анджелес Крест просто да си почине.

— Не, не е — бе категоричен лейтенантът. — Отишла е там, защото те е следила...

— Тя не е карала „Камрито“!

— Не казвам, че е била в тази кола. Дори не казвам, че стои зад човека в нея. Но е прекалено обезпокоително да не обърнеш внимание на подобно странно нещо.

— Не звучи обезпокоително — намеси се Оливър. — Все пак, тя ми каза, че е видяла Синди. И Синди е права. Хейли не може да е обърнала наопаки къщата ѝ, защото цяла вечер бях с нея.

— Хейли е една от малкото жени, които говорят с мен — намеси се Синди. — Защо ще прави такова нещо?

— Точно сега не обмисляме мотивите, Синди — сопна се баща ѝ. — Само евентуалните заподозрени. А от това, което ми каза, изглежда, че си натрупала завиден списък от кандидати.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Към четири сутринта по-голяма част от бъркотията бе сортирана, описана и откарана. Подовете бяха изметени и почистени с прахосмукачка — разбира се, филтрите от прахосмукачката бяха задържани за доказателство — плотите в кухнята бяха почистени, както и хладилника, макар и с напълно оголени рафтове. Спалнята ѝ бе освежена, а въздухът бе натежал от миризмата на люляков ароматизатор за стая. Юрганът ѝ бе неизползваем, но имаше одеяло и чисти чаршафи — колосани и непокътнати. След като бе подредена, къщата ѝ бе станала поносима, дори обитаема, макар и вече никога същата. Както се изискваше от добрите маниери, Оливър си бе тръгнал първи.

Баща ѝ настоя да я отведе, молеше я да отиде с него в дома му. Но тя отклони поканата му с напрегната усмивка и му каза да се прибере при семейството си. Тя щеше да се оправи. А дори и да не успее, трябваше да се научи как да се справя сама. Буквално го избута от вратата. В момента, в който той си тръгна, тя заключи бравата, после се облегна на вратата и шумно издиша. Домът ѝ бе чист, но бе толкова приветлив, колкото евтин хотел. Всичките ѝ лични вещи бяха пакетирани и отнесени от баща ѝ и Оливър. Засега щяха да запазят мълчание, но кой знае за колко време. Най-сетне успя да се огледа наоколо безпристрастно, с пресъхнали очи.

Оголените ѝ нерви бяха просмукани от покачилият се адреналин. Трепереше по-скоро от естествените химикали на тялото си, отколкото от страх и чувстваше, че не е в състояние да заспи. Но щом се очертаваше да прекара остатъка от нощта будна и в размисъл, се нуждаеше от някакъв план. Имаше два варианта — да започне да оплаква съдбата си и накрая да се побърка или да задейства разума си и да подходи към ситуацията, все едно е ченгето, което е получило обаждането за инцидента.

Това щеше да означава да си намери лист и молив и да си подреди мислите. Запита се дали вече има лист и молив. Държеше

канцеларските си материали в едно чекмедже в кухнята, а по-голяма част от тяхното съдържание е било олято с мляко и сок по време на нападението над дома ѝ. Дали ѝ бе останало нещо? Завладя я усещане на безпомощност и злоба — от факта, че е наблюдавана от непознат преследвач с нечисти намерения. Дали това сега бе само предупреждение? Ако наистина ѝ имаше зъб за нещо, защо бе нападнал дома ѝ?

„Запиши си всичко!“

Което означаваше, че отново се връща на стъпка номер едно — да намери молив и лист. Отмаляла за сън и замаяна, тя се затътри към кухнята и отвори чекмеджето с канцеларските материали. Сега то съдържаше приборите ѝ за хранене. Извади ги и отвори тяхното чекмедже. То бе празно, с изключение на отварачката за консерви и мерителната лъжичка за кафе. Дървото все още бе влажно там, където Оливър го бе измил. Крайно време е да застели тези чекмеджета с домакинска хартия. Ако го беше направила по-рано, чистенето щеше да бъде много по-лесно. Извади отварачката за консерви и мерителната лъжичка, постави ги в подноса с приборите и върна целия комплект в правилното чекмедже. Сега мястото за канцеларски материали бе празно. Оказа се, че не е останало нищо.

Как би могла да си подреди мислите без лист и молив?

На пет минути път с кола от мястото, където живееше, имаше денонощен магазин. Сега бе моментът да провери кой всъщност пазарува в четири сутринта. Облече си палтото и си взе чантата, но първо я разрови, за да се увери, че пистолетът ѝ е подръка. Най-накрая взе ключовете си. Погледна през прозореца — единствените различни форми бяха странни и безжизнени очертания в черно и стоманеносиво. Отвори вратата крайно предпазливо, заключи я и се вмъкна в колата си.

Въпреки че бедният ѝ „Сатурн“ бе подложен на безмилостна експлоатация през последните часове, запали храбро след няколко неконтролируеми задавяния, което ѝ напомни за инвалид, опитващ се да си прикрие болестта. Отново провери дали пистолетът ѝ е в чантата. Подкара колата и се понесе към „Бай Райт Драгс“. Очите ѝ шареха между предното стъкло и огледалото за обратно виждане. Спря на почти празния паркинг. Вътрешността на магазина приличаше на призрачен град: празни, дълги, ярко осветени пътеки с отразяващи

лампите полирани подове в линолеум, флуоресцентните тръби бръмчаха над главата ѝ. Докато минаваше край рафтовете с аналгетици, забеляза обезумяла майка, която купуваше сериозно количество детски „Тилебол“. Малко по-нататък зърна тип със зализана с брилянтин коса и кльощави ръце, който несръчно държеше кутия салфетки и половин дузина шарени захарни пръчки. Синди се насочи към канцеларските материали и взе топ линирана хартия, пакет моливи, пакет тънкописци, кутийка кламери, две опаковки самозалепващи се листчета, две острилки за моливи, жълт текстмаркер и папка с три обръча. Хвърли всичко в пазарската количка.

Така и така бе дошла на пазар, взе също и мляко, яйца, маргарин, портокалов сок, две кутии неаполитански сладолед, кутия корнфлейкс, пакет захар и бутилка сироп за палачинки, която вероятно нямаше никога да използва. Но злодеят бе разлял сироп и от психологическа гледна точка имаше нужда да го замести. И след като бе купила сироп, можеше да се опита да направи палачинки от готова смес. И тъй като беше на вълна палачинки, защо да не купи и сладко от боровинки — защото има ли нещо по-жизнеутвърждаващо от боровинкови палачинки, портокалов сок и прясно кафе? Кое то ѝ напомни, че има нужда от кафе, тъй като бе свършила последния останал пакет преди четири часа.

Погледна часовника си. Хранителният магазин щеше да отвори след двамазет минути. По-добре да изчака, за да си избере хубаво кафе. Затова се помота двамазет минути, като купи картичка за рождения ден на майка си (той бе следващия месец), разгледа безкрайното количество гримове под надписа „ТОТАЛНА РАЗПРОДАЖБА“ и попрелисти няколко списания.

Излезе към пет и петнайсет и се насочи към паркинга. Нощта все още властваше над града, но зората вече се събуждаше и разпръскваше пурпурните си и розови багри по хоризонта. Всичко бе толкова спокойно и свежо. Няма начин нещата да не тръгнат на добре!

След като си купи кафе и пресни кроасани, Синди пое към дома си. Забеляза, че с приближаването на апартамента сърцебиенето ѝ се ускорява. С всяко следващо стъпало нагоре приливът на адреналин ставаше все по-силен — сърцето ѝ прескачаше, главата ѝ бучеше, ръцете ѝ се овлажняха и затрепериха. Организмът ѝ бе подложен на

такава силна доза напрежение, че и да искаше, не можеше да спре треперенето.

Въпреки че бе извадила пистолета си, тя си даваше сметка, че той е само за показ. Трепереше прекалено силно, за да може да стреля на повече от три метра. Успя някак да пхне ключа в бравата и да отвори вратата. Все още стиснала пистолета, тя скрита чантите вътре с десния си крак и пристъпи в стаята. Още един ритник — и тя, и покупките вече бяха вътре. Спусна резето, остави пистолета си и се отпусна на пода. Обви глава с ръцете си и стисна очи, за да не се напълнят със сълзи.

„Дишай дълбоко!“

„А още по-добре — направи нещо нормално! Нещо толкова елементарно, че би могло да бъде направено и от дресирана маймунка!“

Върна пистолета в чантата, после се изправи, взе пликите и започна да вади покупките. Когато напълни хладилника, душата ѝ се оживи. Дотолкова се изпълни с енергия, че реши да забрави за кроасаните и да опита да направи палачинки. Търсенето на купата за приготвяне на тесто бе прекъснато от деликатно почукване на вратата. Сърцето ѝ претупа. Разумът ѝ подсказваше, че сигурно е приятел, тъй като престъпниците не предупреждават. Въпреки това извади пистолета. Погледна през шпионката — бе Скот с плик покупки. Покани го в апартамента и с театрален жест си погледна часовника.

— Рано пиле рано пее. Холестерол и птомаин на корем — при това само за два деветдесет и девет!

— Тъй като звучи невероятно изкусително, смятам да приема. — Той ѝ подаде книжния плик. — Нося пресни кифлички, краве масло, ягодов конфитюр, сок от грейпфрут и кафе на зърна с мелачка. — Ухили се. — Както винаги — изключително предвидлив. — Сведе поглед и забеляза оръжието в треперещата ѝ ръка. — Можеш да оставиш пистолета. Обещавам да се държа прилично.

— Благодаря. — Усмивката ѝ бе примесена със сълзи.

Скот постави пакета си на кухненския плот и забеляза нейната празна чанта от покупки.

— Изглежда сме имали еднакви идеи. Къде ходи?

— „Бай Райт Драгс“. Купих смес за палачинки. Мислех да правя палачинки с боровинки. — Тя вдигна буркана за потвърждение. — Ето

и боровинките.

— Виждам.

— Никога не съм правила палачинки — призна си Синди. — Мислиш ли, че е трудно?

— Не и с готова смес. Когато момчетата ми бяха малки, постоянно правех палачинки. Някога, когато имах някаква цел в живота.

— Какъв всеотдаен баща. Татко никога не ми е правил палачинки, да не говорим пък за палачинки с боровинки.

— Предполагам, че това ме прави по-добрия родител — усмихна се Оливър. — Поради някаква причина изглеждаш като изстискана. Защо не ме оставиш да се справя с готвенето?

— Той ми купува храна, а после ми готви. Какво повече може да иска една жена?

Оливър се приближи бавно до нея и я прегърна. После измъкна пистолета от ръката ѝ и го постави на кухненския плот.

— Имам страхотна идея. Върви да си полегнеш, а аз не само ще ти направя палачинки, но и ще забъркам няколко яйца. После ще сложа масата и ще те извикам щом всичко е готово. Първокласно обслужване и готвене, при това не вземам бакшиш.

— Трудно мога да откажа на подобно предложение.

— Така е, не можеш. Върви в леглото, Син. Майсторът-готвач се нуждае от пространство да се развихри.

Но тя не се помръдна.

— Живееш на четирийсет и пет минути оттук. Очевидно не си се прибирал.

— Очевидно.

— Къде беше?

Оливър се засмя.

— Изпих едно силно кафе, после напазарувах. Върви в леглото.

— Надявам се, че не е прекалено...

— Така или иначе трябва да будувам — отвърна Оливър. — Налага се да се видя с Марджи и да разуча това-онова за някакво си „Камри“, което е полетяло в пропастта.

— О, да. Бях го забравила.

— Върви в леглото.

Да иде в леглото... *нейното* легло, което сега бе изчистено от изпразнения. Щеше ѝ се да попита Оливър какво е направил с камарката, но предположи, че това може да охлади ентусиазма му за готвене. Правило номер едно — ако някой мъж иска да ти сготви, позволи му.

— Ще те придружа — предложи Скот.

— Мисля, че мога да си намеря леглото и без твоята помощ.

— Така ли мислиш?

Синди кимна, после го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Оливър. Това означава много за мен.

Той се извърна, после докосна устните ѝ със своите.

— Няма проблем. Върви да си лягаш.

Тя се поколеба. Знаеше, че може да постигне повече. Само с едно докосване на пръстите му можеше да постигне много повече. Бе толкова уморена и същевременно толкова възбудена. Напрегната, но и изпълнена с енергия от аромата на одеколona и мириса на тялото му след безсънната нощ. Нейното собствено тяло бъкаше от не по-малко странна смес от разнообразни хормони.

— Ще бъда в спалнята — каза Синди.

— Знам. — След тези думи отвори чекмеджето ѝ за канцеларски материали, вече пълно. После отвори чекмеджето за прибори и измъкна отварачката за консерви. — Пипала си ми чекмеджетата.

Синди се втренчи в него и изрече сериозно:

— Да, но никога не бих пипнала долните гащи на един мъж.^[1]

Оливър избухна в смях и изрече:

— Изчезвай оттук!

Звучеше напълно искрено. Синди бавно се отправи към спалнята и, когато се пхна под завивките, почти се разтопи върху матрака. Не след дълго уханието на домашно приготвена храна изпълни ноздрите ѝ. Мислеше да затвори очи само за минутка... само за няколко минутки... Но леглото бе толкова удобно и ароматът толкова чудесен, че не успя да отвори отново очи. Освен това не бе сама. Оливър бе тук...

* * *

Събуди се плувнала в гореща пот. Гърдите ѝ барабаняха неритмично. Бе прекалено изплашена, за да помръдне, но не и за да отвори очи. За момент ѝ се зави свят, но после стаята реши да престане да кръжи. Успя да погледне часовника на нощното шкафче. Бе малко след два. Без съмнение все още бе следобед, тъй като слънцето бе високо, а и не се намираше на Северния полюс през лятото. Приятният аромат на готвене си бе отишъл, като бе оставил след себе си спарената смрад на пържена мазнина. Изправянето на два крака не бе лесна задача, но накрая тя съумя да запази равновесие *и дори* да докопа розовия си халат. Затътри се замаяно към дневната.

Скот си бе тръгнал, а палачинките му бяха увити в найлон и прибрани в хладилника. Съдовете бяха измити. Плотът бе почистен, точно както го бе оставила, с едно изключение — сега върху него имаше мелачка за кафе. Пак отвори хладилника, извади пакет кафе на зърна и ги изсипа в мелничката.

Проклетото нещо работеше и превръщаше зърната в ароматен кафеен пясък. В този момент самото кафе не я интересуваше. Ухание му бе достатъчно, за да повдигне настроението ѝ. Включи кафемашината и се насочи към банята. После се върна и провери вратата. Бе затворена, разбира се, но тъй като Оливър нямаше ключ, не бе залостена. Поправи ситуацията с едно движение на ръката си.

След банята си облече един широк пуловер. Мократа ѝ коса я гъделичкаше приятно по тила. Претопли палачинките в микровълновата фурна, наля си портокалов сок и допълни кафето с мляко. Чувстваше се на седмото небе, докато се тъпчеше с масло и захар, и мазнини, и всички пословично вредни съставки, и се наслаждаваше на всяка хапка. Бе погълнала половината купчина, когато телефонът иззвъня и изпрати сърцето ѝ в петите. Пое си дълбоко дъх и едва тогава вдигна слушалката на портативния телефон.

— Ало?

— Все още ли важи уговорката за вечеря?

Мама.

— Тъъм, разбира се — отвърна Синди. — Ще бъде страхотно.

— Забравила си — каза след кратка пауза мама.

— Ни най-малко...

— Да, забравила си. Но няма да ти го натяквам.

Вече ѝ го натякваше.

— В колко часа, мамо? — попита Синди.

— Какво ще кажеш за пет?

Това бе само след три часа.

— Мамо, това е малко раничко. Обядвах късно...

— Разбирам. Знаех си, че си забравила. Защо иначе ще обядваш късно?

Шерлок я бе уловил в издънка. Синди се ядоса.

— Мамо, ти никога не вечеряш рано. Какво има?

— Просто си помислих, че можем да *побъбрим* преди вечеря. —
Още една пауза, която целеше да предизвика усещане за вина. — Но ако ти е трудно да дойдеш дотук...

— Какво ще кажеш за шест и половина? — прекъсна я дъщеря ѝ.

— Предполагам...

— Страхотно! — зарадва се Синди. — Дотогава.

Прекъсна разговора и постави телефона на кухненската маса, изпълнена със страх от предстоящата среща. В последно време имаше повече общи неща с баща си, отколкото с майка си. И изглежда всеки път, когато мама разбереше, че е вечеряла с татко, бързаше също да я покани. Синди обичаше майка си, но се чудеше защо тя продължава да се състезава за любовта на дъщеря си почти десет години след развода, когато и двамата родители имаха щастливи втори бракове. Истинските връзки бяха сложна работа. Нищо чудно, че толкова много самотни сърца сърфираха из чатовете. Електронните гаджета бяха перфектни. В интимността на съзнанието те винаги се оказваха идеални. Никога не пърдяха, нито се оригнаха, никога не се държаха грубо по време на разговор (вероятно защото пръстите им се изморяваха от писане) и изслушваха това, което искаш да кажеш, защото повече или по-малко бяха принудени да прочетат отговора. Ако само можеше да се усъвършенства и онази част с допира — прегръдките, целувките, хващането за ръце, опипването, сексът...

Но сега палачинките ѝ бяха загубили привлекателността си, оставяйки пласт мазнина по зъбите ѝ. Върна наполовина изядената купчинка в хладилника, изля портокаловия сок, но пък си наля втора чаша кафе. Бе време да се върне към работата си.

Извади молив и лист.

Първо написа *Крейтон*? От къде на къде хаосът в апартамента ѝ може да има нещо общо с Арман Крейтон? Дори и Скот, Марджи и

баща ѝ да успееха да изровят нещо около случая, защо престъпниците ще си го изкарват на нея?

А ако престъпникът знае за някогашното ѝ познанство с Крейтон и мисли, че тя има информация за убийството му?

Тогава защо би се задоволил само да обърне наопак апартамента ѝ? Защо просто да не я... *хлъц...* убие? Дали не бе някакво предупреждение?

Предупреждение за какво?

Не забравяй!

Ако не бе заради Крейтон, тогава кой би могъл да бъде? Баща ѝ бе предложил три възможности — Лопес, Маркс и Тропър. Нека разгледа тях и мотивите им.

Да предположим, че Лопес бе претършувал дома ѝ, понеже не го остави да я откара до дома. Трябва да е доста неуравновесен, ако това бе причината. Ще го наблюдава през следващите два дни, ще поговори с него... дори може да спомене за случая и да анализира реакцията му. Но ще трябва да го направи дискретно, така че да не събуди подозрение.

Отметна името на Анди Лопес.

Тропър. Всички на местопрестъплението бяха станали свидетели на триумфа ѝ с Естела — как ѝ отне пушката и предотврати превръщането на едно обикновено домашно насилие в трагедия. Независимо от огромните усилия на Тропър да я накара да изглежда като глупак, Синди се бе оказала герой. Шефът ѝ бе побеснял, но не само защото тя се бе оказала победител, а и понеже победата бе публична. Бе се опитал да я постави на мястото ѝ, а тя го унижи. Трябва да се е почувствал доста неудобно. Дали пък все още ѝ има зъб?

Ако бе така, то той подхранваше омразата си бавно, като позволяваше на Синди да печата рапортите му, да му носи кафето и да подрежда папките му. Кларк Тропър изглеждаше по-любезен, отколкото преди десет дни. Понякога дори направо приятелски настроен... питаше я кога ще го запознае с баща си. Може би „арогантен“ бе по-правилната дума. Опитваше се да я заблуди, че всичко е наред, а същевременно пренарежда фигурките ѝ в пози от „Кама Сутра“?

Телефонът отново извъня. Синди вдигна слушалката от масата и натисна бутона за разговор.

— Да.

— Не трябваше ли да се чуем?

Хейли Маркс.

— Разбрахме се, че ти ще ми се обадиш — каза Синди.

— Да, права си. Успях се.

— Значи снощи е минало добре — предположи Синди. Надяваше се гласът ѝ да звучи подходящо безлично и отегчено.

— Беше добре. — Не звучеше особено ентусиазирана. — Но мозъкът му витаеше другаде.

Синди прехапа устната си.

— Къде?

— Спомена всичките отвличания на коли, които стават в този район. Мисля, че всички са под пълна пара. Сигурно знаеш повече от мен. Нали баща ти е в Девъншир.

— Мислиш, че татко говори с мен за работа?

— Не знам. Двамата изглеждате близки.

— Близки сме. Но той пази работата за себе си.

— Такива са си ченгетата — каза Хейли. — Държат си езика зад зъбите. Е, обедът мина и си замина. Какво ще кажеш за вечеря?

— Къде беше преди десет минути? Преди малко ми се обади мама. Ще ходя у тях в шест и половина.

— Вечеря с татко, после с мама? — изкоментира Хейли. — Синди, сигурно си живееш страхотно.

„Подиграваше ѝ се.“ Синди не каза нищо.

Гласът на Хейли обаче звучеше съвсем нормално.

— Предполагам, че после можем да отскочим до „Белинис“. Какво ще кажеш да се срещнем там в... да кажем... девет?

Колко време би трябвало да остане у майка си, без да прояви неучтивост?

— Нека е девет и половина. Ако си тръгна прекалено рано, мама ще ми го натяква месеци наред.

— Мисля, че си прекалено обвързана с родителите си.

— А аз мисля, че трябва да се откажеш от любителската психология.

— Добре — разсмя се Хейли. — В „Белинис“, в девет и половина. Не е чак толкова страхотно място, но поне ме познават.

После тя прекъсна разговора. Синди взе молива и потупа с него по листа. Под заглавието на евентуалните извършители написа името на Хейли Маркс на първо място.

[1] Игра на думи. Думата „drawers“ — „чекмеджета“ — при лека промяна в произношението носи значение „мъжки долни гащи“. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Декър се събуди с убийствено главоболие. Нямаше навика да спи през деня, а точно този сън бе жесток, изпълнен с ужасяващи образи, които точно сега се опитваше отчаяно да заличи. Чаршафите бяха подгизнали от пот. Чувстваше кожата на лицето си изпъната и смъдяща. Независимо от боботенето в главата си, усети, че къщата е тиха. Беше почти пет часа. Семейството му вероятно се бе върнало в шул — момчетата на служба, а Рина най-вероятно бе завела Хана на следобедна младежка програма. Стана от леглото и се олюля. Краката му бяха изтръпнали. Накрая успя да се дотътри до банята, където избърса лицето и врата си с влажна кърпа, изми си зъбите и погълна две таблетки „Адвил“ — хапчетата надали щяха да победят болката, но поне можеха да спрат похода на армията пулсиращи нервни окончания.

Наметна си халата за баня и се насочи към дневната. Завари Рина изтегната на дивана, с глава и крака повдигнати върху възглавнички от дантела и сатен. Съпругата му вдигна поглед от книгата си, след това я затвори.

— Как се чувстваш?

— Наистина ли държиш да ти отговоря?

Рина свали краката си от дивана.

— Ела, седни.

— Надали ще ме изтърпиш, ако се приближа до теб.

— Няма нищо. Свикнала съм на мускусна, дива животинска миризма. — Тя потупа възглавничката до себе си. — Седни.

Декър се отпусна до нея, макар и с неохота.

— Къде е нашето потомство?

— Момчетата отведоха Хана в шул.

— Те ли предложиха или ти ги помоли?

— В интерес на истината, предложението беше тяхно.

Декър повдигна вежди.

— Демонстрация на алтруизъм? Много мило. Тя не се е обаждала, нали?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Не съм чула нищо, а и на секретаря няма нови съобщения. — Рина сви рамене. — Ти си знаеше, че няма да звънне.

— Така е. Би било любезно от нейна страна да го направи, но предполагам, че искам прекалено много.

— Би било по-скоро признание, отколкото любезност, Питър.

— За това си права — отвърна съпругът ѝ. — Всяко нещо, което направя, би се приело като намеса. Честно да ти кажа, въпреки яда, който изпитвам към Оливър, нещо в мен ми напомня: „Хей, той е добро ченге“. Щом тя иска да приеме неговата помощ, добре, това не е чак толкова лошо. Така че изчакай, докато нещата се разрешат. И тогава, когато всичко приключи, аз ще мога да поема нещата в свои ръце и да му откъсна главата...

— Питър...

— Шегувам се.

— Не, не се шегуваш.

Той потърка челото си.

— *Вярваш ли* в неговата история? Просто *случайно* бил наоколо, когато тя се е напила.

— Всъщност му вярвам — отвърна Рина.

Декър я погледна недоверчиво.

— Не може да го мислиш.

— Питър, знаеш, че е бил в Холивуд, за да говори с онзи детектив за отвличанията на коли. Звучи логично там да е попаднал на Синди.

Мъжът ѝ се намръщи.

— Не вярвам в съвпаденията. Обзалагам се, че е *планирал* да я срещне там и тази история с напиването е само прикритие. Правят го, за да ми го върнат.

— С цялото ми уважение към теб, не си представям Скот като хищник. Никога не би търсил Синди целенасочено. Но ако тя е там и се нуждае от помощ... Почти го чувам да си казва „Е, защо не?“ Синди, от друга страна, е нетърпелива да докаже, че ти е равна. Като се съюзи с Оливър, *де факто* ще се превърне в един от твоите детективи...

— О, моля те!

— Което те прави не просто неин баща, но и равен на нея. Затова толкова твърдоглаво отказва помощта ти. Просто не иска да разбие представата, че двамата сте равни. — Пое ръката му. — Знаем, че е изплашена. Само се чудя дали можем да ѝ помогнем, без да ѝ го навираме в лицето.

— Има начин — каза съпругът ѝ. — Мога да открия кое е това копеле и да го смажа. За предпочитане е да го направя с нейна помощ, но не е задължително. Щом тя има тайни от мен, тогава и аз мога да имам своите.

— Всичко това е много хубаво, освен че нямаш ни най-малка представа за самоличността му.

— Тя ми даде някои идеи — каза Декър. — Няма да действам съвсем на сляпо.

— Какви идеи? — попита Рина.

— Двама колеги. Освен това все още не изключвам възможността това да има нещо общо със случая „Крейтон“.

— Той бе преди повече от година.

— Но не е приключен. Всички имаме чувството, че някои от последните отвлечения на коли са свързани с него.

— Ами останалите?

— Все още работим върху подробностите — с болка в гласа отговори Декър. — Защо тя ми *причинява* това? Знае колко се притеснявам. — Скочи на крака и издърпа клетъчния телефон от зарядното устройство. — Побърква ме! Крайно време е да осъзная, че аз съм възрастният в тази връзка.

— Може би това е част от проблема. Смяташ, че ти си единственият възрастен.

Декър се втренчи в жена си.

— Откога си станала такъв психолог? — Направи гримаса. — Това е от онези курсове на общинския колеж, на които ходиш. Надявам се да е временно състояние. Когато съпругата започне да се интересува прекалено много от психология, внимавай за брака си.

— Не се притеснявай. Вързан си за мен за цял живот — засмя се Рина.

— Искрено се надявам да е така. — Телефонният секретар на Синди се включи. Баща ѝ кротко изчака сигнала. — Здравей, скъпа. Просто се обаждам да чуя как си. Моля те, обади ми се, за да знам, че

си добре. Обичам те. — Натисна бутона за край на разговора. — Готово.

— Освен дето сега се притесняваш, че не си е вкъщи.

— Точно така. — Декър опита на клетъчния й телефон. Когато не получи друг отговор, освен отвратителното, влудяващо записано съобщение „абонатът не може да бъде избран в момента“ набра пейджъра й. Тя или се бавеше с отговора, или нарочно не му обръщаше внимание. След като десет минути кръстосва напред-назад, той се отказа и се отпусна на дивана. Обхвана отчаяно главата си. — Идеите ми се изчерпаха. Помогни ми. Какво да правя?

Рина пое ръката му. Съпругът й страдаше. Тя също страдаше. Въпреки това тя трябваше да бъде рационалният партньор в момента и да остави своите тревоги и чувства на второ място, понеже Синди бе негова дъщеря.

— Искаш да отидеш дотам, нали?

— Не знам!

— Мисля, че когато децата се раждат, трябва да им имплантират подкожни локатори — каза Рина. — Сестрата би могла да го прави безпроблемно, заедно с първата ваксина.

— Би било чудесно.

— Вместо да си губиш времето да ходиш дотам, защо не пуснеш съобщение на Оливър? — предложи Рина. — Може да е с него.

— Не искам да мисля за това. — Сбърчи нос. — Но идеята е добра. — Набра номера на пейджъра на Оливър и зачака — отново закръстосва напред-назад, докато не чу звъненето на телефона. Вдигна слушалката с треперещи ръце. — Да.

— Какво има? — отговори Оливър. — Синди добре ли е?

Сърцето на Декър прескочи. Щом Скот пита, значи тя не е с него.

— Искрено се надявам да е така. Помислих си, че може да е с теб.

Детективът се поколеба. Сега имаше истинска промяна в отношението. Но в този момент Декър вероятно бе вече толкова изнервен, че би приел всяка възможна помощ. Оливър си представи, че в съзнанието на шефа си изглежда като нещо средно между мъжкар, който брани територията си и питбул.

— Не е с мен — каза Скот. — През последните три часа бях на мястото на катастрофата на „Камрито“ с Марджи. Има ли някакъв

проблем около нея?

— Не. Просто не си е вкъщи. Може да намина натам, за да се уверя.

— С Марджи имаме още около петнайсет-двайсет минути тук. Знам, че днес е твоят Шабат. Ако искаш, ние ще наминем. Да ти спестим притеснението... ако искаш, де.

„Опитва се да бъде дипломатичен, като ми иска разрешение“, помисли си Декър.

— Видя ли я тази сутрин, Скот?

Оливър си пое рязко дъх. Да не би Декър да е решил да го върти на шиш? Но преди да успее да отговори, лейтенантът каза:

— Чудех се дали ти е казала нещо ново. Нещо, което не й е било удобно да каже на мен?

Ясно. Значи това беше. Декър бе дяволски изплашен и би приел помощ от всеки, защото Синди бе негова дъщеря, ченге и безразсъдно дете.

— Всъщност, отбих се при нея към шест. Направих й закуска, но тя заспа, преди да приключи с готвенето. Не, не ми каза нищо ново.

— Лошо. — Декър премести слушалката в другата си ръка. — Намерихте ли нещо на мястото на катастрофата?

— За всеобща изненада, техниците са свалили два отпечатъка от волана.

— Кога е станало?

— Преди не повече от половин час. С тази нова национална компютърна мрежа за отпечатъци, ако въпросните са в списъка, в делничен ден щяхме да ги имаме само за два часа. Но сега ще трябва да изчакаме до понеделник.

— Нещо друго?

— Нищо, което вероятно не знаеш. Да, изглежда колата е била блъсната и подпомогната от междинен взривател. Но все пак аматьорска работа, защото са оставили прекалено много неща на случайността. Някой е разчитал на експлозията да възпламени взривателя. Един професионалист би използвал някакво дистанционно устройство, просто в случай че колата не избухне в пламъци. Ако проследим шофьора по отпечатъците, може да отворим някоя вратичка към отвличанията на коли. Но само в случай че можем да открием

шофьора. Сигурен съм, че Синди го е видяла по-добре, отколкото си дава сметка.

— Вероятно. Ще я попитам, ако успея да я намеря. Пробвах на пейджъра, на клетъчния и домашния ѝ телефон. Ще я потърся и на работата ѝ, но първо, тя не е дежурна и второ, ако разбере, че се обаждам, за да я проверявам, ще избухне. Ти нямаш трудностите, които имам аз. Сигурно ще можеш да се обадиш в Холивуд вместо мен.

— Разбира се, щом искаш.

Проблемът бе, че Декър не знаеше какво иска.

— Успя ли да се срещнеш с Елизабет Таркъм? — попита лейтенантът.

— Тя е извън града за почивните дни. — Оливър изсумтя презрително и отбеляза: — Такова нещо не бях чувал досега — хората изоставят работата си през почивните дни! Ама че нова мода! Ще я потърся в понеделник сутрин.

— Марджи разказа ли ти за разговора си с Декстър Бартоломю?

— Че се е фукал с флирта си с жената на Крейтон. И че не иска да има нищо общо с отвличането на колата на съпругата му, както и, по очевидни причини, със смъртта на Крейтон. Започнахме да обсъждаме някои възможности. Първо, за отношенията между Декстър Бартоломю и Ларк Крейтон. После обмислихме идеята за връзка между Крейтон и Елизабет Таркъм, което е по-логично, защото и двамата са жертви.

— Декс отвлича Крейтон, за да му отмъсти, а после поръчва похищението на съпругата си, за да ѝ даде урок. Доста глупав план. Отвличането на коли е странен начин за отмъщение. А две сходни отвличания на двама познати автоматично биха хвърлили подозрения върху съпрузите. Както и става.

— Освен че не можем да ги свържем вече повече от година, защото са в различни райони. Можеше и никога да не ги съпоставим. Стана само защото имаме няколко пресни неразкрити отвличания на коли, които ни принудиха да се разровим навсякъде. Арогантен човек като Декс вероятно е помислил, че отдавна му се е разминало.

— А сега, когато отново изравяме този случай... — продължи мисълта му Декър.

— Хората, които вероятно знаят нещо за отвличането на Крейтон, се превръщат в мишени. Това би могло да включва и Синди. Сигурен съм, че тя не би могла да знае нищо за кирливите ризи на

Крейтон. Но ако Декс смята, че тя знае, това би могло... знаеш какво имам предвид.

Декър знаеше. Но това, че го чу така хладнокръвно изречено, разби и без това напрегнатата му нервна система.

— Ами Стейси Милс? Каза, че според теб крие нещо. Защо с Марджи не отидете да я видите отново? Внушете ѝ, че е наложително да бъде искрена. Може да е била приятелка на Ларк или Арман и някой от двамата да ѝ се е доверявал.

— Не виждам защо да не го направим, само че остава един проблем — Синди.

Лейтенантът въздъхна вътрешно.

— Аз ще намина към апартамента ѝ, просто защото съм прекалено изнервен да седя тук и да не правя нищо. Вероятно е абсолютна загуба на време. Тя не е там. Не знам какво смятам да постигна.

— Може би душевно спокойствие.

— Оливър, отдавна съм се простил с тази романтична идея.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Оливър и Дън стигнаха до квартала, точно когато слънцето се издигаше и обгръщаше в бяла светлина дванайсетина ниски, измазани с розов хоросан сгради, с испански керемидени покриви. Кооперациите бяха кацнали върху площ с вид на игрище за голф с много възвишения и долчинки, обилно озеленени с изкуствени тревни покрития. Цветя и храсти почти липсваха, но имаше няколко езерца с лилии, два плувни басейна, тенис корт и много бълбукащи фонтанчета. Сградите бяха еднотипни и двамата детективи доста се повъртяха, преди да намерят тази на Стейси Милс, която бе наречена „Ветровитата“.

Инструкторката по аеробика живееше на втория етаж — в апартамент с две спални, две бани и ниша, която минаваше за артистична кухня. Стейси отговори на почукването. Изражението ѝ бе кисело и подозрително. Тя бе жилава жена в черно трико. Ръцете ѝ, макар и дребни, бяха добре оформени. Изглеждаше много неспокойна, очите ѝ се стрелкаха между двете ченгета. Боядисаните ѝ в лилаво устни бяха стиснати здраво като залепени.

— След като не възнамерявате да си тръгнете, по-добре влезте.

Въведе ги в дневна с размерите на кибритена кутийка, която имаше двукрил френски прозорец, водещ към вътрешен двор. По стените висяха няколко картини със сладникави залези, а подът бе покрит с кремав плюшен килим. Мебелите бяха старомодни, с остри ъгли, а диваните и столовете — тапицирани в материя, която минаваше за шик. Но в очите на Марджи платът изглеждаше по-скоро като белите покривки за легла на баба ѝ. Върху диваните нямаше декоративни възглавнички, само две бели дългокосмести отегчени котки, които се сливаха с кувертюрите.

Оливър избра един от столовете, партньорката му се настани до една от отегчените котки. Животното вдигна глава, после реши да се превърти на гръб. Марджи почеса коремчето му и котето се размърка

доволно. Очите на Стейси се присвиха, докато наблюдаваше котката като прегрешил любовник.

— Колко време ще отнеме това? — сопна се домакинята. — Имам клиенти.

Марджи се настани удобно на дивана. Носеше семпла бяла блуза, затъкната в сиви панталони; сако то ѝ бе разкрито, в синия нюанс на нощта. Извади бележника си от провиснала сламена чанта.

— В какво точно се състои работата ви?

— Аз съм личен треньор. Работя с много важни хора — хора на големия бизнес.

Кое то в случая означаваше Холивуд.

— От колко време работите като личен треньор? — попита Оливър.

— Какво е това? Интервю за работа? — Стейси издиша шумно и кръстоса ръце пред гърдите си. — Защо разговарям с вас? Не сте открили колата ми, нали?

— Така е — отвърна Марджи.

— Тогава за какво сте тук? След няколко часа имам уговорка за вечеря. Може ли да напуснете?

— От колко време работите като личен треньор? — повтори Оливър.

Стейси се втренчи в него със стоманен поглед.

— Не ме ли попитахте току-що абсолютно същото?

— Да, но вие не ми отговорихте. — Той се протегна за бележника си, пхнат във вътрешния джоб на леката му горна дреха — сиво сако „Валентино“, втора употреба. Бе се сдобил с него на много под истинската му цена, вероятно захвърлено от някого от „големия бизнес“. Дизайнерското сако бе допълнено с небесносиня риза, щампована вратовръзка, черни панталони и черни обувки с връзки. — Това е лесен въпрос, госпожо Милс.

— От около десет години.

— Наистина ли? — усмихна се Оливър. — Сигурно сте започнала още като тийнейджър?

— Ха, ха, ха... — Но комплиментът бе попаднал в целта си. — Полагам много усилия, за да изглеждам добре.

— Обзалагам се, че е така — намеси се Марджи. — Никой не иска да получава съвети от човек, който не изглежда подобаващо. Все

едно вашият затлъстял доктор да настоява да отслабнете.

— Може ли да прескочим неангажиращия разговор и да се върнем към работата? — предложи Стейси. — Защо точно сте тук?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса за Арман Крейтон... — започна Марджи.

— Знаех си! — Инструкторката започна да крачи из стаята. Ръцете ѝ се люлееха като перки на вентилатор, а краката ѝ тъпчеха белия пух на килима — Не го *познавах*. Но ако това ще ви изгони оттук по-бързо, ще ви кажа, че го познавах.

— Не сте го познавала, така ли? — попита Марджи.

— Точно така.

— А да сте го срещала някога? — поиска уточнение Оливър.

Стейси му хвърли един поглед.

— Да.

— И все още настоявате, че не сте го познавала?

— Поздравявахме се. „Здравей, как си. Здравсти, как я караш? Хей, какво става?“ Но това не е *познанство*.

— Звучи ми така, сякаш сте се виждали редовно — отбеляза Марджи. — Имате ли нещо против да обясните?

— Всъщност, имам.

Оливър рязко изправи гръб.

— Интервюирах Ларк Крейтон. Доста добре се грижи за себе си. Тя е една от клиентките ви, нали?

— Беше — поправи го треньорката. — Спрях да работя с нея след смъртта му. На първо място, не беше в състояние да тренира. И, второ, парите бяха кът.

— Харесвахте ли я? — попита Оливър.

— Плащаше си сметките. За мен това означава, че човекът ми харесва.

— Бяхте ли близки с нея?

— Не. — Стейси престанала се разхожда. — Нещо друго?

— Хората казват на треньорите си доста лични неща, нали? — поинтересува се Марджи.

— Да, така е.

— Сигурно през половината време се чувстваш като психиатър.

— Да, наистина — отвърна домакинята. — Но добрият треньор, както и добрият психиатър, пази тайните.

— Но за разлика от психиатъра — отбеляза Марджи, — не сте ограничена от изискването за конфиденциалност.

— Когато започна да говоря за тези неща, губя клиенти, детектив.

— Това няма да се разчуе — увери я Оливър.

— Защо ли не ви вярвам?

— Защото сте наблюдателна — отговори Скот. — Аз съм кофти човек за гадже, но съм честно ченге. — Обърна се към партньорката си за потвърждение.

— Мога да гарантирам за оная част с честното ченге — отвърна Марджи. — Вижте сега, знаем, че отвличането на колата ви, ви е изплашило...

— Естествено, че ме *изплаши*! То ме *ужаси*! Искате да ме накарате да ви вярвам, тогава разрешете проклетото престъпление! И не ми казвайте, че се нуждаете от помощта ми, за да го направите. Трябва да сте способни да го разкриете и без мен. Затова си плащам данъците!

— Госпожо Милс — каза Оливър, — вашите клиенти ви плащат, за да им помогнете да поддържат формата си или да влязат във форма. Без значение какво правите, ако те не се упражняват и не спазват диета, няма да стане чудо. Точно за това ви молим. Ако ни дадете малко първоначална информация, ще можем да стигнем далече.

— Знаем, че Ларк е била недоволна от Крейтон. Дайте ни подробностите — намеси се Марджи.

Стейси погледна часовника си. После отиде до хладилника си и извади бутилка вода. Отпи жадно, все едно Крейтон бе изстискал жизнените ѝ сили.

— Какво искате да знаете? Бракът ѝ не беше щастлив. Нищо ново в този град.

— Какви бяха конкретните ѝ оплаквания? — попита Марджи.

— Че работи прекалено усърдно и прекалено дълго. Че често отсъства и се занимава с жени. Че не прави достатъчно пари, въпреки че по моята преценка тя разполагаше с достатъчно. Но съм работила доста дълго с такива хора и мога да ви кажа, че познавам много тузари, които живеят на ръба, особено от „големия бизнес“. Дори онези, които правят пари, изглежда не могат да ги задържат задълго. Удивително е колко бързо милионите изтичат през ръцете им. Ако не са коли, ще са

дрехи. Ако не са дрехи, ще са бижута. Всъщност, ако се придържат само към дрехите, бижутата и страхотните коли, ще са добре. Но после идват бляскавите партита, чартърните самолети, огромните яхти, трите ваканционни къщи, заедно с дом на Холмби Хилс и апартамент в Ню Йорк. И да не си помислите, че живеят в тези хиляди къщи?! Имам един такъв клиент... притежава апартамент от сто и двајсет квадрата в Горен Ийст Сайд в Ню Йорк с гледка към парка, с интериор, оформен от някой от онези тежкари на „Аркитекчъръл Дайджест“. А стъпва ли той в апартамента си, когато е в Ню Йорк? Не, разбира се. Това би било прекалено разумно. Наема апартамент в хотел „Карлайл“, защото обича тяхното обслужване по стаите. Ако остане в своя, ще трябва да вземе готвач и камериерка, и прислужник, и фризьор, и личен треньор. По-лесно е да използва услугите на хотела. Затова го попитах: „Защо държиш този апартамент? Сигурно поддръжката му струва цяло състояние“. И знаете ли какво ми отговори?

— Какво? — глупаво попита Марджи.

— Каза, че го използва за забавление — за купоните си. Не можел да си прави сбирки в хотела. Но когато купонът приключи, наетите сервитьори почистват и той се връща в спретнатата си хотелска стая. Можете ли да повярвате?!

— Вероятно човек може да го наеме от него на по-ниска цена — усмихна се Марджи.

— Неведнъж ми е предлагал да ме вземе. Под предлог да го поддържам във форма, когато е в Ню Йорк. Да, да поддържам мускулите на оная му работа му във форма! — Тя се наведе и взе една от котките. Животното бе лениво и се отпусна в ръцете ѝ като дроб. — Но държа да ви кажа нещо. Изкарвам честно парите си. Не съм ничия курва.

— Имаме много общо — изкоментира Оливър. — И с нас непрекъснато някой се опитва да се разпорежда.

— Не съм казала, че някой се разпорежда с мен! — Стейси звучеше обидено.

— Може би с вас не, но с нас — да — отвърна Марджи. — Не можем да направим и крачка, без да вземем предвид организациите за защита от насилие или някои други граждански групи, които повдигат обвинения срещу нас. Трудно е да бъдеш методичен, когато арестуваш някой пиян или дрогиран, или пък излязъл от кожата си.

— Съжалявам, но не ме е грижа за ченгетата — каза треньорката, докато галеше котката си.

— И не би трябвало — отговори ѝ полицайката. — Аз не се оплаквам. Знаех каква е работата ми, когато я започвах. Знам, че и с вас е така. Говорите за хората, за които работите — за всички тези богати кинозвезди, които ви предлагат бакшиши и безплатни пътувания, и какво ли още не. Те си мислят, че вие сте длъжна да им служите по всякакъв начин. Но всичко си има цена, нали?

— Извинете ме, но какво общо има това с Крейтон? — попита Стейси.

— Вие ни кажете — намеси се Оливър. — Защото именно вие реагирахте така остро при споменаването на името му.

Домакинята се обърна настрана и върна котката на дивана.

— Добре. Ето случая. Арман беше типичен случай за онова, което вече разказах. С малко чар и много амбиция, той си пробви пътя нагоре. Имаше къщата, хубавата жена, дрехите, ролс-ройса, купоните и клиентите, които инвестираха при него. Но под повърхността империята му бе изградена върху плаващи пясъци, които просто изчакваха момента да я погълнат. — Дълбоко поемане на въздух. — Ларк ми каза, че е притеснена. Съпругът ѝ бе затънал до гуша в измами.

— Какви измами? — поинтересува се Оливър.

— Ларк не навлезе в подробности, а само, че Арман е изостанал с плащанията и спешно се нуждае от пари в брой. Начинът му на живот го изяждаше. Но не можеше да продава, защото това щеше да постави нащрек партньорите му. Междувременно тя харчеше по сто долара на час, за да я наблюдавам как се поти. Ларк се беше вманиачила заради колата. „Корнишът“ бе на изплащане, разбира се, и поглъщаше сериозна част от портфейла на съпруга ѝ.

— Защо не се е отказал от него?

— Не можеше да развали договора — заради тежките неустойки, а да не говорим пък че това щеше да разруши имиджа му. Когато хората те видят отчаян, започват да се отнасят с теб като с парцал. И аз не съм напълно застрахована в това отношение. Трябва да поддържам някакъв имидж. Карам БМВ... е, някога имах БМВ. Необходимо е да се показваш с добра кола, но аз получих моята на много добра цена — изцяло в брой. Изгубих я, така е, но застраховката ще се погрижи за

мен. Досега лесно можех да фалирам като останалите. Но не съм, защото съм кралица на пазаруването от разпродажби. — Обърна се към Оливър. — Като вашето сако. Изглежда като „Валентино“. Днес можех да си го купя със седемдесет и пет процента отстъпка, защото е миналогодишно.

— Не съм се справил много зле — отвърна ченгето. — Взех го миналата година с шейсет процента намаление.

— Така е, я съвсем не е зле. Откъде го взехте?

— „Разпродажби по вашия джоб“.

— Минавала съм оттам. Извънсезонни дрехи и втора употреба.

— И използвани преди това.

— Добре е. Ако в Холивуд имаха вашето отношение към парите, билетите за кино нямаше да струват по десет долара.

— Да се върнем към ролса — предложи Марджи. — Арман е искал да се откаже от сделката, така ли?

— Да, според Ларк. Цялата ми информация идва от Ларк. Така че, ако се окаже пълна глупост, не ме обвинявайте.

— Дали Арман е имал някаква идея как да развали договора? — поинтересува се Оливър.

Стейси въздъхна.

— Тя ми спомена нещо за инсцениране на злополука... нали знаете, да го блъсне в стена и да го размаже. Попита ме дали смятам, че ще изглежда подозрително.

— Какво й отговорихте?

— Казах й, че това е наистина глупава идея. Не само ще изглежда нагласено, но за него има опасност да се нарани. Блъскането в стена не е нещо, което може да се прави от аматьор.

— Тя какво каза?

— Смени темата.

— И само толкова? — намеси се Оливър.

— Не — призна Стейси. — Две седмици по-късно ме попита дали знам за някой, който няма нищо против не само да открадне кола, но и да се отърве от нея. Според нея, понеже тренирам много хора, трябва да познавам и големи престъпници. — Тя замълча и отново кръстоса ръце пред гърдите си. — Бях истински обидена.

— Какво й отговорихте?

— Казах ѝ, че не познавам такъв човек. Опитах се да бъда спокойна, но това наистина ме ядоса. После, когато стана отвличането на колата... само че се превърна в нещо повече от отвличане. Бях адски нервна. Ако тя го бе планирала и аз някак си знаех какво става... какви последици ще има това за мен? Най-малко шест месеца след това се оглеждах в очакване нещо да ми се случи.

— Колко дни минаха между момента, когато тя е говорила за открадване на колата и истинското похищение?

— Около месец.

— Значи, почти месец тя не ви е споменавала нищо за „Корниша“?

— Не... е, поне за никакви планове. Въпреки че продължи да се оплаква от Арман. Как не можел да се оправя с парите. Когато стана отвличането, ѝ се обадох да ѝ поднеса съболезнованията си. Не си беше вкъщи, но отговори на обаждането ми седмица по-късно и ми каза, че не е в състояние да се вижда с никого. А дори и да е в състояние, повече не можела да си позволи услугите ми. Върнах ѝ телефонното обаждане, но тя отново не си беше вкъщи. И това беше краят. До миналата седмица.

Стейси потропа с крак и отново отпи огромна глътка от бутилката с вода.

— Снизих предпазливостта си, защото е трудно да живееш в постоянно състояние на параноя. Голяма грешка!

— Защо, според вас, откраднаха колата ви?

— Кой знае? Колата е впечатляваща, аз изглеждам уязвима — случайност или... напомняне да си държа устата затворена. — Очите на Стейси се навлажниха. — Не знам. Ако някой е искал да ме предупреди, защо ще чака цяла година? — Погледна втренчено детективите. — Права ли съм?

Марджи и Оливър кимнаха едновременно. Но това изглежда не я успокои.

— Беше истински кошмар — продължи младата жена. — Не мога да ям, не мога да спя. Поех повече клиенти, отколкото трябва, защото работата ме кара да забравя страховете си. Това е единственото положително нещо. Изкарвам повече пари от обикновено. — Изправи се и взе другата котка. Животното усети напрежението и се изви в ръцете ѝ. Но Стейси го държеше здраво. Може би малко по-здраво от

необходимото. — По начина, по който работя... това не може да продължи завинаги. Изтощена съм.

— Още два въпроса, Стейси и после ще ви оставим на мира — каза Марджи. — Някога Ларк говорила ли ви е за социалните си контакти?

— Какво имате предвид?

— Дали ви е говорила за приятелите си?

— Да, разбира се. Тя говореше за всичко.

— Помните ли имена?

— О, господи! — Тя се замисли. — Повечето неща бяха само клюки. Аз просто казвах „аха!“ и ѝ напомнях да продължава да диша равномерно.

— Някога споменавала ли е за Декстър Бартоломю? — попита Оливър.

— Декстър Бартоломю? — Стейси поклати глава. — Не, доколкото си спомням.

— Името не събужда ли у вас някакви асоциации?

— Не. Трябва ли?

— Не задължително — отвърна Марджи. — Ами Елизабет Таркъм?

Младата жена помисли за момент, после отново поклати глава.

— Не.

— Спомняте ли си някакви имена? — поинтересува се Марджи.

Стейси изглеждаше затруднена. Накрая каза:

— Това са спомени отпреди година, така че може да греша. Два пъти Ларк ми говори за някакъв мъж, който бил нейният „коз за запущване на дупки“. Не трябвало да се тревожи за нищо, защото той имал много власт.

Много власт!

— Ченге ли? — предположи Марджи.

Треньорката се замисли.

— Би могло. По начина, по който говореше, си представях по-скоро човек от мафията. Но ченге би било по-логично, нали?

— Така е — отвърна Марджи. — Спомняте ли си името му?

— Нещо немско ми идва наум, но само толкова. — Тя поклати глава, после се изправи и отвори вратата. — Наистина имам уговорка за вечеря.

— Благодарим ви за отделеното време — каза полицайката.

Стейси буквално хлопна вратата зад тях. Няколко минути крачиха в мълчание. Бе започнало да се захлажда. Марджи закопча сакото си.

— Той е ченге и затова тя премълчава името. Доста е изплашена. Лошите ченгета са опасни.

— Хей, дори добрите ченгета са опасни.

— Още по-сериозна причина да трепери — отвърна Марджи. — Така че, дали да отидем да притиснем Ларк за нейния „коз за запушване на дупки“ или да се върнем и да притиснем Стейси?

— Ако се върнем да притиснем Стейси, тя ще избяга.

— Да, мисля, че си прав. И Ларк може да направи същото сега, след като си е получила застраховката. Може би просто трябва да си седим кротко, докато не ги сгацим всички в понеделник.

Оливър повдигна вежди.

— Ако изобщо доживеем до понеделник. Това бяха дяволски почивни дни. А дори не са приключили.

Марджи се спря.

— Да не би да очакваш *още* нещо?

Той се извърна с лице към нея и се взря в очите ѝ.

— Притеснявам се за Синди. Дек не я е чувал и тя не отговаря на пейджъра си. Това не е добре. Отивам у тях.

— Ти си емоционално обвързан с нея, нали? — понижи глас Марджи.

Оливър отклони поглед и отвърна:

— Ще се позова на правото си да не отговоря.

* * *

Синди седна в колата си в девет и половина, което означаваше, че ще закъснее за „Белинис“ и ще трябва да изтърпи неизбежното мърморене на Хейли. Бе дала три часа от личното си време на майка си и въпреки това мама изглеждаше обидена, когато дъщеря ѝ трябваше да тръгва, сякаш любовта се измерваше в минути безгрижен разговор. Въпреки всичко домът на майка ѝ бе познат — за разлика от „Белинис“, където бе шумно, пренаселено и пълно с пийнали ченгета,

чиито мачистки пози и желания можеха да станат грозни с едно щракване на пръстите.

Като засенчи очи заради силната светлина, Синди огледа бара и откри Хейли на една маса с Анди Лопес и партньора му, ветеранът с петгодишен стаж Тим Уотърс, в почти същата сцена като миналата седмица. Там имаше, разбира се, и други — включително Рик Бедерман Лъскавия, който съзерцаваше Хейли замислено и изпитателно. Докато говореше, въртеше сватбената си халка, сякаш бижутото го караше да се чувства неудобно. Отляво на Бедерман бе партньорът му, Шон Амори, също женен, но това не спираше бебешко сините му очи да оглеждат жените наоколо. Компанията завършваше с Каролин Евърт — ветеранка с шестгодишен стаж, дългокрака блондинка с ръст почти метър и осемдесет. Всички се наливаха с бира, а лицата им бяха зачервени от смях. Отсъстваха само Тропър, Рон Браун и Бодри. Синди не можа да се въздържа да не се запита...

Като видя всички тези хора, първоначалният ѝ импулс бе да се обърне и да си тръгне. Струпването на събитията от последните няколко дни я бе направило крайно неспокойна — бързо сърцебиене, потни длани, зачервени очи. Но бе решена да победи страховете си. След като размисли, се насочи към масата, издърпа си стол и седна с присвит стомах между Бедерман и Евърт. Хейли ѝ подаде напитка:

— Как беше мама?

Синди изпразни съдържанието на чашата на един дъх и отговори:

— Невротична. — Обърна се към Каролин Евърт. — Аз съм Синди Декър. Мразя краката ти. Не че са лоши. Просто бих искала да са мои.

— Генетика, момиче — отвърна Каролин. — Точно като червената ти коса.

— Да се разменим — предложи Синди.

— Внимавай какво искаш. — Каролин хвана кичур от косите на Синди. — Някой ден може да ти го напомня.

— Вземи още една чаша, Син — предложи Хейли. — Удави проблемите си.

Синди пое чашата, вдигна я до устните си, но не отпи наистина. С първото питие на екс бе изпълнила социалните си задължения. Сега бе решила да остане трезвена.

— Какво се случи в прекрасния свят на Холивуд в мое отсъствие?

— Обичайното — каза Лопес. Ръцете му бяха обвити около халба с нещо студено и светло. — Блюдолизци и задници.

— Тъкмо се чудехме къде е Дугъл — вметна Каролин. — Нямам много пари и почти се надявам моите хубави дълги крака да увеличат кредита ми.

— Сигурен съм, че ще го направят, стига да се разтворят — закачи я Уотърс.

— Мечтай си — отвърна Каролин. — Би ли ми заел двайсетачка, водно момче^[1]?

— И какво ще ми дадеш в замяна?

— Доброто си отношение — отговори полицайката. — Може би следващият път, когато се видим, ще можеш да целунеш ходилата ми. Помисли върху това, Уотърс. Ходилата са прикачени към краката ми.

Ченгето кимна доволно, после ѝ даде две десетачки.

— Не бяха ли това парите за кино за теб и женичката? — захили се глупаво Лопес.

— Ще я заведа в „Риалто“. Всяко място струва два седемдесет и пет.

Каролин вдигна банкнотите.

— Благодаря ти, Уотърс.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да поседиш с мен, докато споделя проблемите си. — Погледна красноречиво към Синди и допълни: — Тук става доста пренаселено. Мисля, че виждам едно уединено сепаре в ъгъла.

Каролин въздъхна.

— Нека сме наясно — нищо няма да получиш. Но ако изпитваш такава нужда да поговориш с някого, то какво пък — двайсет долара могат да ти купят две уши.

Уотърс се изправи.

— Просто се нуждаех от рамо, на което да поплача. И тъй като твоето е толкова хубаво...

— Дрън-дрън. — Каролин също се изправи. — Ще се видим по-късно. Тими се нуждае да изрази женската си същност.

Хейли ги позяпа известно време, а после огледа помещението, все едно бе неизследвана територия. Отначало изглеждаше, като че ли

търси някого, но после се обърна рязко към Синди и отбеляза:

— Не го приемай лично... че си тръгнаха. Те говореха за това цяла вечер.

— Стига причината да не е в дъха ми.

— Дъхът ти е добре — намеси се Бедерман.

Синди му се усмихна, но не каза нищо.

— Как се справя партньорът ти? — продължи ченгето.

— Бодри ли? — Синди сви рамене. — Той е добре... а, да, вярно. Някога ти е бил партньор.

— Да.

Младата жена кимна, като остави незададен въпросът: „Защо си поискал преместване?“ да витае в задимения въздух.

— Бодри каза, че си умна — каза Бедерман.

— Дватама все още си говорите? — учуди се Синди.

— Да. Той е страхотно момче. Просто вече не сме партньори.

Декър очакваше някакво обяснение, но не го получи.

— Е, приятно е да го чуя. Знам, че Бодри смята, че се правя на много умна.

— Всички смятат, че се правиш на много умна, Декър — намеси се Лопес. — А освен това ти си наистина умна, а и задникът ти си го бива.

— Направо ме хвърляш в оркестъра, Лопес — изкоментира сухо Хейли. — Сигурно страхотно ти върви с дванайсетгодишните момчета.

Лицето на Лопес помръкна. Синди почувства сърцето си в гърлото. Лопес все още бе в списъка ѝ на евентуални преследвачи и последното нещо, от което се нуждаеше, е да го вкисне. Опита се да разсее притеснението му с усмивка. Но това само го окуражи да продължи да ръси глупости.

— От друга страна, Маркс има репутацията на много твърда... тоест, с изключение на случаите, когато пък е много лесна — върна ѝ топката Лопес.

Присъстващите ахнаха, но Хейли просто махна с ръка и се засмя.

— Виж го ти, нашият Анди — пъргаво животинче с остроумни забележки. Трябва да оспориш резултатите от последния си тест за интелигентност. Със сигурност са направили грешка, когато са те сложили в списъка на малоумниците.

На всички им стана гадно от проявената злоба.

— Защо не му дадеш възможност да си поеме дъх, Маркс? Той е просто заек — намеси се Шон Амори.

— Положението му на заек не го извинява за това, че е скучен.

— А твоето положение на ветеран не те оправдава да бъдеш кучка. — Лопес се изправи и прекатури стола си. — Ще се видим по-късно, момчета.

Хейли натъпка шепа фъстъци в устата си и отбеляза:

— Ама ми го каза момчето! — Погледна към Бедерман и Амори и запита: — Мислите ли, че съм кучка?

— Всички жени понякога са кучки — отвърна Бедерман. — Както всички мъже понякога са копелета. Но наистина трябва да се насочиш към някой от твоя калибър.

— Той е по-висок от мен!

— Той имитираше Уотърс — намеси се Амори. — Има за партньор един задник. И си мисли, че той също трябва да бъде задник. Остави го на мира.

— Защо? Той е смотаняк.

Никой не отговори. После Хейли се изправи.

— Не стига, че съм проклета жена в доминирана от мъже полувоенна организация, ами трябва да се правя и на Флорънс Незнам-коя-си^[2] пред по-слабите представители на вашия пол, за да не би случайно инструментите им да се спаружат като черва за наденички! Веднага се връщам.

Масата изведнъж бе станала просторна. За пет минути Синди бе намалила състава ѝ от седем души до трима. Почувства се като майmunка на показ. Струваше ѝ се, че двамата мъже я изучават тайничко. Мълчанието бе нарушено от Бедерман.

— Тиха си.

— Така е по-безопасно — усмихна се Синди.

Бедерман бе на път да си налее още едно. После се спря.

— Трябва да се прибирам. Казах на жена си, че ще съм вкъщи в десет. — Погледна часовника си, после се обърна към Амори. — Ами ти?

— Ти върви — отвърна той. — Ще поседя с този заек, докато се върне Маркс.

— Всичко е наред — каза Синди. — Нямам нужда от бавачка. Както и нямам нищо против самотата.

— Тогава не си отишла на правилното място — усмихна се Шон.
— Защо си тук? — попита Бедерман.
— В „Белинис“ ли? — попита младата жена. — Заради Хейли.
Разбрахме се да се срещнем тук. Вместо вечеря.
— Харесваш ли Хейли? — попита Бедерман.
— Всъщност, да.
— Тя направи много погрешни ходове — каза ченгето. — Изчука много женени мъже. И сега е озлобена. Не поемай по този път.
— Не се притеснявай. Не е в мой стил.
Бедерман се втренчи в нея.
— А какъв е твой стил?
Синди не бе сигурна дали той я сваля. Дали смята да предприеме някакъв ход спрямо нея. Чудничко — още един мъжкар в черния ѝ списък на заподозрените!
— Бедерман, това е добър въпрос с много отговори. Точно сега обаче съм леко изморена и имам слабо главоболие.
— Нуждаеш ли се от „Адвил“?
— Взех няколко, благодаря.
— Може ли да те откарам донякъде? — попита невинно той.
— Не, с кола съм. Но благодаря.
Ченгето сякаш изведнъж изгуби интерес. Обърна се към Амори.
— Ще идваш ли утре да гледаш мача?
— Да. Ще доведе и семейството.
— Водиш семейството и носиш бирата. Аз ще осигуря яденето.
— Дадено.
Бедерман си тръгна. Синди погледна през рамо. Хейли седеше до Лопес — тялото ѝ бе приведено към него и тя кимаше, докато Анди говореше. Очевидно бяха достигнали до някакво примирие.
— Наистина съм добре — каза тя на Амори.
— Сигурен съм, че е така. Знаеш ли, не харесвам Маркс, но Лопес се държа като гадняр — да говори така за твой задник. Не бива да го оставяш да му се размине.
— Ще се справя с него. Но не пред другите. Не обичам да притеснявам хората.
— Но това не ти попречи да настъпиш Тропър.
Синди почувства прилив на адреналин.

— *Не може* да имаш предвид онзи случай на домашно насилие отпреди седмица. Не беше голяма работа.

— Може би за теб не, но сержантът не бе очарован. Ако фамилията ти не беше такава, каквато е, щеше да имаш голяма черна точка в досието си. Но тъй като баща ти има някаква тежест, Тропър се примири.

— Амори, просто се опитвах да дам най-доброто от себе си.

— Най-доброто невинаги е правилното.

— Оттогава насам се опитвам да му се реванширам. — Изчерви се заради начина, по който прозвучаха думите й. — Имам предвид, като му помагам с книгата.

— Да, всеки знае, че пишеш рапортите му — смислени са.

— О, не! — Синди направи гримаса. — Да не би хората да го подкачат заради това?

— Те мислят, че спиш с него. И Тропър не ги поправя.

Без да се замисли, младата жена отметна назад глава, все едно бе цапардосана по брадичката.

— Това не само е измислица, а и е напълно абсурдно! — Но почувства повече страх, отколкото ярост.

Амори разтвори ръце.

— Не убивай човека, който носи лошите вести. Можеш сама да си помогнеш, като престанеш да му пишеш рапортите.

— Бодри ми предложи да го направя.

— Може би не ти е дал толкова добър съвет.

Синди го зяпна, несигурна дали е приятел или враг.

— Може би просто трябва да си върша работата и да престана да слушам този и онзи. Кой смята, че спя с Тропър?

— Ключките се разнасят — каза Амори. — Мъжкарите казват: „Да... Е, типично за заек, който се опитва да се издигне“. Има и други, които знаят, че си Декър и че не си глупава... или поне не *толкова* глупава. Особено да направиш нещо такова с Тропър.

— Не спя с Кларк Тропър. Всъщност, в момента не спя с никого, било то ченге или не. Любовният ми живот е в пълен застой.

— Това може да се промени.

— Не и с *някой* от вас — отвърна Синди. — Благодаря, но ще продължа да поддържам статута си на монахиня. Можеш да ми направиш услуга и да разпространиш информацията.

— Че си монахиня.

— Че съм в *пост*.

Амори се изправи.

— Мисля, че е време да тръгвам.

— Приятно ми беше да си поговорим, Амори. — Само за няколко минути Синди бе опразнила масата. Едва ли би могла да се определи като душата на компанията. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато Хейли благоволи да се завърне. Погледна я въпросително и отбеляза:

— Изглеждаш изстискана.

— Амори току-що ми каза, че хората смятат, че спя с Тропър. Така ли е?

— Мисля, че Амори се е надявал да спиш с Тропър — отвърна приятелката ѝ. — Ако си достатъчно глупава да направиш това, значи си достатъчно глупава да си легнеш и с някой от тях.

— Не ми отговори. Чувала ли си такива коментари?

— Нищо сериозно. Амори е женкар. Опипвал е почвата — не е станало. Така че, не му обръщай внимание.

Синди не си направи труда да я попита откъде знае за Шон.

— Ами Бедерман?

— По-добре не питай. — Маркс потърка челото си. — Господи, мразя това гадно място! Защо сме тук?

„Защото ти го предложи!“, поиска да каже Синди. Вместо това предложи:

— Нека отидем на някое тихо място на кафе.

— Звучи добре. Какво ще кажеш за твоя дом?

„Защо, по дяволите, Хейли ще иска да отиде в апартамента ѝ? За да довърши работата, която е започнала снощи?“ Но, от тона на гласа ѝ, предложението звучеше почти романтично... сякаш търсеше уют. И като се има предвид начина, по който Синди напоследък се чувстваше по отношение на мъжете, идеята звучеше почти изкусително. Почти.

— Оправи ли нещата с Лопес?

— Да, разбира се.

— Къде е той? — Синди се огледа. — Не го виждам. Къде отиде?

— Не знам. — Хейли обходи с поглед помещението. — Оставих го на бара. Кой го е грижа! Да се махаме оттук.

Синди праметна дръжката на чантата си през рамо.

— Знаеш ли къде живея?

— Нямам представа.

— Тогава ме следвай. Нямам нищо против едно добро ченге да се движи след мен и да ми пази гърба.

— Защо? — намръщи се Хейли.

— Имам предвид, че тези дни ми се случиха някои неща. Да вървим.

Хейли не се помръдна.

— Какви неща?

Бе по-скоро загрижена, отколкото изненадана. Синди би трябвало да бъде подозрителна, предпазлива. Вместо това установи, че няма търпение да сподели проблемите си с тази жена. Какво в нея предизвикваше доверието на Синди?

— После ще ти кажа — обясни Синди. — Но не тук. Особено тук!

[1] Игра на думи — името на героя, Уотърс, означава „води“. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за английската медицинска сестра Флорънс Найтингейл (1820–1910), посветила живота си на подобряване на здравните грижи сред войниците на фронта, както и на общественото здравеопазване и болничните грижи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Осем съобщения на телефонния секретар. Но щеше да е неразумно да ги изслуша, докато Хейли е в стаята. Синди бе изненадана колко свежо изглежда апартаментът ѝ — изтрит до блясък и подреден, с почистени и излъскани кухненски плотове — сякаш е правила пролетно почистване. Очите на Хейли обходиха стаята и се спряха на изтърбушения диван.

— Какво се е случило с мебелите ти? — попита тя. — Изглеждат така, все едно някой се е разбеснял с нож в ръка. — Погледна Синди в очите. — Това да не е едно от нещата, за които намекна или просто си го купила на старо?

— Не, беше цял, когато тръгнах за работа в петък.

— Боже господи! — Хейли сбърчи чело. — Какво се случи?

— Ако знаех, щях да ти кажа.

— Някой е влязъл с взлом. — Приятелката ѝ поклати глава. — Ужас! Нищо чудно, че изглеждаш толкова изтощена. Защо веднага не ми каза?

Синди сви рамене.

— И кога се случи? — попита Маркс.

— Снощи. Вероятно, докато към била у татко. Седни. Ще направя кафе.

— Имаш ли нещо по-силно?

— Да, но няма да ти го сервирам. Нито аз, нито ти се нуждаем от него.

— Сигурно си права. — Хейли пусна чантата си на пода и седна на здравата част на дивана. Поглади нежно раздърпаното, после продължи: — Обади ли се на ченгетата?

— Татко дойде и огледа наоколо. — Синди наля вода в кафеварката и се върна в дневната. Внезапно се почувства такава умора, сякаш на краката ѝ бяха привързани тежести. — Инцидентът не е бил случаен. Домът ми беше обърнат с краката нагоре, някои от вещите ми са изпотрошени, но ценностите ми не липсват.

Хейли кимна.

— С радост бих изслушала всякакви предположения — каза Синди.

— Кого си ядосала?

— Не знам. — Телефонът иззвъня. Синди безмълвно вдигна слушалката. — Здравей, татко. Тъкмо влизам.

— Не смяташ ли, че трябва да отговаряш на съобщенията на пейджъра си? Звънях на домашния ти телефон, на пейджъра ти, накрая и на клетъчния...

— Не съм получила нито едно обаждане, татко... е, не знам за домашния. Тъкмо си влизам. Бях при мама, а после навън с приятели. — Ето, беше на дваисет и пет, а все още даваше сметка на баща си. — Изключила съм клетъчния, но не и пейджъра. Колко пъти си ми пускал съобщения?

— Около шест.

Синди свали пейджъра от колана си.

— Нищо не е регистрирал. Изчакай да видя... не се включва. Батерията сигурно е свършила. — Отвори малкото пластмасово капаче. — Всъщност, батерията я няма.

От другата страна на линията настана тишина. Накрая Декър каза:

— Идвам към теб...

— Татко, няма нужда. Точно сега имам гости. Добре съм.

— Кой е там? Оливър ли?

— Хейли Маркс.

— Не знам кое е по-лошо.

Независимо от себе си, Синди се усмихна.

— Ще ти се обадя по-късно. Съжалявам, че си се тревожил.

— Кога за последен път си сваляла пейджъра си, Синди?

— Не знам, татко. Трябва да помисля.

— Никаква представа ли нямаш?

— Обикновено го нося, когато съм навън. Понякога на работа го оставям в бюрото си, защото не искам да ме разсейват, докато върша нещо. Трябва да помисля — повтори тя.

— Пейджърът ти работеше ли е петък?

— Татко, трябва да *помисля* за това. В момента, в който се сетя нещо конкретно, ще ти се обадя.

Гласът ѝ звучеше несигурно. Декър отчаяно копнееше да отнеме поне част от болката ѝ. Тази нестихваща грижа за доброто на децата му го рушеше така, както вълните отмиват пясъка — зрънце по зрънце, безвъзвратно.

— Добре. Но ми се обади, преди да си легнеш. Провери ключалките и прозорците си!

— Ще ти се обадя и ще проверя ключалките и прозорците. Засега чао. — Синди затвори и погледна към пейджъра, после към Хейли. — Трябва да отида до магазина и да си купя батерия.

— Някой я е извадил от пейджъра ти ли?

— Така изглежда.

— Това е сериозно. — Хейли измъкна своя пейджър от чантата си и извади батерията. — Ето. Сложи тази. Просто да видиш колко съобщения имаш.

— Благодаря. — Синди постави батерията на мястото ѝ. Малката черна кутийка веднага започна да вибрира. Прегледа номерата, като преброи пет от баща си, две от майки си, заедно с два номера, чиито комбинации ѝ изглеждаха смътно познати — може би на Марджи или дори на Оливър. Ще ги провери по-късно. Върна батерията на Хейли. — Ето.

— Синди, за първи път ли някой нахлува в дома ти?

— Да. Защо? — прониза я с поглед тя. — Изглежда на теб ситуацията ти е позната, Хейли. Искаш ли да ми кажеш нещо по въпроса?

— Спри да ме зяпаш така — смъмри я приятелката ѝ. — Аз съм на твоя страна. Може ли сега да ми налееш малко кафе?

Синди отклони поглед.

— Да. Разбира се. — Наля две чаши горещо гъсто и силно кафе. Даде едната на Хейли, после се настани удобно в едно от креслата. — Ако можеш да хвърлиш някаква светлина върху този хаос, аз съм цялата в слух.

Приятелката ѝ бавно отпи от кафето си.

— Това е просто хрумване, нищо повече. Но може би... само *може би*, това е нещо като ритуал по въвеждане в колектива.

— Казваш, че е направено от *ченгета*?! — изумено възкликна Синди. — Ченгета, с които *работя*?!

— Възмож...

— Твърдиш, че... че в апартамента ми са влезли *ченгета* и са оставили кучешко лайно върху леглото ми...

— Някой е оставил кучешко лайно върху леглото ти? — потресено извика Хейли. — Това е ужасно!

— Да не говорим колко е отвратително. — Синди задиша учестено. — *Знаеш ли* нещо за това?

Маркс се огледа наоколо за място, където да остави чашата си.

— Просто я сложи на пода. — Синди се изправи, като едва контролираше яростта си. Заговори бавно, като натъртваше всяка дума: — Тук няма средно положение! Или знаеш, или не!

— Казах ти, че е само хрумване...

— И върху *какво* основаваш своето хрумване...

— Престани да ме гледаш по този начин! — Хейли постави кафето си на пода. — Просто знам на какво са способни някои от тези момчета, особено спрямо новите момичета. Син, тук не работим с момчета, които са само полицаи. Говорим за хора, завършили единствено гимназия — работяги, които искат малко забавление и добра пенсия. Защо мислиш, че те наглеждам...

— Е, ако си ме наглеждала, си прецакала нещо. — Никоя не заговори, което даде на Синди време да осмисли казаното. Пое дъх и бавно издиша. — Не си се провалила. Аз не съм твоя отговорност. Извинявай за избухването.

Хейли махна с ръка.

— Ако някой беше нахлул в апартамента ми, беше го обърнал наопаки и бе оставил кучешко лайно на леглото ми, щях да загубя ума и дума. Истинско чудо е, че можеш да говориш смислено.

— Трябваше да ме видиш преди дванайсет часа... — Синди си събра мислите и продължи: — И на теб са ти се случвали разни неща. Какви?

— Поне не включваха изпражнения — отговори уклончиво Хейли.

— А какво? — настоя Синди.

— В началото колата ми често се повреждаше. Веднъж беше маркуч, друг път беше акумулаторът, трети — делкото... един път дори нямаше бензин... тогава тъкмо бях излязла от „Белинис“. Беше три сутринта и наоколо нямаше никой. Резервоарът ми показваше, че е наполовина пълен, а всъщност беше сух като пустиня...

— *Защо не си ми казала?*

— *Какво да ти кажа? Че момчетата, с които работим, са задници. Вече го знаеше!*

— *Хейли, това поне щеше да ме накара да бъда нащрек! А сега действах съвсем на сяпо!*

— *Съжалявам.*

— *Колко време продължи това с теб?*

— *През по-голямата част от годината ми като заек. После намериха други, с които да се захванат. Трябваше да кажа нещо. Поне го направих и това беше съзнателно решение. Не искам да плюя в кладенеца, откъдето пия, Син. Мислех, че може и да не ти се случи, заради баща ти. А освен това вече доста отдавна си при нас. Ние се движим на косъм между това да бъдем един от тях или да бъдем една от нас. Колкото повече ние, жените, можем да се слеем с мъжете и да не им създаваме проблеми, толкова повече ще ни харесват.*

— *Какво е това? — изръмжа Синди. — Първа година в колежали?*

— *Декър, въпросът не е само в това да бъдеш популярен. Говорим за живота и смъртта. Трябва да чувстват, че сме като тях. Иначе няма да си помръднат задниците, когато имаме нужда от тях на огневата линия. Затова най-добре е да ги оставим да се позабавляват. После единственото, което ни остава, е да се надяваме, че ще имат доброто желание да ни спасят, когато наистина се налага.*

— *Ако да разрушиш една къща и да сложиш кучешко лайно върху нечие легло е идеята за забавление на нашите момчета, то тогава в участъка на Холивуд има нещо ужасно извратено.*

Хейли кимна.

— *Изпращанията изглеждат наистина прекалени.*

— *Изглеждат?* — Синди все още крачеше из стаята. — *И ми казваш, че някой в управлението е направил това като... ритуал за посрещане?*

— *Възможно е. Може да е бил Тропър. Преди време си му бръкнала в здравето, нали? Може би го е направил, за да си го върне.*

— *Това беше преди седмица. А оттогава му помагам.*

— *Въпреки това може още да ти има зъб.*

— *Такъв ли е?*

— *Да. Определено.*

Хейли изглеждаше прекалено нетърпелива да прехвърли вината на Тропър. Той действително бе логичният избор, но Синди не бе напълно готова да потвърди невинността на Хейли. Какво имаше предвид, когато каза, че я наблюдава? Зададе й този въпрос.

— Просто си държа очите и ушите отворени — отвърна Хейли.

— И?

Гостенката й сведе поглед към скута си.

— Чуваш разни неща. „Декър е умна; тя е таралеж в гащите; не е като баща си; има хубаво дупе“. Това означава ли нещо? Надали. Повечето от помията е свързана с онзи разгорещен домашен скандал, където си надхитрила Тропър. Партньорът ти не спира да разказва историята...

— *Греъм?!*

Хейли кимна.

— И къде поставя акцента?

— Че наистина си се справила добре. И че си подпалила задника на Тропър. И затова му печаташ рапортите. Че искаш да получиш червени точки, а не че спиш с него. Направо се разтапя, като го разказва. Знаеш Бодри. Толкова е праволинеен, че не може да си представи някой да не изпълнява нарежданията на шефовете...

— Кога чу този слух за „спането с Тропър“?

— Когато започна да помагаш на сержанта. Бодри говореше с Бедерман, който беше започнал една от своите прословути тиради срещу жените и ползата от тях, като се опитваше да скрие свинското си отношение зад някакви перверзни размишления. Бедерман, както знаеш, ти е хвърлил око. И нямам предвид в сексуално отношение. Въпреки че сигурно и това е част от картинката.

— Знам, че не ме харесва. Нямам представа защо. Говорила съм с него само няколко пъти, включително и тази вечер.

— Какво общо има тук логиката? Може би защото ни е виждал заедно. Бедерман ме мрази и в червата. Опита ли се да те сваля тази вечер?

— Не. Но ме предупреди да не вървя по твоя път, като каза, че си се чукала с много женени мъже.

Хейли се разсмя.

— За това е прав.

— Лошо ли е приключило? — попита Синди.

— Винаги свършва зле.

— И защото е приключило зле за теб, Бедерман не ме харесва?

— Може би. Също така, вероятно и защото си с неговия бивш партньор...

— Но Бодри не е поискал да бъде преместен от Бедерман. Било е точно обратното. В такъв случай него какво го касае, че съм партньор на Греъм?

— Може да чувства, че Греъм харесва теб повече от него.

— За бога, Хейли, предполага се, че сме възрастни хора!

— Глупаво е, но за нещастие е вярно! — Вдигна поглед към приятелката си. — Ще седнеш ли? Караш ме да се чувствам дори по-нервна, отколкото съм.

Синди я измери с поглед.

— Защо пък ще си нервна?

— Защото този разговор ми е много неприятен. Връща ми лошите спомени за това как съм прецакала възможностите си. Може би точно по тази причина поех пред себе си отговорността да бъда твой равин. Ти все още имаш чисто досие. И ум, за да го запазиш такова. Ако не мога да го направя за себе си, може би ще успея да ти помогна ти да го направиш.

— Какво?

— Да спечелиш златната значка, естествено. Имаш ума за целта, но трябва да се научиш да играеш и играта.

Синди се вгледа внимателно в лицето на Хейли, но не откри нищо. Започна отново да крачи, но размисли и се отпусна в креслото си.

— Какво ще кажеш като начало да бъдеш честна с мен? На първо място, какво правеше горе в Анджелес Крест?

— Искях да се уверя, че си добре.

— Това означава, че си ме *следвала* от управлението до планината? — Бе слисана. — И защо, за бога?!

— Чакай малко! — предупреди я Хейли. — Въобще не беше така. Тръгнахме от управлението по едно и също време, нали? Заедно отидохме до паркинга. Бяхме в една и съща посока, нали?

Синди мълчеше.

— Така ли е?

— Така е, така е. Но...

— Спри за момент — прекъсна я Маркс. — Зададе ми въпрос и нека ти отговоря. Не следвах теб, Декър. Следвах „Камрито“, за което мислех, че следва *теб*. Първата ми мисъл беше, че едно от момчетата планира да ти бърника делкото.

— Тогава си видяла регистрационния номер.

— Да. Видях го и се обадох да го проверя — откраднат. Затова предположих, че е някой от детективите от пътната полиция, който си прави номера, като използва стари веществени доказателства...

— Наистина ли очакваш, че ще *повярвам* на това?

— Не се опитвам да те убедя, така че не ме интересува дали ще повярваш. Но точно това си мислех.

— Някой детектив нарочно е взел регистрационните номера от стаята за веществени доказателства, за да ме следи. — Синди кимна. — Е, в това има логика.

Хейли продължи съвсем спокойно:

— Още си млада и не знаеш. Но такива неща се случват. От полицейските злоупотреби стават вестникарски заглавия, само когато липсват *килограми* кокаин. Но никой не се интересува от грам-два... или от огърлица тук и пръстенче там... или от онзи стар телевизор, или от десетгодишно стерео. В стаята за доказателства има камари *кутии* с регистрационни табелки от откраднати превозни средства.

На Синди ѝ прилоша.

— Значи си мислела... че „Камрито“ е шега?

— Не шега, а *номер*! — отвърна Хейли. — Затова го държах под око. Пък и имах време за убиване. Реших, че ако мога да ти спестя някое... неудобство, защо не? Когато започна да сменяш лентите разбрах, че си видяла опашката. Кое то ме впечатли, като се има предвид, че си новак. Когато „Камрито“ се върна и се опита да те разиграва, помислих, че наистина съм права. Беше едно от момчетата, което се опитваше да те изплаши. Трябваше просто да го докладваш. Декър и после да го оставиш.

— Не можех да се обадя, защото карах много бързо.

— Точно това ти казвам — отбеляза Хейли. — Трябваше да го оставиш. Но ти се опита да се направиш на голяма работа и да се справиш с него сама. Можеше да е някой истински гадняр с Магнум .44 и да те гръмне, преди да разбереш какво става. Обаче това, което ти предприе, едва не причини две катастрофи.

Синди се опита да осмисли чутото. Част от историята нямаше начин да не е измислица, ала въпреки това някои аспекти я впечатлиха като напълно достоверни. Двете с Маркс бяха напуснали управлението по едно и също време. И отиваха в една и съща посока. Освен това Маркс не би могла да нахлуе в апартамента ѝ, защото е била с Оливър. Така че, какво всъщност ставаше?

— Няма значение — Хейли погледна ноктите си, после отпусна ръце в скута си. — Ти се насочи към планината, а аз спрях, защото знаех, че по някое време трябва да се върнеш. Но ти не се върна и започнах малко да се притеснявам, затова тръгнах да те търся. Когато видях теб и твоята димяща кола, реших, че съм права. Някой бе ровил в двигателя. Затова те придружих надолу по склона. Веднага щом разбрах, че колата ти е наред, си тръгнах. — Отново се загледа в ръцете си. — Това е всичко, Декър. Обясненията ми се изчерпаха.

— Защо веднага не ми каза за подозренията си?

— Вероятно трябваше. Но ситуацията е много заплетена, Син. Трудно е да решиш на кого да вярваш и от кого да се пазиш. Сигурна съм, че и в момента ти минават такива мисли. Да ми вярваш ли или не?

— И да ти вярвам ли?

— Аз ли трябва да отговоря на това? — попита Хейли. — Да, можеш да ми вярваш. Но ти не си убедена. Това е един от онези случаи, в които само времето ще покаже.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

В момента, в който Декър затвори телефона, му се прииска отново да се обади. Нямаше да има нищо против да заспи при отворена линия, със слушалка под възглавницата и да използва телефона като интерком за наблюдение на малко дете. Но въпреки че бе негова дъщеря, Синди не беше бебе. Изгаси нощната лампа и се омота в завивките с надеждата, че сънят ще дойде и ще прогони всичките му скърби и неволи. Минутите се изнизваха... После почувства как Рина го гали по гърба.

— Това е хубаво — измърка той.

— Всичко наред ли е?

— Засега да.

— Мислиш ли, че тя ще може да заспи?

— Надявам се. Млада е... силна... решителна. Качества, които ѝ служат добре, но затрудняват действията ми като баща.

Тишина. Ново погалване по гърба.

— Продължавай. Много добре се справяш — каза Декър.

— Някое определено място? — попита Рина.

— Навсякъде е добре. — После съпругът ѝ премисли отговора си. — Е, ако питаш за нещо специално, ще ти кажа, че любимото ми място не е на гърба.

— Това ли искаш? — изкикоти се Рина. — Нямах такава цел.

Декър се завъртя и я погледна.

— Не знам. Можем да опитаме, но нищо не обещавам.

— Добра идея. Може би това... ще те поотпусне.

— Сексът като средство за отпускане на мускулите. — Въздъхна.

— Как, за бога, си останала омъжена за мен?

— Нека първо правим любов. После ще поговорим.

— После може да съм прекалено изморен за разговор — каза съпругът ѝ.

— Тогава ще спим. И това е добре.

Декър се замисли за миг. Секс, а после сън. Идеята си я биваше.

В замаяното състояние на нощния сън Синди чу почукването, но ѝ отне няколко секунди, преди да осъзнае какъв точно е звукът. И че този звук означава, че на вратата има някой. Минаха секунди, преди гърдите ѝ да се свият и сърцето ѝ да заудря в ребрата. Може би това бе татко. (И ако бе той, дали наистина искаше да му отвори?) По-вероятно бе Оливър.

Почукването бе спряло.

„Ако си Оливър, не си тръгвай! Изчакай секунда“, помисли си тя.

Бавно спусна крака от леглото и се наметна с пухкавата розова роба. Едното ѝ око бе отворено, а другото залепнало. (Дали бе плакала на сън?) Докато вървеше към вратата, разтърка затворения клепах с ръкава на робата си и накрая успя да го отлепи.

— Кой е?

— Оливър.

Първо надникна през шпионката. После откачи веригата, която бе инсталирала само преди час. Бе ходила до денонощния магазин за батерии и видя тънките верижки, за които се предполагаше, че трябва да пазят от нападатели. Помисли си: „Защо пък не?!“. Не че бяха някаква сериозна защита, но все пак препятствието си е препятствие. Най-сетне отвори вратата.

— Здравей. Влизай.

— Ти беше заспала.

— „Беше“ е правилното глаголно време. Да.

— Ще си тръгвам.

— Не бъди глупак — сгълча го Синди. — Влез означава „влез“.

Очите ѝ го проследиха, когато той влезе и седна на изтърбушения диван. Хареса самото му и му го каза.

— Така ли? — Той изчетка някакво петънце. — На „Валентино“ е.

— Наистина е страхотно.

— Така ли? Благодаря. — Усмихна ѝ се. — Много мило, че го забеляза. Как си? Колко спа?

— Около четири или пет часа.

— Значи имаш още нужда от сън. Необходими са ти дванайсет здравословни часа.

— Да, прав си. — Погледна измореното му лице. — Ами ти?

— Ще се оправя.

— Далече си от дома. Какво правиш наоколо? Проверяваш ли ме? За това си има телефони, Оливър.

— Телефоните не вършат работа, освен ако някой не ги вдига. Не видях баща ти тук, затова си помислих, че... — Вдигна примирено ръце и се изправи. — Не се притеснявай за мен. Утре е неделя. Ще си остана в леглото, ще ям начос и ще гледам мачовете.

— Забрави за бирата.

— Да, така е. Лека нощ.

— Не искаш ли да спиш на дивана, Оливър? Няма да го окапеш повече, отколкото е в момента.

— Колко е дълъг?

— Два и десет.

Той се замисли за момент.

— Имаш ли чисти чаршафи?

— Много чисти. Ти и татко изпрахте всичко.

— Така е. — Скот запристъпва от крак на крак. — Ще бъде честен. Изтощен съм. Прекарах по-голямата част от деня на мястото на катастрофата...

— О, господи. Как беше?

— Нищо важно, нищо неочаквано. Но беше мръсна работа. Обаче си взех душ, така че не се притеснявай, че ще изцапам мебелите ти.

— Твоята пот е последното нещо, за което се притеснявам.

Оливър успя да се усмихне изморено.

— Ще бъде чудесно да спя тук. Ако не ти пречи.

— Ще ми дойде добре. — Синди почувства, че нещо стяга гърлото ѝ, така че почти я заболя. — Всъщност, вероятно ще спя по-добре.

Усмивката на Скот стана по-широка.

— Ще бъде страхотно.

Младата жена се приближи до него, докато застанаха лице в лице. Положи ръце върху гърдите му. После бавно ги плъзна нагоре към раменете му.

— Ще спя дори още по-добре, ако не съм сама.

— Не си сама...

— Имам предвид сама в леглото. — Отстъпи една крачка назад и го тупна по гърдите. — Не може да си чак толкова задръстен!

Той я обгърна с ръце и я притисна здраво към себе си. Усети, че панталоните му започват да се изпълват. Краката му започнаха да омекват така, че едва се задържахше прав — стресът от деня, съчетан с прилива на похот. Тя бе такова дете, на същата възраст като един от синовете му. Беше нечия дъщеря, нечие малко момиченце. Но най-важното бе, че не бе *неговото* малко момиченце. За него Синди беше млада красавица с огнена коса и перфектно, стегнато дупе. Точно по този начин трябваше да мисли. Защото, ако мислеше за нея — като за личност — щеше бързо-бързо да се спаружи като краставица на слънце.

— Искам да съм сигурен, че знаеш какво правиш.

— Ти знаеш ли какво правиш?

— Не.

— Е, успокояващо е да знам, че не си експерт във всичко — отбеляза тя.

* * *

Като се има предвид нервността му, Оливър се представи забележително добре. Тя изглежда го хареса. Поне после заспа бързо. Дишаше дълбоко и сладно. Завидя ѝ на здравия младежки сън. След раждането на синовете му бе прокълнат със свръхактивен „център на събуждането“, който никога не се изключваше напълно, дори и посред нощ.

Това не бе от най-добрите му решения... да бъде с нея. Но бе вземал толкова много лоши решения през живота си, че надали би могло да се нареди и сред най-лошите. Едно обаче бе безспорно — то доста усложняваше нещата. Положението се влошаваше още повече и от факта, че я харесваше. И щеше да поиска да го направят отново. Тя изглежда също го харесваше. И също щеше да поиска отново да е с него. После... ако го правят достатъчно пъти... това би означавало, че имат връзка. И ситуацията ще стане твърде заплетена. На Декър никак

нямаше да му хареса, но Декър така или иначе не го харесваше. Затова обстановката нямаше да се промени кой знае колко.

Не, не бе вярно. Това щеше да промени много...

— Буден ли си, Оливър?

Гласът ѝ го стресна.

— Да. Извинявай, много ли мърдам?

— Изобщо не мърдаш.

— Ами... — Пое въздух и издиша. Може би тя изобщо не е заспивала. Може би той не е бил чак толкова добър, колкото си мислеше. — Какво има?

— Хейли Маркс беше тук тази вечер — каза Синди.

От споменаването на това име стомахът му се преобърна. Надяваше се тя да не превключи на емоционална вълна.

— Така ли?

— Поговорихме малко.

„О-хо! — помисли Оливър. — Това не са добри новини за моето его.“

— Всъщност, тя *предположи*, че може би... може да е било нещо като вътрешна шега.

— Кое?

— Нахлуването в апартамента ми — отвърна Синди. — Че може би някои от момчетата от управлението са го направили като номер.

Оливър се изправи на леглото и придърпа завивките върху коленете си. Добре. Значи с Хейли може би не са говорили за него. Така че вероятно мисълта ѝ не е насочена в момента към него. Пак се бе върнала на темата за нахлуването в дома ѝ. Би трябвало да се почувства успокоен, че не е чак толкова важен. Вместо това бе наранен. Е, ако не може да я впечатли със сексуалните си възможности, сигурно ще успее да я покори с брилянтните си умения като детектив.

— *Какво* предполага Маркс?

— Как го каза? — Синди се измъкна нагоре и седна до него, като постави глава на рамото му. — Че вероятно е било нещо като изпитание...

— Я обясни пак.

— Все едно момчетата в работата са изпробвали нервите ми.

— Като поставят лайна в леглото ти?

Синди мълчеше. Въпреки тъмнината, тя различаваше профила му — правата линия на носа му и острия ъгъл на брадичката.

— Какво мислиш?

— Какво имаш предвид? — *Не успя да реагира достатъчно бързо. Не успя да я зашемети със светкавична мисъл.* — За мнението ми ли питаш?

— Да, питам за мнението ти. Мислиш ли, че нахлуването може да бъде номер, направен от момчетата от управлението?

Този път тя го бе формулирала напълно ясно. Оливър най-сетне разбра, че тя иска помощ и че не водят никаква теоретична дискусия.

— Някои момчета в силите на реда са задници по принцип. А някои от тях са истински задници конкретно по отношение на жените, особено на жените новаци. Но всеки, който би оставил лайно на леглото ти, вече си има сериозен проблем с главата.

— Значи не си съгласен с Маркс.

— Синди, човекът, който е направил това, не е имал намерение да се шегува. Не се е задоволил просто да превърне къщата ти в индианска колиба или... или да събере закуп чаршафите на леглото ти. Той е обърнал наопаки дома ти целенасочено и със злоба. Копелето, което го е направило, е било гневно и бясно и таи някакъв вид лична мъст към теб или храни психически болна сексуална фантазия, чийто обект си ти. Предположението на Маркс, че е някакъв номер на мъжкото братство, е опит да омаловажи нещо много сериозно. Честно казано, това ме кара да поставя под въпрос способността ѝ за правилна преценка. Кара ме... да съм леко подозрителен към нея.

— Защо? Мислиш, че стои зад това?

— Не знам. Би ли могла?

— Не виждам как. — Синди изправи гръб. — Освен ако не мисли, че аз... аз съм те отнела от нея или... не знам как би могла да разбере за теб и мен... — В гласа ѝ се усетиха стоманени нотки. — Освен ако ти не си ѝ казал нещо...

— Хайде де — намръщи се Оливър. — Не съм чак такъв гадняр.

— Е, ти си единственото нещо, което би могла да има срещу мен.

— Не ми е приятно да го призная, но не мисля, че съм толкова важен за нея. — Цялото тяло на Оливър се бе стегнало, с *изключение* на члена му, който бе мек като изгнила целина. — Нощта не бе изпълнена със страст.

Тя се притисна към гърдите му.

— Съжалявам.

— Да бе, как не! — Отблъсна я леко. — В отговор на първия ти въпрос, не, не мисля, че е полицейски номер. Знам на какво са способни ченгетата. Аз самият някога съм правил доста гадни неща. Но никога не съм атакувал нечийи мебели и никога дори не ми е хрумвало да оставя кучешко лайно върху нечие легло, *включително* и на бившата ми съпруга!

Синди се почувства разочарована. Поради някаква причина се бе надявала това да е колега полицай. Странно, но тази мисъл ѝ се струваше по-малко ужасяваща от възможността да си има работа с някой анонимен перверзник. При все че знаеше колко смъртоносни могат да бъдат ченгетата. Най-малкото, винаги носеха оръжие.

— Тогава нямам представа. Ами ти?

— Старият ми мозък се е изключил за през нощта.

— Много лошо.

— Синтия, може би трябва да опитаме да... не знам... да се насладим на момента.

В стаята настана тишина.

— Или пък може би не. — Оливър хвърли поглед към часовника до леглото: три и двацет. — Май трябва да се опитаме да поспим.

— Ти се опитай. — Тя взе един лист от нощното си шкафче. — Искам да обмисля нещата...

— Добре, добре. — Оливър сграбчи избягалата ѝ ръка и я придърпа по-близо до тялото си. — Каквото бащата, такава и дъщерята — мислят само за работа. Сподели с мен мъдрите думи на Маркс колкото е възможно по-точно.

Синди потърка очи.

— Каза, че може да е нещо като ритуал по въвеждане в колектива. За да докажа себе си.

— А какви основания има тя за подобно предположение?

— Номера, които са ѝ правени. — Разказа историите на Хейли за колата ѝ. — Такива неща се случват, нали?

— Да, такива неща се случват.

— Достоверни са, нали?

— Напълно достоверни.

— Това е отвратително.

— Освен това глупаво и много опасно. — Той сведе поглед. — Както казах, признавам се за виновен — и аз имам дял в подобни шеги. Но никога не съм оставял лайна върху нечий лични вещи. Ако не по друга причина, то поне заради факта че никой не би се навил да вземе в ръцете си нещо толкова отблъскващо. За какво друго говорихте?

— Просто кой може да го е направил. Направихме цял списък с кандидати.

— Кой е на първо място?

— Тропър.

— Сержантът, когото си надхитрила.

— Точно така.

— Ами другото момче, Лопес?

— Да, говорихме и за него. Господи, тя наистина го скапа снощи. Държеше се подигравателно с мен и Хейли му го върна. Беше гадно. По-късно тя отиде при него и си поговориха. Мисля, че наистина му се извини.

— Защо Лопес се заяждаше с теб?

— Опитваше се да бъде забавен. Освен това имитира партньора си, Тим Уотърс, който е истински гадняр.

— Не го познавам.

— Хейли ми каза, че Уотърс е женкар.

— Повечето ченгета са такива. Какво друго сподели с теб Маркс?

Хейли бе казала много неща, които сега се въртяха из главата на Синди.

— Каза ми, че Бедерман не ме харесва. По-точно каза, че момчето ми е хвърлило око, при това не в сексуален смисъл. Макар че, дори и от това да зависи животът ми, не бих могла да отговоря защо. Говорила съм с него не повече от десет минути.

— Бедерман, Бедерман... — Оливър прекара името през съзнанието си. — Звучи ми смътно познато. Как му е първото име? Рич или нещо подобно?

— Рик.

— Да, дойде точно когато напусках. Беше му първата или втората година като стара пушка. Трябва да е било преди десетина години. На колко е? Около трийсет и пет?

— Там някъде.

— Много е надут. Помня, че не го харесвах. Може да съм ревнувал и да съм го възприемал като конкуренция.

— Много честно от твоя страна, че го признаваш.

— И защо, по дяволите, трябва да го крия? Сега вече всичко е минало. Защо тя мисли, че той не те харесва?

— Не знам.

— Какви контакти сте имали?

— Казах ти. Да ни се събират най-много десет минути разговор, включително и със снощния.

— Говорила си с него снощи?

— Да, той и партньорът му бяха седнали при Маркс, когато отидох в „Белинис“.

— За какво говорихте?

— Заговорихме се, едва когато Маркс напусна масата, за да се сдобри с Лопес, който се бе разкарал ядосано от нас. Бедерман ми каза, че не би трябвало да спя с женени мъже като Маркс. Повлияло е много зле на репутацията й.

— Той е напълно прав. Но е странно, че ти го е казал. Споменавах нещо подобно, когато искаш и ти да участваш в играта. Нали се сещаш — правиш се на искрен, като раздаваш приятелски съвети. А междувременно единствената мисъл на въпросния господин е да ти смъкне гащичките. Да не би да си го поставила на място или нещо такова?

— Ни най-малко. Изслушах го, но изтъкнах, че нещо бърка, като ме слага в една група с Хейли. След като той си тръгна, партньорът му Шон Амори пък започна да ми пуска пасове. В този момент вече ми бе дошло до гуша. Казах му, че съм извън списъка, що се отнася до срещи с ченгета и го помолих да го разгласи. Спряхме разговора до там.

Почувства как лицето й се сгорещява. За неин късмет, Оливър не можеше да го види в тъмното.

— Предполагам, че е било прибързано твърдение, като се има предвид, че в момента съм в леглото с теб — довърши тя.

Скот се засмя тихичко. Но бе очевидно, че мислите му са другаде.

— Имала ли си професионален контакт с някой от тези елементи?

— Ние — имам предвид Греъм и аз — помагахме на Бедерман и Амори при две повиквания. Мисля, че и те са ни помагали в няколко случая. Бедерман е бил партньор на Греъм. Все още са в приятелски отношения, поне според Бедерман...

— *Наистина ли?*

Пауза.

— Очевидно го смяташ за важно.

— Намирам го за интересно. Каква е фамилията на Греъм?

— Бодри.

— И какво мисли Бодри за Бедерман?

— Греъм не говори за Бедерман. Но Бедерман ми каза, че според Бодри съм била умна... тъпи провинциални клюки! Той я харесва, но тя не го харесва, обаче те харесват нея... дрън-дрън.

— Защо вече не са партньори, щом още се харесват?

— Просто не са се сработили.

— Кой е поискал преместването?

— Бедерман.

— Попитай партньора си защо е приятел с Бедерман, след като оня е поискал преместване.

— Какво да очаквам?

— Вероятно не и истината — отвърна Оливър. — Когато искаш да те разделят с някого, това обикновено означава, че не се харесвате.

Синди замълча. Накрая каза:

— Ключката твърди, че Бедерман е поискал преместване, защото Греъм е бавен.

— Бавен ли?

— Бавен бегач, бавен физически. В преследванията Бедерман вършел цялата трудна работа, докато Греъм обирал лаврите, като накрая закопчавал белезниците.

— А според теб вярно ли е?

— Бодри не би постигнал олимпийски рекорд, но не мисля, че се опитва да избяга от отговорност — отвърна тя, но в този момент се сети за срещата им с пияните руснаци преди два дни — тя беше човекът, който извърши трудната работа.

— Но слухът все пак е верен донякъде, така ли? — попита Оливър.

— Не е чак толкова зле...

— Ако разпространяваш такива слухове за бившия си партньор, от това едва ли ще му стане приятно.

— Греъм е човек с лек характер.

— Не, Синди, това не обяснява нещата. Той не би оставил подобни слухове без ответна мълва. И ако не го прави, това трябва да ти подсказва нещо. Познавам начина, по който реагират ченгетата. Нещо не е наред.

Синди мълчеше.

— Когато човек остане в приятелски отношения с някого след преместването — обясни Оливър, — за мен това означава, че двамата е трябвало да се разделят, защото е било опасно да останат заедно.

— Нямам никаква представа за какво говориш.

— Заедно са направили нещо гадно, Синди. Разминало им се е някак си и са решили да се разделят, преди хората да започнат да душат около техния екип.

— Не мисля, че си прав.

— Защо не?

— Защото познавам Греъм. Той не е гадняр.

— Откъде знаеш?

Синди се замисли, но не можа да измисли отговор.

— От колко време си с него? — попита Оливър. — Шест месеца? Осем? Това е нищо, Декър. Абсолютно нищо. Изкарах навремето с едно момче две години, преди да разбере, че бърка в меда.

— И какво направи?

— Поисках преместване. Но ще ти кажа нещо — ние не останахме приятели!

— Кога беше това?

— В първите ми години в управлението в Холивуд. Когато все още вярвах в истината, справедливостта и всички онези глупости.

— Издаде ли го?

— Не! Крадеше от наркотиците, които бяхме успели да спипаме на улицата. Лоша работа, но не и чак фатална. Виждаш пари в брой на масата и си прибираш двайсетачка. После грабваш петдесетачка или стотачка. Никой не знае. Никой не пострадва. Изкушаващо е. Аз също бях изкушен. Но не го направих. В това е разликата.

— Какво стана с бившия ти партньор?

— Пенсионира се, след като направи двайсетте си години стаж. Последното, което чух за него е, че работи като охрана.

Синди се намръщи. Звучеше като доста обикновен край на история, която би трябвало да завърши с поука.

— Значи не са го хванали?

— Не, не са. Повечето не ги хващат, освен ако не станат прекалено лакоми. Но ако се задържиш достатъчно дълго в бранша, започваш да ги надушваш. Те са хората, които никога не постигат нищо. Такива като тях някак си все не успяват да се издигнат, независимо колко значки за заслуги висят по скаутските им униформи, защото са прекалено заети да поглеждат през рамо. Но не моралът ме е задържал в правия път. Задържа ме страхът да не ме хванат и да не се наложи да видя мечтите си на бунището. Семейството ми е пълно с ченгета, но никой от тях не успя да си сложи златната детективска значка. Та в младостта си бях праволинеен до глупост.

— Обаче си успял да достигнеш върха.

— Дяволски права си. После, точно когато получих всичко, го прецаках.

— Не и професионално...

— Напротив. И професионално, и лично. Не можеш да объркаш едното, без да объркаш и другото. Има причина, поради която баща ти е там, където е и аз съм там, където съм. Аз прекалено често попадам в страничните коловози и вярвам в собствените си правила. После станах прекалено стар. Както и да е. В момента не аз съм важният. Просто ти казвам всичко това, понеже знам кога две и две прави пет. Нещо не е наред. Значи твърдиш, че този разговор в бара и още две други срещи са единственият ти контакт с Бедерман?

Тя притисна колене до гърдите си.

— Казах ти за партито в първите ми дни на работа в Холивуд.

— Да, купонът за представяне на зайците. Горедолу по времето, когато бе убит Крейтон. Говорила си и с Крейг Бароуз.

— Каква памет! Обаче не си спомням Бедерман да е говорил много.

— И какво правеше?

— Просто ме слушаше, когато разказвах за Крейтон.

— Какво точно каза за Крейтон? — внезапно заинтригуван попита Оливър.

- Просто, че го познавах от фитнес клуба.
- Спомена ли нещо за стрелбата по вас?
- Не, Оливър, не съм чак толкова глупава.
- Той зададе ли ти някакви въпроси? Коментира ли нещо?
- Доколкото си спомням — не.

Крейтон, Бедерман и Бароуз — има ли някаква връзка помежду им? Бедерман работеше в Холивуд. Отвличането на Таркъм бе в Холивуд. Убийството на Крейтон бе в Девъншир. Ако може да се вярва на Стейси Милс, Ларк Крейтон вероятно стои зад отвличането на колата на съпруга си, дори и зад убийството му. Дали е и зад отвличането на колата на Стейси Милс?

— Името Стейси Милс говори ли ти нещо? — обади се накрая Оливър.

Синди изправи гръб и усети как сърцето ѝ се свива.

— Ти я познаваш?!

Сега беше ред на Оливър да седне рязко.

— А *ти* откъде я познаваш?

— От фитнес салона, където ходеше и Арман.

— О, господи! — възкликна Оливър. — Наскоро колата ѝ беше отвлечена.

— *Какво?!*-Синди почувства как нещо притисна гърдите ѝ. — Кога е станало? Добре ли е?

— Чудесно е, но има проблем с истината. Призна, че познава Ларк Крейтон. Ами Арман Крейтон? Бяха ли приятели?

— Не знам дали са били приятели. Но няколко пъти съм ги виждала да си говорят.

— Стори ли ти се между тях да има нещо интимно? — с ентусиазъм в гласа запита Оливър.

— Не бих могла да кажа със сигурност. — Синди пое дълбоко въздух. — Горкото момиче! Това е *ужасно*!

Но съчувствието на Скот към Стейси се бе изчерпало. Кучката ги бе излъгала. Познавала е Арман! Може да го е познавала прекалено интимно и затова да се е страхувала от Ларк.

— Стейси Милс знаеше ли, че ти и Арман сте приятели?

— Познати.

— Не се хващай за думата. Тя наясно ли бе, че ти познаваш Крейтон?

— Разбира се. Тримата сме разговаряли няколко пъти на чаша сок. — Синди облиза устните си. — Знаеше, че отивам в академията. Каза ми, че ако ми писне да бъда ченге, мога да опитам да стана личен треньор. Тя се занимаваше с това... беше личен треньор.

— И все още е. Поне за това не ни е излъгала.

— А за какво ви излъга? — попита Синди.

— Каза ни, че е работела с Ларк Крейтон и едва познава Арман.

— Може да е вярно. Никога не са изглеждали като близки приятели.

— Стейси каза, че според съпругата Арман е имал любовница. Може да си ти. Може би затова са стреляли по вас. Ти беше по-близка с Арман, нали?

— Не бях чак толкова близка.

— На коя от вас Арман говореше повече? — попита Оливър. — Със Стейси или с теб?

— Разбирам накъде биеш. Че Стейси е ревнувала Арман от мен. Или Ларк е ревнувала. Но моите впечатления са, че Стейси не изглеждала толкова заинтригувана от него.

— Може да не е била. Държеше да подчертае, че познава Ларк по-добре от Арман. Дали пък Ларк не ѝ е плащала да го шпионира и Стейси да ѝ е казала, че той се върти около теб?

— Няма начин да си е помислила подобно нещо! — извика Синди. — С Арман никога не сме били близки, Оливър.

— Но ако предположим, че на Стейси ѝ е било плащано да каже на Ларк *нещо*. Ако не е имала какво да съобщи, Ларк нямало да продължи да плаща, нали? — Оливър се опита да събере мислите си. — Стейси ми направи впечатление на жена, която се интересува доста от парите.

— Значи Ларк Крейтон е стреляла по нас, понеже Стейси ѝ е казала, че с Арман имаме връзка.

— По-вероятно Ларк е наела някого да стреля по вас. Според Милс, по това време Ларк се е занимавала с определени неща, повечето от които — свързани с опити да се отърве от Арман. — Оливър се съсредоточи. — Не че вярвам на Стейси, но се обзалагам, че, като всички лъжци, е примесила измислицата с истина.

— Господи, сигурен ли си, че е добре?

— Много по-добре от теб — увери я Скот. — Апартаментът ѝ е непокътнат.

— Не мога да повярвам... — Прехапа устната си, за да не се разтрепери. — Какво става!

През съзнанието на Оливър мина идея. *Не е изключено ченге да е било „козът в дупката“ на Ларк. Бедерман!*

— Рик Бедерман... това име звучи ли ти немско? — попита детективът.

— Какво?

— Дали името „Бедерман“ ти звучи немско?

— Звучи ми като американско.

— Но ако трябва да предположиш европейската националност на името?

— Английско... холандско... може би немско. Какъв е проблемът?

— Стейси Милс каза на нас с Марджи, че Ларк е имала „коз в дупката“...

— В ръкава.

— Какво?

— Обичайният израз не е ли „коз в ръкава“?

— Разсейваш ме.

— Продължавай.

— Ларк е имала под ръка някакъв мъж с власт и немско име. Аз допускам, че е ченге и си мисля за Бедерман.

— Защо пък точно той? Ларк живее във Футхил, Бедерман работи в Холивуд. Къде е връзката?

— Декстър Бартоломю — каза Оливър. — Колата на съпругата му е била отвлечена. С Марджи смятаме, че Декс е наел някого, за да предупреди неговата благоверна, тъй като се е мотаела с Крейтон.

— Декс е похитил колата на собствената си жена?

— Вероятно.

— Имаш ли някакви доказателства, с които да подкрепиш подобно твърдение?

— Не. — Оливър потърка очите си. — Мисля, че имам нужда от молив и лист, за да помисля. Трябва да започна да правя диаграми. Знам, че всичко е свързано, но съм прекалено уморен, за да го измисля.

— Ларк е наела Бедерман, за да ме предупреди... или вероятно да изплаши Арман. После Декстър Бартоломю е наел Бедерман, за да отвлече собствената му жена като наказание за предполагаема връзка.

— Нещо такова.

— В такъв случай кой е бил нает да отвлече горката Стейси Милс? И защо сега? Защо не преди година? Или дори преди шест месеца?

— Защото точно сега започнахме отново да разбунваме духовете, като ги интервюираме повторно. — Обърна се към Синди. — А цялата гадост в твой апартамент... може би това е *твое* предупреждение.

— Предупреждение за какво?

— Не знам — призна си Оливър.

— Защо не ме отвлякоха като другите жени?

— Трудно е да похитиш ченге... има пистолет.

Синди въздъхна.

— Прекалено изморена съм, за да асимилирам всички тези неща.

— Аз също. — Оливър се прозя, за да потвърди думите си. — Нека поговорим за това на сутринта, когато дойде и баща ти. Може той да прибави нещо ново към картинката.

— Баща ми ще идва насам на сутринта?

— Да.

— Казал ли ти е?

— Не, но познавам бащите, а познавам и Дек. Като събера двете неща стигам до извода, че баща ти ще дойде утре сутрин... да кажем към десет. — Оливър се изправи. — Поради тази причина ще спя на дивана. Така, когато събуди двама ни, ще изглеждаме приемливо. Ще има подозрения, но няма да знае със сигурност.

Синди се замисли и накрая промълви:

— Ти би предпочел това да не се разчува.

— По дяволите, да, бих предпочел да го скрия. Работя с този човек, Синди. Ако ме притисне, ще кажа истината. Но Дек няма да ме притиска и аз няма да признавам нищо. Ако ти изглежда подло, добре — така е.

— Всъщност, мисля, че е напълно логично.

Оливър въздъхна с облекчение. В този момент тя бе прекалено добра — разсъждаваше като мъж, а не като жена. Но може би това е една от характеристиките на новото поколение.

— Само че имам още една молба — каза Синди.

— Говори, скъпа.

— Тъй като не е вероятно татко да се появи през следващите... да кажем, трийсет минути... сигурно можем да се възползваме от ситуацията.

Оливър се ухили.

— По принцип това е страхотна идея. Но ти си млада, а аз съм стар. Така че, ако заспя, не го приемай лично.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът — много се подценяваш.

— Правя го нарочно. На моята възраст това е единственото нещо, което изглежда минава пред момичетата.

Синди го придърпа надолу.

— Надявам се това да не ти развали настроението, но аз те харесвам, Оливър. Беше мил към мен и те намирам за много привлекателен мъж.

Скот докосна устните ѝ със своите.

— И аз те харесвам. И надали ще навреди, ако призная, че те намирам за невероятно секси. — Погледът му потъна в очите ѝ, като се опитваше да не зяпа гърдите ѝ. — Скъпа, ти си толкова хубава, че нищо, което кажеш, не може да ми развали настроението!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Почукването беше крайно деликатно, но тъй като Оливър спеше съвсем леко, ръката му бе на бравата още на третото потропване. Отвори вратата, постави пръст на устните си, а после посочи с палец към спалнята на Синди. Лицето на Декър беше безизразно. Оливър знаеше от опит, че под тази маска лейтенантът му прикрива гнева си. Сигурно бе заради облеклото му — бе само по шорти. Добре, че беше изтощен сексуално. Защото, дори на тази възраст, все още често се събуждаше със сутрешна ерекция. Отстъпи настрана, докато наблюдаваше как очите на Декър обхождат стаята и се спират върху намачканите чаршафи на дивана. Тъй като нямаше какво да направи, Скот реши да си обуе панталоните.

Декър продължаваше да зяпа чаршафите. Не беше чак такъв цербер — тогава защо, по дяволите, се опитват да го изпързаят? Може би Синди се стараеше да щади чувствата му. Или това е било идея на Оливър? Но нямаше смисъл да му го навира в очите, тъй като се налага да работят заедно.

— Всичко наред ли е?

— Да, тя е добре. Но снощи поговорихме малко. — Скот погледна часовника си. Беше единайсет. Декър поне бе достатъчно любезен да дойде в нормален час. — Ще ти разкажа. Нека излезем някъде на кафе.

— Нямам нищо против да говорим тук — отбеляза лейтенантът.

— Но аз имам. Не искам Синди да чуе за какво говорим. Нали знаеш как е, когато се занимаваш с някакъв случай. Обсъждаш крайностите. Това е достатъчно да направи всеки човек параноик.

Лицето на Декър най-после изрази някаква емоция — опустошеното изражение на човек, преминал през всички кръгове на ада.

— Какъв е проблемът, Оливър?

— Шефе, не съм сигурен, че изобщо има някакъв проблем, освен обичайните простотии, през които минават жените новаци в нашата

професия.

— Какви простотии?

— Точно за това искам да поговорим. — Оливър закопча ризата си, напъха я в панталоните, после облече отгоре сакото. Миришеше не по-свежо от изгнили зеленчуци. Трябваше да си вземе душ, след като тя заспа. Е, голяма работа — нека обонятелните рецептори на Декър се произмъчат малко. — Предполагам, че трябва да оставя бележка.

„Каква например? *Благодаря за чукането — от мръсното копеле.*“ Декър прогони тази мисъл от съзнанието си, като си повтори нещата, които си бе казал по-рано. Това, че Оливър бе тук, означаваше нещо. Може би преследваше свои сексуални цели, но това не омаловажаваше факта, че пази дъщеря му.

— ... Къде държи тя моливите и листите?

Декър се обърна стреснато по посока на гласа на Оливър.

— Имаше навика да ги държи в кухненското чекмедже.

Скот отиде до кухнята. Слънчевите лъчи проникваха през щорите на прозореца — яркостта им заслепи преуморените му очи. Едва успя да отвори чекмеджето и да напише бележката. „*Излизам на кафе с баща ти. Ще се върна след около час*“. Постави я върху кафемашината, после се върна в дневната. Взе си куфарчето и си сложи слънчевите очила. Очите му най-сетне се пренастроиха облекчено.

— Имаш ли ключ, за да заключиш? — полита той.

Декър устоя на желанието да му се сопне: „Имаш предвид, че тя още не ти е дала ключ, ти смърдящ кучи сине?!“. Овладея се. Дали щеше да е толкова бесен, ако възрастта на Скот бе по-близо до нейната? И дали щеше да се ядоса, ако Оливър чука друго младо момиче, а не неговата дъщеря? Може би трябва да се опита... просто... да се опита да погледне на това по-обективно. Кой бе уязвимият в случая? Годиците на Оливър напредваха, а Синди бе още млада и имаше богат избор. Освен това, дъщеря му не страдаше от скрупули и често казваше какво мисли, без да се съобразява с чуждите слабости и да щади човешкото его. Така че, ако някой ще загуби, то това ще бъде Скот. В този случай би трябвало по-скоро да съжали Оливър, отколкото да му се сърди. С възрастта загубите се преживяват все по-трудно.

— Лейтенант, чу ли ме какво те попитах? — обади се Оливър.

— Да, да. — Декър извади ключодържателя си. — Имам ключ. Да вървим.

* * *

Всички модерни кафенета бяха претърпани от обичайната неделна тълпа. Те се настаниха в едно старо заведение с изтъркана сива теракота по пода, протрити сепарета и отегчени сервитьорки в износени, избелели кафяви униформи и бели обувки с дебели гумени подметки. Поискаха сепаре в дъното и последваха Сали, докато тя и огромният ѝ рус старовремски кок ги поведоха край бара, където двама пропаднали мъже смучеха кафе и гризяха сандвичи. Мястото бе далечен отглас на доброто еспресо и маслените кроасани, които се продаваха от другата страна на улицата в „Старс“. Настаниха се в безлюдното ъгълче. На Сали ѝ отне само секунди да се върне с две димящи чаши кафе. Извади си тефтера и зачака.

Декър извади десетачка от портфейла си.

— Кафето е достатъчно. — Подаде ѝ банкнотата. — Това е за уединението.

Тя пое банкнотата.

— Ченгета или престъпници?

Декър се усмихна и ѝ показва значката си.

— А, детектив — и то голяма клечка. Трябва ли да се чувствам поласкана?

— Зависи от ченгето — отвърна Декър.

— Самата истина! Трудно е да се определи разликата между ченгетата и престъпниците. Четохте ли за онзи детектив, дето му вкараха задника на топло за банков грабеж? Ами за онзи отдел, дето измислял разни истории и пратил всички онези хлапета зад решетките?

— Това не говори много добре за цвета на Лос Анджелис.

Сали се усмихна. Усмивката изкриви лицето ѝ, но същевременно я направи да изглежда по-млада.

— Е, платихте си за уединението, така че крайно време е да ви го осигуря. Искате ли да оставя една кана? Кана с кафе де.

— Би било чудесно — усмихна ѝ се Оливър.

— Само махнете с ръка, ако размислите за закуската.

— Непременно.

След като тя си тръгна, Оливър заговори тихо.

— Знам, че говоря като стар циник, но сервитьорката Сали е напълно права. Някои от младите момчета в синьо наистина са откачени. Кое то ни връща на темата за Синди. Знаеш как е с новациите, особено когато са жени. Подлагат ги на изпитания. Понякога нещата преминават границата.

Декър отпи от кафето си, после направи гримаса. Силничко. Или може би бе от горчивката в устата му.

— Нахлуването с взлом в нечий апартамент надали би могло да се нарече шега.

— Но е идея, върху която си струва да се замислим. Очевидно на Хейли Маркс са ѝ се случили някои неща, когато са я посрещнали в Холивуд. Тя допуска, че и в случая се касае за ритуал по въвеждане в колектива.

— Какви неща?

— Колата ѝ непрекъснато се е повреждала по една или друга причина. Може и да е излъгала, но оплакванията звучаха достоверни. Плюс това знаем, че Синди е нарочена от няколко момчета. — Оливър започна да ги изрежда. — Първо Тропър, сержантът, когото е сложила на място. Може да е злопамятен. После и онзи гаден заек Анди Лопес, който е направил тъпи коментари по неин адрес снощи...

— Какви коментари?

— Говорил е грубо за дупето ѝ или нещо...

— *Копеле!* Ще го убия!

— Не се съмнявам, Пит. Но, понеже времето напредва, може ли да продължа? — Оливър се наведе напред. — Също и партньорът на Лопес, Тим Уотърс, който е голям женкар. Но тях ги поставям на позаден план, защото, според Хейли Маркс, има и друго ченге на име Рик Бедерман, който не я понася.

Очите на Декър потъмняха.

— Ти познаваш ли го?

— Спомням си го бегло. Задник, който се прави на мъжкар, доколкото се сещам. Но това беше преди доста време.

— Защо я е нарочил?

— Синди няма представа. Но нека направя едно смело предположение и да кажа, че е нещо сексуално. В случай че не си забелязал. Син не се срамува, че е жена.

Декър прикри емоциите си зад чашата с кафе. Беше ядосан, ала бе и притеснен. И преди всичко — беше баща.

— Дали този Бедерман я е свалял?

— Дал ѝ е съвет да не се чука с женени мъже.

— Копеле!

— Да, не звучи като пример за кавалерство. Но това, което ме заинтригува е, че е бил партньор на сегашния партньор на Синди — Греъм Бодри. И... — Той вдигна пръст, за да подчертае думите си. — Това, което прави нещата *още по-интересни* е, че макар именно Бедерман да е поискал преместването, двамата все още са приятели.

Оливър повтори разговора от предишната нощ почти дума по дума. Паметта му не бе толкова силна, колкото му се искаше и вероятно щеше да е добре да си бе водил бележки. Но последното щеше да е доста трудно, като се има предвид, че бе в леглото, при това гол, а дрехите и бележникът му бяха в дневната. Декър не го прекъсна нито веднъж, но бе извадил бележника си. Оливър се чудеше какво ли си записва. Знаеше, че впоследствие ще има въпроси — и наистина имаше.

Декър се опита да се настани удобно в сепарето, но тапицерията бе на бабуни и непрекъснато нещо го бодеше.

— Бодри и Бедерман... Мислиш, че са направили нещо мръсно — заключи той.

— Допускам го като възможност.

Декър кимна.

— В такъв случай не бих казал, че Бедерман е давал на Синди приятелски съвет. Нито пък се е опитвал да ѝ смъкне гащичките. Като ѝ е казал да не чука женени мъже, скритото послание е било да не се ебава с него. Тогава следващият въпрос би бил — защо ще ѝ го казва? Логичният отговор? Вероятно смята, че Синди знае нещо за него. Убеден е, че тя има коз срещу него.

— Какъв коз?

— Не знам, Оливър, ти си човекът, с когото е говорила. — Декър погледна към тавана. — Нека приемем за момент, че мога да бъда

обективен по въпроса. Ако не я познавам, първият въпрос, който бих й задал е дали има козове срещу него и бих наблюдавал реакцията й.

— Каза ми, че почти не е разговаряла с него.

— Добре. — Лейтенантът прехапа устната си. — Мислиш ли, че казва истината?

Оливър се втренчи в него.

— Декър, говорим за твоята дъщеря...

— Знам това! — сръза го шефът му. — Отговори на проклетия въпрос! Ако изобщо си добър в нещо, то е, че си наблюдателно ченге.

Ако изобщо си добър в нещо!

— Да, мисля, че казваше истината. И не мисля, че тя имаше представа защо този задник й е говорил така. — Оливър бе засегнат. — Не мога да повярвам какво каза току-що! Имаш голям късмет, че съм човек, на когото можеш да разчиташ!

— Нали точно затова ти зададох този въпрос! — Декър отново се намести. — Но това все още не означава, че те харесвам, а само, че вярвам в качествата ти на ченге.

Оливър не отговори. Знаеше, че по свой гаден начин Декър всъщност му правеше комплимент.

— Освен ако не е някой изпечен лъжец, мисля, че беше искрена.

— Тогава знаеш ли какво ми подсказва това? Че Бедерман *мисли*, че тя има коз срещу него. Обаче какъв коз и откъде би могла да го изрови?

— Вероятно от Бодри — отвърна Оливър — Само защото Бедерман твърди, че все още са приятели, не значи, че е вярно. Това е свързано със случая Крейтон, Дек. Бедерман е слушал, когато Синди е разказвала как с Арман са тренирали заедно. Може би Бедерман има пръст в случая и мисли, че Синди знае нещо. Да не забравяме, че някой е стрелял по нея.

— Това е било отдавна.

— Да, Декър, но ние наскоро отново изровихме този случай. Първо интервюираме Ларк Крейтон, после отвличат колата на Стейси Милс. След това Марджи говори с Бартоломю и апартамента на Синди е обърнат наопаки. Без да споменавам, че някой я преследва с „Камрито“, което по-късно е бутнато в пропастта по начина, по който умря Крейтон. Не забелязваш ли тук някакъв модел?

— Как се вписва в него Бедерман?

— Ларк е имала на разположение някой с власт, когото си е държала като коз. Защо тогава да не е ченге и защо да не е Бедерман?! Ти не каза ли, че допускаш участието на ченге във връзка с отвличането на колата на Стейси Милс?

— Да, предположих го — съгласи се Декър.

— Ларк е искала с Арман да се случи нещастие. Имала е нужда от професионалист, който да организира нещата — и Бедерман е бил подходящият човек.

— Дай ми някаква връзка между Бедерман и Ларк.

— Отвличането на колата на Елизабет Таркъм беше в Холивуд. Бедерман работи в Холивуд. Може би Декс е насочил Бедерман към съпругата си и Ларк случайно е чула...

— Човек не чува *случайно* такива неща, Скот. Освен това, отвличането на Таркъм стана *след* Крейтон.

— Значи може би Декс е организирал и двете — каза Оливър. — Което ни връща към теорията, че съпругата на Декс и Арман са имали връзка. Бартоломю е искал да им даде урок.

— Мислиш, че Декс е организирал убийството на Крейтон — прошепна Декър. — Съвсем наскоро мислеше, че Ларк е организирала убийството на съпруга си.

— Двамата с Декс са действали заедно.

— Бих приел идеята, че Декс е организирал убийството на Крейтон — каза лейтенантът. — Но не мисля, че е толкова глупав да привлече вниманието към себе си, като организира похищението на собствената си съпруга. Някой би събрал две и две, точно както ние се опитваме да направим.

— Глупав — не — отбеляза Оливър, — но Декс е един арогантен кучи син. Марджи каза, че той губи реална преценка, що се отнася до собствената му значимост. — Преглътна утайката на кафето и направи гримаса. — Между другото, къде е Марджи? Би трябвало да е тук с нас и да разчепква случая.

— Тя и Вега са в парка с Рина и Хана.

— Какво й става на тази жена, за бога? — простена Скот. — Някога беше такъв работохолик!

— Намери си нов живот — усмихна се Декър.

— Пит — отбеляза Оливър, — нов живот означава да се влюбиш в някое готино парче. Нов живот е да отлетиш до Вегас, за да се

включиш в купона и да похвърляш малко зарове. Нов живот е да се забавляваш до зори. Но що за живот е това да заведеш детето в парка, за да напълниш дробовете си с прахоляк и по обувките ти да залепнат кучешки изпражнения, само защото някой идиот отказва да контролира собствено си животно?!

— Ставаш циничен, Оливър — усмихна се Декър. — Може да е от недоспиване.

— Може пък да е защото се правих на бавачка. — Оливър забарабани по масата. — Добре. Да предположим, че Стейси Милс казва истината... което е доста съмнително. Да предположим, че Ларк е била достатъчно глупава, за да се опита да убие съпруга си. Първо е наела някого да стреля по него и мацето му, но това не е свършило работа.

— Синди не е имала връзка с него.

— Да, обаче Ларк може да е мислела, че имат връзка. Може би Стейси Милс, която е знаела, че Синди и Арман тренират заедно, е давала на Ларк погрешна информация, за да запази благоволенieto й. Както и да е. Изстрелите са били знак, че Ларк знае коя е Синди. Тя си запазва тази информация като буре с барут. А ето и фитилът: Арман се превръща все повече и повече в пасив в нейния бюджет. Тя си дава сметка, че има нужда от професионалист. Говори отново със Стейси. Все пак, Милс е шпионирала за нея. Затова вероятно би могла да й намери изпълнител. Не се получава. Стейси може и да знае как да клюкарства, но не и как да намери професионален стрелец. Така че, Ларк говори с Декс, който решава да й даде две-три имена, понеже не харесва Арман. Дотук съгласен ли си?

— Звучи интересно. — Декър погледна бележките си. — Значи Ларк говори с Декс, който й дава няколко имена на изпълнители. После какво?

Оливър го изглежда с благоговение.

— Ти си успял да запишеш всичко?

— Важни са само ключовите думи. Имаш ли нещо против да довършиш?

— Добре. Ларк иска малко помощ от Декс и той й дава Бедерман.

— Защо Декс ще й помага?

— Защото е бесен, че Арман чука жена му — отвърна Оливър. — После, вече сама, Ларк решава да си го върне на Таркъм и използва

същия човек — Бедерман. Добре, нещата вървят чудесно за два месеца, половин година, повече. После настъпва бум на отвличания на коли и ние започваме да оглеждаме и други възможности. И аз случайно попадам на Таркъм в Холивуд и започвам да задавам въпроси. Да видя дали мога да го свържа с последните похищения. И, разбира се, не мога, защото Таркъм вероятно не е свързана с отвличанията в Девъншир. Ти сам го каза.

— Казах, че е възможно да не е свързано — уточни Декър.

— И така, аз попадам на Таркъм — продължи Оливър, — а ти се сещаш за Крейтон, понеже и двете похищения включват богати хора с впечатляващи коли вместо безпомощни майки с деца и стари таратайки. После казвам на Осмондсон, че Таркъм ми напомня на Крейтон. Осмондсон започва да говори за това и Бедерман разбира. Става малко нервен. Първото, което прави, е да се свърже с Ларк. Тя му признава, че случайно си е изпуснала езика пред Стейси Милс и казва на Бедерман да я сплаши, за да си мълчи. Което, естествено, разпалва любопитството ни, защото вместо две подобни отвличания вече имаме три. Но Ларк не се главоболи за това. Просто държи Стейси да е извън картинката.

— Защо Бедерман се съгласява да го направи?

— За да си спаси кожата.

— Той е ченге, Скот. Би трябвало да знае, че това ще възбуди нашето любопитство.

— А може пък да е глупав.

— Или може би... — Декър се замисли за миг. — Може би Бедерман смята, че ще успее да прикрие отвличането на колата на Стейси сред другите похищения в Девъншир. Тогава аз се задействам и започвам ново разследване на Крейтон. Бедерман става нервен, защото Синди не просто е моя дъщеря, но и е *познавала* Крейтон.

— И тогава Бедерман започва да си мисли, че май не е прикрил нещата толкова добре, колкото е смятал — каза Оливър. — Затова става *още* по-нервен. Трябва да разбере колко знае Синди. Как може да открие това?

— Чрез Бодри — предположи Декър. — Бедерман не може да притисне Синди, защото се бои, че тя може да сподели с мен и тогава той ще бъде в истинска беда. И какво прави? Моли бившия си

партньор да му направи услуга и да я притисне заради него. Обаче защо Бодри би се съгласил на нещо подобно?

— Мисля, че може би знам — отвърна Скот. — Синди ми каза, че Бодри има репутацията на бавен физически. Може би Бедерман го е измъкнал от няколко трудни положения и е решил, че сега е моментът Бодри да си плати сметката. Проблемът е, че не Бодри я е притиснал. По-вероятно е била Хейли. Все още не мога да реша на чия страна е тя.

Декър замълча, после запита:

— А Бодри наистина ли е притиснал Синди за информация във връзка с Крейтон?

— Ще я попитам — предложи Оливър. — Или ти. Някой трябва да я пита.

— Това е добра теория — отбеляза Декър. — Разбира се, ще стане още по-добра, ако открием нещо конкретно, което да свърже Бедерман със случая.

— Ще започна да търся — каза Оливър. После направи пауза и добави: — Щеше да е добре, ако бях с_ моя партньор..._

— Остави Марджи на мира. Достатъчно дълго е чакала за това.

— Знам. Желая й късмет. Надявам се да знае какво прави. Аз със сигурност не знаех.

— Никой не знае. В това е чудото да си родител. Не съществуват никакви установени правила.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Мостът беше висящ, направен от сиви дъбови дъски, свързани чрез някаква свръхздрава стомана. Конструкцията очевидно беше изключително стабилна, тъй като бе издържала щетите на времето — час след час, ден след ден, година след година подскачащи детски крачета като удари на пневматичен чук.

Гласът на Рина едва успяваше да надвика ученическата глъчка.

— Хана, престани да тичаш! Това малко момиченце се опитва да премине.

Като по чудо Хана се спря, постави ръка пред устата си с липсващи предни зъби и се изкикоти.

— Съжалявам. — Тя се приближи до момиченцето, което бе на около две годинки и протегна ръка. Заговори с престорено майчински тон, който направи кресливостта на детското й сопрано още по-пронизителна. Цяло чудо бе, че кучетата в околността не започнаха да вият. — Искаш ли помощ, скъпа?

Двегодишното момиченце пхна палец в устата си. Хана хвана другата му ръка и го поведе по люлеещия се мост. Когато детето се озова на другата страна, Хана възстанови лудешката си игра. Марджи я наблюдаваше изумено.

— Знам — каза Рина. — Тя е свръхактивна в смисъл че никога не спира.

— Трябва да си изтощена.

— Бих била. *ако* не си казвах, че това ми е за последно и ще мине много бързо... както и става.

Рина се огледа. Паркът бе относително спокоен — обичайната тълпа си спеше вкъщи, тъй като бе неделя. Мястото бе хубаво, което означаваше, че е достатъчно малко, за да може да държи под око Хана. Имаше оградена площадка с много съоръжения за игра — катерушки, висилка, люлки и пързалки, като някои от тях с купища завои и тунели, които биха могли да съперничат на увеселителните паркове. По-голяма част от развлекателната зона бе заета от обширен тревист терен,

достатъчен по размери за футбол или бейзбол — имаше пилони, мрежа и скамейки за зрителите с олющена боя, както и пейки за пикник и циментирани скари за барбекю. Тротоарът, който заобикаляше парка, бе препълнен с коли, но от другата страна на улицата имаше доста места.

— Къде е Вега? — попита Рина.

Марджи посочи към далечна пейка до диамантения пилон. Вега се бе привела над някаква книга.

— Доведох я тук, за да я науча да кара колело. Никой не може да ме обвини, че не съм опитала.

— Какво целиш с това? — учуди се Рина.

— Ти как мислиш? — намръщи се полицайката.

— Не знам. Затова те питам.

— Опитвам се да я накарам... не, това не е правилната дума. — Марджи въздъхна отчаяно. — Опитвам се да й *помогна* да навакса част от детството, което е пропуснала. Нали знаеш, да прави неща като... като да кара колело или кънки, или да слуша музика, която не понасям, или дори да гледа телевизия.

— Искаш тя да гледа телевизия? — възкликна Рина, като едва сдържаше усмивката си.

— Не чак да бъде залепена за телевизора! — възпротиви се Марджи. — Знам, че сигурно звучи като идиотка. Детето ми чете през цялото време! И това ако е проблем. Но то не е за сметка на всичко останало. Не е здравословно.

— Вероятно не е полезно за очите й. Но е чудесно за мозъка.

— Ти не разбираш...

Рина философски сви рамене.

— Сигурно е така.

Сега Марджи се почувства още по-глупаво. Току-що бе казала на майка на три деца, която от почти двацет години отглежда хлапета, че не разбира от възпитание. И ето я Марджи, експертката, осиновителка на една тийнейджърка едва от осем месеца. Потропа с крак и запита:

— Значи ти не смяташ, че това е проблем, така ли? Че чете по цял ден?

— Поправи ме, ако бъркам. Но според мен ти не се притесняваш за нейното четене, а за способността й да се интегрира в обществото.

Марджи мълчеше.

— Какво да направя тогава? — отрони накрая.

Рина обви ръка около кръста на приятелката си. Би предпочела да я прегърне през раменете, но Марджи бе доста висока.

— Лично аз мисля, че се справяш страхотно. Тя изглежда много щастлива...

— Толкова е *тиха*. Освен с теб! Как само говори с теб! Може би просто не съм подходящата...

— Спри!

— Добре, добре. — Марджи направи гримаса. — Виж, знам, че е минала през истински ад! Знам, че отрасла в откачена, изолирана среда. Но вече не живее при тези условия. Очаква я цял един нов свят!

Рина се усмихна. Съществуваха купища неща, които би могла да каже на приятелката си, но се въздържа да дава съвети, защото това обикновено предизвикваше отдръпване.

— Аз не бих се притеснявала много.

— Наистина ли?

Рина кимна, после извика:

— Хана, престани да пициш! — И тихо отбеляза: — Кълна се, че това дете ще си докара полипи по гърлото.

— Виждаш ли, и ти се притесняваш! — изтъкна Марджи.

— Моля?

— Притесняваш се, че Хана ще получи полипи по гърлото!

Рина се разсмя.

— Да, тревожа се. Притеснявам се дали Сами ще бъде в безопасност в Израел. Тревожа се за Джейкъб и се чудя дали изобщо ще преживее юношеството. Тревожа се за Хана. Тя е толкова малка и толкова уязвима. Тревожа се за Питър всеки ден, когато препасва кобура с пистолета си и отива на работа. Но независимо колко се тревожа, колко се притеснявам и колко кърша ръце и си блъскам главата, знам, че ако получа язва, това няма да помогне. По-скоро ще навреди, защото няма да съм в добра форма, когато семейството ми *наистина* ще се нуждае от мен. Затова кредото ми е да си зароя главата в пясъка и да не мисля за лошото, докато то не се изправи пред мен. Кризи се случват на всеки, рано или късно. Защо да ги предизвиквам?

Марджи веднага почувства как стомахът ѝ се свива. Рина говореше от опит — овдовяла на двайсет и четири, съвсем сама

отгледала две малки момчета, жертва на престъпление на двайсет и шест, хистеректомия на трийсет. А Марджи намерила да се оплаква, защото е осиновила дъщеря, която чете прекалено много!

— Вега е мило момиче, Марджи — продължи Рина. — Ти й даваш много емоционален заряд. Само почакай — ще разцъфне като истинска роза.

— Какво не бих дала да имам твоя оптимизъм!

— Това е заради професията ти. Непрекъснато виждаш лоши хора и хора в беда. Чудиш се защо съм толкова спокойна като майка, а аз се чудя как ти, Питър, Скот и другите като вас се навирате сред куршумите всеки ден.

— Опитваш се да ме успокоиш с комплимент ли? — усмихна се Марджи.

— Може би.

И двете се разсмяха. В този момент Хана се препъна на една стълбичка и се приземи на земята върху дупенцето си.

— О, скъпа! — Рина изтича и вдигна разплаканото дете. — Какво стана, миличка?

— Паднах и се ударих! — Хлипане. — О, виж! Аз *кървя*!

Тънка струйка кръв се стичаше от лявото й коляно. Дясното бе по-добре, но бе ожулено.

— Детето ми! — Рина изтупа задната част на роклята на момиченцето. — Може би трябва да отидем до чешмичката и да измием това...

— Искам да си ида *вкъщи*! — изплака детето.

Рина погледна часовника си. Бе малко след дванайсет. Бяха тук почти от два часа. Освен че бе наранена, Хана вероятно беше изморена и гладна. Майка й я вдигна, а момиченцето обви пухкавите си ръчички около врата й.

— Уморена ли си?

— Не съм! — каза Хана между хлипанията. — Виж! — Измъкна се от прегръдката и направи десет подскока — така обикновено се опитваше да убеди родителите си, когато те твърдяха, че е изморена. — Само се ударих!

Още хлипания.

— Добре. — Рина отново я вдигна. — Какво ще кажеш да се приберем *вкъщи* и да обядваме?

Хана кимна и подсмръкна. Марджи се приближи до тях.

— Какво решихте?

— Мисля, че ѝ стига.

— Добро решение, Хана — каза Марджи. — И на мен ми стига. Следващият път, когато извеждам Вега, ще отидем в библиотеката. Поне ще съм седнала!

— Марджи...

— Шегувам се. — Погледна дъщеря си. — Мислите ли, че ще ме чуе, ако ѝ извикам оттук?

Рина взе чантата, пълна с играчки за пясък и закуски.

— Нека просто отидем дотам. Гласните ми струни не издържат повече.

— Почакай! — Марджи пое чантата. — Аз ще я нося.

Бяха изминали половината път през поляната, когато носят на полицайката започна да се бърчи. Отвратителна остра смрад, която безспорно идваше от животински испражнения.

— Подушваш ли нещо?

— Да. — Рина свали Хана на земята и провери обувките си. — Не бих искала да допълвам твоето и без това весело настроение, но не е от мен.

Марджи провери подметките на своите гуменки.

— О, господи!

— Ауууу! — Хана временно бе забравила кървящото си коляно и стискаше нослето си. — Пфуууу! *Вони!*

— Стига. Хана! — Рина пое чантата си и извади от нея пакет мокри хартиени кърпички.

Марджи грабна ароматизираните кърпички и измърмори:

— Това е дявол... идеално! Просто идеално!

— Мога ли да помогна?

— Освен ако не искаш да изчистиш обувките ми!

— Ще се въздържа.

— Що за приятелка си ти?

— Ауууу! Ужас!

— Охлади коментарите си, дете! — сопна се Марджи.

Рина се усмихна.

— Какво ще кажеш, докато се изчистиш, да отведе Хана до колата? Ще те чакаме там.

- Знаеш ли какво мразя най-много на спортните обувки?
- Множеството грайфери.
- Точно така. Пфу! Какво дявол... каква гадост!
- Вега идва насам. Може да я помолиш да ти изчисти обувките.
- Да бе, да!
- Ауууу...!

Рина запуши с ръка устата на Хана. Малкото момиченце се разкикоти. Бе искрено очарована от това, че е била отвратена и наказана. Тъй като зловонието се засилваше, Рина реши, че е дошъл моментът да се измъкне. Вдигна вече въз големичкото си дете.

- Ще се видим след малко.

Докато вървеше към волвото си осъзна колко тежка е станала Хана. Под яката на ризата ѝ се бе образувала огърлица от пот, а по гърба ѝ започнаха да лазят болезнени тръпки. Хана все още бе най-малката, но съвсем не бебе.

- Скъпа, ще трябва да те пусна долу.

— Моля те! — приплака тя. След това стегна колене около майка си. — Коляното ми е наранено.

Тъй като кучешкото изпражнение вече не я разсейваше, Хана се бе сетила за раната си.

- Гърбът ме боли — обясни Рина.

Макар и с нежелание, детето се плъзна на земята.

- Извинявай, майко.

- Благодаря ти, скъпа.

Някога Хана я наричаше „мамо“. Откакто започна първи клас, премина към „майко“, за да се прави на голяма като батковците си. Първолачето каза:

- Ще ти помогна с чантата...

- Няма проблеми — аз ще я нося.

— Не, ще ти помогна. — Тя започна да дърпа дръжката. Тъй като не искаше да се карат, Рина даде торбата на победителката. Наблюдаваше как дъщеря ѝ се бори с тежестта и червените ѝ къдрици подскачат от нестабилната ѝ походка. Очите ѝ уловиха слънцето, което се отразяваше в наситения маслинен цвят. Изглеждаше като някое непознато дете.

- Искаш ли помощ? — попита Рина.

— Не, мога да я нося. — Охкане. Още едно. Мърморейки и въздишайки, тя беше в стихията си, като демонстрираше най-добрата имитация на Катрин Хепбърн. — Аз... въз... я нося.

Всичките ѝ деца бяха толкова различни. Синовете ѝ, създадени от един баща и една майка, бяха диаметрално противоположни. Шмуел бе сериозен, Йонки бе с лек характер... или поне, преди да достигне магическите шестнайсет, белязани от развихрилите се хормони.

Стигнаха до тротоара, където трябваше да пресекат улицата. Рина се наведе и хвана една от меките малки ръчички на Хана. С другата взе чантата.

— Хайде — каза тя.

Заедно, майката и дъщерята пресякоха улицата. Рина бръкна в бездънната си торба и извади ключовете. Отвори задната врата на колата си и момиченцето веднага се покатери на седалката.

— Хана! — смъмри я Рина. — Научи се да се качваш правилно. Престани да стъпваш по тапицерията.

— Моля те, моля те, моля те!

Майката въздъхна.

— Дръпни се навътре, за да не те ударя. — Тя тресна силно вратата, като вдигна пепел от мръсния килим. Кихна силно, когато Хана изчезна във вътрешността на волвото. Докато вървеше към шофьорската врата, тя започна да рови из дъното на чантата си за носна кърпичка.

Внезапно нечийи чужди пръсти сграбчиха дясната ѝ ръка и едновременно с това нещо студено и твърдо се вряза в гръбнака ѝ. Инстинктът веднага ѝ подсказа какво се притиска в гърба ѝ. Осъзна какво става, още преди той да заговори.

— Ако изпищиш или мръднеш, ще те убия!

Гласът бе дрезгав... с акцент. Рина замръзна на място, докато пистолетът се врязваше все по-дълбоко в гърба ѝ. За разлика от другите жертви на отвличания на коли, тя знаеше сценария. Знаеше какво ще ѝ се случи. Но това не ѝ бе от полза, защото бе обездвижена от страх.

— Слушаш или си мъртва! — каза гласът. — Отиди от другата страна на колата и отвори вратата. Направи го!

Мозъкът на Рина защрака: „Казва ми да мина от страната на пътника. Знаеш какво ще се случи. Използвай го в своя полза“.

Погледна към парка, към далечните хора и далечната Марджи, която все още се занимаваше с обувките си.

„За бога, вдигни поглед към мен!“ изпищя мислено Рина.

Но приятелката ѝ бе напълно погълната от заниманието си.

Рина бе сама. Сети се за мемориалната служба Иизкор, за молитвата, която все още казваше за починалия си съпруг.

Човек е като глътка въздух, дните му са като преминаваща сянка...

„Не мисли за това сега!“

Ако изпищеше, той вероятно щеше да я застреля. Но може и да си струва, защото Хана бе в колата.

— Върви сега! — прошепна яростно той. — Тръгвай или ще те застрелям!

„Хана е в колата!“

Жива или мъртва, нямаше да му позволи да вземе колата, след като момиченцето ѝ е вътре.

Рина бавно започна да се насочва към вратата на пътника, като отново обърна глава към Марджи. С ъгъла на окото си зърна как Вега гледа в нейната посока — погледите им се приковаха за частица от секундата. Но това бе достатъчно, защото тийнейджърката започна да потупва майка си по рамото. Пистолетът се заби в мускулите ѝ така, че Рина започна да примигва от болка.

— Гледай напред. Върви! — изръмжа той.

„Направи нещо!“

„Добре, Марджи. Ще направим сделка. Аз ще направя нещо, ако и ти направиш нещо. И, в името божие, няма да навреди, ако ми помогнеш!“

Рина остави ключовете да се изплъзнат от ръката ѝ и да паднат на земята. Издрънчаването бе силно.

— Какво правиш?!

— Изпуснах ключовете си...

— Какво!

С цялата си тежест жената се отпусна на земята и се отдалечи за момент от дулото на оръжието. Вероятно един миг бе достатъчен. Сви се на топка, като притисна колене о гърдите си, а с ръце покри ушите си. Не успя да чуе как гласът на Марджи извиква: „Полиция! Не мърдай!“ Но чу пукотевицата на стрелбата и почувства свистенето на

куршумите. Затвори се в себе си и започна да хлипа, когато нещо голямо и вонящо се удари в гърба ѝ и от него закапа гореща и влажна течност. Изпищя и започна да се отръсква от натрапника с резки и неконтролируеми движения. Все още пицеше, когато Вега я обгърна с ръце. Все още пицеше, дори когато Марджи я вдигна на крака и я прегърна силно.

— Ти си добре, ти си добре, ти си добре! — ѝ повтаряше полицайката.

Рина трепереше неистово и не можеше да говори. Едва стоеше на крака.

— Ще се оправяш — успокояваше я Марджи, докато я люлееше като бебе. — Добре си, добре си, добре си!

Внезапен прилив на майчински инстинкт премина по вените на Рина и ѝ вдъхна енергия. Тя избута Марджи и прошепна: „Хана!“. Изтича до задната врата и я отвори. Момиченцето подскочаше на седалката. То видя лицето на майка си, видя болезнената ѝ бледност и сълзите, които се стичаха по страните ѝ. Детето реши, че причината е в него.

— Майко, съжалявам, че подскачах на седалката. Сега ще си сложа колана. Не се ядосвай. Моля те, не се ядосвай!

И се разплака.

В пълно неведение за онова, което току-що се бе случило.

Започнаха да прииждат хора. Марджии показа значката си и каза на всички да се отдръпнат. От гласа ѝ бликаха такъв авторитет и спокойствие! А само преди броени минути Рина бе говорила с една несигурна майка. Двете лица на Марджии сякаш не си пасваха, но не беше ли така с всички хора! Рина се вкопчи в професионализма на приятелката си като удавник за сламка и успя да каже:

— Хана, веднага излез от колата!

— Съжаляяяяявам, майко!

— Излез! — извика Рина и измъкна дъщеря си за ръката. Малкото момиченце се плъзна по корем по седалката и когато найсетне бе изкарано от колата, вече хълцаше неистово. Рина жадуваше да я прегърне и целуне, защото, като майка, тя чувстваше нужда да направи точно това. Ала сега Хана трябваше да бъде изтеглена бързо от местопрестъплението, преди отвратителната му картина да е успяла да се запечата завинаги в съзнанието ѝ. Тя завъртя дъщеря си настрани

от ужасяващата гледка и заповяда на Вега: — Отведи Хана обратно в парка и си поиграй с нея, докато не ви извикам!

— Искам да остана с теб! — изплака Хана.

— Вървете! — изкомандва Рина.

Тъй като тийнейджърката бе отраснала в секта, с лекота се подчиняваше на заповеди. Тя вдигна хленчещото дете и изтича с него към отсрещната страна на улицата. Когато вече бяха отвъд полезрението ѝ, Рина зарови глава в спасението на дланите си и заплака толкова неудържимо, че раменете ѝ се разтресоха. Някакви хора ѝ говореха, но единственото, което чуваше, бе само далечен шум. След известно време се укори заради липсата си на контрол и си наложи да се овладее. Беше жива и здрава. Хана бе жива и здрава. Какво повече иска? Трябва да благодари на Марджи. Трябва да благодари на Вега, че я видя. Да благодари на бога, че с негова помощ всичко се нареди благополучно!

Мълчаливо каза молитвата „Гомел“, с която благодари на бога, че я е спасил от болезнения път. След като приключи, се почувства по-спокойна. Хубаво беше, че успя да направи нещо. Надникна между пръстите си и видя, че Марджи жестикулира ожесточено, докато говори по клетъчния си телефон.

„Ти имаш клетъчен телефон!“ — каза си Рина. „Пусни съобщение на пейджъра на Питър!“

Полицайката някак си успяваше да поддържа реда, докато говореше по телефона със скоростта на картечница. Рина избърса очи и, докато вземаше чантата си, изсипа на земята по-голяма част от съдържанието ѝ, включително и телефона. Но той бе здрава машинка и забръмча приятно, когато тя го включи. С треперещи ръце успя да набере правилните цифри и да пусне съобщение на съпруга си.

И зачака обаждането му.

Марджи все още отпращаше тълпите от хора.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! — Погледна към Рина и извика: — Къде са децата?

— Изпратих Хана и Вега обратно в парка. Не искам да стават част от всичко това.

„Те вече са част от него — каза си Марджи. — Поне що се отнася до Вега.“ Сети се за думите на Рина, че на всеки рано или късно се случват неприятности.

А на фона на току-що случилото се, кучешкото лайно си бе просто една мила шега.

— Добре ли си? — попита тя Рина.

— Да, добре съм — успя да се усмихне приятелката ѝ. — Знам го, защото ти ми каза, че съм добре!

Марджи протегна ръце към нея. Остави настрана задълженията си като ченге, защото бе преди всичко човек. Двете жени се прегърнаха и целунаха със съзнанието и благодарността, че физически са живи и здрави.

— Благодаря ти — прошепна Рина.

— Благодарни на Вега. Тя те видя.

— Е, благодаря, че не ме застреля.

— Благодаря ти, че се сниши и ми откри целта, за да стрелям. — Марджи дишаше тежко. — Виж, бъди така добра и заведи Вега пак в синагогата.

— Непременно! — Рина преглътна сълзите си. — И на мен ще ми се отрази добре да пообщувам малко с бога.

Марджи продължи да я притиска силно — по-скоро заради себе си, отколкото заради нея. После осъзна, че нещата излизат извън контрол. Без особено желание тя се откъсна от Рина и започна да избутва назад зяпачите, тълпящи се около сцената на престъплението.

Сцена на престъплението, която самата тя бе създала! Е, не беше я създала точно тя. По-скоро я бе прережисирала. Рина бе ръководила основното действие. Нейното импровизирано залягане предостави на Марджи пряка видимост към престъпника... и добър ъгъл за стрелба.

Марджи погледна към Рина и я поздрави с вдигнат палец.

— Добре се справи, момиче! Наистина се справи добре!

Въпреки огромните си усилия да се овладее, Рина се разплака. От душата ѝ заизбликва неспирен поток от емоции — радост, гняв, облекчение, благодарност за всяка глътка въздух, която поемаше.

Благодаря ти, Господи, каза си тя. Благодаря ти, че ме спаси!

И може би, само може би, именно нейната *емуна* — нейната вяра — ѝ бе позволила да мисли ясно и бе насочила действията ѝ в правилната посока.

В далечината чу засилващия се вой на приближаващи сирени. Те почти заглушиха звъна на клетъчния ѝ телефон.

„Питър отговаря на съобщението на пейджъра си. Включи телефона!“

Поколеба се, защото не искаше да позволи на този всепоглъщащ порив на благодарност да отшуми толкова бързо. Извади голям късмет. Благодаря ти. Господи, създателю и повелителю на живота, че ме спаси! И благодаря на теб, скъпа Марджи, че изигра блестящо главната роля!

Натисна копчето за включване. Дълбокият и омайващ глас на Питър достигна до нея от слушалката. Рина не успя да отвори веднага уста.

После проговори.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Някой ѝ бе донесъл вода, друг ѝ бе подал „Тилонол“. Тъй като Питър бе много податлив на главоболия, Рина винаги носеше със себе си „Адвил“. Отказа „Тилонола“, но се възползва от водата, за да преглътне таблетката „Адвил“. Не че аналгетикът щеше да ѝ помогне много. Не можеше да престане да трепери. Цяла гвардия от патрулки бе оградила района като каравани около лагер. Сигналните светлини на автомобилите не спираха да проблесват. Ченгетата бяха опасали голяма част от тротоара с жълта полицейска лента. Рина бе в средата на заграденото пространство, облежната на задния капак на волвото си, само на метри от мъртвото тяло. Двама парамедици чакаха колата на съдебния лекар, а двама униформени бдяха над трупа. Червено-бялата линейка, паркирана на няколко метра от тях, ѝ напомняше за нетрайната природа на живота.

Странно, но се чувстваше закриляна. Малко хора се осмеляваха да се приближат до нея, за да не заличат веществените доказателства. Освен това виждаше ясно Хана на люлките. Малката ѝ дъщеричка имаше сериозно изражение, докато се отблъскваше с крака. С него казваше, че мама ѝ е заповядала да играе и тя ще играе. Вега стоеше наблизо с поглед, съсредоточен върху детето. Нито веднъж не се бе обърнала към Марджи за помощ — дори и не би ѝ хрумнало да го направи.

Рина се втренчи в окървавената си рокля. Трябваше да помоли Питър да ѝ донесе други дрехи. Преди всичко, от криминалната лаборатория вероятно щяха да поискат дрехите ѝ, въпреки че нямаше представа за какво точно щяха да им послужат. И най-вече, чувстваше се ужасно при мисълта, че носи нечии жизнени сили. Но сега не можеше да мисли за това. Трябваше да се подготви за неизбежния поток от въпроси.

Униформените прииждаха като комари. Някои от тях изглежда събираха доказателства, други явно разпитваха за показания, но имаше и групи, които чакаха заповеди. Хаосът предполагаше, че никой не е

поел ръководството. Това щеше да се промени, когато пристигнеха от отдел „Убийства“.

Иронията в случая бе, че и Марджи бе от този отдел, но очевидно не можеше да поеме разследването заради участието си. Рина я съжали. Стрелба с участието на полицаи означаваше намеса на Екипа за разследване на престрелки с участието на полицаи. Не че това щеше да бъде проблем, тъй като действията ѝ бяха законни. А и имаше много свидетели, които да го потвърдят. Но все пак, да отнемеш нечий живот, дори и когато ситуацията го налага, бе сериозен товар.

Рина продължаваше да трепери, въпреки че някаква добра душа ѝ бе дала дънково яке. Обгърна раменете си и се залюля на крака. Огледа се и направи зрителен контакт с един униформен полицаи. Мъжът се поколеба, после прекрачи жълтата лента и се насочи към нея с бележник в ръка. Имаше набито телосложение, което се допълваше от гъста черна коса. Кафявите му очи се бяха втренчили напрегнато и проникателно в нея.

— Ако нямате нищо против, госпожо — започна прелюдията си той, — бих искал да ви задам няколко въпроса.

Марджи се приближи светкавично и размаха значката си.

— Тя има нещо против. Чака съпруга си — лейтенант Декър. Моля ви да бъдете така любезен да я оставите на мира.

Униформеният се отдръпна с почервено лице, като мърмореше извинения.

Марджи постави ръце на кръста си.

— Как се справяш?

Рина потърка раменете си и отвърна:

— Мога да ти задам същия въпрос.

— Аз съм добре. — Марджи дъвчеше дъвка и оглеждаше района, като се опитваше да изглежда делово. — Тези неща са позната територия.

— Позната територия с малко необичайни елементи — изтъкна Рина.

— Даже твърде необичайни елементи... слава богу, ето и аудито на Уебстър! Стой тук.

Марджи се втурна към колата. Том излезе от автомобила и пригладя сакото си. Беше се върнал към обичайната си същност — от изнервения бъдещ баща се бе превърнал отново в суперченге в супер

форма: бяла риза, панталон с цвят каки и черно ленено сако — леко намачкано, за да изглежда перфектно.

— Можеше да избереш по-подходящ момент — изръмжа той. — Съпругата ми тъкмо преди шест часа роди перфектно малко момиченце.

— Поздравления! Все пак не виждам какво повече можеш да направиш за нея. Така че изборът ми на момент надали би могъл да бъде по-подходящ.

Уебстър прегърна колежката си и запита:

— Добре ли си?

— Била съм и по-добре. — Прехапа устни и склучи ръце, за да не се разтрепери. — Не ми се мисли за цялата бюрократична бумашина, която ми предстои. Знаеш ли кой ще дойде от Екипа за разследване на престрелки с участието на полицаи?

— Доколкото разбрах, Ходжис и Арнес. Тъй като е неделя, ще отнеме време да намерим всички.

— Ходжис и Арнес са добри момчета — кимна Марджи.

— Да, всичко ще е наред, Марджи. Искаш ли да ми кажеш какво се случи?

Полицайката му обясни набързо. После каза:

— Опитвах се да дам някакви насоки на униформените, но съм с вързани ръце заради... заради случилото се. Никой не знае какво да предприеме.

— Бърт ще пристигне всеки момент. Ние ще поемем разследването на трупа, за да оставим Екипа по престрелки с полицаи да се занимава само с теб. Къде е трупът?

— Проснат е до волвото на Рина. — Марджи го поведе към мястото. — Действах изцяло по уставния ред, Том. Но ако искаш, можеш да ми зададеш въпросите си.

— Предупреди ли нападателя?

— Да.

— Хората чуха ли те?

— Надявам се.

— Имаше ли непосредствена заплаха?

— Да. Той имаше оръжие и го бе насочил към мен.

— Той стреля ли?

— Така мисля, но не мога да се закълна, защото всичко стана много бързо. Ако е стрелял, това ще бетонира случая ми.

— Да, ще ти помогне. Не си пипала нищо, нали?

— Нищо. Пистолетът е там, където го е изпуснал. Изглежда е револвер „Колт .38“. — Тя се прокашля. — Поставих на пост двама униформени да пазят оръжието и тялото.

— Колко пъти стреля?

— Три.

— Провери ли после пистолета?

— Да. Проверих го — кимна тя.

— Добре, не си изпразнила пълнителя — отбеляза Уебстър. — Следователно си се владеела. Това е добре. Провери ли го после за признаци на живот?

— Проверих брахиалната и югуларната вени^[1]. Не можах да открия пулс... ако не броиш кръвта, която аортата му бълваше като фонтан. Изстрелът беше право в гърдите. Имам предвид... погледни ме!

Уебстър го направи. Дрехите ѝ бяха опръскани с кръв.

— Опитвах се да го съживя, докато се обаждах на 911.

— Говореше повече на себе си, отколкото на Том. — Не си спомням разговора, но той така или иначе е записан.

— Мести ли тялото?

— Оттам, където беше паднал, съм го местила дотолкова, доколкото да проверя раните му и да потърся признаци на живот. Тогава се опръсках. Държах лицето си настрана и по ръцете ми няма открити рани. Да се надяваме, че съм добре... само се моля копелето да не е имало СПИН. — Преглътна сълзите си с тежка въздишка. — Господи, това е ужасно! Продължавах да притискам дупката на гърдите с ризата му... опитвах се да спра кръвенето. Макар да знаех, че е чиста загуба на време. Издъхнал е на място.

— Но можеш да кажеш, че не си опитала.

— Да, и това е вярно. Линейката трябва да е пристигнала след около минута... те видяха, че се опитвам.

— Чудесно. Ще се оправиш. Просто седни и си подреди мислите.

— Това е доста трудна за изпълнение заповед — изтъкна тя. — Всеки път, когато си затвора очите, виждам как тази червена река се

отприщва срещу мен. Прясната кръв била наистина топла... гореща. Все още лепна от нея! Истински кошмар!

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Просто разбери кой е. Може би откриването на неговата самоличност най-сетне ще сложи край на отвличанията на коли. Начинът, по който го направи, е идентичен със случая на Фарин Хенли... дори и моделът волво.

— Ще бъде страхотно! Собственоръчно да се погрижиш за разрешаването на собственото си дело! Разбира се, нямаше да е много зле, ако не го беше *убила*..

— Смятам да не обръщам внимание на това — отбеляза Марджи и избухна в смях, който беше в пълен контраст с навлажнените ѝ очи.

* * *

Декър прескочи жълтата лента. Преди Рина да успее да се възпротиви, той сграбчи раменете ѝ и силно я притисна към себе си. Тя бе решила да не плаче, но не можа да овладее няколкото сълзи, които се отрониха от очите ѝ.

— Имаш ли нужда от лекар? — попита съпругът ѝ.

— По-скоро от психиатър.

— Може да се уреди. — Декър се отдръпна на една ръка разстояние, после отново я придърпа към гърдите си. — Къде е Хана?

— Отсреща... — Рина прочисти гърлото си. — В парка с Вега. Виждаш ли я? Пързала се по онова извито нещо.

Декър погледна. Малките оранжеви къдрици подскачаха, докато детето се спускаше по завоите на металната пързалка. Бе се разминала на косъм от опасността да се превърне в цифра от криминалната статистика.

— Горкото дете сигурно умира от глад — прошепна Рина.

— Лейтенант...

— Не сега! — сопна се Декър.

Полицаят се оттегли. Декър вдиша и издиша дълбоко.

— Обадох се на родителите ти...

— Питър, защо, за бога, си...

— Защото е по-добре да го чуят от мен, отколкото по новините.
— Декър попи потното си чело с кърпичка. — И двамата ще бъдем заети известно време. Реших, че те ще могат да гледат Хана...

— Не искам тя да бъде намесвана! Не видя нищо, дори не знае какво стана.

— Знам. Затова се нуждая от вашите. Ще я отведем оттук възможно най-скоро. При други обстоятелства бих помолил Синди, но сега тя не е в състояние да направи нищо.

— Горкият Питър! — въздъхна Рина. — Сигурно си кълбо от нерви!

— Горкият аз ли? Горката ти! Цяло чудо е, че още си стоиш на краката. — Декър прокара ръка през лицето си. — Подобно преживяване със сигурност те кара да погледнеш на живота под друг ъгъл. Кара те да изпитваш благодарност, че... си жив!

— Не съм спирала да благодаря на бога. — Долната устна на Рина започна да трепери. — Питър, какво да кажа на Хана? Тя мисли, че съм ѝ ядосана, защото скачаше по задната седалка. Знам, че трябва да отида дотам и да кажа нещо, но съм толкова нервна, че не знам какво да правя.

Декър отдалечи леко съпругата си от себе си и каза:

— Дай ми няколко минути да организирам нещата тук и ще се погрижа за нея. Някой записа ли показанията ти?

— Някакъв полицаи се опита да ми зададе въпроси, но Марджи го изрита.

Декър кимна и се отдалечи от съпругата си, за да анализира сцената на местопрестъплението. Имаше около десетина униформени полицаи, които се занимаваха с организацията на движението и хората. Колата на съдебния лекар бе пристигнала. Санитарите чакаха полицейския фотограф да приключи работата си, за да отнесат тялото. Но преди това Екипът по престрелки с участието на полицаи щеше да разгледа трупа, както и входните и изходните му рани, за да осигури на Марджи веществените доказателства, от които се нуждаеше, за да оправдае целесъобразността на действията си. Тук бе и Мартинес, който чакаше, за да прерови джобовете на жертвата за лични документи.

Марджи бе с Оливър — говореше и жестикулираше енергично. Декър го извика по име. Скот се обърна, потупа за последно Марджи

по рамото и прескочи жълтата лента с внимателни и отмерени движения. Чувстваше крайниците си отмалели от недоспиване.

— Съжалявам за случилото се с вас, госпожо Декър — каза Оливър. — Имате ли нужда от лекар? Или от нещо друго?

— Не, добре съм.

— Вземи й показанията — каза Декър. — Когато приключиш, ще я откарам вкъщи.

— Мога да карам и сама, Питър.

— Първо, волвото за известно време ще остане тук. Второ, не бих си и помислил да те оставя да шофираш след това, което се случи.

— Значи, след като приключа, мога да отведа Хана и Вега вкъщи?

Декър кимна.

— И защо се обади на родителите ми?

— Просто в случай че се нуждаеш от почивка. Малко помощ няма да ти навреди.

— Тогава ще кажеш ли на Марджи, че Вега е с мен?

— Да. Но може да се наложи момичето също да даде показания. Ще видя какво мога да направя по въпроса. — Той размаха предупредително пръст пред Оливър. — Грижи се добре за нея!

— Разбира се.

Декър огледа внимателно своя подчинен. Скот изглеждаше изтощен до смърт.

— Намери някой, който да потвърди показанията й. Докладвай ми, а после се прибери вкъщи и се наспи добре. Имам предвид истински сън... в твоето *собствено* легло.

Оливър не обърна внимание на сарказма му и извади бележника си.

— Ще го направя. Но някой трябва да се погрижи за детектив Дън, докато пристигне екипът. Малко е нервна.

Декър погледна към Марджи, която крачеше в кръг.

— Аз ще отида при нея. — Целуна жена си по бузата, после докосна устните й със своите. — Обичам те!

— И аз те обичам.

Ала никак не му се тръгваше. Насили се да се усмихне, после направи крачка назад. Осъзна, че изглежда нелепо, затова се обърна и се насочи към бившата си партньорка. Постави ръка на рамото й.

— Мисля, че ти дължа благодарност.

— Радвам се, че нещата се наредиха добре. Надявам се, че и полицейският екип ще ги види по този начин. — Марджи загриза нокътя на палеца си. — Кога ще дойде Ходжис?

— На път е.

— Той ли ще ме интервюира?

— Не знам как работи този екип. Ще те отведат в управлението и ще вземат показанията ти. — Декър я прегърна през раменете. — Няма да имаш никакви проблеми, Марджи. Никой не се опитва да те обвинява. Просто се успокой и всичко ще се нареди чудесно.

Тя кимна.

— Искаш ли да ми покажеш къде стоеше? — попита лейтенантът.

Заведе го до точното място. Там все още имаше остатъци от кучешки изпражнения, залепнали по туфите трева.

— Бях коленичила тук и почиствах обувките си... — Марджи се наведе, за да повтори сцената. — Вега ме потупа по рамото. Вдигнах поглед... и видях Рина.

Декър приклепна до нея. От тази позиция имаше добра видимост към мястото на шофьора на волвото.

— После какво?

— Изправих се... и извадих пистолета си. Затичах се нататък... — Присви очи. — Помня, че имаше няколко души на линията ми на стрелба и им извиках да се отдръпнат...

— Те още ли са тук?

— Да, в момента Уебстър говори с един от тях. Онзи дебел възрастен мъж със сива конска опашка в син работен комбинезон.

Декър хвърли поглед към мъжа.

— Продължавай.

Тя измина няколко метра и внезапно спря зад дебелия дънер на едно евкалиптово дърво, което разпръскваше аромат на ментол.

— Прикрих се точно... тук. Виждаш ли? Ето отпечатъците на ходилото ми и на коляното ми.

— Значи беше коленичила.

— Точно така. За по-добра устойчивост. От тази позиция имах идеална видимост. Рина се беше снишила...

— Защо?

— Не знам. Трябва да попиташ нея. Но беше брилянтен ход. Това ми даде възможността взема безпроблемно престъпника на прицел. Идентифицирах се като полицаи. Нападателят се обърна към мен и насочи оръжието си насам. Открих огън.

— Три изстрела.

— Да. Том ли ти каза?

— Да. Том ми каза. Обади ли се за подкрепления, преди да откриеш огъня?

— След това. Не можех да държа едновременно и телефона, и пистолета. И въз основа на настоящата ситуация, в съчетание с последните похищения на коли, реших, че се налагат незабавни действия. Не разполагах с достатъчно време, за да чакам подкрепления.

Декър огледа просторния парк.

— Ако той е стрелял по теб, куршумите могат да бъдат навсякъде.

— Мина ми през ума.

— Не се и съмнявам.

Декър погледна в краката си, после клекна, за да разгледа земята около себе си. Постави маркери до отпечатъците на Марджи. После огледа дънера на дървото. Започна от основата и проследи внимателно вдлъбнатините и гънките на кората. На около четирийсет сантиметра височина той спря и се съсредоточи.

— Виж тук. Нещо е отчупило кората. Ето, имаме хубав белег, като лунен сърп. Това изглежда като одраскано от куршум. Мартинес ще му направи парафинов тест веднага, след като си тръгне фотографът. Убеден съм, че ще открием остатъци от барут по ръцете на трупа. Защото съм сигурен, че е стрелял по теб.

— Това е добре. Ще бъде още по-добре, ако имаме и куршума.

— Ще претърсим парка. Но дори и да не го намерим, за теб няма проблем. Белегът ще помогне на екипа, когато се заемат с техните ъгли и траектории. — Отбеляза мястото с парче лента. — Престъпникът е бил точен стрелец. Извадила си късмет.

— Ходжис е тук — обяви Марджи.

Декър се изправи.

— В момента Рина дава показания. След като приключи, ще отведе Вега и Хана до вкъщи. Но може да се наложи да поговорим с

Вега, ако Ходжис и колегите му настояват.

— Знам.

— Но засега не е сигурно.

Декър махна с ръка на детектива. Ходжис, като всички членове на Екипа за разследване на престрелки с участието на полицаи, бе от отдел „Грабежи и убийства“. Беше добър детектив — аналитичен — и разбран човек. Все още бе с мускулиста фигура, но около кръста бе станал пухкав. Мъж с лице, по което годините и опитът бяха оставили своя отпечатък — посивяваща коса, сиви очи и множество белези и бръчки. Бе в началото на петдесетте, на две и половина години от пенсия след двайсет и пет годишен стаж.

— Лейтенант! — поздрави го Ходжис.

— Интервютата ли ще провеждаш или анализа?

— Арнес и Ренкуист са на път — каза Ходжис и се обърна към Марджи: — Ренкуист ще те отведе до управлението и ще запише показанията ти. Как се чувстваш?

— Добре съм — кимна нервно Марджи.

— Чудесно. Ще изчакам Арнес. Изглеждаше така, сякаш оглеждаше тук, Пит. Забелязах, че беше приклекнал. Намери ли нещо?

— Само това, което съм отбелязал с лента. Тук на дървото и отпечатъците на детектив Дън в тревата. Колко време смяташ, че ще отнеме анализът?

— Обичайното.

— Три-четири часа?

— Там някъде.

— Скот взема показания от съпругата ми. После ще я отведе вкъщи. Така че ще тръгна след половин час... или може би четирийсет и пет минути.

— Наистина съжалявам за съпругата ти. Гадна история.

— Тя е добре. Само това има значение.

— Слава богу!

— Шефе! — Мартинес притича през улицата и спря пред тях. — Хей, Рос, как е отборът?

— Готвим се за среща с „Ван Нюис“, Върти. Паркс си изкълчи глезена на ски. Управлението няма да му позволи да играе като питчър. Заплашват го с уволнение, ако го направи. И той няма да рискува три години преди пенсия. — Ходжис се обърна към Декър. — Кога ще се

присъединиш към отбора. Пит? Обзалагам се, че ще се справиш доста добре.

— Виждал ли си обхвата на моя страйк?! — изтъкна Декър. — Още като млад бях доста бавен, а сега сигурно съм за оплакване.

— Това е основният проблем в лигата за играчи над четирийсетте, сър — заяви Ходжис. — Ето го и Ренкуист. — Махна му с ръка, после се обърна към Марджи: — Ще се оправиш. Само спокойно. Успех!

— Добре съм — каза Марджи. И за първи път бе почти уверена в думите си. Бе спасила живота на Рина, което я правеше герой. А момчетата действаха толкова мило и естествено. Може би нещата наистина щяха да бъдат наред.

— Имаш ли нещо, Бърт? — попита Декър.

— Да. Имам! — Мартинес изведнъж се сети защо е дошъл. — Прегледах джобовите на нападателя.

— Местил ли си тяло... — започна Ходжис.

— Не, не съм местил тялото...

— Прецакал си ъглите...

— Не съм местил тялото!

— Аз го преместих — каза Марджи.

— Засега не казвай нищо — предупреди я Ходжис. — Изчакай Ренкуист.

— Какво намери, Бърт?

— Добре. Шофьорската му книжка твърди, че е Люк-Дюк Пен, на двацет и пет години, висок сто шейсет и осем сантиметра, тежащ шейсет килограма. Няма зелена карта, така че може и да е законно тук. Живее... живял е в Окснард. — Мартинес продиктува точния адрес. — Изгубихме толкова много време да търсим подобни случаи в Лос Анджелис, а момчето живеело извън града. Оттук е трябвало само да поеме по шосе 101 на север и след трийсет-четирийсет и пет минути вече е под друга юрисдикция. Оттук до Окснард открити пространства колкото щеш. Можеш да отидеш където си пожелаеш, без да използваш обичайните пътища.

— Окснард е предимно латиноамерикански — отбеляза Марджи.

— Той е предимно от *емигранти* — каза Мартинес. — Тъй като е земеделски район, е магнит за всички бедни и неграмотни. Погледни последния прилив на пришълци от Югоизточна Азия в Калифорния. Те

се съревновават за работа с емигрантите от Централна Америка, така че нищо чудно да си съперничат и на престъпния пазар. Ако започнем да търсим на север, със сигурност ще намерим работилници за разфасоване на коли.

— Звучи логично — каза Декър. — Нека се свържем с полицейското управление в Окснард и с някой съдия там и да си осигурим няколко заповеди за арест.

[1] Брахиална вена — на ръката; югуларна — на врата. — Б.ред.

↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Тъй като наскоро самата тя бе станала част от криминалната статистика, Синди изпита искрено съчувствие към случилото се на Рина и Хана. Първата ѝ реакция не бе само емоционална, а и физическа — сполетя я повторно онова ужасяващо усещане за олекване и виене на свят. Но баща ѝ я бе успокоил, че те са *добре*, каквото и да означаваше това, защото как някой би могъл да е *добре* след подобно нещо! Баща ѝ също побърза да ѝ каже, че Хана не е видяла нищо. И че похитителят е бил застрелян от Марджи. Първоначално Синди изпита облекчение. На Рина нямаше да ѝ се налага да минава през съда, а и освен това ще могат честно да кажат на Хана, че лошият мъж си е отишъл веднъж завинаги.

После, след като затвори телефона и се замисли за случилото се, тя осъзна тежестта на огромния товар да си бил принуден да отнемеш човешки живот. Инцидентът изпълни съзнанието на Синди с въпроси. Би ли могла да застреля някого? В този момент почувства, че би могла. Въпреки това, когато някой бе стрелял по нея и Крейтон, тя се бе скрила зад една кола, вцепенена от страх.

Сърцето ѝ биеше бясно. Почувства внезапно желание да полети по автострадата и да види дали сестра ѝ и Рина наистина са *добре*. Но точно сега хаосът беше пълен.

Защо не минеш към къщи след около час?, бе предложил баща ѝ. После бе добавил: *Все още мисля за теб. Добре ли си?*

Чудесно съм, татко. Наистина. Всичко тук е почти нормално... Тя се бе поколебала. *Всъщност, не мога да престана да се чудя защо всички тези мизерии се случват на нас.*

Баща ѝ се бе разсмял, но смехът му не бе весел. *Знам, че никой не е без проблеми. Така че предполагам, сега е наш ред. Просто се надявам, че ако сега съм подложен на някакъв голям житейски изпит, вече съм издържал тази проклетия!*

Наистина съжалявам, татко. Добре ли си?

Семейството ми е добре и аз съм добре. Той бе направил пауза. Обичам те, принцесо. Моля те, бъди внимателна. Облекчи психическата болка на стария човек и, най-малкото, поддържай връзка.

Непременно, татко! Не се притеснявай. Ще се грижа за себе си.

Домъчня ѝ за него. Но в ситуацията имаше и мъничък плюс — най-сетне ѝ се предоставяше известна свобода. Татко бе зает с последните събития, следователно няма да има време да се занимава с нея. Същото се отнасяше и за Марджи и Оливър. Свободата ѝ даваше време да мисли... да анализира.

Взе чашата със сутрешното кафе и започна да я мие. Мислите ѝ я върнаха към последната нощ със Скот. Всичко се бе случило толкова бързо и страстно, че се чудеше дали изобщо се е случило. Картината ставаше още по-сюрреалистична от факта, че когато се бе събудила, той вече си бе тръгнал. (Макар че покритият с измачкани чаршафи диван говореше недвусмислено, че той е спал там.) И когато ѝ се обади, то бе само, за да ѝ каже, че е бил с баща ѝ, но сега и двамата трябва да тръгват заради случилото се в парка.

Подсуши филтъра и го върна в машината.

Наистина странна нощ, но доста по-добра от предишната. Не си спомняше много добре секса — умът ѝ наистина бе другаде — но се сещаше за спора за Бедерман и как Скот каза, че не е обичайно партньорите да се разделят и пак да си останат добри приятели. Това я подсети за поведението на Греъм и за Рик Бедерман, тъй като предишната вечер се държа странно — да говори така за Хейли. Зачуди се дали няма и друга причина Бедерман да е поискал да развали партньорството.

За да бъде преместен, Рик би трябвало да предаде молбата си в писмена форма. Това означаваше, че в управлението има писмено копие на молбата в досието на Бедерман. Ако можеше да се докопа до него, щеше да разбере поне фиктивната причина за преместването. Никак нямаше да е зле!

Но имаше проблем. Досиетата бяха не само поверителни, но и се съхраняваха долу в Паркър Сентър. Достъпът до тях бе почти невъзможен без подходящите документи, служба „Личен състав“ бе затворена за почивните дни, а стаята им вероятно бе заключена. Може

би имаше някакъв цивилен екип, който дежуреше в другите важни офиси, но нищо повече. Явно ходенето до центъра се изключваше.

Започна да попива кухненския плот с кърпата за съдове, но тя бе вече подгизнала и оставяше мокри следи по повърхността. Остави парцала върху крана на чешмата и откъсна два листа кухненска хартия от рулото. Докато подсушаваше, стигна до заключението, че повечето управления бяха безлюдни през почивните дни. Детективите се опитваха да работят с фиксирано работно време през седмицата — от девет до пет. Не че през останалото време не бяха на разположение — работеха на повикване и ако случаят можеше да изчака до понеделник, изчакваше.

Синди изхвърли влажните салфетки и отиде до хладилника. Извади чепка грозде и лапна едно зърно. Сладката и месеста експлозия удави горчивия вкус, който се бе застоял доста дълго в устата ѝ. Отпусна се на дивана, вдигна крака и продължи да яде замислено.

Холивуд трябваше да разполага с някаква основна система от файлове за своите ченгета. Все пак, имаше списък на работещите, молби за отпуска, болнични и отсъствия. Първоначалната сводка обикновено се пишеше от дежурния, но Синди предположи, че ръкописната информация вероятно се вкарва в компютър от цивилен — някой, който сега си е въщи и гледа мач или сади цветя, или пък е извън града за почивните дни. Вероятно ще успее да влезе в софтуера на локалния компютър на управлението. Е, поне с влизането в сградата нямаше да има проблеми.

Но ако управлението се окаже почти безлюдно, дали присъствието ѝ няма да привлече нечие внимание?

Когато приключи с гроздето, тя продължи да държи обраната чепка и да я върти. Плодът бе като дърво, система. Точно както при всичко на този свят, човек трябва да знае как да борави със системата. Ако някой попита, Синди винаги може да отговори, че навакса с писането на рапорти или пък помага на Тропър, защото той е изостанал с книжата си. Хората знаеха, че го прави от доста време, така че никой не би се усъмнил.

Неприятната страна бе, че щеше да ѝ отнеме доста време, докато разбие кода на програмата. А съществуваше и възможност изобщо да не успее да го разбие. Ако все пак имаше късмет, какво щеше да

търси? Накрая стана от дивана и взе чантата си. Бе по-добре да *прави* нещо, отколкото да се чуди дали *трябва* да направи нещо.

Отключи вратата, излезе от апартамента и заключи след себе си. Огледа внимателно коридора, стълбите, улицата, покривите... всичко наоколо.

Бдителността се бе превърнала вече в нейна втора природа.

* * *

Първо си облече униформата, защото реши, че така по-лесно ще остане незабелязана. После отиде в стаята за рапорти и се престори, че оправя книгата си. Имаше късмет. Управлението бе пусто, а онези, които бяха там, не изглеждаха заинтригувани от заек, който печата формуляри. Като се изключеха няколкото незаинтересовани погледа, остана или незабелязана, или пренебрегната.

Когато моментът ѝ се стори подходящ, тя се изправи и тръгна по коридора, където най-вероятно се държаха документите на управлението. Влизането в стаичката се оказа лесна работа. Заклучването бе формално и една обикновена кредитна карта ѝ бе достатъчна, за да проникне вътре. Защо ще се занимават с резета и ключалки, когато никой не би крал канцеларски материали от полицията? Въпреки че те имаха навика да изчезват — моливи, химикалки, листи, бележници, пликове, папки, лепящи се листчета. Синди реши, че това е като при хората в хотелите — вземат си разни неща, не защото имат нужда от тях, а защото са там.

Влизането в компютъра бе не по-сложно от светването на лампа. След секунди бе изправена пред трийсетина опции на „Уиндоус“. Провери ги една по една, докато стигна до файла, в който се вписваха задачите за деня — смени, искания за коли, дежурства на улицата, дати за явяване в съда, почивни дни, работни дни, кой с кого патрулира, кой детектив в кое управление работи. Таблиците бяха попълвани по дати; ченгетата бяха по азбучен ред. Не бе трудно да намери всекидневното разписание на Бедерман за последните няколко години, но щеше да отнеме време.

С време разполагаше достатъчно, но какво всъщност търсеше? Ежедневният график на Рик не ѝ казваше нищо за човека. Но бе по-

добре, отколкото да кръстосва из малкия си апартамент, да подскача при всеки шум, да наднича през завесите на всеки пет минути, да проверява ключалките, касите на вратите и черчеветата на прозорците за опити за проникване, белези от ожулване и други драскотини.

Любимият ѝ компютърен клавиш се оказа този за връщане назад. Връщаше се назад ден след ден, месец след месец. Бе отегчително, глупаво и не носеше никакъв резултат. Рик е бил тук на дежурство в шест и половина, излязъл е в три и половина. Шест дни на работа, три дни почивка. Понякога бе поемал по-дълги смени, за да има повече последователни почивни дни.

Два месеца назад, после три, после шест. Очите ѝ започнаха да я смъдят, докато изследваше огромните страници с дребен шрифт. В таблиците нямаше нищо лично, никакви добри или лоши коментари. Само статистика.

Осем месеца, девет месеца, единайсет месеца... точно по времето, когато Синди бе станала част от Холивуд. До нейното пристигане по документи Греъм Бодри бе патрулирал сам. Няколко страници по-назад и — за свое огромно удивление откри, че Греъм е имал друг партньор — жена, на име Никол Мартин. Когато разгледа страниците назад видя, че са работили заедно повече от година.

Това бе странно. Всички говореха, че Греъм и Рик са бивши партньори, но никой не бе споменал за Никол Мартин. Дори и Греъм не бе говорил за нея. Синди проследи името „Мартин“. Прегледът показва, че Никол е била преместена в Пасифик — по-точно при детективите в отдела за малолетни. За да се увери, се обади в Пасифик и поиска гласовата поща на детектив Мартин. Когато апаратът се включи, Синди затвори.

Добре. Бившият партньор на Греъм бе получил повишение. Може би затова Греъм не я бе споменал. Бил е прекалено засрамен, защото Мартин е постигнала повече от него. Въпреки това дори Хейли не я бе споменала. Може би Маркс също се чувства засрамена, че Мартин е получила повишение, а тя все още кръстосва улиците.

Всичко това бе много странно. Или по-скоро Синди не разбираше начина, по който работи организацията. Имаше толкова много неписани правила и закони, че единственият начин да ги научиш бе неволно да ги нарушиш.

Това обясняваше пословичната нервност на новациите.

Преди Никол, Греъм е бил с Бедерман.

А каква бе историята на Бедерман, след като той и Греъм са се разделили? Когато отваряше файла, Синди бе предположила, че Бедерман веднага се е прикачил към сегашния си партньор Шон Амори. Но докато преглеждаше таблиците си припомни защо никога не ходи до Вегас. Нейните предположения винаги се оказваха грешни.

Бедерман не само че не бе работил с Амори, а и бе работил *сам*. Освен това бе преместен в Нощния патрул. Не, не във *Вечерния патрул* — в *Нощния патрул*. В малките часове на нощта. Най-малко желаната смяна за всички полицаи, защото обажданията обикновено бяха сериозни. Избягвани от онези, които предпочитат нормалните работни часове, *освен ако* случайно не си забъркан в нещо.

Което, разбира се, изобщо не бе задължително. Много честни полицаи работеха в тази смяна. Някои от тях просто предпочитаха да са свободни през деня, а други бяха самотни майки или бащи, които харесваха тези часове, защото така имаха възможност да прекарват повече време с децата си — закуска преди училище, после вечеря, преди да отидат на работа, а децата да си легнат.

Но да бъдеш нощна смяна също означаваше, че можеш да си развяваш байрака колкото си искаш, без да се налага да обясняваш на жена си каквото и да било. Нощната смяна значеше и по-лесен достъп до тъмната страна на живота — и в буквален, и в преносен смисъл. Защото съществуваха и онази порода ченгета, привикнали до такава степен с тръпката, че преминаваха границата и се мотаеха около изметта — проститутките, сводниците, пласьорите на наркотици, хулиганите — с убеждението, че няма да им повлияят и никога няма да се издънят. Но винаги се дънеха. Едни от най-нашумелите новини по медиите представляваха показания на ченгета, изпаднали в немилост.

Но Синди нямаше никакви доказателства, че Рик е бил един от тях. Може да е имал съвсем законна причина да поиска нощна смяна. Знаеше, че има малки деца. Може би съпругата му е трябвало да работи през деня и затова Рик е избрал нощта — за да бъде с децата си. Не й бе направил впечатление на домошар. Но пък не спомена ли, че ще се прибира рано, за да бъде вкъщи със съпругата си? Така че вероятно го бе преценила погрешно. Може да е праволинейно ченге.

Разумът й се опитваше да бъде обективен, но вътрешното й чувство бе скептично.

Рик бе прекарал повече от две години в тъмната страна. И същите тези две години бяха времето, когато Арман Крейтон бе постигнал най-големите си финансови успехи. През точно тези две години Крейтон даваше купони, купуваше ролс-ройси, правеше планове свъртеше сделки с Декстър Бартоломю.

Съвпадение?

Синди отново се зарови в таблиците с графика на патрулите — назад и напред, после отново назад, в проверка на екипа Бодри/Бедерман. След половин час почувства, че е приключила и бе изненадана от резултата.

Бодри и Бедерман си бяха партнирали почти десет години. Бяха започнали точно по времето, когато Оливър си спомняше, че Бедерман е пристигнал в Холивуд. Някъде тогава Оливър бе напуснал и бе отишъл в Девъншир.

Партньори от десет години.

Ако Бедерман е бил недоволен от физическите възможности на Бодри да лови престъпници, със сигурност бе поотложил намерението си да направи нещо по въпроса.

Скот бе прав. Нещо не се връзваше.

Добре, каза си Синди. Десет години са били партньори. И после какво? Разделили са се. Бодри е започнал да патрулира с Никол Мартин, а Бедерман е работел сам през нощта.

После са произвели Мартин в детектив, а Бодри шест месеца е бил сам. Отново според таблиците, някъде тогава Бедерман отново се е прехвърлил в дневна смяна и три месеца е патрулирал сам. Най-после документите му го показваха със сегашния му партньор Шон Амори.

Изненадващо е колко много можеш да научиш само от статистиката на работния график!

Като направи изчисления, Синди забеляза, че за период от три месеца Бедерман и Бодри са били в дневната смяна заедно, но са патрулирали сами. Което означава, че ако са искали да са заедно, са имали тази възможност.

Очевидно съвсем целенасочено са избрали да *не* го направят.

Защо?

Кой кого не е искал? Или е било взаимно?

Или пък тя просто си прави умствена гимнастика, за да намери смисъл в собствения си объркан живот?

И какво общо би могло да има това с Крейтон?

Изключи компютъра, взе записките си и ги пхна в чантата. Огледа се, после се изниза от офиса и отиде до шкафчето си, за да се преоблече. Щом излезе навън на паркинга, тя издиша дълбоко. Не бе забелязала колко е напрегната. Добре, че се измъкна.

Огледа се, отвори вратата на колата си, вмъкна се зад волана и заключи „Сатурна“, преди да запали двигателя. Съзнанието ѝ бе насочено към кривналите от правия път ченгета и най-пресните скандали, които бяха поразили Полицейското управление на Лос Анджелис. Как би могла да не мисли за тях? Това бе стара история — полицаи, корумпирани от парите. Не можеше да не се зачуди дали Бедерман не е живял на ръба през тези две години, в които е работел през нощта и които бяха върхови за Арман. Опита се да си спомни разговорите си с Крейтон, всички негови мечти и планове. През повечето време бе слушала с половин ухо, защото мислеше, че Арман е просто един голям мошеник. Че само се опитва да ѝ измъкне парите... или да ѝ смъкне гащичките.

Тъй като не бе успял в нито едно от тези свои намерения, Синди се питаше какво е получил от случайното им запознанство. Може би просто добър слушател. Въпреки това сякаш проявяваше интерес, когато тя говореше за академията и мечтата си да стане ченге.

Дали пък Арман не я бе виждал като „свой човек“ в силите на реда? Дали не е смятал, че може да я корумпира? Или ѝ е пускал въдици, за да види дали тя ще захапее? Дали пък не е станало така и с Ларк Крейтон? Подхвърляла е идеи на Стейси Милс, за да види дали ще се хване?

Ако Арман е искал да улови голяма риба, е трябвало да използва по-голяма стръв, а не само обещания. Синди се замисли върху факта, че всички са се съсредоточили върху похищението на колата на Крейтон. А може би би било по-добре да се концентрират върху онова, което е довело до отвлечането — тоест начина, по който Арман си е изкарвал прехраната.

В какво, според баща ѝ, се е бил забъркал Крейтон? Беше споменал нещо за покупка на земя надолу към Палм Спрингс. Нещо с цветя в името... чуждестранно име, което изобщо не отговаря на самото място. Нещо като Лас Флорес, само че френско. Ле Фльор? Бел Фльор^[1]?

Точно така. Белфльор. Една дума. Дори не са го написали правилно на френски.

Запали двигателя, но не се насочи към къщи.

Едва когато стигна Арлингтън, за своя огромна изненада тя установи, че се движи на югоизток. После, сякаш подтиквана от някаква неведома сила, пое на изток по автострада 10.

И все пак тя беше в пълно съзнание за своите действия — бе поела към Белфльор с надеждата, че някой местен би могъл да ѝ подсказе какво точно се е объркало в схемите на Арман Крейтон.

Залагаше на твърде несигурно, но може би поне този път късметът ѝ щеше да проработи.

[1] Las flores (исп.), les fleurs (фр.) — цветята; belle fleur (фр.) — красиво цвете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Тъй като бе неделя и температурата бе около двайсет градуса по Целзий, следобедът би трябвало да е приятен. Но сутрешната крайбрежна мъгла бе отказала да се вдигне, облагряйки небето в мътно млечносиньо, сякаш етерът страдеше от недостиг на кислород. Панорамата се допълваше от дима, който бълваха ауспусите на колите, камионите и автобусите, обвиващ се около сградите така, че ги правеше да изглеждат като избелени. Единственото положително нещо бе слабото движение. Дори и старият „Сатурн“ на Синди се движеше напред с подобаваща скорост и се радваше на редките моментни празноти в лентите и светофарите.

Шофирането на изток я преведе през центъра на Лос Анджелис, покрай извисяващите се до облаците търговски сгради, бизнес хотелите, блестящите нови спортни площадки и конферентни центрове. Зад тях се виждаха старите бизнес комплекси на Източен Лос Анджелис и Търговския център — простиращи се километри напред поолющени сгради. Някои бяха обновени, но болшинството бяха оставени на разрухата. Още по на изток следваха рафинериите и фабриките, които бълваха облаци дим, като спомен за някогашните локомотиви — но спомен, лишен от присъщата му романтика. Десетки паркинги за продажба на коли втора употреба се надпреварваха да предлагат сделката на века с помощта на надути балони с формата на анимационни герои — тлъсти Туити и Силвестър^[1], които се перчеха един пред друг в лекия бриз със замръзнали усмивки на лицата си. Това бе онази част от Калифорния, която всеки би предпочел да забрави колкото е възможно по-бързо.

Синди пусна компактдиска на Шерил Кроу. Ниският дрезгав глас на певицата възпяваше непостоянството на съдбата. Превъртя до осма песен, тъй като никога не ѝ омръзваше рефрена за това да бъдеш странник в собствения си живот — крайната степен на отчуждението. Точно затова бе добре да *прави* рутинни неща, като това да преглежда работния график на колегите си или да пропътува сто и шейсет

километра без конкретна цел. Действието винаги бе за предпочитане пред размислите.

Напусна големия град с неговите болки и терзания и навлезе в крайградските жилищни райони, които се редяха от двете страни на автострадата. Те изглеждаха почти идентични — двуетажни градски къщи с островърхи катранени покриви и бели стени. В пристъп на вдъхновение няколко от кварталите се бяха осмелили да боядисат стените си в синьо. По уличките бяха спрени стари коли, моравите бяха покрити с велосипеди и топки. Тук-там някое дърво се полюшваше на вятъра, предизвикан от постоянния поток коли, преминаващи с висока скорост. Къща след къща, морава след морава. Чудовищни търговски центрове обслужваха местните жители — мрачни острови сред асфалтовото море.

Пътят не бе живописен, но за Синди това нямаше значение. Чувстваше се чудесно извън града, далече от злите сили, които я преследваха. Не че бе безгрижна. Постоянните погледи в страничното огледало и това за обратно виждане ѝ напомняха, че онези наивни дни са отминали. За да избегне възможна опашка, тя внезапно ускоряваше, а после забавяше. Често сменяше платната. Провери дали пистолета ѝ е в чантата и се увери, че клетъчният ѝ телефон е включен. Често променяше радиостанциите, за да се предпази от хипнотичното унасяне на пътя. Отваряше прозореца, после го затваряше. Увеличаваше силата на звука на радиокасетофона си. С една дума — правеше всичко, което можеше да я поддържа будна и нащрек. Въпреки това дълбоко в нея тлееше страх, породен от дразнещото усещане, че пропуска нещо съществено.

Когато наближи вторият ѝ час на пътя, погледна отново в огледалото за обратно виждане. От всички коли, които бе забелязала, бяха останали един син лексус, шофиран от самотен бял мъж, бял форд „Експлорър“, зает от две жени над двайсет години, армейскозелен рейндж роувър, приютил две жени над четирийсетте и сребристо волво, в което имаше семейство. Колите се движеха с равномерна скорост, но бяха на сериозна дистанция зад нея. Освен това не променяха платната както правеше „Сатурнът“. Синди реши, че в момента не я заплашва нищо.

Стомахът ѝ закъркори. Пресегна се към чантата си, извади ябълка и я изяде. Трийсет минути по-късно хапна малко грозде.

Теренът бе преминал от градски в земеделски. Докато се движеше към вътрешността на долината, девствените шубраци бяха заменени от преходната част на пустинята Мохаве. Обширните пясъчни равнини се сблъскваха с гранитни, белоснежни планини. Нямаше никакъв преход при тази смяна на релефа. Земята бе равна и суха, докато внезапно не стигнеше до подножието на каменните грамади. Но въздухът бе станал кристален. Нямаше индустрия, която да го замърси или крайбрежие, което да донесе мъгла.

Синди бе изненадана да види знаци, указващи посоката към такова малко селище като Белфлъор. Една реклама пък го представяше като древната столица на Континенталната Империя. Още от автострадата тя забеляза няколко антикварни магазинчета. В момента, в който намери възможност да стигне до най-дясната лента и изхода от шосето, тя го направи. Успокои се, че нито една от четирите коли зад нея не я последва. Секунди по-късно вече се движеше надолу по Главната улица — четирилентов път от пращен асфалт, успореден на магистралата. Тъй като очевидно нямаше никаква централизация на бизнеса, тя паркира където й хрумна. Дръпна ръчната спирачка, излезе от колата и огледа еднообразното място — равно и жълтеникаво.

Приличаше на призракен град. Нямаше пешеходци, не се забелязваха почти никакви признаци на живот. Белфлъор бе малък и въпреки че имаше претенции за чудатост, не можеше да надрасне собствените си ограничения. Големите магазини бяха измазани със зърнест хоросан, посивял от дъжда и допотопната водопроводна инсталация. От едната страна на улицата Синди мина край деликатесен магазин, кафене и пазар — всичките затворени. От другата страна имаше магазин за дрехи втора употреба — който също бе затворен — но точно срещу пешеходната пътека видя магазини за железария и алкохол — и двата отворени. Трийсетина метра по-нататък имаше площадче, откъдето се откриваше чудесна гледка към планината. Още пет минути пеш я отведоха до друго кафене, което също работеше и имаше посетители. Синди се консултира със стомаха си и реши, че в момента е по-скоро любопитна, отколкото гладна. Щеше да вземе нещо за хапване на връщане.

Около четиристотин метра надолу от централната част достигна до търговски център с антикварни магазинчета. Когато влезе в едно от тях, видя неща, които по-подхождаха на магазин за вехтории. Стари

книги и дрехи, плюс много чинии, които биха могли да бъдат части от китайския сервиз на нечия баба. Имаше и полица, пълна с ръждясали кутии, които някога са били използвани за съхранение на сухи храни. Още една полица бе запълнена с поочукани порцеланови статуетки, които имаха печат на произведения в Япония. Синди забеляза няколко добри и качествени чаши от мътно цветно стъкло, но цените им изобщо не бяха ниски. Ала тъй като майка ѝ ги колекционираше, а тя не искаше да си тръгне с празни ръце, взе чашка и чинийка и започна да ги изследва за пукнатини. След като установи, че са добре запазени, тя ги отнесе до касата.

Зад щанда стоеше жена над четирийсетте. Съвсем късата ѝ коса подчертаваше прекалено дългата линия на челюстта. Сините ѝ очи бяха разположени сред гнездо от фини бръчици и гънчици. По лицето ѝ не се виждаше грим, нямаше и бижута. Дрехите ѝ бяха семпли — хавайска риза с къс ръкав и торбести дънки. Синди ѝ подаде чашката и чинийката.

— Хубави са — каза жената. Погледна цената и отбеляза: — Трябваше да поискам повече за тях. Много лошо. Аз губя, ти печелиш.

Синди кимна и се усмихна.

— Хубава риза.

— Благодаря — отвърна продавачката. — Имаме доста от тях там вляво. Видя ли ги?

— Ами, не.

— Искаш ли да ти ги покажа?

— Разбира се.

Жената излезе иззад щанда и поведе Синди през лабиринта от претъпкани пътеки.

— Наистина са от петдесетте и шейсетте. Сто процента изкуствена коприна. Никакъв памук. Памучните не се диплят добре. Имаме и няколко ризи за боулинг, ако се интересуваш.

— Не играя боулинг.

— В това няма нищо лошо. Повечето от клиентите ни също не играят. Просто е това е най-новото от дрехите на „Джен-И“. Нали се сещаш — хипарски и така нататък. С какво се занимаваш?

Въпросът свари Синди неподготвена. Изтърси първото, което ѝ дойде наум:

— Студентка съм.

— В Университета на Редпандс ли?

— Тъъм, не. Университетския колеж на Сан Диего.

— Хубаво място за учене. — Жената бързо прерови купищата дрехи и извади розова риза, украсена с хавайски танцьори на хула. — Това трябва да е твоя размер.

— Хубава е. — Наистина смяташе, че ризата си я бива. — Колко струва?

— Четирийсет.

— Толкова много?

— Както казах, автентична е.

— Колко е струвала според теб като нова?

— Пет-шест долара. Ще ти я дам за трийсет. На тази цена ги давам на Рон Харисън от Западен Холивуд. А той ги наддава със сто процента. — Продавачката се усмихна. — Просто я облечи върху блузата си. Тогава си кажи мнението.

Синди я облече.

— Малко ми е голяма.

— Трябва да е голяма.

— Приличам на мафиот, който се опитва да скрие пистолет.

— И такива идват тук. — Жената се усмихна. — Добре, ще сваля на двайсет и пет. Платила съм двайсет за нея. Надали ще ти се зловидят петте ми долара печалба.

— Опитваш се да ме накараш да я купя — заяви Синди. — Нямам нужда от нея.

— Нуждата е нещо съвсем различно от желанието. Искаш ли я?

— Не бих имала нищо против да я имам.

— Тогава я купи. Няма да съжаляваш.

Синди вдигна ръце в знак, че се предава, а после ѝ подаде блузата.

— Наречи ме слабохарактерна, но ще я взема.

— Добре ти стои. Ако си промениш решението, просто я занеси на Рон Харисън. Кажи му, че те изпраща Илейн.

— Ще го имам предвид.

— Искаш ли капучино или еспreso? Отзад имам машина.

— Чудесно.

— Тъкмо си приготвям за себе си.

— Добре, ще изпия едно капучино.

— Тогава ела отзад.

Синди последва Илейн в задната част на магазина. Машината бе сместена между купища стари електроуреди, сред които преобладаваха хладилните кутии.

— Хората още ли използват такива неща?

— Не, тези са само за украса — въпреки че повечето от тях работят. Много от дизайнерите от Лос Анджелис идват тук да търсят разни работи.

— Сериозно?

— Да, сериозно. Звучиш изненадана. Защо да плащат петдесет процента повече в някой префърцунен магазин, когато могат да се сдобият със същото нещо и оттук, ако се поровят малко? Разполагаме с някои истински съкровища.

— Кои ние?

— Моля?

— Каза „разполагаме“ — отвърна Синди. — Значи има и някой друг. Ти ли си собственичката на това място?

— Аз и приятелката ми.

— О!

— Какво е това „О“? — погледна я предизвикателно Илейн. — Имаш ли нещо против лесбийките?

— Ни най-малко. — Синди потърси най-правилните думи. — Просто не съм очаквала да видя гейове в такъв малък град.

— Имаме много гейове тук, в Белфлър.

— Така ли?

— Да. Най-вече лесбийки. Имаме и някои по-възрастни педали. Щом търсиш антики, ще намериш и гейове. Стереотипите не се основават на измислици. — Извади кутия мляко от една от старите хладилни кутии и започна да го налива. — Как ти е името?

— Синди.

— Е, Синди, какво те води точно в Белфлър?

— Всъщност, тръгнала съм на нещо като лов за информация.

Илейн престана да налива и се обърна към нея.

— Ти не си студентка.

— Изучавам живота.

— Това е доста общо казано. Каква точно информация търсиш?

— Това е големият въпрос.

— Би трябвало да е голям за мен, но не и за теб — отбеляза Илейн. — Би трябвало да знаеш какво искаш.

Синди реши да заложи на честността.

— Преди около година имаше голямо убийство с отвличане на кола в Лос Анджелис...

— Арман Крейтон.

— Ти го познаваш?

— Разбира се. Всеки познаваше Арман. Купил е от мен най-малко десетина хавайски ризи. — Илейн се замисли и добави: — Чудя се дали вдовицата му ги пази?

— Какво мислиш за него?

Илейн ѝ подаде капучиното.

— Какво работиш? Нещо като частен детектив ли?

— Ченге — призна Синди. — Но все пак ще си взема ризата, чашата и чинийката. Разкажи ми за Арман Крейтон.

— Истински манипулатор във всяко едно значение на думата. Първо опита със сексуалния подход. Когато не захапах по очевидни причини, опита с бизнеса, но и това не свърши работа. Обаче все пак успя да омае значителен брой скапанияци. Знам със сигурност най-малко за десетина души, които се вързаха на плановите му. Повечето от тях не са оттук — виж за това ти гарантирам.

— На какво са се вързали? Някакви сделки със земи ли?

— Трябваше да бъде някакъв курорт с частни вилички, както и със сгради под наем. „Селище Пустинен Цвят“. В офиса на Арман имаше макет на мястото.

— Арман е имал офис тук?

— За известно време да, имаше офис. Само заради местните хора. Да ни покаже, че има *планове*, за да не мислим, че е абсолютен измамник. Естествено, всичко беше само конски фъшкии, но макетът беше хубав. Целият в сгради и малки парчета син целофан за басейните. Имаше и малки дървета и кактуси. В някои от апартаментите дори бе показано обзавеждане. Знаеш боядисаните в розово и зелено къщички в Югоизтока. Допускам, че инвеститорите не са били от много претенциозните. Те рекламираха Белфлър като нещо повече от Палм Спрингс, с топлината на пустинята, но без изключителните ѝ жеги. Имаме смяна на сезоните в районите, навлизащи по-дълбоко в Сан Бердо — там, където са всички овошки.

Нагоре наистина е залесено. Разбира се, става и студено. Затова можем да отглеждаме череши и ябълки. През зимата имаме истински студове. Мина ли край някои от черешовите насаждения?

— Не.

— Трябва да продължиш на североизток в планината. Тази година ще има добра реколта. Мини през юни. Имаме ферми, където можеш да си набереш сама. Череша на цени далече под онези, които плащаш в магазина.

— И ти ли имаш черешова градина?

Илейн се усмихна.

— За съжаление не съм толкова предприемчива — нямам нито едно черешово дърво.

— Ами Арман? Той интересува се ли се от черешите?

— Само в човешки, девствен вид. — Илейн се засмя на шегата си.

— Звучи ми в стила на Арман.

— Познаваше ли го?

— Не добре. Но не беше нужно да познаваш Арман добре, за да разбереш какво търси.

— Вярно, вярно, и пак вярно.

— Значи Арман е искал да превърне района в пустинен курорт?

— Виж, точно в *това* беше проблемът — обясни Илейн. — В Белфлър не е достатъчно горещо през цялата година, за да бъде пустинен курорт. А не е и достатъчно студено, за да става за ски. Когато това се разчу, хората осъзнаха, че не са инвестирали в Райската градина и се отдръпнаха от сделката. Повечето инвеститори не бяха местни и, естествено, търсеха бърза печалба. Обаче добър бизнес не се прави така.

— За това си права — съгласи се Синди. — Знаеш ли колко е струвал първоначалният проект?

Илейн отпи от капучиното си и върху горната ѝ устна се образуваха млечни мустачки. Облиза ги с върха на езика си.

— Знаеш ли, трябва да поговориш с Рей. Той не просто е истинска древна останка, но и беше по-навътре в нещата на Арман от мен. Той е посредникът при продажба на недвижими имоти в града. — Илейн се обърна към входа на магазина. — Тръгваш на изток по Главната, минаваш парка с караваните, минаваш големия търговски

център „УолМарт“ с „Тако Бел“ и „Старбъкс“, почти в края на Белфлър. Градът се слива с Хасиендавил. Ако стигнеш до Хасиендавил, значи си го задминала. Намира се от лявата страна.

— Офисът му отворен ли е днес?

— Офисът му ли? — усмихна се Илейн. — Смешно звучи... офиса му. Е, той винаги е там, освен в неделя сутрин, когато е на църква. Рей е праволинеен и твърд републиканец, а също и баптист. Но не се отчайвай предварително. Въпреки всичко е добро момче.

* * *

Витрината беше малка, със затъмнени стъкла, каквито обикновено се поставяха на охраняваните места. Върху нея със златни букви бе изписано: „Реймънд Харп“, а под името — „Агент по недвижими имоти“. Синди отвори стъклената врата и влезе. Мъжът се бе отпуснал на възглемичък стол, вдигнал крака върху масичката за бридж, чието пластмасово покритие наподобяваше дърво. Пушеше пура. Носеше бяла риза, панамена шапка и добре поддържана бяла брада. Имаше кръгло лице, бледа кожа и много тъмни очи. Приличаше на застаряващ плантатор или стар корумпиран съдия от юга. Синди не бе далеч от истината. Когато той я попита — без да помръдва — дали има нужда от помощ, усети слабо провлачване в говора. Но то бе повече тексаско, отколкото от Далечния Юг.

— Името ми е Синди Декър. Вие ли сте господин Харп?

— Радвам се да се запознаем, Синди Декър. — Мъжът докосна шапката си. — И не, не съм господин Харп. Аз съм господин Харпър. Буквите „Ъ“ и „Р“ се изтриха от витрината преди много години. Никога не съм си правил труда да ги оправя, защото всички в града ме познават.

Синди кимна и се опита да се усмихне приятелски, докато се оглеждаше. Шкафът за документация бе стар, а листите стърчаха навън, макар че чекмеджетата бяха затворени. Автоматът за газирана вода бе от високо качество и вероятно струваше много повече от всичко, което Илейн имаше в своя антикварен магазин.

— Тогава значи сте Реймънд Харпър.

— Всъщност съм Елджин Харпър. Рей е брат ми. Той се премести преди двайсет и пет години. Това също не си направих труда да поправя. Повечето хора ме наричат Рей. Но ако питате за истинското ми кръщелно име, то е Елджин Харпър. — Мъжът се усмихна, разкривайки пожълтелите си зъби, после издуха кръгче дим. — И така, какво мога да направя за теб, Синди Декър?

— Мисля да си купя вила за почивните дни. Чух, че цените тук са по-ниски, отколкото в Палм Спрингс.

Възцари се мълчание. Накрая Харпър каза:

— Мислиш за втори дом *тук*? — Смъкна крака от масата. — И какво точно възнамеряваш да правиш с къщата тук?

— Просто да си почивам — продължи да излага версията си Синди. — Може би да ходя до планината и да си правя екскурзии. Освен това, понеже мястото е близо до Палм Спрингс, мога да ходя до града, когато ми се прищат повече забавления.

Харпър се втренчи в нея.

— Ти проститутка ли си?

Синди избухна в смях.

— Не, сър, не съм проститутка.

Харпър не отговори.

— Аз *не* съм проститутка — повтори Синди. — Честно!

— Тогава с какво се занимаваш?

— Защо се интересувате толкова? — попита Синди.

— Защото хубава млада дама идва тук и иска вила. Жена, която носи панталони вместо дънки и моден пуловер, който разкрива хубави, здрави гърди, извинявай за нахалството ми. Слушай, ако искаш да разшириш търговията си, нямам възражения. Бих могъл дори да ти напиша препоръки. А тъй като съм мъж и републиканец до мозъка на костите си, аз самият бих могъл да те навестявам понякога. Но все пак ходя на църква. Това означава, че ако ти продам къща, ще си докарам много главоболия с местните. Не че всички сме толкова ревностни християни. Виждаш ли всичките антикварни магазини, които имаме?

— Запознах се с Илейн.

— Тя е една от многото. Тук имаме повече кралици, отколкото в цяла Европа! Но не искаме никой като теб да внесе чужд боклук. Ако търсиш клиенти, опитай с телефонни резервации.

— Не съм проститутка.

— Е, може и да не си. Но не си и искрена. Какво желаш в действителност?

Синди се огледа.

— Вие сте тук от много време, нали, Рей? Или беше Елджин?

— Наричай ме както искаш, скъпа — каза той през смях, който премина в суха кашлица. — И да, тук съм от доста време. Хей, обзалагам се, че си ловец на глави! Кой е оплел конците този път?

— Не съм ловец на глави.

— Е, тогава си някакъв човек, който търси информация. Носиш и пистолет. — Той посочи чантата ѝ. — Виждам го да се очертава на дъното. Ако искаш да ме обереш, давай. Единствените пари, които имам, са в автомата за газирана вода.

Харпър се изправи. Огромният му корем се изсипа над колана и увисна надолу, като почти скри гениталиите му. Постави ръце на кръста и направи крачка напред. — Така че, какво искаш, млада госпожице?

— Добре — каза Синди. — Ето сделката, господин Харпър. Ще ви кажа какво знам за Арман Крейтон, а вие ще допълните празнотите.

— Какво общо имам аз, Синди Декър?

— Кой знае? Може би, като поговорим, ще успеем да открием кой е убил Крейтон.

— И защо това да ме интересува?

— Не харесвахте ли Арман?

— Всъщност го смятах за чаровно момче. Но ако питаш кой го е убил, ще ти кажа, че списъкът с кандидати е доста дълъг. Арман разочарова доста хора.

— Разкажете ми за тях — настоя Синди.

Харпър издиша още едно колелце дим.

— Мисля отново да седна. Този разговор може да се проточи. И ти си издърпай един стол, ако искаш. — Посочи пурата си. — Това пречи ли ти?

— Не, ни най-малко. Обичам миризмата на евтини пури. Това ми напомня за задните стаички на игралните зали.

— Харесва ми тази мисъл. — Харпър се отпусна в стола си и отново си вдигна краката на масичката. — Искаш ли да направиш кафе?

— Защо не! — Тя огледа стаята. — Къде е кафеварката?

— В тоалетната, точно до тоалетната хартия.

— Страхотно!

— Е, не е като в „Риц“.

Синди влезе в банята. Беше малка, но изненадващо чиста. Дори и циментът между белите плочки на пода бе чист. Кафеварката стоеше на полицата, заедно с кафето, необходимите принадлежности и три чаши. Наля вода и изчака да заклоочи. Докато чакаше кафето да стане, тя се опита да формулира въпросите си. Но те бяха толкова много, че се отказа.

Няколко минути по-късно се върна в офиса — доколкото помещението можеше да се нарече офис — и му подаде чаша кафе.

— Как го пиете?

— Три пакетчета сметана, три бучки захар.

Синди взе чашата и я приготви според вкуса му.

— Има опасност да свикна с това — отбеляза Харпър. — Красива жена да ми прави кафе. — След кратко мълчание уточни: — *Която и да е* жена да ми прави кафе.

— Обзалагам се, че се справяте добре с жените. — Изтегли си стол. — Имате необходимото излъчване на мъж, на когото целият свят е в краката. Това ги привлича като мухи на мед. Та... — Отпи от кафето си. — Какво можете да ми кажете за Арман Крейтон и „Селище Пустинен Цвят“?

— Господинът почти го направи. Истинска манна небесна, Синди, защото тази земя не може да се похвали с кой знае какви природни ресурси, които да я продадат. Но Арман подходи към нея, сякаш е била целуната от цар Мидас от Крит^[2]. Това момче умееше добре да убеждава! Освен това, беше мил към местните, въпреки че всички знаеха, че гледа собствените си интереси. Но пак беше учтив. Трябва да му призная това.

— Кои бяха инвеститорите му?

— Бих казал глупаци, но това ще е прекалено грубо. Вероятно си спомняш, Синди, че на стоковия пазар имаше голям бум. Хората хвърляха капиталите си в компании, които никога не докарваха печалби. Предполагам, че Арман е смятал, че може да възседне и *тази* вълна. Строителството беше в разцвета си, а празната земя се продаваше на баснословни цени — ако живееш в Силиконовата долина или Сиатъл, разбира се. Какво е първото нещо, на което те учат в

училището за брокери на недвижими имоти — местоположение, местоположение и пак местоположение. Е, тук, в Белфлър, надали може да се изкара нещо от високи технологии. Не трябва да си гений, за да го осъзнаеш. Та какво да ти кажа? Белфлър трудно би могъл да се причисли към този разцвет.

Харпър изгаси пурата си и отпи солидна глътка кафе.

— Разбира се, имахме няколко елемента от Холивуд с конски опашки и втори съпруги, които си бяха наумили да станат фермериджентълмени и купиха няколко овощни градини, но само толкова. После се появи Крейтон. Обаче Арман не беше в бизнеса с недвижими имоти. Той беше в бизнеса на мечтите. Продаваше мечти на всеки, който искаше да повярва в тях.

Размаха ръка във въздуха, като имитираше въображаемо знаме.

— „Селище Пустинен Цвят“! Мечтаното уединение! Басейни и сауни, гимнастически салони и масажи, кални и солени бани. Място, където да отидеш, когато искаш да те погледят. А кой не иска да бъде глезен? Ето, аз например се вълнувам, когато хубава млада дама ми прави кафе. — Намигна й. — Страхотно съм развълнуван.

— Изчервявате се, господин Харпър. Как е кръвното ви налягане?

— Не знам, защото се повишава с всяка минута.

— Внимавайте! — предупреди го Синди. — Моите умения за даване на първа помощ са доста слаби.

— Може да си струва.

— Кой беше истинският собственик на земята за „Пустинен Цвят“?

— Трябва да е бил Арман.

— Значи той всъщност е продавал земята, която е притежавал?

— Ами, предполагам, че формално погледнато, е била собственост на банката. Но Арман разполагаше с акциите. Господин Крейтон притежаваше парцелите и, което бе по-важно, правото да ги разработва.

— Кой бяха клиентите на Арман?

— Предимно представители на работническата класа от Лос Анджелис. И за известно време изглеждаше, че той ще успее да осъществи проектите си. Местните бяха на седмото небе от радост.

— Те купуваха ли?

— Повечето не. Не мисля, че вярвах напълно на Арман и се оказа, че са били прави. Но истината беше някъде по средата. Проект като „Пустинен Цвят“ би могъл напълно да съживи Белфлър. Комисията по градско планиране нямаше търпение да одобри плановите. Всъщност, всички бяха нетърпеливи. И те като повечето от нас почти предвкушаха притока на свежи гущерчета. И за известно време всичко изглеждаше доста обещаващо. Арман бе превел парите и всичко останало. Откъде знам ли? Защото Крейтон използваше местна банка за сметките си. И в нея имаше пари. Истински пари. Всички мислехме, че проектът ще се осъществи.

— Тогава какво се случи?

— Очевидно не следиш много пазара.

— Бих го следила, ако имах пари.

— Тушира ме! — усмихна се Харпър. — Ситуацията ми е позната. Е, Синди, това, което случи е, че пазарът се срина... катастрофално.

— Арман се е оттеглил — отбеляза младата жена.

— Не, той не се оттегли. Но партньорът му го направи — човекът с парите. Когато Декс му измъкна черджето изпод краката, всичко пропадна.

— Декс е Декстър Бартоломю — отбеляза Синди.

Харпър я изгледа проникателно и отбеляза:

— Да, написала си си домашното. Доброто старо момче от Оклахома ни беше повдигнало самочувствието за известно време. Но после... — Щракна с пръсти. — Изчезна. Изведнъж отказа да се занимава с „Пустинен Цвят“ под предлог, че Арман не разполага с достатъчно първоначални купувачи, за да развива проект от такъв мащаб. Та на него му трябваша доста повече пари, само за да започне. Нали се сещаш, за необходимите съоръжения — вода, канализация, електричество, телефонни линии, въпреки че, бог ми е свидетел, вече имахме поставени достатъчно телефонни кабели. Но всеки тук бе наясно каква е истинската история. Декс претърпя крах на пазара и изгуби необходимите пари за играта.

— Но Арман нали е държал авансово внесените пари на кредиторите в банката?

— Да, госпожице, така е.

— Значи е върнал парите на инвеститорите си.

— Не, госпожице, не го направи. Казах, че е вложил парите в банката. Но не съм казвал, че парите си останаха там.

— Изхарчил ги е.

— Да, така е. Не за жени, вино и песни — въпреки че съм сигурен, че част от тях са отишли там. Повечето изхарчи, за да се сдобие с още земя, за да направи селището по-голямо. Когато настъпи крахът и Декс се оттегли, Арман остана само с огромна тълпа ядосани инвеститори.

— Да ви идва наум някой ядосан гражданин?

— Не. — Харпър въздъхна. — Беше много жалко. Декс остави Крейтон с огромни площи ненужна земя и много неща за обясняване. Накрая бе принуден да обяви банкрут. Банката отново си взе земята, която притежаваше Арман и мечтата се изпари. Хората, които бяха купили парцелите си все още ги притежаваха, разбира се. Но те вече бяха без никаква стойност. Бяха заведени множество дела, но нищо не излезе от тях, защото Крейтон вече не притежаваше нищо. Естествено, това не му попречи да продължава да живее в модерна къща или да кара страхотна кола. Което, разбира се, ядоса доста хора.

— Човек никога не трябва да позволява да го виждат в затруднение, господин Харпър.

— Може би, въпреки че не пречи да се покажеш малко по-съобразителен, когато ситуацията го налага.

Докато пиеше кафето си, пред съзнанието на Синди изникна образа на Крейтон. Той бе човек на блясъка и мечтите — нереален, като всичко в Холивуд.

— Знаете ли, клюката твърди, че Бартоломео в действителност е печелел пари от Арман — каза тя. — Но очевидно случаят не е бил такъв.

Харпър цъкна с език.

— Не съжалявай Декс. Когато Арман пропадна, Декс — като жест на благородство към онези нещастни души, които са се разорили — предложи да откупи земята. Неговата щедрост беше помрачена от факта, че предложи доста по-ниска цена. Въпреки това, двайсет процента за долар са по-добре от нищо. Декс изкара печалба.

— Как, щом земята не струва?

— Не струва за жилищно строителство, но си струва като земя. Тук долу има доста камъни, Синди Декър. Добри, солидни камъни. Но

ти трябва капитал, за да ги копаеш. Декс имаше късмета да притежава капитал от собствения си бизнес с петролни тръбопроводи. Ако продължиш на североизток, ще попаднеш на каменоломните. Ние в Белфлър умеем да прощаваме, затова не сме злопаметни спрямо него. Освен това той създаде доста работни места. Така че, не го мисли — Декс се справя чудесно.

— И всички си продадоха парцелите на него?

— Почти. — Харпър се усмихна широко. — Виждаш ли, не вярвам в продажбата на земя на много по-ниска цена от реалната, когато се отнася до моите пари. Затова предпочитам да си я имам и да се разхождам по нея.

— Значи вие сте бил от първите купувачи в „Селище Пустинен Цвят“, господин Харпър, така ли?

Харпър наведе глава в престорен срам.

— Със съжаление признавам, че и аз бях заразен от треската. Понякога мисля, че съм просто един луд, стар глупак.

„Луд за връзване“, помисли си Синди.

— Не изглеждате много притеснен от това.

— Така е. Оказа се, че не съм сбъркал. Защото моето малко парцелче разделя ключови части от каменоломната на Декс. Доста му е трудно да премине от точка А до точка Б, без да го пресече.

— Тогава трябва да ви е предложил доста добра цена.

— Много пъти, Синди, много пъти. Но не виждам смисъл да изнудвам човека. Вместо това му вземам *малка сума* пари всеки път, когато пресича земята ми.

— Само малка сума.

— Малка, мъничка сума — увери я Харпър.

— Колко пъти на ден пресича земята ви?

— Около двеста. — Харпър се оригна. — И тези малки суми се натрупват.

— Другите не ви ли завиждат?

— Може би някои от тях. Повечето са впечатлени от уменията ми в областта на недвижимите имоти. — Свали краката си от масата. — Ти впечатлена ли си?

— Да. — Синди погледна към тавана, после продължи: — Вероятно нямате списък с инвеститорите на Крейтон... нали?

— Ако имах списък, той щеше да е нещо поверително, млада госпожице.

Синди погледна Харпър, но не каза нищо.

— Разбира се, можем да преговаряме за цената — продължи Харпър. Усмивката му стана по-широка. — И може да не става дума за пари.

— Какво имате предвид? — попита полицайката.

— Бих могъл да забравя за своите непреклонни стандарти в замяна на... да кажем, малко духане?

Синди си извади значката и заяви:

— Току-що обидихте полицейски служител.

Усмивката на Харпър не помръкна, но загуби вълчия си блясък.

— Аха, опитваш се да ме пързаяш, Синди Декър. Но и двамата знаем, че тук нямаш никаква власт.

— Все пак мога да ти създам проблеми, Елджин.

— Не, не разбираш системата. — Харпър се изправи. — Имам *приятели* в управлението.

Синди реши, че е добре да му повярва. Приблужи се до него, целуна го леко по бузата и прошепна:

— Моля те?

— Пусни ми език и може да се споразумеем.

— Елджин, не бих искала да нося отговорност за инфаркта ти. — Усмихна се и се примоли: — Бъди добро момче и ми помогни!

Харпър се ухили похотливо.

— Предполагам, че няма толкова да те заболи, ако му хвърлиш един поглед тук, в офиса.

— Не, благодаря, сър.

— Пак се върнахме на „сър“, нали? Повече ми харесваше, като ме наричаше Елджин. И знаеш ли защо правя това за теб? Защото не сбърчи нос от пурата ми. Градските момичета могат да прекарат килограми кокаин през носовете си, но малко тютюнев дим ги хвърля в истерия. Ти си добра, Синди. Знаеш как да се отнасяш към хората.

— Благодаря ти, Елджин. Много мило от твоя страна да го кажеш.

Харпър изтегли едно от чекмеджетата на стария си шкаф за документация. То изскърца в знак на протест.

— Някой ден трябва да подреда.

— Защо? — попита Синди. — Изглежда се ориентираш добре сред бумагите си.

— Долу-горе. — Харпър започна да рови разноцветните листи — жълти, розови, бели, синя линирана хартия, милиметрова хартия, *вестници*. Беше истински хаос. Но минута по-късно бе постигнал целта си. — Ето го. — Подаде ѝ листа и погледна стенния си часовник. — Ще ти дам трийсет секунди, млада госпожице. Достатъчно ли са?

— Напълно достатъчно, Елджин. — Синди погледна бързо листа. Не ѝ трябваха дори и трийсет секунди. Тъй като имената бяха в азбучен ред, Ричард Бедерман бе сред първите.

[1] Силвестър и Туити — котарак и пиленца, популярни анимационни герои на „Уорнър Брадърс“. — Б.пр. ↑

[2] Цар Мидас от Крит (гр. мит.) бил омагьосан да превръща всичко, до което се докосне, в злато. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Разполагаше с информацията, но не знаеше какво да я прави. Да, Рик Бедерман бе един от инвеститорите на злощастното селище „Пустинен Цвят“, но Синди нямаше нищо, с което да го свърже с престъплението. И защо той, повече от всеки друг в списъка, би имал основание да отмъсти на Крейтон и Бартоломю? А, освен това, какво общо има подобна възможност с настоящите ѝ проблеми?

Когато се прибра вкъщи, вече минаваше седем и бе тъмно. Спря на паркинга пред дома си и надзърна в страничното огледало, преди да отключи вратата. Всичко бе тихо. Бързо излезе от автомобила и с два скока изкачи стълбите до апартамента си. Но преди да влезе, провери долната част на вратата, където бе опънала свой косъм от ръба на вратата до касата. Косъмът бе все още там и това бе успокояващо. Отключи и пристъпи в дневната си, после заключи зад себе си. За нейно удовлетворение, мястото бе непокътнато. Дори и списанието на масичката ѝ за кафе бе отворено на същата страница — реклама на „Лексус“. Нещата изглеждаха чудесно.

Вдигна чашата кафе без кофеин и провери съобщенията на телефонния секретар. Най-дългото бе от мама, която ѝ казваше колко приятно ѝ е било да вечерят заедно и би искала да повторят, когато Синди може да ѝ отдели *повече време*. Това бе добре. Оплакванията на мама си бяха нещо нормално, а щом нещата са нормални, значи са добре. Имаше и други съобщения, включително две от Скот (*Здравей, как си? Добре ли си? Нещата вървят добре. Обади се.*), две от татко (*Само ми кажи, че си добре!*) и едно от Хейли Маркс (*Обади се, когато имаш време.*). Имаше и няколко затваряния. При обичайни обстоятелства нямаше да им обърне внимание, но събитията през последната седмица превръщаха в заплахата и най-тривиалната случка.

Това, което трябваше да направи, бе да отговори на обажданията, за да увери всички, че е добре. Но бе напълно изтощена. По-голяма част от умората ѝ идваше от липсата на храна. Поничката от кафенето

в Белфлър не я бе заситила особено. Може би след вечеря щеше да има повече енергия за разговори.

Направи си сандвич с нарязано пушено пуешко, домати и маруля, намазан с обилни количества горчица и майонеза. Пригответе си трапеза за един човек, като си постла поставката за студено сервиране и сложи салфетка до чинията. Избърса кухненския плот, докато чакаше кафето и вдъхваше божествения му аромат. Когато то бе готово, седна да вечеря. Бе станала истински домошар и това я радваше. Само преди седмица бе погълната от самосъжаление. А сега изпитваше наслада от спокойствието и простичкото щастие да вечеря необезпокоявана.

Умираще от глад и всяка хапка събуждаше все повече апетита ѝ. Насили се да яде бавно, да се наслаждава на момента. След като приключи, забърса устата си, раздигна масата и се възнагради с чаша бяло вино за десерт. То бе вносно „Вовре“, подарено ѝ от стар приятел от училище след завършването на академията. Беше леко и резливо. Докато отпиваше от чашата си, изми чинията, чашата от кафе, вилницата и ножа. След като приключи с вечерята си, взе лист и молив, настани се на масата и започна да чертае диаграми — кой, какво, къде, кога.

Както и да комбинираше възможностите, стигаше все до едно и също очевидно заключение — след като Бедерман бе изгубил парите си, бе отвлякъл Крейтон и го бе убил за отмъщение. После бе отвлякъл ферарито на съпругата на Декс, за да го продаде и да си върне част от загубените пари в проекта „Пустинен Цвят“. Какво би накарало човек да стигне до такива крайности?

Теория А: Бедерман е инвестирал всичките си пари при Крейтон и сега е на червено. Трябвали са му пари в брой, за да преживява.

Опровержение: Ако Бедерман е решил да стигне до престъпление, за да разреши финансовите си проблеми, то тогава не е ли отчел факта, че за едно ченге съществуват многобройни начини да получи бързи пари — да изнуди някой наркостилър, или сводник, или, както каза Скот, просто да свие няколко грама кокаин от склада за веществени доказателства. Методи, далече по-лесни, отколкото да отвлечеш съпругата на известен гражданин за откуп. Но може би заради скандалите много от ченгетата предпочитаха да се пазят. Вероятно складът за веществени доказателства вече е отпаднал като възможност.

Теория Б: Той е искал не само пари, а и да даде няколко урока на Крейтон и Декстър Бартоломю.

Опровержение: Убийството е дяволски урок, да не говорим пък колко е сложно. Особено когато целта е някой като Крейтон. Животът и парите на Арман неизбежно са щели да бъдат разглеждани под лупа, което означава, че и фиаското с „Пустинен Цвят“ ще излезе на повърхността. Но, от друга страна, каква точно част от него би могла да излезе? Защото ето че тя, макар и новак, се добра до факти, които основните екипи не са открили. А може би по времето на убийството на Крейтон хората в Белфлър да не са били така отзивчиви. Вероятно са били толкова шокирани или изплашени от убийството, че са решили да потулят важна информация. Синди определено не можеше да си представи Елджин Харпър да им връчва спокойно списъка с инвеститорите. А тя бе отишла година след убийството. Когато хората вече се чувстваха по-спокойни да говорят.

Но тъй като убийството нямаше давност, убиецът винаги би могъл да бъде даден на правосъдието. Един убиец никога не престава да бъде цел за полицията. Бедерман би трябвало да го знае. Дали би се решил да поеме този огромен риск и да търси отмъщение, при положение че знае, че може да бъде обвинен във всеки един момент?

Теория В: Бедерман е искал парите си, искал е да даде урок на Крейтон и Декс и не му е пукало за риска. Мислите й отново се върнаха на скандалите от последно време. Фалшивите постановки с ченгета, които са си мислели, че са над закона, защото рискуват задниците си всяка божя нощ. Така че, какво ако вземат малко пари от дрога, или се позабавляват с някоя проститутка, или пък вземат пари от някой сводник, за да се направят, че не виждат *само този път*.

Бедерман би могъл да е един от тях. И може да е смятал, че вече е победил системата, защото ето че престъплението все още е неразрешено цяла година по-късно. И тук нещо не се връзваше. Бедерман не е забелязан да харчи нашироко. Доколкото тя знаеше, той не бе предприемал скъпа ваканция, нито пък си бе купувал дизайнерски парцалки, още по-малко пък да се е появявал с шикозна нова кола. Идеята му за почивка бе да пие в полицейския бар след работа или в неделя да прави барбекю, докато гледа мач с приятелите си. Колкото до любовница, на Бедерман не му трябваха пари, за да си

намери жена. Съществуваше една подкатегория елементи от женски пол, които се увъртаха около всеки, който има власт и/или униформа.

Синди драскаше по листа, като правеше завъртулки и заврънкулки, и си изписваше името с огромни, украсени букви. Чувстваше се като хлапе, което се мъчи да измисли трудно съчинение в клас.

Дали пък проблемът на Бедерман не е бил свързан с жена? Възможно ли е затова да е преминал в нощната смяна? Ларк бе споменала за някакъв „коз в дупката“. Според Скот, Бедерман е добър кандидат за тази роля.

Нуждаеше се от помощ при подреждането на информацията. Нуждаеше се от Скот, Марджи или татко. Те щяха да знаят какво да правят с данните. Но това означаваше да има обяснява как е *получила* тези сведения. Не че бе направила нещо незаконно, но не се чувстваше особено спокойно. Предполагаше се, че работи като униформено ченге, а не като детектив.

Неприятната страна бе, че Крейтон бе неразрешен случай на *татко*. Тя щеше да му направи голяма услуга, като му даде информацията, да не говорим за възможността да изобличи ченге, преминало от другата страна на закона.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Силният шум я накара да подскочи. Изправи се и надникна през шпионката. Изненада се, като видя лицето на Рик Бедерман. В душата ѝ се надигна паника и тя едва успя да пророни:

— Само минутка!

Дали я бе проследил до дома ѝ?

Не, бе *сигурна*, че не е. Бе *проверила*. Бе *проверила*!

Бързо взе бележките си и ги напъха в кухненското чекмедже. После извади пистолета си и го стисна здраво в ръка. Насили се бавно да вдиша и издиша. Отключи вратата, но остави верижката, когато отвори.

— Какво искаш?

Бедерман изглеждаше притеснен.

— Тъъъъм..., може ли да вляза?

Синди мигновено прецени ситуацията и реши, че страхът не само намалява коефициента ѝ на интелигентност като ченге, но и веднага я бележи с едно голямо „Ж“ като „жертва“. Не можеше да си

позволи той да я види като жертва. Откачи верижката и отвори вратата, опитвайки се да изглежда едновременно раздразнена и делова.

— Какво правиш тук?

Погледът на Бедерман се спря на пистолета ѝ.

— Каниш се да застреляш някого ли?

— Не, надявам се. — Тя отстъпи и го покани: — Заповядай, влез.

Бедерман пристъпи в дневната, без да откъсва поглед от пистолета ѝ. Най-сетне се огледа и очите му се спряха върху самотната пружина, която стърчеше от тапицерията на дивана.

— Мисля, че се нуждаеш от нови мебели.

— Мебелите ми бяха чудесни, преди някой да нахлуе в апартамента ми през почивните дни.

Очите на ченгето се разшириха.

— Шегуваш се!

— Не, ни най-малко. Седни.

— Затова ли ме посрещаш с оръжието си?

— Вероятно. В момента не съм особено доверчива.

— Но ми отвори вратата.

— Някаква причина да не го направя?

Бедерман се усмихна. Бе със сако от туид върху бяла риза и джинси. На краката му имаше каубойски ботуши.

— Успокой се. Звучиш много напрегната.

— Бих го нарекла делово. Какво мога да направя за теб, полицай Бедерман? Не забравяй, че поканата ми да седнеш все още важи.

Гостът се скова, но най-накрая реши да седне на един от столовете. По-скоро се отпусна върху него. Постави ръце под врата си и протегна краката си в широк разкряч — все едно очакваше свирка. Но изражението му бе напрегнато.

— Не съм дошъл да те свалям.

Мълчание. Синди чакаше обяснение.

— Всъщност, дойдох тук, защото исках да... нали се сещаш, да разбия всички твои съмнения по този въпрос.

„Разсея“, поправи го мислено Синди. Или може би наистина искаше да я разбие. Продължи да мълчи.

Рик се приведе и се облакът върху коленете си.

— Аз съм сериозен човек. Държа се строго. Дори според някои, прекалено строго. — Разкопча сакото си, за да не би тя да пропусне да

забележи пълния му кобур. — Говорих с Греъм този следобед...

— На твоето барбекю?

— Да, как... о, чула си ни снощи да говорим с Тим.

Синди кимна.

— Да, по време на барбекюто. И Греъм беше там. Не знам как стигнахме до тази тема, но му казах какво говорихме снощи с теб... за Хейли Маркс и нейните грешки... и че ти не трябва да правиш същите грешки. — Почеса се по носа. — Греъм ми каза, че това, което съм ти говорил... може да създаде у теб погрешно впечатление.

— Което означава?

Бедерман проскърца със зъби така, че бузите му се стегнаха.

— Което означава, че имам солиден брак и искам това да си остане така. Не искам да се разнасят никакви гадни слухове.

— Повечето слухове са гадни.

— Да. Така е. Все пак, бих искал да забравиш това, което казах. Държа лично да си призная, че не беше много умно от моя страна да говоря по този начин.

— Що се отнася до мен, забравено е.

Рик се размърда на стола си.

— Добре. Чудесно. Забравено е. Не че мисля, че съм направил нещо лошо... просто не искам да оставаш с невярно впечатление.

За момент никой от двамата не проговори. После Синди се изправи.

— Знам какво имаш предвид. Сега можеш да тръгваш. Мисията ти е изпълнена.

Бедерман бавно стана на крака.

— Ти не ме харесваш, нали?

— Бедерман, не те познавам достатъчно, за да не те харесвам. А точно сега не съм особено доверчива. Мисля, че нямаш основания да ми се сърдиш.

— Права си. — Той си закопча сакото. — Нали не смяташ, че аз съм направил това нещо тук?

— Защо, за бога, бих помислила, че *ти* ще си отговорен за преобръщането на апартамента ми с краката нагоре? — излъга спокойно тя.

— Просто защото все още държиш пистолета.

Синди погледна към оръжието си.

— Помислих си, че няма да е зле да го почистя. И без това нямам какво друго да правя.

— Е, аз по-добре да тръгвам. — Но не помръдна. — Имаш ли представа кой може да го е извършил?

— Имам нещо наум.

— Искаш ли да поговорим? Може да успея да ти помогна. Занимавал съм се с подобни неща по-дълго от теб.

„Подчертава превъзходството си.“ Ако го отхвърлеше, той можеше да го приеме лично. „Смени темата, глупачко!“

— Между другото, кой спечели?

Бедерман я погледна недоумяващо.

— За какво говориш?

— За мача. С момчетата не гледахте ли неделния мач на „Доджърс“?

— Да, така е. „Доджърс“ биха. Защо питаш? Да не би да си заложила?

— Де да бях, защото сигурно джакпотът е страхотен. Не мога да повярвам, че наистина са спечелили. Сигурно са водили с много, защото винаги успяват да издухат преднината си.

— Водеха с шест на нула, докато Макгайър удари база в дясното поле в дъното при седми. Тогава те вкараха онова новото момче от резервите. Може би са го довели от... не знам, преди месец май, от Албъкърк. Някак си успя да устои на натиска през последните два ининга. Не че не получиха удари. Просто никакви рънове.

— Страхотно!

Бедерман се усмихна.

— Харесваш ли бейзбол, Декър?

— Интересувам се от всички спортове. Това ми помага да се разбирам с момчетата.

— Това важно ли е за теб? — втренчи се в нея той. — Да се разбираш с момчетата?

Синди издържа на погледа му.

— Обичам добрите отношения, Рик. Питай Греъм. Ето, и вие двамата сте истински близки, дори и след раздялата си. Това не е обичайно. Знаеш ли какво ми говори това? Че и ти обичаш да се разбираш с хората.

— Естествено е да обичам. Но, повярвай ми, мога да отстоявам територията си. Добре е никога да не ми пресичаш пътя.

„Завоалирана заплаха или просто перчене?“

— Ще го имам предвид.

— Няма да е зле.

— Добре. Тогава доскоро.

Но Бедерман отново не направи опит да помръдне.

— Виж, с Греъм, не беше нищо лично. Затова още се разбираме добре. Нищо лично.

— Приятно ми е да го чуя.

— Не беше нещо важно, Синди. Съпругата ми имаше доста ангажираща работа с ранно ставане и аз реших, че трябва сутрин да съм вкъщи заради децата. Затова се преместих в нощната смяна. Така можех да ѝ помагам, когато беше на работа. Нали знаеш, да им правя закуска, да ги водя на училище. Знаеш, че децата трябва да имат и баща.

— Знам. Обожавам баща си.

Бедерман се скова.

— Именно. Баща ти е детектив — лейтенант, нали?

Синди кимна. „Като че ли не знае!“

— Сигурно е хубаво.

— Това не ми влияе, Бедерман. Пак си получавам порядъчно количество гадости. Кога спеше?

— Какво?

— Когато си бил нощна смяна, а през деня си се грижел за децата — уточни Синди. — Трябва да ти е било доста натоварено. Имаше ли изобщо време за сън?

— Да, разбира се. През деня, когато децата са на училище, тогава спях. Въпреки това беше трудно. После жена ми си намери работа... нещо... по-спокойно. И при първа възможност аз се върнах в дневната.

— Сигурно за тебе е било огромно облекчение.

— Така си беше. Но доста се отдалечихме от първоначалната тема. Просто исках да ти кажа, че раздялата ни не беше заради нещо лично. Той е добро момче и добър партньор.

Синди се усмихна и стана.

— Прав си.

Бедерман ѝ отговори с широка, зъбата усмивка. На Синди ѝ стана ясно, че той много обича да бъде прав. Изправи се бавно от стола, а после спокойно напусна апартамента ѝ. С огромно нетърпение тя заключи вратата зад него.

* * *

— Все още не се е върнал от Окснард — каза Рина. — Ще му кажа, че си се обаждала. Ще се зарадва. Знаеш колко се притеснява.

— Знам. — Синди премести слушалката на другото си ухо. — Значи нямаш представа кога ще се прибере?

— Не, но вероятно ще е късно. Нещата вървят много добре. А когато вървят добре, това означава, че ще е зает доста дълго. — Рина направи пауза. — Синди, звучиш така, все едно имаш нужда от нещо. В беда ли си?

— Ни най-малко...

— Но определено си притеснена от нещо — настоя мащехата ѝ. — Защо не му се обадиш на клетъчния телефон? Знам, че няма да има нищо против.

— Не, не е толкова важно, че да прекъсвам работата му. Знам, че от много време чакат пробив в случаите с отвлеченията на коли. Просто исках да обсъдим някои идеи, но това може да почака.

— Скъпа, винаги си добре дошла у нас да го изчакаш. А след всичко, през което преминахме и двете, можем да се възползваме от взаимната си компания.

Синди почувства как лицето ѝ почервениява. Бе дотолкова потънала в своите дела, че напълно забрави за премеждието на Рина. Бързо попита:

— Как се справяш? Как е Хана? Искаш ли да дойда и да ти помогна за нея?

— Хана в момента спи, слава на бога. Но дали ще продължи да спи, вече е друг въпрос.

Синди въздъхна.

— Какво ще кажеш да намина след около час — към десет. Ще бъде ли прекалено късно?

— Ни най-малко. Значи ще се видим. До десет.

- Чао.
- Синди?
- Да?
- Внимавай! И си вземи пистолета.

* * *

Синди спря, преди да затвори вратата на апартамента си. От коридора пред жилището си виждаше ясно улицата. Огледа всяка кола и реши, че всички са ѝ познати. Фолксвагенът костенурка принадлежеше на момичето с дълга тъмна коса, което свиреше салса. „Таурусът“ бе на двойката, която спореше за пари и живееше в апартамент през улицата. Мицубишито „4×4“ бе на Крейг, който бе дизайнер на облекла за „Амансън“.

Затвори вратата и я заключи. С пистолет в ръка слезе по стълбите и забързано стигна до колата си, влезе в нея и заключи бързо с едно натискане на копчето. Запали двигателя, провери резервоара си — пълен — и изкара на заден от мястото си, като надзърташе непрекъснато в огледалата. Смени предавката и потегли.

Улиците бяха спокойни, така че щеше да ѝ бъде лесно да забележи евентуална опашка. Качи се на автострадата и натисна педала на газта, докато колата не достигна равномерна, бърза скорост. След дващест минути с тази скорост двигателят започна да вие. Секунди по-късно се затресе и забави, независимо, че резервоарът бе пълен. Сърцето ѝ заби лудо. Натисна отново педала на газта, но без резултат. Колата определено забавяше. Ако бързо не стигнеше до дясната лента, щеше да бъде притисната в средата на автострадата от коли, камиони и други тежки превозни средства, които профучаваха край нея в двете посоки, да не говорим за опасността от фатална верижна катастрофа. Бе тъмно и шофьорите не очакваха платната да са блокирани от закъсали коли.

Мисли!

Опитвайки се да контролира обхваналата я паника, тя успя да насочи „Сатурна“ си към крайната дясна лента. Секунди по-късно колата се задави и спря. Чуаше само собственото си плитко дишане. Духна в ръцете си, докато надзърташе в страничното огледало.

Няколко минути остана в тази поза. Никой не спираше, което бе тъжно като констатация за Лос Анджелис, но пък я успокои, защото явно никой не я следеше.

Даваше си сметка, че трябва да направи нещо. Налагаше се. Но първо искаше просто да се освободи от напрежението и ужасното усещане, че е хваната в капан. Разрови из чантата си, намери номера на пътна помощ в електронното си тефтерче, а после го набра на клетъчния телефон.

Казаха ѝ, че линията е претоварена.

Дишането ѝ се учести.

Отново набра номера.

Линията отново беше претоварена.

Обърна телефона си, поигра си с батерията и опита отново.

Постоянното бибиПКане ѝ подсказа, че или номерът е зает, или някой бе човъркал телефона ѝ. И двете възможности бяха много неприятни.

Гърдите ѝ мигновено се стегнаха. Скара се на себе си, защото не можеше да си позволи да се паникьосва. Бе скапан полицаи, за бога! Би трябвало да реагира по-спокойно. Потърси пистолета в чантата си. Поне *това нещо* работеше.

Две ярки светлини се отразиха в страничното ѝ огледало и изпълниха пространството му. Синди се извъртя и зърна кола, която забавяше... по-бавно и по-бавно, докато спря на няколко метра зад нея. Но не бе просто кола. Беше... *магистрален патрул!*

Да! Никога емблемата на патрула не ѝ се бе струвала толкова хубава!

Синди погледна надолу към дясната си ръка, която бе обхванала дръжката на служебния пистолет. На патрула нямаше да му хареса да я види с оръжие в ръка. Рискуваше да му създаде погрешно впечатление. Остави пистолета, но извади личната си карта и значката. Приплъзна се над конзолата между седалките и излезе от другата предна врата. Направи няколко крачки напред и зърна лицето му.

Първо си помисли, че въображението ѝ играе шеги, но знаеше, че не е така. Напрежението, което чувстваше, бе едновременно плашещо и всеобхватно. Зави ѝ се свят и коленете ѝ омекнаха. Опита се да остане изправена. Желанията ѝ варираха между възможността или да избяга, или да припадне — и двете неосъществими, защото той

имаше пушка. Така я носеше, че прикладът бе подпъхнат под мишницата му, а дулото сочеше надолу. Но това можеше да се промени само за миг.

Направи се на онемяла! Кое то не бе трудно. Тя беше *онемяла*! Дали я бе последвал или през цялото време бе чакал пред апартамента ѝ?

Но нямаше начин тя да не забележи кола на магистралния патрул...

— Проблем с колата ли имаш, Декър? — попита той. — Може би ще успея да ти помогна.

Гласът му събуди най-ужасните ѝ предчувствия.

— Да не би в детството си да сте мечтал да бъдете патрул? — запита тя. — Униформата ви стои добре.

Мъжът бавно протегна ръката с оръжието като нацист, който иска да поздрави с „Хайл Хитлер“, но спря дулото на пушката на нивото на стомаха ѝ.

— Ако искаш да поживееш още малко, ще направиш добре да млъкнеш. И не си и помисляй да сториш някоя глупост! Никакво тичане или пиццене, или опити да се скриеш някъде. Защото пръстът ми на спусъка ще се свие и ще те срежа като бучка масло. Разбра ли ме?

— Разбрах.

— Кой знае, Декър? Може пък с тези твои модерни думи да успееш да ме придумаш. — Той се усмихна. Зъбите му блеснаха на лунната светлина. Мъжът продължи: — Ти си умно момиче. Какво ще кажеш?

— Ще се опитам.

— Хайде. — Развя пушката, после я свали. Но дулото все още продължаваше да сочи слабните ѝ. Бе чувала, че раните в стомаха са много болезнени — изключително болезнени. Но смъртта бе още по-лош вариант.

Той ѝ говореше:

— ... ще трябва да предприемем малко пътуване. Само двамата. Ще вземем моята кола. Кавалерите винаги шофират. Освен това, сигурно винаги си искала да видиш как изглежда отвътре една магистрална патрулка.

— Страхотно! Нали ще включите сирената и сигналните светлини?

— Умираш си да се правиш на умница! — просъска той и я изпепели с поглед. — Ама да видим дали ще си толкова забавна, когато молиш за милост!

Синди си помисли, че може да го баламоса — да му каже, че е телефонирала на баща си и той е на път. Но това вероятно щеше да го хвърли в паника и да го накара да предприеме по-груби действия. Никога не паникьосвай човек с пушка. Виждаше как очите му я обхождат. Съзнанието ѝ се изпразни от идеи и разумни мисли. Но Фройд бе казал нещо за онзи малък хитрец, наречен *подсъзнание*. Защото секунди по-късно усети, че е прескочила мантинелата и се търкаля като топка надолу по склона край автострадата. Обгърнала се с ръце, молеща се... „Откъде ми дойде всичко това?“

Една секунда, две, три, четири.

Покрай главата ѝ изсвистя куршум. Тя изпищя от болка, когато той одраска на милиметри черепа ѝ. Хвърли се в един храст и падна по корем, а после запълзя към място, което би ѝ осигурило по-добро прикритие. Опитваше се едновременно и да избяга, и да се скрие. От едната страна на главата ѝ потече кръв. Докосна раната и примигна, после вдиша дълбоко, за да изпълни дробовете си с кислород. След миг запълзя отново по твърдата земя, без да обръща внимание на камъните, които раздираха стомаха ѝ.

Чу го как върви надолу, слиза по стръмнината — чуваше звука от дебелиите му подметки, които свличаха рохката земя. Трябваше да избяга.

Какво правят животните, когато биват преследвани?

Бягат. *(Това ще я направи видима.)*

Ръмжат, пълзят и се крият. *(Ръмженето и пълзенето вдигат шум.)*

Бият се. *(Но той имаше оръжие и я превъзхождаше с трийсет килограма на мускули и с много години опит!)*

Престорват се на умрели.

Давай, хлапе!

Закова се на място и се постара да парализира всеки мускул на тялото си. Беше трудно, защото пикочният мехур и червата ѝ не бяха в добро състояние. Дори и да успееше да остане неподвижна, пак

чуваше собственото си изплашено дишане. Въпреки минаващите наблизко коли, то пак бе достатъчно силно. Отвори уста с надеждата не само да си увеличи количеството кислород, но и да намали задъхването си.

Стъпките му се приближаваха все повече и повече. Тя тихо обърна глава, докато накрая успя да види силуета му, очертан на лунната светлина. Мъжът разгръщаше хрусталаците в търсене на тялото ѝ, надигаше клоните, разделяше листата и надничаше, за да я открие.

Той бе ловецът, тя бе плячката. Колко можеше да продължи това? Колко щеше да изтрае *тя*?

Ако я намереше, превита като ранено животно, щеше да е чудесна цел. Трябваше да измисли план в случай че бъде открита. Можеше да се възползва от момента на изненадата.

Нейните притеснени и объркани мисли ѝ посочваха два пътя за изход. Тъй като надали би успяла да го надбяга, без да бъде застреляна — той бе известен като изключително точен стрелец — имаше избор или да го атакува директно, или да се опита да измъкне пушката от ръцете му. Ако успееше да го повали в безсъзнание, щеше да ѝ бъде по-лесно да му издърпа оръжието. Но ако не успееше, щеше да е мъртва.

Пушката или него? Пушката или него?

После си помисли: „Сега не се налага да вземаш подобно решение. Възползвай се дори и от най-нищожната възможност, която той ти даде!“.

Преследвачът идваше все по-близо и по-близо. Очите му обхождаха терена и я търсеха. Разделяше листата с пушката си, което означаваше, че дулото щеше да бъде насочено към лицето ѝ, когато я намери. Краката винаги бяха по-смъртоносни от ръцете.

Представи си, че си кенгуру.

От къде на къде?

Защото той ще ти отнесе главата, ако не успееш!

На половин метър от нея... на сантиметри. Десет, девет, осем...

Тя притаи дъх и беззвучно се приготви.

Седем сантиметра, шест сантиметра...

Листата започнаха да се разделят. Лунните лъчи запълзяха към нея.

Цапардоса го здраво между краката. Той се прегъна и в този момент Синди го ритна с всички сили по хрущяла на носа. Кръвта му бликна като гейзер. Тя скоочи, хвана го за ръката така, както я бяха учили в академията и рязко я завъртя назад. Но той също бе ходил в академията. И бе учил същите номера. Независимо от раните си — пулсиращи слабини и кървящ нос — преследвачът ѝ притежаваше неизчерпаем запас от сили.

В този момент Синди трябваше да побегне. Само че тя не искаше да бяга. Искеше да победи! Видя, че в резултат на умелата ѝ хватка, пушката се изплъзва от ръката му. Почти бе успяла! После щяха да бъдат един срещу друг, само с голи ръце. Тя бе по-дребна и по-гъвкава. Без оръжието имаше шанс!

Тогава той ѝ направи номер. Лявата му ръка по някакъв начин успя да достигне врата ѝ. Притисна я здраво до гърдите си. Тя бе принудена да пусне дясната, а после пробва стария номер за изхлузване надолу, който бе учила в академията.

Но той също бе ходил в академията. Беше подготвен. И бе силен... толкова силен.

Светлината започна да избледнява.

Също и звуците.

Обичам те, мамо.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Декър сграбчи здраво клетъчния си телефон.

— *Преди колко време се обади тя?*

Рина потисна собственото си напрежение, за да не го безпокои.

— *Каза, че ще пристигне тук към десет...*

— *Това е преди цял час! Звъня ли й?*

— Да, разбира се. Не отговаря нито на телефоните, нито на пейджъра си. Може би в момента е някъде в района на планините. Понякога връзката там не е много добра.

Но Декър не я чуваше. Връхлетя го внезапен, първичен страх.

— *Колко пъти опита да ъ се обадиш?*

— Около пет-шест — призна Рина.

— Господи! Прибирам се вкъщи. Но първо ще се обадя на колегите в Холивуд и ще ги помоля да изпратят патрулка до дома ъ. Надявам се, че няма да бъде карана от някой от задниците, които ъ създават проблеми. Добре... — Говореше колкото на себе си, толкова и на съпругата си и крачеше напред-назад. — Първо ще проверим дали си е вкъщи. После ще видим дали колата ъ е там. Ако я няма, ще я пуснем за издирване. Кое то означава, че е по-добре да се обадя на магистралната полиция. За да стигне до нашата къща, трябва да мине по автострадата.

— *Искаш ли да изляза и да я потърся?*

— В никакъв случай! Ти остани до телефона. Господи, какъв кошмар!

Рина затвори очи. Не знаеше какво друго да каже, освен да се съгласи. Очевидно идеята ъ да тръгне да търси Синди не бе разумна.

— *Ще ти се обадя веднага, щом се появи нещо.*

— *Да ти е споменала случайно за какво иска да говорим?*

— Не, нищо.

— Дори и намек?

Рина се поколеба, докато обмисляше внимателно думите си.

— Нищо определено. Звучеше доста... ентусиазирано по телефона. Сякаш е открила нещо...

— Страхотно! Това не вещае нищо добро! Значи е ходила да вади кирливи ризи и да изкарва хората от кожата им!

— Питър, може би греша...

— Ти никога не грешиш! Защо използва думата „ентусиазирано“?

— Може би по-правилно бе да кажа „погълната от собствените си мисли“. Забрави да попита за състоянието на Хана, докато не споменах за случилото се. Тогава пък стана прекалено загрижена. Това изобщо не е в неин стил... да забрави за сестра си. Знаеш колко я обича.

— Синди не си е била вкъщи цял ден! Душила е около нещо и то я е вкарало в неприятности. Господи, как може някой толкова интелигентен да бъде същевременно и толкова *глупав*.

— Може просто да е спукала гума.

— Да бе! И кравите могат да летят! — Съпругът ѝ изпсува под носа си. — Може би Скот знае нещо. Трябва да вървя.

— Питър, не се притеснявай. Всичко ще се нареди.

На Декър му се искаше да ѝ повярва. Наистина много му се искаше. Искаше, освен това да вярва, че доброто винаги се възнаграждава, а злото — се наказва. Но дори и големият пророк Мойсей не е имал привилегията да бъде наясно с начина, по който функционира божията справедливост. Тогава как би могъл той, един простосмъртен, да разбере прищевките, по чиито коловози се движи светът?!

* * *

Колата не бе на паркинга пред блока, така че бе логично Синди все още да е някъде навън. Бе нелепо да се опитва да влезе в апартамента ѝ, но Хейли си помисли: „Защо пък не?!“. Може би колежката ѝ бе откарала колата си на поправка и караше нещо под наем. В петък „Сатурнът“ пушеше доста зле. Логично бе Синди да го провери. Хейли изкачи двете стълбища и няколко пъти почука силно. Никой не отговори, естествено.

И какво от това? Да не би да е длъжна винаги да си е вкъщи?!

Но нещо възпираше Хейли да се откаже и да се прибере у дома си. Присвиването... тази болка в стомаха... сякаш получаваше знак от друга, паралелна реалност. Казваше ѝ, че нещо не е наред. Затова извади една фиба и се опита да отвори. Но скоро разбра, че ключалката е секретна и спря.

Сега определено трябваше да се откаже и да си тръгне. Ала присвиването в стомаха ставаше все по-силно и я накара да се насочи към прозорците. Те бяха заключени, но това не бе голям проблем. Някой бе нахлул в апартамента ѝ, така че Синди вероятно бе станала много прецизна в залостването им.

В този момент Хейли със сигурност щеше да се откаже и да се прибере вкъщи, ако не бе видяла пресните драскотини до перваза, които накараха сърцето ѝ да подскочи. Покатери се на прозореца, но с това не постигна нищо, освен да разтресе стъклото. Сега ѝ оставаха само две възможности — да си тръгне или да счупи прозореца.

Издиша шумно. После обви юмрука си със самото и удари с все сила — в стъклото се образува широка дупка. Промъкна ръката си вътре, като внимаваше за особено опасните счупени парчета и някак си успя да отключи прозореца с увитите си пръсти. Крилото се отвори и секунди по-късно Хейли бе вътре.

Извика името на Синди, но никой не отговори. Огледа стаите, но не намери нищо, скрито зад завесите на банята. Опасните престъпници бяха решили да не се навъртат насам днес.

Сега се почувства двойно по-глупаво, защото: А: Бе притеснена за една зряла жена, при това ченге и, Б: бе счупила прозореца, за който вероятно трябваше да плати. И как ще обясни на Синди, която и без това вече изпитваше към нея известни съмнения? И с пълно право! Колежката ѝ вероятно няма да разбере какво я бе накарало да счупи прозореца или да проследи онова „Камри“. Как Хейли би могла да обясни непогрешимата си интуиция, зародила се в оня кошмарен ден, в който бе стояла три часа наред Националния парк Джошуа Трий, сред убийствената пустинна жегата, само защото на някакъв задник от управлението му се бе сторило забавно да източи течността на радиатора ѝ и да изтощи батерията на телефона ѝ. За щастие, някакъв добър самарянин моторист случайно спря. И. чудо на чудесата, не бе нито психар, нито извратен. Беше мило момче, което ѝ позволи да

използва клетъчния му телефон и изчака с нея, докато се появи пътна помощ. По-късно, когато вече се бе оправила, му изпрати пари — петдесет долара, които тогава бяха доста голяма сума. Пликът се върна обратно с печат — „Да се върне на подателя — получателят неизвестен“. От този момент нататък Хейли бе напълно убедена, че това е бил нейният ангел хранител. А кой би имал нещо против един ангел хранител — някой, който ти пази гърба? Синди бе симпатично хлапе, с възможности, стига скапанияците да не я принудят да се махне.

Но щом така и така вече бе тук. Хейли реши да направи подробен оглед на апартамента. Всичко изглеждаше наред (освен счупения прозорец, за който трябваше да се погрижи, преди да си тръгне). Несъзнателно натисна бутона на телефонния секретар: едно съобщение от мама, две от татко и две от Скот. Не че Оливър си казваше името, но Хейли познаваше гласа му. Усмихна се — знаеше, че нещо става още от момента, в който детективът последва Синди на излизане от „Белинис“. Напълно предсказуемо. Младата жена се опитваше да докаже нещо на баща си, а Оливър се опитваше да докаже нещо на шефа си. Двамата приличаха на химически вещества, готови всеки момент да влязат в реакция, в очакване на своя катализатор.

Противно на навиците си и най-вече от отегчение Хейли започна да отваря чекмеджетата — първо в спалнята, после бюрото в дневната и най-сетне в кухнята. Тогава попадна на бележките с името на Бедерман най-отгоре. Листите бяха натъпкани зад поставка с форма на крава. Хейли ги приглади, после ги подреди един по един. Много таблици и диаграми, много заврънкулки... името на Бедерман, името на Синди с огромни букви, и името на Арман Крейтон със стрелки, които сочеха във всички посоки. Последната страница, която погледна, носеше името на място, наречено Белфлър.

Къде, да го вземат мътните, е този Белфлър?

И, по-важното — къде е Синди?

Някой в очуканото червено „Камри“ я бе проследил чак до планината миналия петък. После някой бе обърнал наопаки апартамента на хлапето. Сега тя не си бе вкъщи, а минаваше единайсет. Явно бе по петите на нещо, свързано с Арман Крейтон.

Обаче Крейтон бе мъртъв.

Ситуацията изобщо не ѝ се нравеше и болката в стомаха ѝ се усилваше с всяка изминала секунда. Хейли прерови чантата си, намери

електронния си бележник и потърси номера на клетъчния телефон на Оливър. Докато телефонът звънеше, тя се почуди как да му обясни положението, без той да я възприеме като пълна идиотка.

Той отговори на третото позвъняване.

— Детектив Оливър.

Гласът му звучеше напрегнато.

— Хейли Маркс е — каза тя.

— Какво има?

— Имаш ли телефонния номер на бащата на Синди Декър? — изтърси тя. — Трябва да говоря с него.

— Защо? — изстреля в отговор Скот. — За какво ти е?

Напрежението му бе осезаемо.

— Сигурно и ти би могъл да ми помогнеш, Скот — продължи Хейли. — Знаеш ли къде е Синди Декър?

— Не! — изръмжа той. — Защо искаш да знаеш?

— Сигурно поради същата причина, поради която ми се сопваш. Притеснена съм. Сега съм в апартамента ѝ, но колата ѝ не е тук. Цял ден не си е била вкъщи. Знам, че някой бе нахлул в дома ѝ...

— Къде точно се намираш?

— В апартамента ѝ — повтори Хейли. — Счупих прозореца и влязох. Защото имах това... това чувство...

— Какво чувство?! — извика Оливър. — Какво не е наред? Нещо разместено?

— Не, освен прозореца, който ще оправя. Но намерих някакви бележки с нейния почерк. Върху тях е името на Рик Бедерман. Но още по-странното е, че върху някои има името на Арман Крейтон...

— О, господи! — простена Оливър. *Дали копелето е стигнало до нея?* — Мащехата ѝ тъкмо преди пет минути се обади на баща ѝ. Синди е трябвало да пристигне в дома им, но още не се е появила.

— Е. сигурно мога да помогна. В бележките си е нарисувала стрелки, сочещи към някакво място, наречено Белфлър. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Да, имам представа — смотолеви Оливър. — Това не е добре. Баща ѝ бе тук допреди няколко секунди, но тръгна след обаждането на съпругата си. Всички бяхме в Окснард в търсене на работилница за разфасоване на коли. Изчакай. Ще видя дали няма да мога да го настигна.

Докато чакаше, Хейли забеляза, че дишането ѝ е станало по-плитко. Стори ѝ се, че я накараха да чака прекалено дълго. После от другата страна на линията до нея достигна притеснен, плътен глас:

— Кажи ми всичко, което знаеш.

Хейли прочисти гърлото си и започна:

— Знам, че някакво „Камри“ я е преследвало в петък. Знам, че същото „Камри“ е било бутнато по склона на планината. Знам, че някой е нахлул в дома ѝ. Открих драскотини по перваза на прозореца. Но иначе всичко изглежда съвсем наред, сър.

— Тогава защо ми се обаждаш?

Гърлото на Хейли пресъхна.

— Не знам как да го кажа...

— Просто изплюй камъчето.

Прочисти гърлото си.

— В моето управление има няколко странни мъже, лейтенант.

— Кажи ми за тях.

— Ами, върху някои от бележките си тя е надраскала името на Рик Бедерман.

— Ясно. Ами партньорът на Бедерман, Тим Уотърс?

— Той също е странен. Но няма бележки с неговото име.

— Тя ми спомена и за някакъв младок, с когото е била в академията — Анди Лопес. Какво мислиш за него?

— Той е смотаняк, но не смятам, че е опасен. И неговото име не е написано.

— Имала е проблеми със сержанта там...

— Кларк Тропър. Пишеше някакви документи за него. Смятах, че са изгладили нещата помежду си.

— А може би не са. Имаш ли телефоните на някой от тези откачалници?

— Мога бързо да ги намеря. А мога и да им се обадя вместо вас.

— Не, аз ще се обадя. Само ми дай номерата.

— Сър, вероятно би било по-естествено, ако аз се обадя на Бедерман — няма да бъде толкова очебийно. Но в крайна сметка ще направя това, което вие заповядате.

Хейли бе права. Декър каза:

— Мислиш ли, че Бедерман би я наранил?

— Да, ако го ядоса достатъчно. Всички тези типове са доста избухливи.

Декър я помоли да изчака за момент. После се обърна към Оливър:

— Това момиче Маркс. Можем ли да ѝ вярваме?

Скот се замисли дълбоко и накрая отговори:

— Тя е таралеж в гащите. Саркастична, раздразнителна и досадна. Но не мога да си спомня някога да е била нечестна. Какво иска?

— Да се обади на Бедерман и да го прослуша. Ако е искрена, това е добра идея, защото ще изглежда по-малко подозрително. Но ако ни пързала, тогава е доста лоша идея.

— Ако е на страната на Бедерман, тогава той знае за това обаждане, Дек. — Оливър прекара ръка през гъстата си мазна коса. — Маркс надали би могла да се нареди сред най-способните, но смятам, че си струва да я включим. Защото точно сега тя е много по-навътре в ситуацията, отколкото който и да било от нас.

Декър се надяваше Скот да е прав. Каза на Хейли:

— Добре. Ти поemi Бедерман, Уотърс и Лопес. Те са ти равни. Тропър е сержант. Ако му се обадиш, ще си под него по звание. А тъй като съм лейтенант, аз съм едно стъпало над него. Затова ще го поема аз.

— Прав сте — отговори Хейли и, като отново прочисти гърлото си, добави: — Сър, не знам как да ви кажа, но... поставих проследяващо устройство на колата на Синди...

— *Какво?*

— Поставих проследяващо устройство на „Сатурна“ на Синди. След като онзи тип с „Камрито“ я последва в планината, се разтревожих. Когато започнах работа в полицията, някакви умници от управлението направиха така, че колата ми да се повреди наред с пустинята. Беше толкова травмиращо, че се заклех през себе си това да не се случи на никоя друга жена, доколкото зависи от мен. Знам, че сигурно звуча идиотски. Но бог ми е свидетел, харесвам дъщеря ви. — Очите на Хейли започнаха да се навлажняват. — Бих се почувствала ужасно, ако ѝ се случи нещо! — Подсмръкна, за да предотврати сълзите. — Искате ли да го активирам?

— *По дяволите, да, активирай го!*

Тя се стресна от нападателността в гласа му.

— Добре, сър. Ще го направя. Дистанционното е вкъщи. Аз съм на петнайсет минути оттам. Ще ви се обадя веднага, щом получа сигнал. После ще се погрижа за Бедерман. Съжалявам за това, сър.

— Аз също. — Декър й даде шест телефонни номера. — Обади се на някой от тях веднага, щом разбереш нещо, независимо колко тривиално ти се струва.

— Добре.

Декър затвори. После се обърна към Оливър:

— Хейли каза, че е била притеснена за Синди, затова е поставила проследяващо устройство на колата ѝ. За бога, аз трябваше да се сетя за това! Какво, *по дяволите*, ми става?

Какво ни става и на двама ни?!

— Маркс е по-умна, отколкото предполагах — отбеляза Оливър.
— Това винаги ми е било недостатък... че подценявам сивото вещество на жените. Затова бившата ми жена кара нов мерцедес, а аз — десетгодишен плимут.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Първото, което почувства, бе режеща болка в главата, остри, пронизващи бодежи под очните ябълки и тъп, мъчителен спазъм в ребрата. Болката бе толкова силна, че почти я парализираше. Но Синди не можеше да си позволи това да се случи, защото искаше да живее. Съсредоточи се върху сетивата си, чиято чувствителност клонеше към нулата заради агонията. Опита се да ги накара да усещат. Ритмичното боботене на двигателя караше безпомощното ѝ тяло да подскача нагоре-надолу. Касаше се само до милиметри, но в неудобната ѝ поза те бяха достатъчни да изпратят електрически шокови вълни по гръбнака ѝ и през зъбите. Болката беше нова, неизпитвана досега — все едно извънземно бе скочило върху ѝ и я гризеше сухожилие по сухожилие, кост по кост.

Концентрирай се!

Бавно в съзнанието ѝ се промъкнаха и други усещания. Ръцете ѝ се търкаха една в друга, а глезените ѝ бяха пристегнати здраво. Грубите въжета прежулваха кожата ѝ или, още по-точно, прерязваха плътта. В устата ѝ бе натъпкана някаква плътна марля, от която се носеше мирис на болница. Ушите ѝ долавяха далечни звуци — боботене на разминаващи се коли, случаен клаксон или линейка. Усещаше равномерното движение на колата, която напредваше бързо, не спираше и не правеше резки завои. Вероятно бяха на автострадата. Очите ѝ можеха да виждат, въпреки че нямаше нищо за гледане — само сенки и тъмнина. Част от нея не искаше да си спомни какво я бе докарало до подобна орис. Но си спомняше — и то съвсем ясно.

Синди си спомняше с абсолютна точност как се бе озовала тук. Освен припадъка — периода от време след безполезните ѝ усилия да се спаси. Нямаше спомен как е била вързана и как са ѝ запушили устата, но със сигурност така бе приключило. Безпомощността бе отвратително чувство. Бе направила всичко, което можеше и въпреки това то не се бе оказало достатъчно.

Успокояващото бе, че все още е жива. Ако бе искал да я убие от самото начало, щеше да го направи. Очевидно имаше нещо друго наум. Нещо неприятно... нещо мъчително.

Миризмата на лекарство се промъкваше в ноздрите ѝ и я правеше достатъчно сънлива, за да си кротува, но не и чак толкова, та да не мисли. Ако искаше да се измъкне невинно, трябваше да мисли.

По радиото свиреха кънтри. Баща ѝ обичаше тази музика, Синди — не. Но винаги, когато бяха заедно в колата, тя отстъпваше. Разпозна двама от изпълнителите — артисти, както самите те се наричаха. Познаваше тази — Шели Райт бе бяла жена, която търсеше любов. Думите и ритъмът сякаш се подиграваха с трагичното състояние, в което сега се намираше. Само преди седмица си бе мислила, че липсата на любовен живот е непреодолим проблем. После, само преди няколко дена, бе проследена, а личните ѝ вещи бяха опустошени. Бе сигурна, че нещата не могат да станат по-зле.

Да, но бяха станали.

Какво не би дала, за да се терзае за глупави неща като любовния си живот или тъпите колеги, или неплатените сметки или грозната си кола. Само да можеше бог да ѝ дари още един-едничък ден живот, за да се ядосва на досадната си майка или да се притеснява, че татко се опитва да контролира всичко... Един-едничък ден, за да използва клетъчния си телефон или да яде сандвич, или да си облече униформата, или да влезе в банята...

Без да осъзнава, се бе разплакала. Сълзите мълчаливо се стичаха по лицето ѝ и попиваха в парцала в устата ѝ. Сега вече бе разбрала, че това е парцал, който разделя устата ѝ и преминава през лицето ѝ, за да завърши на възел на тила. Имаше нещо, за което да е благодарна. Той не я бе облепил по лицето, та поне можеше да диша леко. И още нещо, за което да е доволна — ръцете ѝ бяха вързани с въже, а не с белезници. Това я изненада. Приличаше на мъж, който си пада по белезниците.

Което ѝ подсказваше, че може би... само *може би*, той не бе искал да я нарани *прекалено много*. А вероятно просто на нея ѝ се искаше да е така. Но все пак не я бе убил, когато бе имал възможност. А несъмнено е имал много възможности, защото тя не си спомняше кога е била вързана...

— Будна ли си. Декър?

Гласът му я запрати в свръхсъзнателност... в хипербудно състояние. Трябваше да използва спокойствието, за да измисли някакъв план. Вместо това се бе отдала на свободни асоциации — страхотно, ако бе по време на терапия, но много лошо сега, когато бе отвлечена и вероятно ѝ предстоеше да бъде да бъде измъчвана.

— Знам, че си будна. Мога да доловя разликата в дишането ти. Хайде, полицай Декър. Няма да е зле да ми дадеш някакъв признак за живот. Изръмжи или нещо такова.

Сигурно трябваше да изръмжи. Сигурно трябваше да му даде някакъв знак, че го е чула. Вероятно точно това трябваше да направи. Да го окуражи и да го накара да продължи да говори. Ала нито каза, нито стори каквото и да било.

Той продължи да чака. Тя не реагира — било от страх, било от инат.

— Знам, че дяволски добре ме чуваш, Декър. Нека ти кажа нещо, *полицай*. Не си в позиция да си играеш с мен, затова престани с глупостите си и ми отговори!

Ако не му дадеше някакъв знак, вероятно щеше да я удари. Бе свикнал да раздава заповеди и да му се подчиняват. Сега тя плащаше цената, че е поставила под въпрос неоспоримия му авторитет. Когато не му отговори, той се обърна и я удари по брадичката. Ударът не бе особено силен. Но тъй като бе вече подпухнала от предишния бой, който не си спомняше, лицето ѝ се сгърчи, сякаш бе заляно с вряла вода. Прииска ѝ се да може отново да припадне. Вместо това изстена.

— Това изобщо не беше силно, Декър. Само лека любовна ласка! Стегни се! — изрече делово той и после продължи: — Знаеш ли, Декър? С твоя ум и връзки, ако само бе изиграла картите си правилно, можеше и да ти се размине. Разбираш ли какво казвам? Но ти имаш един проблем, Декър — насилваш нещата. Не ти беше достатъчно да си отвориш проклетата уста срещу мен и да ми се перчиш. Трябваше да започнеш да ми се подмазваш! Вярвай ми, по едно време ми идеше да... му поотпусна малко края с теб.

„Колко благородно“, помисли си Синди. Дори и в мислите си не можеше да престане да бъде саркастична.

Той продължи да говори:

— Защото, ако се изкачиш в йерархията — или, по-скоро, *когато* се изкачиш в йерархията — няма да мислиш, че съм бил истински кучи

син. Разбираш ли какво казвам?

Синди разбираше. Дори прекалено добре. Бе му се подмазвала и той щеше да ѝ прости. Така че, какво, по дяволите, бе объркала? Последното, което си спомняше бе, че все още лижеше подметките на този задник. Какво е трябвало да направи, за да заслужи най-сетне прошката му? Да му направи свирка в склада за канцеларски материали ли?

— Да, ти със сигурност ме заблуди. Мислех, че наистина се опитваш да ми се подмазваш. Обаче нали съм си глупав и необразован, не разбрах веднага, че ме мамиш — че докато ми се подмазваш, всъщност ме следиш. Това беше много гадно от твоя страна, Синди. И наистина ме ядоса. Ще си платиш за това. Добре ще си платиш. Казвам ти го, за да го разбереш.

Но Синди не разбираше нищо. Какво бе направила, за да му създаде фалшивото впечатление, че се опитва да го прецака?

Той продължаваше да боботи:

— Можеше да оставиш нещата на мира, просто да си играеш играта. Но ти не! — трябваше да си напъхаш носа там, където не ти е работа!

За какво, по дяволите, говореше? Не бе правила планове срещу него... не бе направила нищо, което може да бъде изтълкувано превратно...

— Какво се опитваше да докажеш, като отиде чак там, а?

Чак там?

— Опитва се да изхитриш татко си, както изхитри и мен ли?

„Надхитри“, поправи го наум Синди.

— Реши, че можеш да разрешиш загадката, която татко не можа. Това ли е начинът ти на действие спрямо висшестоящите? Знаеш ли какво, Декър? Баща ти е трябвало да ти хвърли един сериозен пердах доста отдавна. Тогава нямаше да си в центъра на тази бъркотия, защото щеше да знаеш къде ти е мястото и нямаше да си вреш носа навсякъде! Опитвах се да те предупредя. Изпратих ти бележка. Преследвах те. Оставих ти знаци — по-малки или по-големи. Нищо не помогна. Сега откри разни неща и виж докъде те доведе любопитството ти!

Тя изръмжа.

— Не мога да разбера какво казваш — отговори ѝ той.

Ако ми смъкнеш този парцал, може и да можеш!

Секунди по-късно желанието ѝ се сбъдна. С едно рязко и грубо движение на ръката той дръпна превръзката надолу — тя се отпусна върху врата ѝ като шалче. Дръпването беше толкова силно, че Синди имаше чувството, че е отнесъл долните ѝ предни зъби.

— Сър, не разбирам за какво говорите.

Не бе изненадана, че заваля думите. Езикът и устните ѝ бяха прежулени от превръзката. Това, което я изненада бе, че той я разбра. Поне си мислеше, че я е разбрал, защото се разсмя. Смехът бе груб, като басово кикотене на върколак, ако съществуваха такива животни като върколаците. И може би имаше, защото ситуацията бе дяволски близо до представата на Уелс^[1] за ада.

— С твоята учена диплома и учени думи би могла да се справиш по-добре от това — каза мъжът.

— Не мога, защото не зная какво... — Спря се. Ако диалогът продължеше по този начин, скоро щеше да навлезе в задънена улица. Тя щеше да каже това, той щеше да отговори онова.

Използвай учената си диплома!

Спомените я запратиха на лекциите по психиатрия и по-точно към Милтън Ериксон и метода на неочакваното.

— Благодаря, че махнахте парцала. Наистина го оценявам.

Тишина.

— Какво подушвам? — продължи Синди, като отчаяно се бореше с ефекта от приспивателното. — Нещо като хлороформ? Откъде, за бога, го взехте? Вече не го използват в болниците. Сигурно сте търсил продължително и усърдно. Сега разбирам, че сте много изобретателен.

— Откъде знаеш?

— Аз съм умница, не помните ли?

Отново никакъв отговор.

Тя пак опита:

— Може ли да кажа нещо, без да се обиждате?

— Вероятно не.

— Може ли да опитам?

— Бих ли могъл да те спра?

— Можете отново да ми сложите парцала. И без това и на двама ни е ясно, че съм под ваша власт.

Той не отговори. Синди прие мълчанието му като знак да продължи.

— Сър, мислите, че съм се опитвала да ви прецакам. Но как?

— Не ми излизай с тези глупости! — Той удари толкова силно по таблото на колата, че разраненото ѝ тяло подскочи. Задъхваше се... дори по-силно от нея. — Не се опитвай да ме *лъжеш* така нагло. Не си в позиция в която можеш нагло да ме *лъжеш*. Декър! И двамата дяволски добре знаем защо ходи до Белфлър!

Синди отвори уста, после я затвори, докато челюстта ѝ пулсираше от болка. Умът ѝ започна да щрака. Белфлър. Белфлър... какво общо имаше той с Белфлър?

Осъзнаването на истината се стовари върху нея така, все едно я бе зашлевил през лицето.

Бе толкова *уверена* за Бедерман, толкова *сигурна* в неговата вина, че не си направи труда да провери целия списък! Ако го бе направила, щеше без съмнение да намери името му — а може би и много други. Кой знае колко ченгета бяха в списъка! Не вярваше особено в теориите за конспирации, но в момента не можеше да мисли за нищо друго. Всички участваха! Бяха решили да я уловят, защото смятаха, че знае нещо. А тя наистина знаеше нещо. Знаеше, че са свързани със смъртта на Крейтон... и отвличането на жената на Бартоломю... и похищението на колата на Милс. Знаеше нещо, но не и всичко. Със сигурност нямаше достатъчно информация, за да си струва да умре заради нея. Но той не знаеше това. Мислеше, че тя е наясно с всичко. Бе надценил способностите ѝ, а тя бе подценила неговите.

* * *

Декър не дочака Оливър да изключи двигателя. В момента, в който Скот спря зад колата на Синди, лейтенантът вече бе навън.

Бог да благослови Хейли Маркс и нейното проследяващо устройство. Или по-скоро, поне засега бог да я благослови, защото Декър все още ѝ нямаше доверие. Втурна се към предната врата на „Сатурна“, но откри, че е заключена. Шофьорската врата обаче бе затворена, но не и заключена. Сърцето му прескочи, когато я отвори и надникна вътре.

Тя не бе там.
Отвори багажника.
И там я нямаше.

Бе залят едновременно от щастие и паника. Не бе открил труп — благодаря ти, благодаря ти. Боже — но нея я нямаше. Несигурността го накара да предприеме трескави действия. Прерови чантата ѝ и намери портфейла и пистолета. Пари в портфейла. Имаше червило, химикалки... стари касови бележки. Прибра ги в джоба си. Къде бе калъфчето със значката и личната ѝ карта? Марджи докосна рамото му и той подскочи.

— Извинявай — каза тя. — Не исках...

— Пистолетът ѝ е тук. — Декър се обърна към нея. Дишаше тежко. — Не е имала възможност дори да го сграбчи!

— Ще я намерим, Пит...

— Кажи ми как? — Лейтенантът избърса издайническата влага по бузите си. — Кажи ми как!

Оливър се бе приближил.

— Знаеш, че има много храсти надолу след мантинелата. Може да е побягнала от колата си и да не е имала време да вземе пистолета...

— Не може да не е взела оръжието си! — Декър излезе от колата и започна да крачи нервно. — Как така няма да го вземе?! Копелето просто я е издърпало иззад волана...

— Само че вратата на шофьора беше затворена — отбеляза Скот.

— Какво?

— Когато измъкваш някого иззад волана, се предполага, че го хващаш за яката и го довлечаеш до колата си. Не се спираш, за да затвориш вратата...

— Риташ я с проклетия си крак! — прекъсна го Декър.

Марджи прошепна тихо на Оливър: „Млъкни“, после потърка челото си.

— Питър, трябва да го обявим като сцена на престъпление...

— Ами обади се!

Тя така ѝ направи. После извади фенерчето си и съобщи:

— Слизам долу по склона зад мантинелата. Ще видя дали няма да открия нещо.

Многозначителни думи, защото всички знаеха какво имаше предвид. Оливър разбираше, че трябва да отиде с Марджи и да ѝ

помогне. Но от мисълта за Синди там долу и мъртва, по вените му премина хлад. Гледката щеше да го преследва завинаги. Прокле своята себичност и слабост, но не бе в състояние да ги преодолее. Погледна Декър. Огромният мъж се бе облегнал на „Сатурна“ за опора и покрил лице с грамадната си ръка.

— Аз май най-добре да остана тук — каза Скот на Марджи и посочи с глава към шефа си.

— Да, може би си прав.

Марджи направи няколко крачки и се спъна. Насили се да не се разплаче, поне докато не се отдалечи достатъчно от погледите и слуха им. Когато стигна на половината път надолу след мантинелата, захлипа тихо, бършейки сълзите си, докато търсеше нещо, което се надяваше да не намери.

Оливър постави ръка на рамото на Декър. Огромният мъж се обърна и се втренчи в него със стъклени очи.

— Защо не е взела пистолета си...

— Не знам.

— Няма *логика*! — Преглътна сълзите си. — Взела е значката си, но не и оръжието...

— Взела е *значката си*?

— Да — потвърди лейтенантът. — Взела е значката си. Поне не е в чантата ѝ. В това няма логика.

— Нищо няма логика, защото не знаем какво е станало.

— Е. благодаря ти за смисленото обяснение.

Декър се отдръпна от Оливър и започна да крачи напред-назад. Безсмислеността на действията му ги правеше достойни за съжаление. Скот го гледаше като хипнотизиран за момент, като се опитваше да се отърси от вцепенението си. Бавно премести единия си крак пред другия и се наведе надолу, за да претърси колата на Синди. Вътре се носеше нейният аромат и това го влуди. Но с помощта на обонянието си осъзна, че мирише *само* на нея. Който и да бе направил това... той не я бе измъкнал навън. Сигурно тя доброволно е отишла при него.

Оливър насили съзнанието си да се концентрира. Извади фенерче, въпреки че светлината му бе съвсем слаба. Прегледа чантата ѝ. Първото нещо, което забеляза бе, че Декър е прав. Пистолетът си стоеше на дъното. Също и портмонето с парите. Къде, обаче, бе стандартното полицейско калъфче, в което стоеше полицейската значка

и личната ѝ карта? Може да са паднали. Чантата на Синди приличаше повече на торба. Не се закопчаваше, което означаваше, че вещите може лесно да изпаднат. Започна да претърсва колата... под седалките и възглавничките, между седалките и конзолата, в жабката и джобовете на вратите.

Нищо.

Чу сирени в далечината. Скоро мястото щеше да се изпълни с ченгета. Ако Синди бе наблизил, щяха да я намерят.

Ръката му инстинктивно се насочи към ключа, за да запали колата, само за да разбере дали двигателят работи. Но там нямаше ключове.

Оливър се замисли. Но не се сети да е намирал ключове в чантата ѝ. Потърси отново.

Никаква значка и никакви ключове.

Изчака за момент, после излезе от колата и я обиколи, като осветяваше мястото наоколо. Може да е изпуснала ключовете си. Но не намери нищо. Никакви ключове, никакъв калъф, дори и стъпки, на които си струваше да се обърне внимание — поне не и на тази светлина. Нищо, което да предполага нещо злокобно. Направи две-три крачки зад колата и освети настилката. Следи от гуми, които не бяха от „Сатурна“ на Синди. Различни следи, но това не бе кой знае какво. Напълно естествено е да намерят следи от гуми от страни на автострадата. Нали там колите спират, когато имат проблеми. Но тези изглеждаха пресни, като че ли колата...

— Намери ли нещо?

Оливър подскочи.

— Стресна ме.

— Извинявай. Да не би да ти е хрумнало нещо?

Той вдигна поглед към шефа си. Следите на ужасното безпокойство бяха белязали лицето на Декър. С лъча на фенерчето си Оливър прокара линия по земята.

— Погледни ги.

— Следи от гуми.

— Изглеждат ли ти нови?

— Копелето е спряло зад нея — отбеляза Декър. — Видял е, че е закъсала, спрял е, а после я е измъкнал от колата.

Оливър се поколеба, после каза:

— Синди носи гуменки през повечето време, нали?

Декър не отговори, защото знаеше накъде бие детективът. От обувките ѝ не бяха останали никакви следи.

— Знаеш ли какво още не открих в чантата ѝ? — продължи Скот. — Ключове.

Декър го погледна.

— Каквото ѝ да означава това — продължи детективът. — Мисля, че е слязла по собствено желание, взела е значката и ключовете си и е отишла при някого. Може би сме объркали всичко. Може някой да е спрял зад нея, тя да е тръгнала да му помогне, а да се е оказал някой психар...

— Някой я преследваше. Ако си е направила труда да вземе калъфчето и ключовете си, сигурно би взела и пистолета, Скот. Тя би взела пистолета си.

Никой не проговори.

— Но е взела ключовете. — Декър мислеше на глас. — Излязла е, взела е ключовете, за да не се заключи случайно навън... взела е значката, но не и пистолета си.

Мисли! *Мисли!*

Но нищо не се получаваше.

— Чу ли се с Маркс? — попита шефът.

— Все още не е открила Бедерман и Тропър.

— Копелета! Обади ѝ се отново! — изръмжа Декър. — Може да лъже!

Оливър извади телефона си и започна да набира. За миг една мисъл нахлу в главата на Декър. Какво бе общото между Бедерман, Тропър. Маркс и всички други? Бяха *ченгета*.

— Чакай малко! — извика Декър.

Оливър натисна бутона за изключване.

— Какво?

— Какво ще кажеш за това? Тя е закъсала, Скот. Закъсала е, защото някакъв скапан психопат от нейното управление си е поиграл с колата ѝ. И ето я тук, на автострадата. После изведнъж някой спира, за да ѝ помогне. Ако е бил просто някой случаен човек, тя би си взела пистолета, за да го посрещне. Но не е бил случаен човек. Бил е някой, от когото не се е страхувала.

— Някой, когото е познавала.

— Не, това би я направило още по-подозрителна... имам предвид, ако някой, когото познава, случайно се появи, точно когато е закъсала на автострадата.

Декър бе прав, разбира се.

— Продължавай — каза Оливър.

— Какво ще кажеш за патрулка? — предположи Декър.

Скот се удари по челото.

— Разбира се. Вижда зад нея да спира ченге. Знае, че не е добре да се приближава към него с пистолет в ръка.

— Затова е взела личната си карта. За да се идентифицира...

— Пит! — извика Марджи.

— О, господи! — Коленете на Декър се подкосиха. Оливър го улови, преди да се строполи. Марджи дотича при тях и бързо заговори.

— Не намерих нищо... имам предвид, не я намерих. — Разплака се. — Имам предвид, не намерих тялото ѝ!

— Какво откри? — попита Оливър.

Сирените станаха по-силни.

— Има много пречупени храсти — каза партньорката му. — Мисля, че там долу е имало борба.

— Кръв? — попита Декър.

— Не видях.

Но лейтенантът усети, че му казват само половината истина. Почувства, че му се вие свят.

— Трябва да седна.

Марджи му помогна да се настани на шофьорското място на колата на Синди. Декър почувства горещи сълзи да напират в очите му. Премигна, за да ги прогони и погледна настрани.

— Марджи — каза Оливър, — дай ми клетъчния ми телефон. Или по-добре ти се обади в Холивуд, за да провериш дали Тропър или Бедерман не са дежурни. Ако не са, питай дали някой от тях не е взел патрулка или дали не липсва кола.

— Защо?

Скот ѝ обясни теорията на шефа им.

— Веднага ще го направя. — Марджи се обърна, за да се обади по телефона.

— Освен това... — Декър прочисти гърлото си, — обади се и на магистралния патрул.

— Защо?

— Просто... — Декър отново прочисти гърлото си и рязко пое дъх. Почувства, че се задушава, въпреки че нощният въздух бе чист и хладен. — Попитай ги дали всичките техни патрулки са там.

Марджи го погледна. Лейтенантът продължи:

— Ако бях на мястото на Синди... без да знам кой е с мен и кой против... щях да съм подозрителен към патрулните коли. Може да е Бедерман... може да е Тропър. — Отново си пое дълбоко дъх. — Но магистралният патрул... ако бях закъсал и видя магистрален патрул... бих бил много щастлив. Бих излязъл от колата си без пистолет... но със значката си... и ще кажа... ще кажа: „Хей, можеш ли да ми помогнеш?“.

[1] Става въпрос за английския писател Хърбърт Джордж Уелс (1866–1946), автор на научно фантастични романи с доста мрачен привкус. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

Седнала в колата си. Хейли говореше по клетъчния си телефон:

— Лопес е открит. През последните четири часа е бил при родителите си. Тропър все още е под въпрос. Намерих съпругата на Бедерман. Очаква го всеки момент да се прибере...

— Откъде да се прибере? — прекъсна я Оливър.

— От разходка. Понякога излизал и шофирал сам...

— На мен ми звучи като пълна глупост!

Хейли беше на същото мнение.

— Той има пейджър. Ще се опитам да го открия.

— Ако не отговори, Маркс, значи не иска да отговори!

— Искаш ли да пуснем колата за издирване?

— Идеята ми харесва, но нямаме нищо конкретно срещу него. Освен това е ченге. — Оливър се подвоуми и накрая каза: — Дай ми регистрационните номера.

— Имат две семейни коли: форд „Аеростар“ и „Камаро“ кабриолет. Съпругата му каза, че е взел „Камарото“... което е неговата кола. — Хейли му даде номерата и на двата автомобила. — Но все пак си мисля. Скот, че ако ще прави нещо гадно, би взел по-голямата кола и съпругата му не ни казва истината.

— Защо не отидеш до къщата и да видиш коя липсва?

— Да, разбира се... добра идея. Освен това съм на пет минути от дома на Греъм Бодри. Той е сегашният партньор на Синди...

— Не беше ли и бивш партньор на Бедерман?

— Да. Но двамата още са приятели. Все още се мотаят заедно.

— Така е. Синди ми каза. Мисля, че е необичайно.

— Трябва да познаваш Греъм, за да го разбереш. Той просто е такъв човек. Мисля, че знае къде е Бедерман. Или поне вероятно знае къде се мотае. Защото още са приятели.

— Провери ли в „Белинис“?

— Да, обадих се. Не е там. Греъм е симпатяга. Нека го питам...

— Гледаш на Греъм като на симпатяга. Някога мислила ли си за него като за възможен престъпник?

— Не съм го виждала по този начин, но ако има нещо общо, тогава непременно трябва да го прислушам. В такъв случай какво да направя първо? Да се видя с Греъм или да проверя колата на Бедерман?

За момент никой не проговори.

Хейли смени темата, за да му даде време да помисли.

— Как вървят нещата при вас?

— Намерихме някакви разкъсани парчета от дрехи.

— Нейни?

— Не знам, Хейли.

Гласът му звучеше равно.

— Но... нали се сещаш... нея не сте я намерили, нали? — попита тя.

— Нямаше да провеждаме този разговор, ако бяхме.

— Въпросът беше глупав.

— Не, не беше. — Гласът на Оливър стана по-мек. — Беше съвсем нормален. Станал съм доста сприхав.

— Разбираемо е. Как е лейтенантът?

— Пече се на адски огън.

Разговорът се отразяваше много зле върху и без това разбитите нерви на Хейли. Почувства дращене в гърлото си.

— И така, какво да правя?

— Близко си до къщата на Бодри, нали?

— На пет минути.

— Провери го. Обади се, ако намериш нещо.

— Ти също. — Тя прекъсна разговора и запали двигателя на колата си — десетгодишен „Мустанг“, който в последно време й създаваше проблеми. Нещо като нервна трансмисия. Но не можеше да си позволи да го закара на ремонт. Бе прекръстила колата си на „подскачащото жребче“. Както и се очакваше, когато стартира, автомобилът се поколеба, преди да потегли. Секунди по-късно бе на път към дома на Бодри.

Греъм живееше в обикновена едноетажна къща в жилищен район с едноетажни сгради. Теренът бе хълмист и улиците се движеха нагоре-надолу като детска площадка за ролери. Тъй като предградието бе близо до океана, къщите на върха имаха хубав изглед. Но Бодри

живееше в дъното на долинката в бяла, опасана с дървета къща, с цветни лехи покрай алеята. Нямаше никакъв простор, нито пък изглед към океана, но кварталчето бе доста приятно. Хейли паркира от другата страна на улицата и тъкмо се канеше да слезе, когато една кола в алеята пред къщата на Бодри светна със стоповете си. Предостави ѝ достатъчно светлина, за да може да разчете регистрационния номер.

Бедерман!

Остави го да я задмине с половин пресечка, после го последва с изключени фарове до Венис Булевард. Там включи светлините и изостана с две дължини, докато го следваше няколко мили на изток. Когато той зави в жилищния район на Кълвър Сити, тя отново започна да го следи с изключени фарове. Живееше на права улица с охраняеми жилищни сгради от едната страна и безлични едноетажни домове от другата. Бедерман спря на алеята пред блока и пхна карта в магнитната цепнатина. Механичната ръчка се повдигна нагоре и му позволи да влезе.

Хейли продължи още около половин пряка и спря колата си, докато обмисляше какво да прави след това. Ако Бедерман е бил при Греъм през последните два часа, той не би могъл да е със Синди, освен ако двамата мъже не са го направили заедно. Вече нищо не можеше да я изненада. Бе виждала образцови бащи, обвинени в изнасилване на дъщерите си и пастори, които бият съпругите си. Бе арестувала богати хлапета за кражба на бонбони и бе ставала свидетел как неграмотни бедняци извършват изключителни геройства. Външният вид не означаваше нищо и много често първото впечатление бе погрешно. Въпреки това ѝ бе много трудно да си представи Бедерман и Бодри да се мотаят на неделното си барбекю, като същевременно планират отвлечането на Синди. Обади се на Скот и му каза какво се е случило.

— Той караше „Камарото“ — каза тя. — Това ми се стори някак окуражаващо. Най-вече защото е трудно да скриеш тяло в толкова малка кола. Дори багажникът е малък.

— Да. — Макар че Оливър го сметна за обезкуражаващо. Щеше да бъде много по-щастлив, ако Хейли бе намерила Бедерман със Синди — жива, пък дори и овързана. А сега животът все още не бе произнесъл присъдата си и ужасът на неизвестността разрушаваше способността му да мисли.

— Там ли си, Скот?

— Да, тук съм. — Физически бе там. Но умът му не действаше.

— Не мисля, че Бедерман за известно време ще ходи нанякъде. Смятам да се съсредоточа върху Греъм — каза Хейли.

Оливър помисли върху това.

— Може би Бедерман ще смени колите и отново ще излезе.

— Искаш ли да изчакам тук?

— Вместо какво?

— Да отида до дома на Бодри. Просто си мисля, че ако Бедерман е направил нещо гадно, може би е отишъл до Греъм да сподели или нещо подобно.

— Може да е поискал да му даде някакво алиби — предположи Оливър. — Какво смяташ да постигнеш, като говориш с Греъм?

— С него съм в по-добри отношения, отколкото с Бедерман. А и той е настоящият партньор на Синди. На пръв поглед изглежда, че се разбират добре. Просто си мисля, че от Бодри ще мога да науча повече, отколкото от Бедерман.

— И какво очакваш от Бодри?

— Ако има нещо странно около Бедерман... — Въздъхна. — Не знам. Не съм детектив. Какво ще кажеш да ми дадеш някои идеи?

Такъв бе стилът на Хейли — винаги пряма. Оливър каза:

— Тук не се случва нищо съществено... което, предполагам, е по-добре, отколкото да намерим нещо. Виж, Хейли, аз ще поема Бедерман, а ти се заеми с Бодри. Ще бъда там до... двацет минути.

— Искаш ли да те изчакам?

— Да... изчакай ме. — Няколко секунди мълчание. — Нещо за Тропър?

— Не. Обадох се преди три минути. Може би трябва и него да го пуснем за издирване?

— Обаче сме изправени пред същия проблем, Хейли. Нямаме нищо срещу него. Да не отговаряш на пейджъра си не е престъпление. Освен това, ако е в полицейска кола и ние пуснем за издирване личната му кола, това няма да доведе до нищо добро. Може дори да попречи, защото Тропър има радио в автомобила. Ако е със Синди и чуе, че го търсим, може да се паникьоса.

Хейли се съгласи.

— Тогава може би трябва да нахлуем в апартамента му или нещо такова?

— Да бе, защо да се занимаваме със законните процедури... Изчакай. Какво?

Хейли чу някакъв неясен говор зад него. Доколкото успяваше да схване, в гласовете имаше оживление. Потърка ръце, докато чакаше. В колата ставаше студено, а кафето, което си бе купила преди час, сега представляваше бъркоч от студен кофейн и пресичаща се сметана. Секунди по-късно Оливър се върна на линия.

— Хейли, знаеш ли дали Тропър или някой от тях има някаква връзка с магистралния патрул?

— Не съм сигурна, че разбирам какво ме питаш.

— Мислим, че онзи, който е отвялял Синди, е използвал полицейска кола — може би на магистралния патрул. Познаваш ли някой във вашето управление, който има приятел в магистралния патрул?

— Не. Но съм сигурна, че все някой попада в тази категория.

— Какво знаеш за Тропър? — попита Оливър.

— Не много. В Холивуд е поне от десет години. Доста наперен. Има добро досие.

— Колко пъти са го разпитвали по оплакване за неправомерно прилагане на сила?

— Не е имал сериозни проблеми.

— Сигурна ли си?

— Не, не съм *сигурна*.

— Женен ли е?

— Разведен.

— Деца?

— Не съм сигурна. Не сме приятели.

— Аз ще отида до дома на Тропър — каза Оливър. — През това време ти можеш да поговориш с Греъм.

— Знаеш ли, че всички тези приятелчета живеят на около двадесетина минути един от друг. Имаш ли регистрационните номера на личната кола на Тропър? За всеки случай?

— Да. Но ако случайно го засечеш, не си и помисляй да го преследваш сама!

— Няма да го направя — излъга Хейли. — Но кой знае? Може да имам изключителен късмет и да се блъсна в колата. Ако имам номерата, ще мога да ти се обадя.

- Не мисля, че е много вероятно.
— Случвали са се и далече по-странни неща.

* * *

Но Хейли нямаше изключителен късмет, въпреки че опита. Кара наоколо половин час в опити да предположи къде може да е Тропър, но се върна с празни ръце. Бе скована от притеснения — изплашена както за сигурността на Синди, така и за собствената си сигурност. Не можеше да се освободи от съмнението дали тя не е следващата жертва в списъка на някой психопат.

Беше почти един през нощта, когато най-сетне пристигна пред дома на Бодри. Прозорците бяха тъмни, но лампата над входната врата светеше. Когато се приближи към къщата, цялата се разтрепери. От една страна, очакваше Греъм да бъде от добрите. Но от друга, трябваше да гледа на него като на потенциален психопат.

Натисна звънеца. Изминаха няколко минути, преди вътре да светне и някой да надникне през шпионката. Бодри отвори вратата. Косата му стърчеше, присвитите му очи приличаха на цепнатини под ярката светлина на електрическата крушка. Облечен бе в халат и пантофи. Постави пръсти над веждите си, за да може да я вижда по-добре.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Синди е изчезнала...

— Какво! — Устата му остана отворена. — Какво имаш предвид под „изчезнала“?

— Може ли да вляза?

Той отстъпи и тя влезе. Устата му все още бе зяпнала.

— Какво става?

Хейли погледна изражението му — бе абсолютно олицетворение на човек, който е шокиран и ужасен.

— Знаеше ли, че тя има проблеми, Греъм?

— Какви проблеми?

— Свинщини на мъжкия шовинизъм.

Бодри примигна няколко пъти.

— От кого?

— От много хора. Като начало, от твоя приятел Бедерман. Следва Кларк Тропър...

— Тропър създава проблеми на всички. — Той я зяпна. — Мислиш ли, че Тропър ѝ е сторил нещо лошо?

— Не знам. — Хейли бе изненадана колко спокойно и делово звучеше. — Тя е изчезнала, а той не отговаря на пейджъра си. Някаква представа къде може да е той?

Но Бодри заобиколи въпроса.

— От колко време липсва?

— Около три часа.

— Това не е толкова лошо.

— Много неща могат да се случат за три часа, Греъм.

— Знам това. — Започна да крачи. — Как е станало?

— Била е на път към баща си. Не се появила. Колата ѝ е изоставена на банкетата на автострадата...

— О, господи!

По начина, по който той реагира, Хейли не можа да прикрие обвинението в гласа си, когато запита настойчиво:

— Знаеш ли нещо за това?

Бодри се скова.

— Не ми харесва тона ти, Маркс.

— Защото съм дяволски уплашена, Бодри!

Женски глас извика някъде зад него.

— Греъм? Какво има?

Съпругата му. Хейли я бе събудила. Кимна по посока на гласа.

— Погрижи се за нея.

— О, господи! Каква ужасна каша! — Греъм потърка чело. — Хейли, аз съм на твоя страна...

Полицайката го прекъсна, тъй като яростта ѝ бе трудно контролируема.

— Ако наистина си на моя страна, кажи ми какво *знаеш*.

— Греъм? — Този път гласът звучеше истински жалостиво.

— Изчакай! Веднага идвам! — извика той. После се обърна към Хейли: — Нека се оправя с нея, после ще ти кажа всичко. Няма да се бавя.

След като домакинът ѝ изчезна в тъмния коридор, Маркс огледа дневната. Муселинови кувертюри, бял диван и кресло — всичко в тон.

Стъклена масичка за кафе, обрамчена с месинг, хармонираща идеално със страничните масички. Килимът, покриващ плътно целия под, бе вълнен, с къс косъм. На стените имаше морски и планински пейзажи. Всичко си подходеше, но изглеждаше като евтина имитация на качественото. Или може би тя просто завиждаше, защото къщата изглеждаше толкова подредена, за разлика от живота ѝ, който бе в абсолютен хаос. Десет минути по-късно той се върна, облечен в подходящи дрехи за излизане, с пистолет в ръка.

— Не трябва ли да направим нещо, за да помогнем? Може би да я потърсим?

— Къде да я потърсим, Греъм? В „Аеростара“ на Рик Бедерман ли?

— Рик беше с мен през последните два часа.

— И какво правихте? Осигуряваше му алиби ли?

— Може би.

Съгласието му я шокира.

— Какво става тук, за бога?!

— Ще ти кажа каквото знам, макар то да не е много. — Гласът на Греъм бе напрегнат. — Бедерман има проблем със Синди. Казах му, че трябва да я остави на мира, но той има проблем с нея.

— Искате да я чука?

— Рик иска да чука всяка жена, но не това е проблемът. Свързано е със случая „Арман Крейтон“. Спомняш си го...

— Продължавай.

— Рик чукаше жената на Крейтон. Връзката им продължи иманяма две години. Обаче тя има снимки.

— Кой?

— Съпругата, Ларк.

— Ларк има снимки как се чука с Рик?

— Всъщност са видеокасети. И искаш ли да знаеш кое е най-идиотското? Записите са направени от Рик, а не от нея. Това момче е такъв глупак!

— Но двамата все още сте приятели?

— Защото съпругата му е най-добрата приятелка на моята. Защото имат деца. Партнираш ли си с някого достатъчно дълго, той ти прави услуги, ти също му правиш услуги!

— Хубаво е, че си му толкова верен приятел, но какво общо има това със Синди?

— Случаят „Крейтон“ все още е отворен. Точно след убийството Бедерман скъса връзката, която двамата с Ларк още поддържаха. Първо, Рик бе инвестирал в бизнеса на Крейтон и загуби пари. Пари, за които не искаше жена му да разбере. Второ, имаше видеокасети. Така че, направиха сделка с Ларк. Тя ще си затваря устата за тях двамата, а той ще ѝ направи някои услуги...

— Какви услуги?

— Да я научи как да се справя с ченгетата, когато я разпитват.

— Имаш предвид, как да лъже ченгетата.

— Да, това имам предвид.

— Ларк е убила съпруга си, нали?

— Това не знам. И Рик не знае. — Бодри звучеше напълно убедено. — Но бе достатъчно притеснен, за да ѝ помогне, когато тя го помоли. Трябва да разбереш ситуацията, в която бе изпаднал. Беше изплашен съпругата му да не научи за връзката му с Ларк. Опасяваше се да не бъде обвинен в убийството на Крейтон...

— Той ли го е направил?

— Кълне се, че не е. Почти му вярвам. Но не напълно. Имаше причина да не станем отново партньори, когато се върна в дневната смяна.

— Но остана негов приятел.

— Да, останахме приятели.

— Ти си идиот!

— На мен ли го казваш! Не мога да разбера какво не ми е наред. Осемнайсет години в полицията — и все още изпитвам... жал към хората.

— А какво ще кажеш да изпиташ малко жал и към Синди?

— Чувствам се ужасно заради нея, Маркс! Ако Рик я нарани, ще убия това копеле! — Бодри се втрени в тавана. — Рик смята, че Синди е открила нещо за аферите му. Мисли, че тя ще каже на баща си и с това разследването по случая ще се възобнови. После ченгетата ще започнат да го търсят и ще го обвинят в убийството. А това, което особено много го притеснява е, че Синди не го харесва.

— Кога ти каза всичко това?

— Днес. Бях в дома му на барбекю. Беше говорил някакви глупости на Синди. Няколко пъти го предупредих да я остави на мира. Не би трябвало да говори с нея, *особено* след, като се притеснява за нея и баща ѝ. И какво мислиш, че е направил този идиот? Отишъл до дома ѝ! Каза, че ѝ се е извинил. Каза, че всичко е оправил, но беше нервен, Хейли. Единственото, което ти гарантирам е, че беше с мен през последните два-три часа.

— Но времето съвпада перфектно, Греъм! Тя бе тръгнала да види баща си. Може наистина да е имала нещо срещу Бедерман. Така че, той е разбърникал колата ѝ, проследил я е по автострадата и е изчакал да закъса. После е спрял зад нея с патрулка...

— Рик не е на работа днес. Защо ще кара патрулка?

— Детективите по случая изглежда смятат, че престъпникът е карал патрулка. Защото Синди е оставила пистолета си и е тръгнала към него.

— Твърдиш, че Рик е пуснал искане за патрулка, само за да отвлече Синди?

— Ти сам каза, че е глупак!

— Хайде да отидем при Рик. — Бодри си взе яке от гардероба в коридора. — Искаш ли да караш?

— Няма проблеми.

Бодри отвори вратата и я заключи зад себе си.

— Казваш, че колата ѝ е била намерена на банкета на автострадата?

— Да. На 405-а в посока към Долината.

— Кога са я чули за последен път?

— Около девет. Защо?

— Опитвам се да определя времето.

Хейли отключи колата си и двамата влязоха. Бодри каза:

— Ако той го е направил, трябва да е имал доста напрегнат график. Тръгнахме си от барбекюто му около осем. Значи след това е трябвал ода отиде до Холивуд, да вземе патрулка, да наmine към дома на Синди и да си поиграе с колата ѝ. Това означава, че е знаел, че тя смята да излиза. После трябва да я е проследил, да я е похитил на 405-а автострада и да ѝ е направил нещо гадно. И да се е появил у нас към девет.

— Ти не уточни часа, а каза, че е бил при теб през последните два-три часа!

— И така да е, графикът му трябва да е бил е доста напрегнат.

Беше прав. Не може да се свърши толкова много за толкова кратко време. Хейли запали двигателя.

— Може да е взел патрулката по-рано.

— И какво е направил с нея? Паркирал я е в гаража си ли? Знаеш, че не може просто ей така да отидеш и да си вземеш някоя патрулка. Всичко се документира, Хейли. Ако бе имал намерение да вземе патрулка и да направи нещо гадно, докато е с нея, все едно сам да се предаде в ръцете на детективите.

— Следователно някой там му е направил услуга и му е позволил да вземе кола, без да я записва.

— Километражът няма да отговаря на документацията.

— Тогава може би е откраднал кола.

— Не може някой вече да не я е обявил за издирване.

— Грeъм, аз дори не знам дали Синди е била отвлечена с патрулка. Всъщност, Скот Оливър... той е детектив по случая... та той мисли, че може да е магистрален патрул...

— Магистрален патрул ли? — Бодри се плесна по челото. — Защо не започна с това?! Нали знаеш как правителството прави търгове на старите коли, за да си подпомогне бюджета? На тези търгове можеш да купиш стари бусове или пожарни, или полицейски коли. Естествено, превозните средства са с табелки, обозначаващи ги като „извън употреба“, но ако си наясно с нещата, можеш да ги възстановиш за нула време. Не е законно, но...

— Накъде биеш?

— Ами, искам да кажа, че Тропър купи кола от магистралния патрул преди около година.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Декър изключи микрофона на радиото.

— На негово име има регистриран само личен автомобил. Не фигурира никаква кола като тези на магистралния патрул.

— Трябва да има нещо, щом кара такъв автомобил — каза Оливър.

— Сигурен съм, че разполага с няколко фалшиви регистрационни номера. Не е трудно да се направят.

— Копеле! — Оливър се втренчи през предното стъкло на колата. — „Камрито“, което Синди преследваше... неговите номера бяха на една от предишните ни жертви на отвличане. Може да е откраднал няколко табели от склада за веществени доказателства.

— Магистралният патрул използва официални номера — изтъкна Декър. — Така че, вероятно си ги е направил сам. Но ние изобщо не се *нуждаем* от номерата. Колко магистрални патрулки може да има? — Облегна глава назад и затвори очи. — Няма да е трудно да се забележи такава кола, ако той просто си кара насам-натам. Но знаем, че копелето възнамерява да се скрие. Трябва да се опитаме да отгатнем къде!

Тъй като на Оливър не му хрумваше никакъв вариант, не каза нищо и продължи да шофира сред напрегнатото мълчание. Правеше се, че не забелязва влагата в очите на Декър, съсредоточил се в серията от криволичещи тесни и тъмни улички, докато стигна блока на Бедерман, където Хейли бе паркирала колата си на тротоара. Марджи бе тръгнала няколко минути преди тях, затова вече бе пристигнала и нейната хонда бе опряла броня в бронята на автомобила на Маркс. Оливър видя силуетите на четирима души, събрани под уличната лампа — Марджи, Хейли и двама мъже, които не разпозна. Когато колата намали ход, Декър отвори очи, изправи се на седалката и започна да разтрива лявата си ръка с дясната. Веднага щом Скот спря, шефът му излезе от автомобила и се насочи към групата.

— Готов съм да убивам! В този момент не съм в състояние да подбирам кого! — Заговори с такава убедителност, че никой не се усъмни в думите му. — Искam отговори — и то веднага!

Няколко чифта очи се обърнаха към Бедерман. Въпреки че той бе мъж със забележителна физика, се сви под унищожителния поглед на Декър.

— Не бих положил подписа си под нищо от това...

Лейтенантът го сграбчи за яката на палтото и го дръпна към себе си. Извисяваше се над Рик с около десетина сантиметра.

— *Знаеш ли къде са те?*

— Не! — извика Бедерман, без да се съпротивлява. — Не, сър. Кълна се, не знам! Кълна се, че съм също толкова обезпокоен...

— *Не, ти не можеш да бъдеш толкова обезпокоен!* — изкрещя Декър. — *Не е възможно да бъдеш също толкова обезпокоен, скапан идиот такъв! Знаеш ли къде са?*

Бедерман се обля в студена пот.

— Не! Ако знаех, щях да ви кажа. Но не знам!

Декър не отговори нищо, но продължи да го стиска за яката.

Хейли се намеси със слаб и треперещ глас:

— Има нещо общо със случая „Крейтон“, сър. Бедерман е инвестирал при него, както и Тропър. И двамата са изгубили пари, но Тропър е изгубил повече.

Декър пусна Бедерман и го отблъсна назад. Понижи глас, но пак продължи да вика:

— Това какво общо има със *Синди*?

— Тропър беше много ядосан — успя да промълви Бедерман. — Предлагаше ми да ходим да се разправим с копелетата. Каза ми, че му го дължа.

— Защото ти си го убедил да инвестира при Крейтон, така ли? — намеси се Оливър.

— Не — отвърна Бедерман. — Точно обратно. Той ме убеди да инвестирам при Крейтон. Беше голямо приятелче на Декстър Бартоломю.

— А откъде пък той ще познава Бартоломю? — поинтересува се Марджи.

— Тропър го спрял за рутинно пътно нарушение — обясни Бедерман. — Декс му платил. Това положило началото на една много

ползотворна връзка.

— И Тропър просто... ти каза, ей така? — зачуди се Декър.

— Разбрах го от Ларк.

— Рик я чукаше — обясни Бодри.

— Добре де, тогава какво *ти* дължиш на Тропър, щом той те е убедил да инвестираш? — поинтересува се Оливър.

Бедерман отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Бодри се намеси:

— Тропър го покриваше по време на интригата.

— Със съпругата — допълни Марджи.

Бодри й направи знак с вдигнат палец. Бедерман го погледна и каза:

— Това никога нямаше да се случи, ако *ти* ме беше покривал.

— Затваряй се устата, Рик! — сръза го Бодри.

— Добър съвет! — добави Марджи.

— *Какво общо има това със Синди?* — изкрещя Декър.

— Не съм много сигурен, сър — призна Бедерман, — но мисля, че Синди е открила нещо...

— *Какво?* — настоя Декър. — Като например кой е убил Крейтон ли? Тропър ли е убил Крейтон?

— Може би. — Ченгето замълча. — Въпреки че не мога да се закълна.

— От къде на къде Тропър ще смята, че Синди има някаква информация за това? — учуди се Декър.

— Защото вашите момчета отново разравят случая „Крейтон“ — отговори Бедерман и посочи към Оливър. — Тропър чу, че сте бил в „Белинис“ и сте говорил с Ролф Осмондсон за отвлеченията. Решил е, че е свързано с Крейтон. Че какво друго би могло да бъде?

— Това няма нищо общо с Крейтон — намеси се Марджи. — Свързано е с отвлеченията в Девъншир.

— Е, ама Тропър мислеше, че е за Крейтон! — повтори Бедерман. — Така поне ми каза. Смяташе, че сте по следите на нещо и използвате Синди, за да шпионира, защото е дъщеря на лейтенант...

— *Какво?!* — изкрещя Декър.

— Сър, нямам представа какво си е въобразил! Този човек е не само жесток, но и луд!

— Тропър ли следеше Синди? — попита Марджи.

Бедерман извърна поглед и смотолев:

— Може би...

Декър отново го сграбчи. Беше потен, трепереше и не можеше да се владее. Този път удари с коляно Бедерман в топките, после го блъсна на земята.

— По дяволите! Ще те убия!

Ченгето се присви на две от болка и изломоти:

— Кълна се, че никога не съм...

Декър го ритна в ребрата.

— Ще те *смачкам*!

Марджи постави ръка на рамото му.

— Успокой се, Пит!

Оливър застана между шефа си и гърчещия се Бедерман.

— Може ли да се въздържиш още няколко минути, Дек? Имам още няколко въпроса към него.

Декър се отдалечи, после внезапно се обърна и се върна. Вдигна Бедерман от земята така лесно, както човек си прибира изпусната монета. Изправи го на крака и заговори, почти допрял лице в лицето му.

— *Защо...* — Прочисти гърлото си. — *Защо* проклетото копеле реши да я отвлече точно днес?

— Не знам! — прошепна Бедерман. — Не ми се доверява. — В очите му имаше сълзи. — Само ме помоли да отида да я видя...

— Днес?

— Да, днес!

— *Защо?*

— Да я прислушам. Да проверя дали знае нещо. Не открих нищо. Колкото и да не ви се вярва, приключих с това, че й се извиних.

— Сигурна съм — намеси се Хейли, — че докато той е бил вътре при нея, Тропър е бил на паркинга и е човъркал колата й.

Декър отново залепи лицето си в това на Бедерман.

— *Знаеше ли това?*

— Не, кълна се, не знаех! — Полицаят преглътна с усилие. — Единственото, което направих за копелето беше... да подплаша яко Стейси Милс. Това е единственото, което някога съм правил...

Декър отново го удари с коляно и го повали на земята.

— Трябва да престанеш с това, Пит! — смъмри го Марджи. — Ще го убиеш!

— Това е целта! — изрева Декър. — Защо ти трябваше да плашиш Стейси Милс?

— Защото Ларк каза, че трябва да й затворим устата!

— Ларк ли поръча убийството на Крейтон?

— Не знам!

— Тропър заплаши ли, че ще каже на жена ти за връзката ти? — попита Оливър.

— Да. Затова отидох до къщата на Синди... да я разпитам. Тропър ме накара. Искаше да разбере какво точно знае тя за Крейтон.

— Защо жена ти ще повярва на Тропър, ако той й каже за връзката ти?

— Тропър има снимки... всъщност видеокасети — обади се Бодри.

— О, за бога! — Декър едва устоя на изкушението да разбие носа на Бедерман. — Значи той те е снимал, докато си чукал тази кукла?!

— Всъщност, снимал е Рик... Касетите са били у Ларк. — Бодри сви рамене. — Сигурно тя ги е дала на Тропър.

— Значи ти си прецакал *дъщеря ми*, за да прикриеш собствените си мръсни филмчета?! Трябва да те убия, Бедерман! Ще започна с носа ти...

— Сър? — намеси се Хейли.

Декър се завъртя, за да я погледне.

— Синди е била навън цял следобед, сър — продължи Хейли. — Знаете ли къде е била?

— Не — поклати глава Декър. — Ти знаеш ли?

— Видях някакви бележки в апартамента й — каза Маркс. — Стрелки към място, наречено Белфлър...

— О, Господи! Чакай малко, задръж! — Декър извади от джоба си касовите бележки, които бе взел от чантата на Синди. Прочете първата и застина, когато стигна до втората. — Бележката е с вчерашна дата от „Антиките на Илейн“ в Белфлър!

— Където Бартоломю и Крейтон са инвестирали в земя — допълни Оливър. — Ако Тропър я е проследил дотам, сигурно е решил, че е открила нещо.

— Тя вероятно наистина е открила нещо! — отвърна Декър. — Затова е искала да ме види! Как може да е толкова дяволски *глупава*!

— Тя не е глупава — намеси се Хейли. — Просто е безразсъдна, защото е млада!

Декър вдигна Бедерман от земята и изръмжа:

— Да те видим сега колко си умен, Бедерман! Къде, според теб, я е отвел Тропър?

— Да не би да смятате, че досега нямаше да ви кажа, ако знаех?! — простена Бедерман.

От устата на лейтенанта заизлизаха слюнки, когато просъска:

— Мисля, че си копеле и лъжец, така че, не, не смятам, че би ми казал.

— Пит, трябва да помислим — намеси се Оливър. — Трябва да го обмислим. Знаем, че Крейтон е бил отвлечен и убит. Това вероятно е дело на Тропър...

— Не знаем дали Крейтон е убит нарочно — прекъсна го Марджи.

— Но и не знаем дали не е — контрира я партньорът ѝ. — Това, което знаем е, че ролсът се приземи в пропастта. Може да е било случайно, но може да е било и нарочно.

Декър поразхлаби хватката си върху сакото на Бедерман, но продължи да го държи за яката.

— „Камрито“, което преследваше Синди в петък. Знаем, че *нарочно* е било бутнато по склона. А къде ролсът на Крейтон е прескочил мантинелата? Пак някъде в Анджелес Крест, нали?

— Да, мисля, че беше там — отвърна Оливър.

— Спомням си, че Том каза нещо за два екипа следователи, защото било в района на две управления — каза Марджи. — Мисля, че е било точно в Анджелес Крест.

— Значи имаме две коли, които са прескочили мантинелата почти на едно и също място — заключи Оливър.

— Тропър ли проследи Синди? — изкрещя Декър на Бедерман.

— Не знам...

— Господи, ти си *безполезен*. — Лейтенантът го блъсна настрана.

— През въпросния петък, сър, Синди и аз тръгнахме от управлението по едно и също време — отбеляза Хейли. — „Камрито“ също тръгна тогава. Беше паркирано пред управлението — не на

полицейския паркинг, но някак събуди подозренията ми. Затова я проследих. Знаех, че отива у вас, сър. Беше доста път. Страхувах се, че колата ѝ може да се повреди...

— *Тропър* ли беше? — прекъсна я Декър.

— Не знам, сър — отвърна Хейли.

— Да приемем, че е бил Тропър или някоя от неговите хрътки — заключи Оливър. — Две коли в пропастта, в един и същи район... — Очите на Оливър се разшириха. — Може би Тропър е смятал, че в петък Синди отива там... на мястото на катастрофата на Крейтон! Може би се е опитал да я спре, защото се е сетил, че е забравил там нещо и се е страхувал, че тя ще го намери. След два дни Синди отива в Белфлър. За него това просто потвърждава подозренията му, че тя е разкрила мръсните му тайни.

— Какво искаш да кажеш с всичко това, Оливър? — изръмжа Декър.

— Нека потърсим около мястото на катастрофата. Пит — отвърна Скот. — Не знаем къде е копелето. Но тази възможност си струва да се провери, тъй като засега не разполагаме с нищо по-добро.

* * *

Въпреки ограничената си гледна точка Синди бе сигурна, че нощта става все по-тъмна. Тропър я бе поставил с лицето надолу — всъщност, тя гледаше някъде между подовата постелка и задната част на седалката — но ако извиеше максимално врата си, можеше да зърне най-горната третина на страничното стъкло. Това, което забелязваше, бяха клони с листа. Кое то ѝ подсказваше, че са дълбоко в някаква природна местност. Предположи, че трябва да е Анджелес Крест. До този извод я навеждаха не само листата, но и времето, което им отне да стигнат дотук. Острите планински завои създаваха различно усещане от другите завои. Парцалът все още бе около врата ѝ като шал и все още излъчваше миризма на химически вещества. Но тъй като не бе точно под носа ѝ, можеше да диша по-лесно и да мисли по-ясно.

— Сержант, тази област ми се струва позната — каза Синди. — Между другото, вие ли ме проследихте в петък?

— Не лично.

Явно очакваше да го попита кой я е проследил. Но Синди си замълча, защото бе по-добре да го държи в напрежение. Минаха няколко секунди. После Тропър каза:

— Знаеш отлично защо сме тук, нали?

— Имам няколко предположения. Но вероятно са погрешни.

— Не се дръж покровителствено с мен, полицай! Все още съм ти шеф.

— Да, сър, това определено е вярно.

— Презрение ли долавям в гласа ти, полицай Декър?

— Просто страх, сър. Е, не е напълно вярно. Може би съм и малко любопитна.

Той я чакаше да продължи. Но тя замълча и накрая го накара да проговори.

— Продължавай — каза Тропър. — За какво си любопитна?

— Знам, че сте ми ядосан...

— Дяволски вярно, ядосан съм ти! Ти ме баламосваш, полицай. А това не ми харесва.

— Сър, искрено съжалявам за високомерното си отношение към вас миналата седмица. — Толкова много се бе случило за една седмица! Толкова много. — Единственото, което исках да направя, бе да оправя нещата.

— Като ме шпионираш, нали? — разсмя се Тропър зловещо. — Добре измислено, Декър.

Синди усещаше, че той би отхвърлил всичко, което тя кажеше. Затова не отговори. Но не престана да мисли. *Шпионира* го? Как, за бога, би могла да го свърже със случая „Крейтон“?

— Хайде, момиче! — прекъсна Тропър мислите ѝ. — Нямам впечатляващо образование като твоето, но не съм и бавноразвиващ се. Видях те да се мотаеш с онзи мазен стар детектив и да му снесяш неща за мен. Знам, че той получава информация и от Осмондсон. Знам, че работи за баща ти, а случаят „Крейтон“ е един голям, дразнещ мазол на крака на баща ти. Не съм толкова глупав, за колкото ме мислиш.

— Изобщо не мисля, че сте глупав.

— *Сега* не мислиш, че съм глупав.

Синди отново замълча. Трябваше да се опита да намери начин за бягство. Какво да предприеме, ако той спре колата и я изведе на разходка в гората, за да я застреля. Може би трябваше да измисли как

да се престори на умряла и как да избяга. Или може би ще бутне колата в пропастта с нея вътре. Може би възнамеряваше да възпламени колата и да я изгори. Мисълта я изпълни с паника и ужас. Подобни неща можеха да я накарат да загуби контрол над съзнанието си, както и над пикочния си мехур и червата. Но точно сега, с ожулено лице, прясна рана от одраскване на куршум по слепоочието, както и болезнено извити ръце и крака, подута устна и леко замайване и гадене, не искаше да се изпусне в панталоните си.

Така че предпочете да мисли за Тропър и да се опита да намери някаква логика в обърканите му мисли. Тропър я бе видял да говори със Скот. Скот и татко работят по делото „Крейтон“. Очевидно Тропър е решил, че Синди му се подмазва, за да получи информация за него и да им я даде. Но как изобщо би могла да свърже Тропър със случая „Крейтон“?

Той явно смяташе, че тя е ходила в Белфлър, за да го разследва. Но превратните му психосоматични идеи се бяха зародили още преди екскурзията ѝ до това отдалечено градче. Бе признал за инцидента с „Камрито“. Нямаше съмнение, че той бе опустошил апартамента ѝ.

Но защо ще смята, че тя знае нещо за него? Само защото бе говорила със Скот? Може би това е било достатъчно за параноик като Тропър.

Освен ако... *освен ако* точно Тропър не е бил стрелецът преди година. Видял я е с Крейтон, когато са излизали от салона.

— Почти стигнахме — каза той.

Къде?

— Добре.

— Знаеш къде отиваме, нали?

— Трябва ли да знам?

— Да, трябва да знаеш, Декър. Това е мястото, където той се пренесе в един друг, по-добър свят. Сигурен съм, че си идвала тук и преди, за да оставиш цветя или нещо такова.

Значи бе познала. Добро попадение, момиче! За нещастие, точно сега умът надали щеше да ѝ бъде от някаква полза.

— Той никога не ми е бил гадже, сър. Знам, че сте смятал така, когато стреляхте по нас, но се кълна, че бяхме само приятели. Дори не и приятели, сержант. Беше ми по-скоро познат. Отнасяше се към мен приятелски, както към всички останали, защото искаше да инвестирам

при него — нещо, за което молеше всеки, когото срещнеше. Мислех, че е...

Спря се. Не искаше да каже на Тропър, който бе инвестирал трудно изкараните си пари при Крейтон, че е била достатъчно умна, за да не попадне в капана на Арман. И че още от самото начало е знаела, че Арман е мошеник.

— Нямах пари, за да инвестирам при него. И след време той престана да бъде чак толкова любезен.

Смехът на Тропър бе силен и зловещ.

— Очакваш да ти повярвам? Сигурно ти е дал някакъв дял.

— Сър, щеше ми се да беше така. За нещастие, всичко, което ми даде, бяха полуистини и абсолютни лъжи. Не ме интересува какво ви е казала Ларк. Не бях негова любовница и слава богу!

— Не беше Ларк!

Синди замълча и накрая попита:

— Значи не Ларк ви е наела да стреляте по нас, така ли?

— Не.

— Ааа... — кимна Синди. — Добре.

— *Какво* добре? — възкликна Тропър.

— Щом не е била Ларк, трябва да е бил Декстър Бартоломю. Какво е имал пък той против Крейтон? Да не би Крейтон да се е замесил със съпругата на Бартоломю?

— Да, но не това бе проблемът, защото Барт имаше връзка с Ларк. Барт беше ядосан, защото Крейтон открадна парите от депозита за земята. Парите, които Барт смяташе да използва за строителство и финансиране. Но мисля, че знаеш това.

— Всъщност, не го знаех — отвърна Синди. — Може би просто не искам да знам много.

— Какво значение има, Декър? Така или иначе ще умреш.

Безстрастният начин, по който го каза, запрати ледена светкавица през тялото ѝ. Тя потрепери, но се насили да се овладее. *Преди всичко, не показвай слабост!* За хора като Тропър слабостта вероятно бе нещо като афродизиак.

— Чух, че Бартоломю всъщност е направил доста пари от Белфлър, защото Крейтон е фалирал. Чух също, че Бартоломю е изкупил парцелите на много по-ниска цена. Така че, губещият е бил Крейтон.

— Грешно си разбрала, госпожице. Крейтон изкупи парцелите на по-ниска цена.

— Сержант. Бартоломю е собственик на земята там — настоя Синди. — Знам това със сигурност.

— Разбира се, че той е собственикът — каза Тропър. — Сега, когато Крейтон вече е мъртъв, Барт притежава земята. Смъртта на Крейтон разреши проблемите на всички. Ларк ще си получи осигуровката, Бартоломю си взе земята, а аз си върнах парите, че и малко отгоре.

— Като направихте няколко услуги на Бартоломю...

— Като направих няколко услуги на всички. Крейтон беше боклук. И си получи заслуженото.

— Ларк замесена ли е в смъртта му?

— Дадохме ѝ две възможности. Можеше или да ни помогне, или да умре с него. Беше повече от щастлива да ни сътрудничи, особено след като Барт заплаши да разкаже за връзките ѝ. Това щеше да направи ченгетата доста любопитни.

— Връзки ли? Повече от една ли е била?

— Да не би да мислиш, че Барт е бил единственият?

— Кой още?

— Ти ми кажи, госпожице с колежанско образование.

— Бедерман?

— Много добре.

— Ами неговият партньор?

— Бодри е праволинеен...

— Не Бодри. Тим Уотърс.

Тропър се усмихна.

— Да бе, вярно. Сега Бедерман е с Уотърс. Да, и той я чукаше...

— Ами вие, сър? Доколкото си спомням... — Синди се опита да седне, но, разбира се, не можеше да помръдне. — Не се ли разведохте някъде по това време?

Тропър не отговори.

Синди път се усмихна за първи път.

— Какво се случи, сър? Да не би да ви е вързала с някое примамливо обещание, което не е могла да изпълни?

Тропър се обърна и я удари в челюстта. Пред очите ѝ преминаха звездички, когато болката се стрелна през главата. Тази нейна голяма

уста — винаги я вкарваше в бея... Е, голяма работа! Както Тропър подчерта, тя така или иначе е мъртва.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Това да си твърдоглав си имаше и добрите страни. Като например сега, когато всяка пора на тялото ти крещи от болка и най-разумното нещо, което би могъл да направиш, е да загубиш съзнание. Но Синди отказваше да потъне в нищото почти поради същата причина, поради която не можеше да държи устата си затворена — непреодолимата сила на магарешкия инат. Тропър ѝ крещеше, но пред очите ѝ всичко бе размазано и гласът му достигаше до нея сякаш от оня свят, заглушаван от мощните камбани, които биеха в главата ѝ. Най-сетне той млъкна. Няколко секунди по-късно къntenето престана и остана само разбитото ѝ тяло. Червата ѝ бяха препълнени, а пикочният ѝ мехур щеше да се пръсне, но тя някак си все още успяваше да запази контрол върху биологичните си функции.

Никога не им позволявай да видят, че кървиш!

След като приключи тирадата си, той се умълча. Синди кротуваше, защото не можеше да говори. Забележителното бе, че можеше да чува — и при това доста добре. През последните двайсетина минути, докато се катереха по извивките на планинския път, тя анализира звуците от призрачния оркестър на природата — подсвиркване, бухане, пляскане на криле и случаен пронизителен рев, който изпращаше тръпки по гръбнака ѝ. Чуваше също и бръмчащия двигател на колата, който бе като основен шум. Бе свикнала с неговия ритъм и мелодия, затова се стресна, когато чу нещо, което *би могло* да бъде далечно механично боботене. Нещо, което *можеше* да бъде знак за присъствието на друга кола в планината.

Въображението ѝ се стрелна към небесата. Може би, само може би, Хейли Маркс отново я бе проследила! Тази мисъл я въодушеви, въпреки че рационалното в нея заспори, че е прекалено дори да се надява на това.

Какво не би дала отново да види „Мустанга“!

Може би мечтаеше да чуе автомобилен двигател, тъй като нишката, която я свързваше с действителността, бе доста изтъняла. Но

изведнъж Тропър започна да се върти неспокойно. Синди успяваше да го забележи, тъй като задната част на седалката — в която зяпаше през цялото пътуване — внезапно се задвижи, сякаш в кожата, която я покриваше, се бе промъкнало някакво животинче.

После шумът стана... не просто силен, а *по-силен*.

— Мамка му! — извика Тропър.

И той бе чул нещо! Добре, помисли си Синди. Значи имаше някой друг. Но какво от това? Защо Тропър се притеснява? Какви проблеми би могла да му създаде друга кола и каква помощ би могла да предостави на нея? Тя не бе в състояние нито да пищи, нито да помръдне и наличието или отсъствието на коли наоколо нямаше никакво значение.

Този извод бе изключително депресиращ.

Но после започна да разсъждава малко по-трезво.

Фактът, че Тропър бе казал „мамка му“ означаваше, че е разтревожен. Следователно, вероятно виждаше нещо, което не му харесваше. Като например друга... полицейска кола?

Надеждите ѝ отново възкръснаха.

Все пак, нали се бе обадила на Рина около девет и ѝ бе казала, че ще е у тях след час? И когато Синди не се появи, мащехата ѝ вероятно е направила нещо.

Разбира се, че е направила нещо!

Рина бе човек на действието. Не може да не се е обадила на баща ѝ! А сигурно се е обадила и в полицията! Може дори да е излязла да я търси със собствената си кола!

О, господи! Синди най-сетне проумя — вероятно някой наистина я търсеше!

Въпреки подутите си устни тя успя да изломоти:

— Сър, имате ли представа от часа?

— Млъкни! — изръмжа Тропър.

Така да бъде! Ще трябва сама да изчисли. Закъса на магистралата около десет и половина. Тогава се появи Тропър, проведе един ужасяващ разговор, той ѝ заповяда да се качи в колата му... тя прескочи мантизелата и побягна от него. Това трябва да е отнело поне петнайсет-двайсет минути. След това той я бе ударил, бе я вързал и я бе замъкнал до колата си. Да предположим половин час. Така че, вероятно е поел отново на път към единайсет — единайсет и

половина. Пътуваха вече най-малко час, а може би и повече. Това означаваше, че вероятно минава един през нощта.

Да, досега Рина не може да не е направила нещо. И сигурно доста хора вече я търсят.

Но как ще се сетят, че е в този район? Ако са намерили колата ѝ на 405-а, на излизане от Долината, защо ще я търсят тук горе?

Тогава се замисли по-сериозно, принуждавайки разума си да действа логично, за да поддържа духа си. Не бяха ли близо до мястото, където „Камрито“ бе бутнато в пропастта? Нямаше ли логика отново да погледнат насам?

Определено се надяваше да е така!

Молеше се да е така!

Звучите станаха по-отчетливи. Бяха двигателите на коли и то повече от един. Синди усети, че по лицето ѝ преминава усмивка на облекчение. *Като познаваше баща си, сигурно е изпратил Националната гвардия.*

— По дяволите! — възкликна отново Тропър. — Ще се наложи да ускоря нещата!

„О, господи — помисли си тя. — Надявам се, че копелето няма да ме застреля на място.“

— Това променя нещата — отбеляза Тропър и след кратка пауза добави: — Но не много.

Той предприе внезапна серия от завои и скоро Синди усети, че колата подскача и се тресе. Бе изкарал автомобила извън шосето или най-малкото на неасфалтиран път.

— Ходила ли си някога на къмпинг? — попита Тропър.

Знаеше, че той чака отговор.

— Да, била съм... на къмпинг — успя да изрече тя.

— Някога постоянно ходех на къмпинг — каза Тропър. — Когато имах семейство. Преди Крейтон и лукавата му жена, и всички онези мръсници, които разбиха живота ми.

Изминаха няколко мълчаливи секунди.

— Да, много ходех на къмпинг — продължи сержантът. — Познавам това място като дланта на ръката си.

„Получаваш червена точка“, каза си тя. Не изрече думите на глас не защото ѝ заговори здравият разум, а поради физическо безсилие.

— Вече не сме много далече оттам — отбеляза ченгето. — Знаеш какво имам предвид, нали?

Синди не отговори.

— Мястото! — каза Тропър. — Където „Корнишът“ направи фаталния скок... Няма ли да се радваш, че се присъединяваш към гаджето си?

— Той не ми е бил гадже — изломоти младата жена.

Сержантът се завъртя и я погледна. Дори и в тъмнината успя да различи голямото му грозно лице.

— Какво каза? — попита Тропър. — Не говориш много ясно. Да не би да съм ти избил зъбите?

Тя прокара разкъравения си език по върховете на резците си. Бяха не просто нащърбени, но и доста по-къси от преди. Все пак бяха още в устата ѝ, а това не беше без значение.

— Щеше да ми спести малко работа, ако ги бях избил — каза Тропър. — И без това се налага да размажа лицето ти. Иначе ще оставя на патолозите материал, върху който да работят. Но не се притеснявай. Обещавам ти да го направя още с първия удар.

Двигателите звучаха все по-силно. Това ѝ вдъхваше смелост.

— Доста ще ти е трудно да ми размажеш лицето — изломоти Синди, — сега, когато вече ме търсят.

— Така ли мислиш?

— Да... — Опита се да стабилизира дишането си. — Да, така мисля.

— Може би си права. — Тропър говореше спокойно. — Виж, затова поех по тази странична пътека. Нека ме търсят колкото си искат. Но никога няма да ни намерят.

„О, така ли? — помисли си Синди. — Ще ни намерят!“

Моля те, Господи, нека ни намерят!

Но как? Как някой би могъл да открие самотна кола, скрита в стотици акри гора? Двигателят на автомобила на Тропър не бе много шумен, а и бяха навлезли доста навътре. Стигаше ѝ само да погледне през прозореца, за да се увери, че листата са плътни като завеса.

Чакай малко!

Помисли!

Но тя всъщност *виждаше* листата! Което означаваше, че Тропър все още кара с включени фарове. Малка искрица надежда, но

достатъчна, за да я крепи. Колата заподскача по неравния път, гъстите храсталаци я деряха отстрани, сякаш някой прокарваше нокти по черна дъска. От този звук я побиха тръпки и това я изненада — очевидно все още имаше останали някакви нерви, които да не ѝ причиняват болка.

— Почти стигнахме! — обяви Тропър.

Сърцето на Синди започна да бие бясно, дишането ѝ се ускори, усети, че почти се задушава. През цялото време, независимо колко я болеше, независимо колко отчайваща бе ситуацията, тя не бе и помислила за смъртта.

Сега, докато колата започна да забавя, мисълта, че може да умре, я удари през лицето!

Това беше! Наближаваше мигът на срещата ѝ със смъртта!

Най-сетне пикочният ѝ мехур се предаде. Ручейчето гореща течност я успокои... че тялото ѝ е все още живо.

Колата забави, после още и още, и накрая спря! Той изключи двигателя и остана неподвижен известно време. След като моторът бе угасен, до ушите ѝ достигаха само странните шумове на гората и далечното боботене.

Толкова много надежда — пропиляна.

Чу изщракването на отваряща се врата. По движението на седалката разбра, че той излиза. Секунди по-късно отвори задната врата. Толкова дълго бе облегната на нея, че едва не изпадна в новооткрилото се пространство.

Тропър се наведе, докато лицето му не застана точно над нейното. Черните му очи впиха дяволския си пламък в нейните, а вонящият му дъх я изпепели.

— Господи, изглеждаш ужасно!

Пикочният ѝ мехур може и да се бе изпуснал, но имаше достатъчно останала борбеност, за да запази очите си сухи.

— Бих искал да кажа, че съжалявам, полицаи Декър — изкоментира Тропър, — но ти си умница и точно това е начинът, по който трябва да завършиш. Само изчакай секунда. Веднага се връщам.

Тя чу как сухите листа хруцят под краката му, докато се отдалечаваше. А след миг чу отварянето на багажника. Извади нещо, което изведнъж олекоти колата. После се върна при нея, вдигнал предмета високо.

Беше огромен чук!

Ако трябваше да избере момент, подходящ за паника — да плаче, да се моли и да прави фалшиви обещания — то той бе настъпил.

Но инатът ѝ и странното, крайно неуместно чувство за достойнство я накараха да замълчи. Не оказа съпротива, защото чувстваше как в душата ѝ се разлива необичаен покой.

Той чакаше, искаше от нея да направи нещо, да каже нещо. Когато това не се случи, заговори:

— Тъй като си колега-полицай... няма да те карам да страдаш.

Тя изломоти едно спокойно „благодаря“, после затвори очи и зачака... зачака... зачака.

Отвори очи. Той я зяпаше. Какво очакваше?

Какво *всъщност* очакваше?

Тропър бавно повдигна чука, после, след една безкрайна секунда, го отпусна.

— Нямам пространство за действие — измърмори той. — Ако го направя тук, на това тясно място, може да скапя колата. Да не говорим пък че ще те накарам да страдаш. Искам да те убия с първия удар. — Потропа с крак. — Знаеш ли какво ще ти кажа. Ако обещаеш да не бягаш, ще те изкарам от колата. И ще те отведе до едно много хубаво място на ръба на планината. По този начин можеш да напуснеш този свят, докато гледаш към красивото звездно небе.

Синди почувства, че устната ѝ трепери. Прехапа я и каза:

— Звучи страхотно.

— Кълна се, Декър — продължи Тропър, — че ако побегнеш, ще те хвана. И тогава ще направя така, че да те заболи.

— Разбирам, сержант.

Той отново зачака.

— Ти си доста спокойна за човек, на който му предстои всеки момент да умре.

— Вътрешно съм много нервна, сър.

— Е, сдържаш се отлично. — Той се протегна и развърза краката ѝ. Само с едно движение я измъкна навън и я повдигна за въжетата, които пристягаха ръцете ѝ на гърба. Синди почувства как коленете ѝ омекват, но той я придържаше изправена, сграбчил я за вързаните ръце. — Просто ти направих комплимент, Декър. Нямах намерение да се напикаеш върху мен, нали?

— Не и нарочно, сър.

— Изправи се!

Тя се изправи колкото бе възможно повече.

— Готова съм, сър.

— Харесвам стила ти, Декър.

— Благодаря. Сигурен ли сте, че не можем да измислим някакво друго разрешение на проблема?

— Сигурен съм. — Тропър сграбчи ръцете ѝ, които все още бяха вързани на гърба и я побутна напред. — Хайде да се поразходим, докато намерим добро местенце.

Хватката му изобщо не беше здрава. През ума ѝ премина мисълта за бягство. Но колко далече можеше да я отведе пребитото ѝ тяло? Той щеше да я хване, при това щеше да откачи. Последното, което искаше сега, бе да бъде измъчвана и осакатена.

Сигурно вървеше бавно, защото той я побутваше напред. Беше станал по-груб. Сухите храсти и клонки хрущяха под краката ѝ. Тези звуци бяха отвлекли вниманието им до такава степен, че и на двамата им отне доста време, докато ги чуят — отчетливото боботене на перките на хеликоптери. Не ѝ бяха нужни познания по физика и доплеровия ефект, за да разбере, че шумът се засилва, а не отслабва.

Двамата едновременно погледнаха нагоре. Три-четири хеликоптера се снишаваха над тях.

Как ги бяха открили?

„Фаровете!“, спомни си Синди. Тропър не само бе карал с включени фарове, но и бе спрял така, без да си направи труда да ги изключи и те все още работеха. Синди ги виждаше как блестят в далечината като скрижалите на Мойсей.

— Мамка му! — изпищя Тропър.

Възможността се бе появила и Синди веднага се възползва от нея. Стрелна се напред. Тропър се понесе след нея с огромни крачки и я настигна за секунди. Скочи отгоре ѝ, сграбчи я за ръцете, но инерцията го повлече и той се строполи върху нея, събаряйки я на земята. После бързо се изправи на крака, вдигна чука и го стовари с все сила. Тя се завъртя настрани и избегна удара само на милиметри. Той се олюля под тежестта на чука, което ѝ даде достатъчно време да се изправи на крака и да се отскубне. Той обаче отново я хвана и я придърпа назад за яката, като почти я задуши. Хеликоптерите обаче

вече се бяха приближили и осветяваха с прожекторите си земята, превръщайки я в сцена на нощни снимки от някакъв филм на ужасите.

Синди си позволи да се усмихне едва-едва, когато Тропър вдигна поглед и избълва поток от ругатни. Ако сержантът бе умен мъж, щеше в този момент да я пусне и да си спаси кожата, като побегне към колата. Вместо това той затегна хватката си и се опита да побегне с нея назад към колата. Тъй като Синди нямаше много сили, за да му се противопостави — а и се страхуваше, че ако го направи, той ще я удари и ще я изпрати в безсъзнание — тя отпусна тяло, защото знаеше, че тежестта ѝ ще го забави и ще го накара да се чуди как да я зареже.

Но Тропър не я заряза. Започна да я псува и да я рита по отмалелите крака.

— Ставай! Ставай! Ставай бързо!

Като видя, че виковете му нямат никакъв ефект върху бързината ѝ, той обви ръце около кръста ѝ, стисна я, вдигна я и я повлече по грубата, твърда земя. Синди усети, че дрехите ѝ започват да се късат, кожата на прасците ѝ се ожули и зачерви. Но движенията му бяха бавни и нестабилни, което даваше възможност на въздушния екип да ги забележи. Надяваше се, че се открояват като черно петно върху порцеланова фигурка.

Синди забеляза, че хеликоптерите се приближават и започват да кръжат над тях, почувства завихрянето на въздуха под перките им и горещината от прожекторите. Примижа, за да избегне силната светлина и можа да различи лицата на снайперистите, застанали на позиция. Звукът бе убийствен и почти заглушаваше усилицията се вой на сирените. Почти... но не съвсем.

Секунди по-късно тя вече чуваше думите, които идваха по мегафона! Бяха обградени, той трябваше да я пусне и да се предаде или щяха да го застрелят — нещо такова. Може би това бяха нещата, които очакваше да кажат, под въздействие на всички онези филми, които бе гледала. В действителност не им разбираше нищо, защото не само бе скована от страх, който лишаваше мозъка ѝ от възможността да работи на нормални обороти, но също и защото заповедите бяха изричани бързо и гневно.

Тропър не им обърна никакво внимание. Стигна до колата, отвори шофьорската врата, блъсна я вътре, а после се вмъкна на

седалката. След секунди вече бе запалил двигателя и се носеше навътре в гората.

Светлините на хеликоптерите продължиха да ги следват през буйния лабиринт от растителност, проблясващи в небето като комети. По ирония на съдбата, светлините улесняваха движението на Тропър в тъмнината. Той натисна газта и полетя напред. Синди изпищя, когато колата поднесе, защото едва поддържахше контакт с рохката пръст на пътя, който бе по-скоро туристическа пътека. В страничното огледало забеляза сините и червените сигнални лампи на патрулките, чиито светлини ставаха все по-силни и по-силни, и по-силни. Бяха само на няколко дължини зад тях.

Тропър увеличи скоростта и дърветата започнаха да летят край тях. Едно погрешно движение и щяха да бъдат сплескани до неузнаваемост.

— О, господи! — Синди се паникьоса и сърцето ѝ заудря бясно в гърдите. — О, господи! О, господи!...

— Млъкни! — изръмжа Тропър.

Очите ѝ се съсредоточиха върху контролното табло на колата. Стрелката на скоростомера продължаваше да напредва — шейсет, осемдесет, сто. Тропър бе сложил предпазния си колан (смешно как някои навици се закотвят в съзнанието завинаги), но тъй като тя не бе с колан, подскачаше като футболна топка. И, като че ли това не стигаше, ами и ръцете ѝ бяха вързани. Ако се разбиеха, той щеше да е предпазен от колана и въздушната възглавница. Тя щеше да се блъсне в предното стъкло и лицето ѝ щеше да бъде нахълцано като салатата, защото нямаше да може да използва дори дланите си, за да се защити. Колата продължи бесния си галоп напред, като се блъскаше в храстите и се занасяше, когато гумите се удряха в камънаци и по-големи коренища. Една част от нея искаше да затвори очи; другата отказваше да ѝ позволи да припадне.

— Ще убиеш и двама ни! — изпищя тя. — Откажи се!

Секунди по-късно отново изпищя, когато предното колело на колата се блъсна в някакъв пън и подскочи напред. Приземиха се с трясък и продължиха.

— О. Господи! — извика тя. — О, Господи! О, Господи!...

— Млъкни!

— Ти млъкни!

— Затвори си мръсната уста!

Тропър зави рязко надясно, после наляво и само след секунди бе отново на основния планински път — тясно двулентово шосе, но поне бе асфалтирано. До този момент зад тях вече се бе образувал керван от полицейски коли. Хеликоптерите ги следяха от въздуха.

Очите на Синди отново се стрелнаха към скоростомера. Вече надвишаваше сто и продължаваше да се мести надясно, докато колата ускоряваше. Патрулките бяха изостанали, тъй като бяха принудени да намалят, въпреки че Тропър ускоряваше. Но въздушният екип продължаваше да ги следи с прожекторите.

Завой. После още един. Синди усети, че стомахът ѝ започва да се бунтува. По хранопровода ѝ се заиздигаха киселини и заизпълваха гърлото ѝ. По челото ѝ изби студена пот. Ако предишното ѝ състояние, когато стоеше лице в лице с Тропър и чука можеше да се нарече страх, то сега той бе заменен от ужас. Ако сержантът продължеше с тази скорост, тя определено щеше да умре, при това далеч не безболезнено.

Стомахът ѝ се разбунтува още повече и тя повърна.

Тропър с отвращение помириша вонята. За да покаже недоволството си, той натисна педала на газта с такава сила, че го прикова към пода.

В момента, в който навлизаше в един деветдесетградусов завой.

Пропусна само на милиметри.

Синди изпищя, когато колата изхвъркна над загражденията.

Почувства как бе изстреляна напред от милиони иглички болка.

Полетя към обсипаните със звезди небеса.

Ако не я болеше толкова, щеше да е красиво.

Последното нещо, което чу, бе оглушителна експлозия.

Последното нещо, което видя, бе избликването на ярка, ослепителна светлина.

Последното нещо, което почувства, бе топлината от избухналата гореща вълна.

После всичко изчезна!

Тъмнина... студ... тишина.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Мама отново се бе развихрила и този път жертвата бе доктор Хайнц — един от първите лекари, който се бе занимал със Синди, когато тя бе докарана тук. Не че си спомняше доктор Хайнц или проклетите събития през нощта, въпреки че хората ѝ казваха, че е говорила с лекарите, които са я пренесли през вратите на Спешно отделение.

— Ако още някой я нарече късметлийка, вече ще убивам! — Мама бе достигнала своя апогей. — Късмет е да спечелиш от лотарията! Късмет е да разбиеш машините във Вегас! Обаче да бъдеш преследвана, отвлечена, бита и да паднеш от един бог знае колко метра височина *не е късмет!* Смея да твърдя, че това не е определение за късмет на нито един народ по света, включително и на племената, които се обезобразяват в името на красотата!

Очите на лекаря се отместиха от мама върху Алън, който бе приел ролята на многострадалния съпруг на мама, а после отново към мама. Отвърна на изблика с търпелива усмивка. Синди разбираше яростта на майка си — и се съгласяваше с думите ѝ — но все пак можеше да прояви повече сдържаност. Освен че бе изнервяща, оглушителните ѝ децибели караха главата на Синди да кънти. Можеше да ги чуе дори през бинтовете, които опасваха главата ѝ и преминаваха над ушите. В момента по-голямата част от горната половина на тялото ѝ бе обвита в бинтове, пристягащи гръдния ѝ кош, което ѝ причиняваше болка при дишане. Разбира се, счупените ребра също не ѝ помагаха особено.

Очите ѝ се затвориха. Ако не мърдаше, щеше да изглежда като заспала — заблуда, която искаше да поддържа. Когато спеше, никой не я закачаше и болката бе поносима. Но ѝ бе трудно да спи, когато мама викаше. Така че Синди се отпусна и се втренчи в пространството между майка си и доктора през полузатворени клепачи.

На мама ѝ бе трудно да гледа Синди. Но на Синди ѝ бе също толкова трудно да гледа майка си, чиито очи бяха пълни със сълзи,

винаги на *ръба* да рукнат. Копнееше да ѝ каже да се успокои, но не можеше да го направи, независимо колко силно болката разяждаше израненото ѝ тяло. С годините майките си бяха спечелили редица разтегливи права, в това число да изглеждат нещастни и изплашени, когато единствените им дъщери (в този случай, единственото им дете) падат от десетки метри. Падането щеше да е дори още по-дълго, ако Синди не бе имала добрия късмет да се приземи върху едно дърво. Листата бяха по-меки от спечената земя и клоните я спасиха от още трийсетината метра ускорителна сила на земното притегляне.

— Трябва да ме извините — казваше докторът. — Ние, лекарите, много често мислим единствено от медицинска гледна точка. Казвам, че е късметлийка, защото счупените ребра зарастват бързо. Ключиците имат само пуквания. А единственото счупване на дясната ѝ ръка е чисто. Останалите ѝ дълги кости са учудващо непокътнати.

Мама го изгледа със стоманени очи.

— Доктор Хайнц! — изрече бавно и натъртено тя. — Дъщеря ми не е лабораторна мишка! Тя е личност! Просто... я вижте!

— Разбирам, госпожо...

— Не, вие *не* разбирате! — възпротиви се мама. Отново погледна дъщеря си с ужасните си навлажнени очи. Този път сълзите преляха. — Вие изобщо не разбирате! — Хълцане. — Благодаря на бога, че е тук... но ситуацията изобщо не може да се нарече *късмет*!

Татко избра точно този класически момент, за да влезе в болничната стая. Мама го погледна с гранитна твърдост, бързо подсуши очите си, а после се овладя достатъчно, за да напусне стаята с драматизъм. Надигайки се от стола до леглото на Синди, тя се насочи към вратата, като каза нещо в духа, че ще е долу в кафенето и ще пие от гадното кафе, *ако* някой има нужда от нея.

Алън бързо я последва. Преди да излезе, каза:

— Тя е малко пренапрегната.

— Напълно разбираемо е — отвърна доктор Хайнц. — Да, така е. — Погледна към Синди, после към Декър и повтори: — Да, така е.

След като мъжът излезе, Декър запита:

— Да не би да прекъсвам някаква медицинска процедура?

— Тъкмо ѝ преглеждах картоната — отговори докторът. — Последните изследвания. Всичко изглежда добре, лейтенант. Организмът ѝ е много силен.

Синди вдигна ръка на няколко сантиметра от леглото и завъртя показалеца си във въздуха.

Докторът сподави смеха си.

— Приемам твоето мнение, полицай Декър. — Усмихна се. — Иронията е добър знак. Показва възстановяване. Ще се справиш. Обещавам ти!

С все още затворени очи, Синди промълви:

— Благодаря. — По някакво чудо успя да произнесе същата дума.

— Няма защо! Ще се върна по-късно.

Декър направи усилие да се усмихне, докато стоеше изправен и се здрависваше с доктора.

— Благодаря за всичко.

— Радвам се, че мога да помогна. — Хайнц пусна ръката на лейтенанта. Постави картон на Синди на монтираното на вратата табло и си тръгна.

И Декър остана сам с дъщеря си. Обзе го паника. За първи път идваше, когато тя бе вече будна... не просто будна, а достатъчно в съзнание, за да направи неприличен жест... и Декър не знаеше какво да й каже. Завиждаше на гнева на бившата си съпруга и способността й да го изразява. Огледа болничната стая, като се опита да намери ключ към подходящото поведение. Всичко, което можеше да види, бяха бибипкащи машини, край които се мъдреха цветя и/или балони, прикрепени с плюшени мечета и други абсурдно симпатични пухкави животинчета.

Синди видя че той се е втренчил в тях и каза:

— Дай ги на Хана.

Декър се обърна и погледна дъщеря си.

— Какво, скъпа?

Синди въздъхна. Умът й бе ясен, но не и говорът й.

— Мечетата... ме-че-та-та.

Очите на Декър се присвиха объркано.

Синди посочи към украсата.

— Искаш да помиришеш цветята ли, скъпа? — попита баща й.

Синди поклати глава, затвори очи и се умълча.

Декър почувства тялото си изпълнено с ярост. Дори не можеше да разбере собствената си дъщеря. Прииска му се да крещи! Прииска

му се да счупи нещо! Или да донесе някой чук и да се развърти. Вместо това седна като бездушен пън и безнадеждно се опита да измисли следващия си ход.

Синди протегна ръка за неговата.

„Благодаря на бога!“, помисли си Декър. Ето нещо, което можеше да направи. Пое дланта ѝ, разтърка я и я целуна. Тя бе нашарена с мрежа от тънки драскотини. Лицето ѝ също бе в драскотини. Някои вече заздравяваха, а други бяха все още червени и пресни. Върху порязванията имаше кремове и балсами, но лекарите бяха решили да оставят лицето ѝ изложено на въздух. Като цяло изглеждаше ужасно, но бе удивително цяла, като се има предвид през какво бе преминала.

Освен малките порязвания, бе получила няколко дълбоки рани и раздирания. Една пресичаше задната страна на ръката ѝ — ожулване под формата на буквата Z, което все още бе розово и пухкаво, но най-сетне започна да заздравява.

Независимо от протестите на Джан, Синди наистина бе късметлийка. Да бъде изстреляна през предното стъкло и да не е в колата по време на експлозията. Бе имала и добрият късмет да падне върху огромен клонест чинар, който бе забавил падането ѝ със своите стотици нови разлистени клончета и я бе поел като люлка. Срещнаха трудност да я намерят и изживяха истински ад, докато я смъкнат долу. Цялата бе набодена от микроскопични парченца стъкло, нарязана от огромни смъртоносни късове и кървеше от всяка повърхност на кожата си. Бе в състояние на шок. Но, по божията милост, бе още жива и в съзнание. И не само това, ами докато я караха, тя трепереше и мърмореше, и стенеше, и плачеше в агония, като мърдаше всеки пръст на ръцете и краката си. Бяха ѝ нужни само три дни, за да я преместят от интензивното отделение в обикновена болнична стая.

Магическата възстановителна сила на младостта!

Декър отново опита с неангажиращ разговор.

— Красиви цветя, принцесо. Колко са много! Сигурно имаш много почитатели.

„По-скоро зложелатели“, помисли си Синди. Но стисна нежно пръстите на баща си.

— Особено ми харесват тези жълти рози.

Синди успя да кимне. Бяха от Скот. Някои от ченгетата от Холивуд бяха дошли по задължение, но той бе дошъл от искрена болка за нея. Оценяваше неговото внимание, загриженост и милите му окуражителни думи. Знаеше, че той е бил ключова фигура по време на спасителната акция. Но когато си тръгна от стаята, все едно никога не бе идвал. Рядко мислеше за него — беше наясно, че дълбоките чувства още не са дошли — ако изобщо някога дойдат. (Дали и той го усещаше?) Каквато и да бе връзката им, тя определено не можеше да се нарече романа на века. Тъжно, но факт.

Тъжно, но не и трагично.

Трагично бе прецизно планираното разорение и смъртта на Арман Крейтон, изцяло замислени от Бартоломю и осъществени от Тропър, само заради сексуалната авантюра на Крейтон със съпругата на Декстър. Трагична бе несправедливостта, която бе изстрадала чрез ръката на Тропър. Думата „трагично“ не определяше края на кратка, макар и приятна история с добре изглеждащ мъж, чието самоуважение се определяше от това колко млади момичета са минали през леглото му.

Затвори очи. Знаеше, че ще нарани Оливър — дълбоко в себе си той бе напълно искрен в чувствата си към нея — но точно сега бе прекалено стресирана, за да разсъждава справедливо. Синди осъзна, че гневът не е полезно чувство. Ако му позволи да се задълбочи, ще избуи в сурова горчилка, която ще отрови всеки един от контактите ѝ. Но точно сега само той бе в състояние да я изтръгне от депресията!

Появи се една медицинска сестра с бяла шапчица и се усмихна широко, когато видя, че Декър държи ръката на дъщеря си.

— Толкова е мило! — изгукта тя. — Тя е момиче с късмет!

Добре, че Синди не можеше да говори. Нямаше вяра на устата си — поне що се отнася до съответствието между думи и мисли.

Сестрата, на чиято табелка бе изписано „М. Вила“ ѝ каза, че е време за обезболяващите.

Декър целуна ръката на дъщеря си.

— Те сигурно ще ти помогнат, нали, скъпа?

Дори татко звучеше сълзливо. Но тя стисна пръстите му в отговор, за да му покаже, че го обича.

Сестрата започна да инжектира нещо в системата на Синди. Не след дълго в тялото ѝ започна да се разлива приятна топлина. Секунди

по-късно Рина нахлу в стаята с купчина списания. Постави ги безцеремонно на шкафчето до леглото и заяви:

— Донесох много списания за градинарство, защото имат повече картинки. Реших, че може да си уморена от телевизия и прекалено изтощена, за да четеш. — Втренчи се право в лицето на Синди и отсече: — Ето! Вече започваш да се белиш.

— Зле ли изглеждам? — изломоти Синди.

— Какво? — попита баща ѝ.

— Попита дали изглежда зле — преведе Рина. — Ами, драскотините по лицето ти не изглеждат дълбоки. Според мен им трябват само няколко седмици. Дотогава можеш да скриеш каквото е останало с фон-дьо-тен. Знам, че използваш фон-дьо-тен. Аз също го правя. Понякога едва забелязвам луничките ти.

Синди кимна.

— Лицето ти ще се оправи — продължи Рина. — Просто не поглеждай в огледалото. Взе едно да се теглиш след раждане. Хана ти нарисова няколко картинки. Искаш ли да ги залепя на стената?

Синди кимна утвърдително.

— Дай ѝ мечетата.

— Какви мечета? — Рина огледа стаята. — А, от цветята. Добре, по-късно. Засега ги задръж. Когато Хана дойде да те види, може да си поиграе с тях. Къде е майка ти?

— Джан е в кафенето и пие лошо кафе — отвърна съпругът ѝ. — Защо?

— Не че имам нещо против нея, но сигурно аз съм последният човек, когото тя би искала да види. Основната ми грижа е да осигурим спокойствието на Синди. Стигат ѝ хората, които влизат и излизат, за да я превързват и бодат. — Отново погледна към доведената си дъщеря. — Не мога да повярвам колко бързо се оправяш. Не с дни, а с часове. Момчетата искат да те посетят довечера. Казах им да изчакат няколко дни.

Синди кимна. Лекарството против болка я правеше сънлива и много щастлива — удоволствието от „Демерола“.

— Хана е нещо друго — продължи Рина. — Децата не са гнусливи. — Обърна се към Декър. — Спомняш ли си преди три години, когато майка ми имаше херпес на окото? Цялата лява страна на лицето ѝ бе подута, твърда и зачервена. Беше изключително странно в

контраст с чудесно изглеждащата ѝ дясна страна. Хана просто отиде до нея, целуна здравата ѝ буза и каза: „Бабо, прочети ми приказка!“. Дори не прояви учтивост — безцеремонно поиска да ѝ четат. Не се замисли нито за чувствата на баба си, нито за лицето ѝ. — Рина се разсмя. — Ако искаш да я видиш, ще я доведе за няколко минути. Ако стои по-дълго, ще те изтощи.

— Доведи я — каза Синди.

— Добре. А сега ще вървя. — Изправи се и я целуна по челото. — Ще се видим по-късно. Поспи малко.

Синди кимна.

— Уморена съм.

Декър се изправи.

— Ще те изпратя до асансьора. — Изчака, докато стигнат на няколко метра от стаята и прошепна на съпругата си: — Как, за бога, успяваш да я разбереш?

— Резултат от отглеждането на много деца — отвърна делово Рина. — Нямам предвид най-малките. Те лесно се разбират, защото крещат и пищят всичко, което им е на душата. Става дума за тийнейджърите. Те или си мърморят под носа, или те карат да оглушееш, така че не им се разбира и думичка. — Усмихна се. — Това имам предвид. Цяло чудо е колко добре изглежда. Устните ѝ са цели, а носът ѝ ще изглежда дори по-добре от преди.

— Винаги си е мечтала за корекция на носа.

— Е, получи я. Само се надявам докторът да не го е направил прекалено малък. Синди имаше патрициански нос... аристократично прав, в контраст с топчестите калифорнийски носленца. Придаваше ѝ... класа.

— Не знам как го правиш — въздъхна Декър.

— Кое?

— Да бъдеш толкова... толкова ведра, без да си фалшива. Толкова си сигурна в себе си. Когато казваш, че Синди ще се оправи, съм уверен, че тя вярва на всяка една дума, която казваш. Когато съм край нея, се чувствам като абсолютен пън. Не знам какво да кажа и какво да направя! За бога, та аз съм ѝ баща!

Стигнаха до асансьора. Рина натисна копчето за слизане.

— Не мога да говоря със собствената си дъщеря! — оплака се съпругът ѝ. — Какво не ми е наред?

— Точно в това е проблемът, Питър. Ти си бащата, а аз съм само мащеха. Много обичам Синди, но тъй като не съм я дундуркала на коленете си, мога да проявя някаква обективност. Ако беше Хана, да не дава господ, щях да съм развалина.

Асансьорът иззвъня. Тя се обърна с лице към съпруга си и протегна ръце към него. Двамата преминаха от леко притискане към силна прегръдка, когато Декър я придърпа към гърдите си. Тя усети пръстите му да преминават под баретата ѝ и да се заплитат в кичурите ѝ. Чу как си поема дълбоко дъх и как гърдите му се надигат. Постояха така известно време, а асансьорите си продължаваха покрай тях своя път нагоре-надолу. Когато най-сетне Рина вдигна поглед, очите на съпруга ѝ бяха влажни и червени, но страните му бяха сухи.

— Предполагам, че просто не ѝ е дошло времето — промълви той.

— Прав си — отвърна Рина. — Бог има прекалено много планове за нея. В това поне съм сигурна. Само не знам... какви точно. Но не е ли точно това животът, Питър? За добро или лошо, той си остава най-голямата загадка на този свят!

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Тя не искаше да идва, не искаше да бъде тук. Но Маркс бе заявила, че тримесечното ѝ отшелничество е било достатъчно. Сега, когато вече бе приключила заешката ѝ година, тя трябвало да се изправи лице в лице с дявола, да се метне отново на коня и т.н. и т.н. И тъй като Маркс очевидно се наслаждаваше на ролята си на наставник, Синди не искаше да спори. Знаеше, че ѝ е задължена, затова се съгласи на този ужасен ритуал. И сега бе в „Белинис“, като се опитваше да не обръща внимание на вледеняващата тишина и враждебните погледи на колегите ѝ полицаи, когато двете с Хейли преминаха през бара в търсене на свободна маса.

В управлението бе достатъчно зле — ръмженето, хихиканията и глупавите усмивки. Но там можеше да им обърне гръб, да не мисли за тях и да се концентрира върху работата с главно „Р“ — което и правеше, при това добре. Греъм се бе проявил като свестен човек... въпреки че не можеше да се нарече и особено чувствителен. Не че очакваше от него да ѝ бъде психотерапевт, но малко разбиране от негова страна нямаше да навреди.

Успяваше да се справи с ежедневието, скрита зад рутинните задължения на дежурствата по улиците. Но в „Белинис“ нямаше стъкла, нямаше предпазни бариери, нямаше телени огради. Не можеше да се зарови в книгата си или да се хване за телефона или спортните уреди. Тук всичко бе открито. Не искаше да отклонява поглед от бирата си, но бе станала параноичка по отношение на сигурността и непрекъснато поглеждаше ту през рамо, ту в огледалата, за да види кой идва или си отива.

Ако имаше друга професия, щеше отдавна да е напуснала и да е оставила зад себе си лицемерното съжаление или телефонните обаждания от адвокатите си. Ала от уважение и благодарност към баща си, Марджи Дън, Скот Оливър, Хейли и Греъм, както и към всички останали, които поне се бяха *опитали* да помогнат, тя работеше ден за ден и се чудеше колко ли още ще изтрае.

Хейли говореше нещо:

— Така че оня започва да размахва нещо, но ние не знаем какво е, само ни е ясно, че не е пистолет или нещо твърдо, защото се огъва насам-натам. Раул и Рей бяха с нас... Раул се приближава... Декър, слушаш ли ме?

Синди отпи от бирата си.

— Раул се приближава...

— Не ти е интересно...

— Разбира се, че ми е интересно. И какво развяваше?

— Почакай, почакай, има още — разкикоти се Хейли.

Синди погледна към огледалата по стените. Хората я зяпаха, но никой не се приближаваше към нея. Това бе добре.

— Продължавай.

— Добре, добре. — Хейли отново изхихика. — И така, Раул се приближава с пистолет на бедрото си, казва на нарушителя да пусне това, което размахва. Но нарушителят, тъй като е задник, както повечето нарушители, го хвърля към него и то се размазва по лицето му...

— Господи, страшно!

— И се оказва, че е презервативът му... — прекъсна я Хейли.

— О, господи...

— При това *използван*!

— Каква гадост!

— Задникът имаше късмет, че Раул не го застреля на място!

— Напълно оправдано — отвърна Синди.

— Напълно... Декър, какво гледаш? Престани да се въртиш. На никой не му пука за теб.

— На теб ти пука — усмихна ѝ се измъчено Синди. — Ти си почти единствената.

— О, върви по дяволите със самосъжалението си!

Синди вдигна чашата си.

— Благодаря, че както винаги ме върна на земята!

— Греъм идва — отбеляза Хейли. Вдигна поглед и се усмихна.

— Как я караш?

— Не много зле, Маркс. — Бодри си издърпа един стол и седна.

— Да те почерпя една бира? — предложи Синди.

— Не, бързам. Нали знаеш — футболът в понеделник вечер.

— Никога не го пропускам — кимна партньорката му.

— Рик също ще дойде у нас — съобщи Бодри.

— Предай му моите поздрави — каза Синди.

— Надали ще го направя — отвърна Бодри.

Синди направи пауза и прокара език по вътрешната страна на бузата си.

— Кога излезе под гаранция?

— Навън е вече почти месец.

Синди повдигна вежди.

— Толкова отдавна?

— Да, толкова.

— Може ли да попитам как я кара?

— За бивше ченге, което ще бъде обвинено в отвлечане на коли и нападение и което е в процес на отвратителен развод, бих казал че я кара доста зле. — Бодри поклати глава. — Но не го съжалявам. Грешката си е изцяло негова. Иначе какво да ти кажа? Човекът си няма вече нищо! Та защо да не дойде у нас да гледа мача.

— Знае ли, че още сме заедно? — попита Синди.

— Да, знае. Понякога пита за теб. Не му казвам нищо. Не му влиза в работата. Знаех какво правя, когато се отказах да бъда партньор с него. Знам какво правя и сега, когато оставам с теб. И този път ще спечеля.

Синди се засмя изненадано.

— Така ли мислиш?

— Убеден съм. В момента безспорно се чувстваш ужасно. Но ще видиш след една година, когато всичко отмине, защото някаква друга гадост ще е окупираа заглавията по вестниците. Дотогава ти вече ще си се сдобила със златната детективска значка и, надявам се, ще се сетиш за този разговор и няма да забравиш старото си приятелче Греъм Бодри.

— Не, разбира се. Няма да забравя старото си приятелче Греъм.

Бодри се изправи.

— Ами тогава, до утре.

— Както винаги.

Партньорът ѝ се обърна и си тръгна.

Известно време нито една от тях не проговори. Първа се обади Маркс:

— Вярваш ли му?

— Да. Може и да греша, но все на някого трябва да вярваш.

— Така е. Мисля, че ако искаше да те прецака, досега отдавна щеше да го е направил.

Синди погледна през рамо.

— Поне е достатъчно доблестен да остане с мен.

— Защо, по дяволите, да не остане с теб? — попита Хейли. — Вършиш по-голямата част от мръсната полева работа и поемаш почти всичките му задължения.

— Сигурно му пари заради мен.

— Не мисля — отвърна приятелката й. — Греъм е глупак. Нещата просто минават покрай него. Погледни го — все още е приятел с Рик... Слушаш ли ме изобщо?

— Някой току-що влезе през вратата. Изглежда, че идва насам — обяви Синди. — Среден ръст, къса тъмна коса, изключително слаба... хубава... не я познавам.

Хейли се обърна и повдигна вежди.

— Петра Конър. Отдел „Убийства“.

— Случаят „Карт Рамзи“?

— Точно така. Като говорим за жегата, задникът й доста пъти е бил в огъня.

— И какво може да иска от мен? — попита Синди.

Хейли поклати глава, но на устните й заигра усмивка.

— Какво? — прошепна Синди.

— Шшшт — сгълча я приятелката й.

Петра пое опразнения от Греъм стол и седна без да пита. Отдалече доста младееше, но отблизо Синди забеляза множество бръчки. Първоначално си помисли, че е облечена изцяло в черно. При по-обстоен оглед блузата й се оказа много тъмносиня. Новодошлата направи знак на сервитьорката с едно вдигане на тънкия си показалец и кимване. После се обърна към Хейли:

— Каза ли й?

— Не, не съм.

Петра махна с ръка и се обърна към Синди.

— Аз съм Петра Конър.

— Хейли току-що ми каза. — Синди протегна ръка и полицайката я пое. — Хубава риза. Каква материя е? Нещо като

жакард?

— Да, има и някакъв примес.

— Хубава е.

— Благодаря.

Жасмин, сервитьорката, се приближи с една чаша бяло вино.

— Някой да иска още по едно? — попита Петра.

— На мен ми стига — отвърна Синди. — Последният път, когато прекалих, си докарах само неприятности.

— Обикновено така става — отговори й Петра.

Синди се разсмя.

— Предполагам, че си права. — Масата потъна в неловка тишина. Неловка поне за Синди, но не и за Конър. Гледаше как Петра отпива от виното си и по някакъв начин успява да изглежда едновременно деликатна и земна. Съчетаваше и двете качества — една от малцината щастливки.

— Тук съм в качеството си на една от добрите — заговори Петра.

Синди кимна едва забележимо. Не вярваше на никого и особено на хора, които й казват, че са от добрите.

Новодошлата се приведе към нея.

— Тропър не беше голяма работа, беше си гадняр още от самото начало. На никого няма да липсва, освен може би на децата си. Но Бедерман е ченге от повече от десет години. Създал си е много приятели, направил е много услуги. Знаеш за ченгетата и лоялността — полицейският закон на мълчанието и всичко останало. И той все още не е история. Надали ти казвам нещо ново. Обаче никога няма да сбъркаш, ако извадиш нещата на показ. Това е нещо, което, надявам се, съзнаваш.

— Да — че съм си създала врагове.

— Доста — отвърна спокойно Петра. — *Другото*, което трябва да знаеш е, че наред с гадните копелета, които те дебнат и искат да те разкарат, има и няколко важни единици, които те наблюдават внимателно, полицаи. Ако духът ти се пречупи, си аут. Ако обаче преодолееш хаоса, можеш да стигнеш далече.

Синди се втрени в нея, а после — в бирата си.

— Ясно. Благодаря.

Петра изчака няколко секунди, после каза:

— Не е лесно. Мъжете могат да бъдат гадняри, ченгетата също могат да бъдат гадняри. А от комбинацията „мъже — ченгета“ получаваш първокласни гадняри. Просто такъв е животът.

Синди кимна.

— Декър, ние жените представляваме бездънни резервоари за трупане на вина — изтъкна Петра. — Все още си мисля, че бившият ми ме напусна по моя вина, като с това го извинявам за отвратителното му поведение. Но истината е, че той прецака нещата. При теб е абсолютно същото. *Рик Бедерман* прецака нещата, *не ти!* Разбираш го, нали?

— Да — отвърна Синди.

— Точно това се опитвам да ѝ кажа вече от доста време — отбеляза Хейли.

— Да, но има по-голяма тежест, когато го казвам аз — разсмя се Петра. — Добре, стига по този въпрос! Втора точка: истинската причина, поради която съм тук, е нашата лига за боулинг...

— Какво? — попита Синди през смях.

— Лигата за боулинг на жените от правораздавателната система. Миналата година Холивуд зае трето място. Капитанът ме мобилизира и заяви, че тази година трябва да се представим по-добре. — Изражението на Петра бе станало напълно сериозно, — боулингът е изключително тактически спорт, да не говорим за необходимостта от координация между очите и ръцете. Боулингът е чудесен за подобряване на грубите двигателни умения така, както рисуването е подходящо за фините двигателни умения. Хейли трябваше да ти каже всичко това, но не искаше да се *налага*, защото смяташе, че все още си *крехка*...

— Много мило от нейна страна — отбеляза Синди.

— Напротив, глупаво е! — заяви Петра. — Ти имаш силни ръце, Декър. Виждала съм те на тренировки. Знам, че стреляш добре. А боулинг играеш ли?

— Само за забавление — отвърна Синди. — Никога не съм била в отбор.

— Е, вече си в отбор! — отсече Петра. — Тренировките са във вторник и събота, в „Мар Виста“. Седем часа. — Изправи се. — Ще се видим там.

— Преди три месеца си счупих ръката — каза Синди.

— Беше лявата ти ръка — отбеляза Петра. — А ти си деснячка. — Обърна се към Хейли и предупреди: — Постарай се тя да бъде там още за следващата тренировка!

— И защо? Да не би аз да нося отговорност за нея? — изуми се Хейли.

— Точно така. От този момент ти носиш отговорност за нея! — отсече Петра.

И после си тръгна така безцеремонно, както и се появи. Синди реши, че моментът е подходящ и тя да си тръгне. Изправи се и каза:

— Уморена съм, Хейли. Трябва да си взема необходимите часове сън за красотата.

— Ще те изпратя навън.

— Мога да стигна и сама до колата си. — Но в гласа ѝ липсваше убеденост.

Хейли не се поколеба и отсече:

— Аз също съм уморена. Да вървим.

Отново преминаха през бурното море от гневни погледи и коментари. Синди вървеше с високо вдигната глава, но тя никога не ѝ бе тежала толкова. Когато стигнаха на паркинга, отключи своя „Сатурн“ и седна в него. Запали двигателя.

— Работи. Към къщи!

Хейли ѝ затвори вратата, но Синди не тръгна веднага. Изчака, докато Хейли отиде до колата си, чу как двигателят ѝ запалва и видя как фаровете ѝ светват. Когато стана ясно, че колата на Маркс работи добре, Синди потегли.

Насочи се право към дома си. Отне ѝ около дваайсет минути да достигне до Робъртсътън и Венис. Домът ѝ бе на пет минути оттам. Трябваше да завие по Нашънъл, но не го направи, а продължи на запад по Венис. Ако продължеше все на запад, щеше да стигне до океана. Спря пред кревящо оранжева табела, която гласеше: „Мар Виста Боулинг“. Вмъкна се в паркинга и изключи мотора. Какво пък! В най-лошия случай ще си изкара част от гнева и разочарованието по конструктивен начин.

Поседя за малко зад волана. Почувства, че ѝ се плаче, но не го направи. Не можеше. От доста време до такава степен бе свикнала да прикрива истинските си чувства, че някак си бе забравила как става.

Винаги се бе чудила защо баща ѝ получава толкова често тикове на лицето.

Сега вече знаеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.